

ШЪРЛ ХЕНКЕ

ЖЕНАТА НА БЕЛИЯ АПАХ

Част 2 от „Санта Фе“

Превод от английски: Маргарита Маринова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

ЛУИЗИАНА И РАЗВИЛИТЕ СЕ В НЕЯ СЪБИТИЯ

През 1800 година на Американския континент се сблъскват две сили. В резултат на борбата между тях едната изчезва, а другата наследява широките простори на една богата страна. Двата воюващи лагера са Испанската империя и младите Съединени щати, чиито горди граждани смятат, че самата Божия воля е предопределила те да развият знамето на новата си родина от Атлантика до Тихия океан. И въпреки че отначало изходът от борбата не е толкова ясен, американците имат на своя страна огромно преимущество, чието име е Томас Джеферсън.

Любовната история между испанския дезертър и американската шпионка е измислена, но събитията, които ги събират, са напълно достоверни. С огромно безпокойство Джеферсън проследява подписването на договора, според който Испания предава централните земи на Американския континент, известни като Луизиана, на законните претенденти за тях — французите и войнствения им лидер. Президентът не желае Наполеон да блокира пътя на американските граждани, решили да се установят от другата страна на Мисисипи. Преговорите на Джеферсън с Наполеон довеждат до едно от най-големите събития в историята на страната — купуването на Луизиана, с което през 1803 година Съединените щати удвояват територията си. Но така Републиката и Испания отново делят една граница, простираща се от Скалистите планини до Мексиканския залив.

Джеферсън управлява страната по време, когато тя се състои от няколко враждуващи помежду си щати, чиито жители са готови да предадат родината си, стига това да им донесе лична слава и богатство. Един от тези предатели е генерал Джеймс Уилкинсън, известен в испанските тайни списъци като агент номер 13. Той и няколко

авантюристи, американци и испанци, се стремят към война между двете страни, по време на която да създадат една нова империя.

Въвлечени в тази борба за надмощие се оказват и индианците, самите те, разделени на хиляди враждуващи племена, създали си връзки със старите испански нашественици и новите американски окупатори, които постепенно и целенасочено навлизат все по-навътре в ловните им полета, било то с помощта на оръжие или рало. Няма значение кой ще победи — Испания или Съединените щати — индианците ще платят възможно най-високата цена в тази борба, като кръвните братя от племето на Белите апахи — липаните — ще пострадат най-много от всички.

Последвайте ме сега в тази вълнуваща епоха, когато съдбата на страната е още много неясна и силно зависи от това, дали тщеславният американски лейтенант Зебълън Монтгомъри Пайк ще успее да предизвика войната, която Томас Джеферсън толкова упорито се старее да осуети.

ПЪРВА ГЛАВА

Испанска Луизиана, 1797

Каква глупава смърт! Сантяго Куин се чудеше кой от двамата им щеше да умре след малко — той самият или високомерният креолец от испански произход, който не отместваше от него черните си очи, изпълнени с дива омраза. Старите дъбове, свидетели на не един или два дуела, гостоприемно бяха разперили клони над главите им, като така ги предпазваха от студената сутрешна мъгла. Сантяго чакаше сигнала, след който трябваше да направи договорените десет крачки. Спазвайки точно установената за такива случаи процедура, по-старият дон Алонзо първо ги прикани да премислят още веднъж и да се откажат от дуела. Това бе изключено — Фелипе Кастал бе твърдо решен да отмъсти за честта на сестра си, безсрамно омърсена от сина на Колорадо Куин.

— Трябваше да предположа, че наследникът на един луд ще предпочете дивашката стрелба с пистолети пред елегантния, цивилизован бой с рапири — процеди презрително Фелипе. Той бе по-нисък и по-слаб от брат си Раул, но това не пречеше на самочувствието и високомерието му.

— Живял съм в Париж четири години, Фелипе — спокойно изрече Сантяго, докато преглеждаше за последен път оръжието си. Личеше си, че прекрасно знае какво върши и че не му е за пръв път. После вдигна очи към противника си и допълни: — По време на престоя си там разбрах, че съм много по-добър стрелец, отколкото фехтовчик.

Креолецът здраво стисна пистолета в потните си ръце.

— Баща ти ли те научи да стреляш?

Сантяго само го изгледа, здраво стиснал устни, мислейки си: Той ме научи на много повече от това.

— Баща ти беше най-обикновен ирландски наемник, който завърши дните си из дивата пустош на Ню Мексико, зает да събира човешки уши, за да си прави гердани от тях — изсъска Раул. — Дори диваците го наричаха Колорадо Куин.

Кървавият Колорадо Куин — Сантяго ненавиждаше това име и свързаните с него спомени.

За момент забрави къде се намира, забрави двамата братя Кастал и си представи изуменото, ужасено лице на Джулиет, когато баща ѝ я е извикал, за да ѝ каже, че годеникът ѝ, за когото скоро ще се омъжи, известен като Сантяго де Аранда, е син на Конъл Куин — обикновен наемник от Ню Мексико. Дори далеч на изток, чак в Ню Орлиънс, хората знаеха кървавата му история, заради която бе загубил кралското покровителство.

Именно заради това Сантяго бе използвал името на майка си и титлата, останала му в наследство от нейното семейство.

Сантяго усещаше омразата на по-малкия брат, който стоеше до баща си. За разлика от суетния Фелипе, той бе типичен испански военен, завърнал се в отпуск от Ню Мексико. Защо трябваше да се прибере у дома точно сега и да разкрие на Джулиет миналото на нейния годеник? Всичко бе толкова хубаво до този момент...

Сантяго се бе отбил в Ню Орлиънс на връщане към Нова Испания. Не мислеше да остава дълго, но случайната среща на пазара с изумително красива млада жена промени не само плановете, но и живота му.

Джулиет Кастал тъкмо беше навършила осемнадесет и изглеждаше възхитително невинна с огромните си кафяви очи и тъмнокестеняви коси. Семейството ѝ имаше стари испански и френско-креолски корени. Двадесет и две годишният младеж веднага се влюби. И след като общи приятели ги запознаха официално, изглеждаше, че тя също отвърща на чувствата му. Седмиците се превърнаха в месеци и двамата започнаха да правят планове за сватба.

Сега мечтите му бяха напълно разбити. За семейство Кастал той вече не бе уважаван гост, а омразен изгнаник. Раул, войникът, беше по-малкият от двамата братя на Джулиет, така че отговорността да отмъсти за семейната чест се падна на Фелипе, който веднага го предизвика на дуел, като го удари с безукорно бялата си ръкавица.

Чест! Синът на Конъл Куин не би трябвало да има такава.

— Как изобщо се решихте да омърсите ръката си, като ме ударите, Фелипе? — попита Сантяго. Но стореното бе сторено — Фелипе го бе предизвикал на дуел и правото да избере оръжие беше на Куин. А той бе превъзходен стрелец.

Наредиха им да се обърнат и да започнат да отмерват крачките. Ще раня Кастал в дясното рамо и така ще приключа всичко — мислеше младият мъж.

На десет Сантяго се извърна и тъкмо вдигна пистолета си за стрелба, когато Фелипе, без да го изчака, натисна спусъка. Куршумът одраска бузата на Куин и така го накара да се отклони от набеязаната цел. Това се оказа фатално. Куршумът се измести наляво и попадна право в сърцето. Мъжът се свлече на земята и секундантите и наблюдателите веднага се втурнаха към него.

Сантяго изруга, хвърли празния пистолет и се приближи към своя неприятел. Раул и баща му се бяха вкопчили във Фелипе с цялата театрална показност, която той винаги свързваше с френските креолци, дори и тогава, когато кръвта, течаща в жилите им, бе не по-малко испанска от неговата. Секундантът му, американски търговец на име Робърт Пристли, му прегради пътя към скупчилите се мъже. Лекарят безуспешно се опитваше да спаси живота на Фелипе.

— Никога не съм искал да убивам този глупак. Той се обърна, преди да преброят до десет, дявол да го вземе!

— Не се ядосвай, приятелю. Семейството на Кастал е сред най-влиятелните в Ню Орлиънс. Зад Раул ще застанат всички испански военни. В тяхно лице ти вече си създаде смъртни врагове — Пристли взе оръжието и му го подаде. — Един 67-калибров пистолет за дуели, произведен в лондонския „Ег“, е прекалено ценна вещ, за да я захвърлиш просто така.

Сантяго кимна.

— Вероятно ще имам нужда от него. Сега цялото семейство ще се нареди на опашка, за да се бие с мен.

— Дуелите са забранени от закона, така че ще е най-добре да напуснеш Ню Орлиънс възможно най-бързо.

Думите на Робърт се оказаха пророчески. Още на следващата сутрин бе издадена заповед за арест. Раул Кастал накара половината испанска армия да пристигне в Ню Орлиънс и да започне да търси висок испанец с червена коса и зелени очи. Сантяго прекара деня скрит в склада на Пристли, докато той уреждаше заминаването му нагоре по реката с шлеп.

Джулиет Кастал седеше, свила малките си бледи ръце в юмруци, а брат ѝ неспокойно крачеше в библиотеката на богатата им къща на Ройъл стрийт. Очите ѝ бяха сухи; беше вцепенена от шока, предизвикан от събитията, объркали безметежния ѝ млад живот.

— Сега, когато Фелипе е мъртъв, какво ще правим? Толкова исках да стана графиня Аранда. Сигурен ли си, че Сантяго няма никакво богатство... никакви имения в Испания?

— Как не! Баща му е бил отстранен от длъжността губернатор на Ню Мексико. Ирландското копеле няма пукната пара. Не му е останало нищо, освен живота, но скоро ще се погрижа да загуби и него.

— Хората вече шушукат за безчестието на Фелипе. Трябва да помислим за това, как да измием позора от името на семейството, вместо да се занимаваме с Куин. Иначе никога няма да успее да си намеря богат съпруг, Раул.

— Брат ни още не е погребан, а ти вече мислиш за мъже! — изкрещя ѝ той. Черните му очи проблеснаха яростно, когато вдигна ръка, за да я удари. — Безсрамна малка кучка!

Джулиет скочи и отстъпи назад, за да се предпази от гнева му.

— Не само аз, но и цялото ни семейство ще бъде разорено, ако не се омъжа изгодно — сприхаво отговори тя.

— Ти си избра ирландската свиня, а не аз. Ти ни докара този срам! Не го забравяй, когато най-добрите креолски семейства в града ни обърнат гръб! Какво щеше да стане, ако аз не се бях върнал и ти наистина се омъжеше за този мошеник?

Момичето отчаяно тропна с крак.

— Дявол да го вземе този Куин! Всичко стана заради него.

Кастал спря и се загледа в красивото, но бездушно лице на жената, която бе станала причина за смъртта на брат му.

— Ще ти кажа какво да направиш, мила — той посочи към бюрото. — Седни тук.

Сантяго препрочете писмото от Джулиет, докато Робърт Пристли се опитваше да го разубеди:

— Знаех, че не трябва да ти предавам тази бележка. Ти си луд! Брат ѝ я е накарал да я напише. Това е капан, Сантяго.

— Джулиет иска да ме види насаме, за да ми даде шанс да ѝ обясня всичко.

Приятелят му само въздъхна и изгледа високия млад мъж, който се опитваше да срещне с пръсти буйната си червена коса. Колко млад и упорит бе той!

— Виждам, че не мога да те убедя да не отиваш.

Зелените очи на Сантяго се впиха в него.

— Не, но ще те помоля само за още една услуга, приятелю — той извади от джоба си дебел свитък. — Това е писмо до роднините ми в Ню Мексико, в което обяснявам всичко случило се с мен напоследък.

Робърт взе посланието и кимна.

— Ще го изпратя утре рано сутринта, но като знам какви са пощите до Санта Фе, ти по всяка вероятност ще пристигнеш преди него.

— Може би!

Когато Сантяго стигна до къщата на семейство Кастал, той се спря под дърветата срещу вратата и се загледа в източния край на сградата, където се намираше прозорецът на Джулиетината стая. Точно в полунощ според уговорката, светлината угасна. Мъжът прекоси внимателно улицата. След броени минути вече бе изкачил стълбите, водещи към широкия перваз на отворения ѝ прозорец. Изчака, докато очите му привикнат с тъмнината, и се вмъкна вътре.

Джулиет седеше на голямото си легло, едновременно уплашена и възбудена от опасността, която носеше със себе си приближаващата се фигура на Куин.

— Джули, аз съм, Сантяго — прошепна той на френски и приседна на ръба на леглото. — Не исках да убивам Фелипе. Ако не бе стрелял по-рано, аз нямаше да изместя мерника си и...

— Не желая да чувам клевети за брат си! — извика тя.

— Моля те, Джули! Обичам те! — той докосна една мека къдрица и усети, че момичето цялото се напрегна.

— Осмеляваш се да се промъкнеш в стаята ми и да ми говориш за любов!

— Ти самата ме повика! — Сантяго започваше да се ядосва все повече и повече.

— Не бих ти позволила дори да ме докоснеш. Бъди проклет, ирландцео!

За нея бе удоволствие да види болката, изписана на лицето му. Оттук нататък всичко бе в ръцете на Раул.

— Джулиет, хубавице, ти се кълнеш във вечна любов на испанския благородник Аранда... Е, добре, ето ти нещо от проклетия ирландец, за което да мислиш в студеното си легло!

Сграбчи я за раменете и я притисна към себе си, като грубо впи устни в нейните в огнена целувка. После я отблъсна и бързо се отправи към прозореца. Тя седна в кревата, издърпа нагоре завивките и зачака. Къде бе Раул?

Сантяго прекрачи на обляния в лунна светлина балкон. И в този момент се чу изстрел. Куршумът се заби в гърдите му. Куин видя елегантните униформи в синьо и златно на Раул Кастал и няколко други офицери. Стисна зъби и без да обръща внимание на болката, извади пистолета си и стреля по приближаващия се към него мъж. Уцели го в гърдите. Човекът падна в ръцете на приятелите си, а Сантяго се прехвърли през парапета от ковано желязо и скочи на улицата. Успя да запази равновесие и веднага хукна.

Ругатните и стъпките на преследвачите му ставаха все по-далечни, докато той бягаше из тесните, криволичещи задни улички на града — тичаше към реката. Кръвта от раната му оставяше следа след него. Единствената му надежда за спасение бе да открие на пристанището лодка на име „Гордостта на Тенеси“.

Едрият мъж от племето крийк, облегат на корпуса на една товарна лодка, проследи с поглед едва влачещия се в калта елегантно облечен непознат. Малко преди белият мъж да падне в мътната вода на реката, индианецът се размърда. Обърна тялото на безчувствения младеж и се взря в лицето му. Очите на припадналия примигнаха и се отвориха.

— Кажи ми, добри човече, пиян ли си? — попита индианецът на чист английски.

— Не, ранен съм — отговори Сантяго също на английски. Интересен бе контрастът между възпитания глас на червенокожия и дивашкия му вид.

Това бе последната мисъл на Куин, преди тъмнината да го обгърне.

ВТОРА ГЛАВА

Вашингтон, 1802 г.

— Няма да го направя! Не можеш да ме накараш да падна толкова ниско, Едуард!

— Баронът е много търсен мъж. Всичко, което искам, е да бъдеш малко по-благосклонна към него. Това е само временен каприз.

— Искаш да спя с него — смело отсече тя, — за да направиш по-бърза кариера във френските дипломатически среди. А това е нещо повече от „временен каприз“!

Цигулките и флейтите изпълваха с нея бързо сгъстяващата се тъмнина. Празненството в Кенсингтънската бална зала беше в разгара си. Всички важни особи в столицата бяха дошли да почетат с присъствието си френския барон Антон Вандам. Но Едуард Лувоа, вторият по значимост в Наполеоновото консулство в Съединените щати, не се интересуваше от тостовете, които се вдигаха вътре.

Намираха се в усамотените английски градини зад огромната къща. Оловносивите му очи се вторачиха в лицето на жена му с леден присмех. Той потисна желанието си да я удари — не можеше да рискува всички гости да забележат синината.

— Елайза, държиш се като глупачка! А пък уж си се движила сред най-висшите политически кръгове от Виена до Мадрид! — той подсмръкна и се огледа разсеяно. — За всичко е виновна тази отвратителна, потискаща американска пустош — тя ти внушава подобна неблагодарност! Ако искаш някога да се махнем от този ад, трябва да ми се подчиняваш безпрекословно!

Елизабет Шелби Лувоа изгледа съпруга си, разтреперана от погнуса.

— Четирите години брак с теб бяха истински ад за мен, Едуард. Нямам намерение сега да се оставя да бъда обиждана и от твоите долни приятели!

Той сграбчи нежната ѝ китка и я стисна с все сила.

— Сега ще се върнеш в балната зала и ще бъдеш мила с барона, разбра ли? — очите му се спряха на дълбоко изрязаното ѝ деколте,

което откриваше доста от заоблената белота на гърдите ѝ. — А може би предпочиташ тази вечер да се прибереш вкъщи със своя скъп съпруг?

Елайза измъкна ръката си от болезнената му хватка. На устните ѝ се появи лека подигравателна усмивка.

— Това е малко неуместна заплаха, като се има предвид представянето ти напоследък, не мислиш ли?

Сега вече той я удари с opakото на ръката си, като остави върху бузата ѝ яркочервена следа. После дойде на себе си и оправи сакото и ръкавелите си.

— Това е, за да си спомниш какво ще ти се случи, ако не ми се подчиняваш, Елайза!

— Спомням си всичко! Всеки удар, всяка обида са отпечатани завинаги в паметта ми!

Със своите метър и шестдесет и пет тя бе доста висока за жена. Ясните ѝ теменужени очи бяха на едно ниво с неговите; погледът ѝ го предизвикваше да я удари отново.

Бе съвсем ясно, че той ужасно иска да го направи. Вместо това Лувоа протегна паякоподобната си ръка с хищно извити пръсти и докосна ударената буза с фалшива нежност.

— Сега не е моментът да ти давам уроци по държание, скъпа, но ти обещавам, че ще има за какво да съжеляваш, ако не направиш това, което искам от теб тази вечер.

— Край на заплахите ти, Едуард! — отвърна тя, като премина от френски на английски. — За последен път ме нараняваш. От деня, в който се омъжих за теб, живях само за мига, когато ще те изпратят на работа тук. Майка ми бе францужойка, но аз съм американка. Израснах във Вирджиния и мисля, че най-после съдбата реши да се смили над мен. Тук е моят дом. Във Вирджиния името Шелби значи много повече, отколкото Лувоа!

Той се изсмя.

— Но ти си Лувоа — моя съпруга, моя собственост.

— Обаче вече съм на американска земя. След дългите години на заточение тук най-после имам семейство и приятели, които да ме подкрепят. Скоро и брат ми ще пристигне от Кентъки.

— Всичко, което трябва да направя, е да изискам обратно законната си жена и твоите американски закони ще те принудят да се

върнеш при мен.

Ето защо бе проявила такава необичайна дързост! Той се ухили и протегна ръце към нея. За негово огромно изумление тя с всичка сила го зашлеви през устата. Лувоа отстъпи назад, но преди надигачият се гняв да намери израз в някакво ответно действие, думите ѝ го накараха да замръзне:

— Написах няколко компрометиращи писма с подробно описание на мръсните перверзни, които гледах през всичките тези години — защото ти държеше да бъда свидетел на гадостите ти. Нещата, за които само се шепнеше във Виена, няма да бъдат отминати току-така във Вашингтон, можеш да си сигурен в това! — в очите ѝ проблесна див триумф, когато видя как той отстъпи назад изненадан.

— Ако публикуваш подобна клевета, ще пострада не само моята, но и твоята репутация!

— Мислиш ли, че ме интересува след всичко, което преживях? — тя се изсмя остро. — Всеки път, когато ме докоснеше, се чувствах ужасно омърсена. А сега искаш да спя и с други мъже, така ли? Не, Едуард, с удоволствие ще накърня собствената си репутация, ако знам, че по този начин ще ти навредя непоправимо.

Дългите години дипломатическа практика му помогнаха бързо да дойде на себе си. Той потърка наранените си устни и попита:

— И какво смяташ да правиш сега? Искаш да се разведем ли?

— След четири години брак с теб нямам никакво желание да се поставям във властта на друг мъж. Никога повече! Просто ще трябва да спреш да предявяваш каквито и да било — тя подчерта тези си думи — претенции към мен отсега нататък.

— Много цивилизовано споразумение — той кимна с глава, изумен от бързината, с която хрисимата малка глупачка се бе превърнала в опасен враг.

— Под прикритието на почтения брак можеш да се отдадеш съвсем спокойно на всичките си тайни пороци. А на мен, като на омъжена жена, ще ми бъдат спестени нежеланите ухажвания.

Лувоа се усмихна презрително.

— Така никой мъж няма да докосне и без това студената ти, безчувствена плът.

— Виждаш ли, Едуард, и двамата печелим.

Той направи подигравателен поклон и каза:

— В такъв случай мога да разчитам на теб, че ще отпратиш барона по възможно най-дискретния начин, нали? Направете каквото намерите за добре, мадам! Сбогом! — извърна се и сковано тръгна към къщата.

— Сбогом, Едуард.

Трепереща, Елайза въздъхна дълбоко и усети, че краката ѝ се подкосяват. „Успях! Вече съм свободна.“ Тя се отправи към малка каменна пейка до входа на лабиринта от подрязани храсти и седна на нея. Нямахше сили дори да заплаче.

— Съмнявам се, че въобще някога ще мога да плача отново — прошепна тя.

— Не бъди толкова сигурна в това, Лайза — долетя откъм сенките остър глас.

Тя скочи, за да посрещне появилия се на входа на лабиринта висок, слаб мъж с побеляла червеникава коса и приведени рамене.

Лицето му почти не се виждаше на бледата лунна светлина, но у него имаше нещо, което ѝ бе познато.

— Нарекохте ме Лайза. Познавате ли ме, сър?

— Извинявам се, че подслушвах, скъпа. Не бих искал да причиня и най-малкото неудобство на дъщерята на стария ми съсед Елкана Шелби.

Елайза рязко си пое дъх.

— Господин президент? — тя направи лек поклон на Томас Джеферсън, който галантно я хвана за ръката и я отведе да седне отново на каменната пейка.

— Моите съболезнования за смъртта на баща ти, Лайза. Той толкова искаше да те види след дългото ти отсъствие.

— Аз също много се зарадвах, като разбрах, че ще си дойда у дома и ще го видя отново — задавено отвърна тя. — Веднага щом пристигнахме, научих, че най-накрая се е предал на болестта, която измъчваше сърцето му толкова дълго време. Чаках твърде много...

— Можеш да разчиташ на брат си Самюъл — опита се да я успокои Джеферсън.

— Ужасно бих искала да се съберем пак двамата, но той тъкмо започва военната си кариера. Не желая да му преча. Сега, когато вече съм свободна, смятам да видя дали мога да се справя и сама.

— Нямах намерение да подслушвам толкова личен разговор, но се намирах зад оградата и понеже нямаше как да изляза оттам, без да ви смутя, се наложи да чуя всичко — замълча, после каза: — Не бива да се страхуваш от Едуард Лувоа. Никога вече!

Тя срещна бледосините му очи.

— Много се боях от него, дори при първата ни среща, но бях млада и толкова исках да се върна в Америка... Той бе дипломат с бъдеще — единствената ми надежда да напусна някога Европа.

— Като знаеш на какви мерзости е способен Лувоа, мислиш ли, че ще спази уговорката ви? Аз бих могъл да използвам влиянието си, за да го принудим да се съгласи на развод.

Погледът ѝ изразяваше решителност.

— Не, предпочитам да продължа да играя ролята на жена на консула. Когато го изпратят в друга страна, аз просто ще остана тук. Нека хората да говорят колкото си искат. Той ме докара до това положение. След като четири години го гледах как плете интригите си, аз също понаучих това-онова. Скандалът около един развод направо ще ме съсипе.

— Не и ако всичко се извърши дискретно. Елкана искаше внуци — меко каза Джеферсън.

— След време Самюъл ще се погрижи за това.

— Но какво смяташ да правиш с живота си, Лайза? Прекалено млада, умна и хубава си, за да станеш отшелник.

— Не съм съвсем сигурна. Чувствам се едновременно тъжна, но и силно развълнувана, дори въодушевена. Най-после приключи едно мъчително съвместно съжителство, но животът ми с Едуард ми даде възможност да науча много неща. Не само че говоря перфектно френски и английски, но и покрай честите пътувания из Европа знам добре немски, италиански и испански — тя замълча и се усмихна на високия едър мъж, който бе президент на Съединените щати. Хрумна ѝ нещо. — Ако не бях жена, сигурно щях да стана чудесен дипломат.

Джеферсън се покашля.

— Когато бях посланик във Франция, разбрах, че жените често са по-добри дипломати именно заради своя пол.

— Но като типичен благородник от Вирджиния, вие не го одобрявате — каза тя с крива усмивка.

Той сконфузено сви рамене.

— Трябва да си призная, че винаги съм смятал, че мястото на жената е в щастливото домашно гнездо — въпреки че с нищо не се издаде, Джеферсън разбра, че тя смята подобен живот завинаги изгубен за нея. Може и наистина да беше така. — Ти имаш моето приятелство, Лайза... Елайза. Когато се нуждаеш от нещо, каквото и да е то, само ми кажи.

— Много ви благодаря, господин Президент, но смятам, че по-скоро аз мога да ви бъда полезна. Както знаете, живея във френското посолство, а това ми дава достъп до много важни документи, отнасящи се до Бонапарт. Има някои неща, които смятах да кажа на Самюъл, когато се срещнем, неща, за които Едуард и не подозира, че знам.

Бледите му очи я изгледаха изпитателно. Какво знаеше Лайза?

— Отдавна ме тревожат Наполеоновите амбиции към Новия свят, особено що се отнася до Луизиана. По непроверени сведения, които първият консул отказва да потвърди, той накарал Испания да я върне на Франция. Армията, която изпрати миналата пролет в Карибско море, изобщо не ми помогна. Потушаването на бунт в Санто Доминго е чудесен претекст за разполагане на сили за евентуално нападение и завземане на долината на Мисисипи.

— Ще потвърдя най-лошите ви страхове. Втора армия под командването на адмирал Декре е на път към Санто Доминго — и тя е много по-голяма от първата. Крайната им цел е Ню Орлиънс.

Джеферсън рязко се изправи и изпсува, но се извини.

— Това е чудовищно, въпреки че не е изненада. Докато Испания държеше Луизиана, за нас нямаше опасност...

— Докато Луизиана се управляваше от слаб испански крал, за Америка нямаше да е никакъв проблем да я превземе, като просто постепенно навлезе в територията ѝ и обсеби икономиката. Испания не можеше да ви спре, Франция обаче ще опита. Договорът, според който цялата Луизиана се преотстъпва на Франция, ще бъде подписан съвсем скоро. Наполеон обмисля и идеята да си поиска обратно и земите на Чемплен и Ла Сал.

Джеферсън се замисли върху думите ѝ.

— Казваш, че засега само обмисля. Изпратих Джими, тоест мистър Медисън, да направи дискретни проучвания във Франция за американските правомощия над Мисисипи, в случай че Франция все пак си възвърне Луизиана.

— Вашият държавен секретар предлагал ли е да закупи част от територията? — попита тя, докато обмисляше идеята, припомняше си разни догадки, сведения и слухове, достигнали до нея.

Дебелите му, сиво червеникави вежди се вдигнаха нагоре с уважение.

— Обмисляли сме варианта. Нашите Западни щати и територии държат на свободно плаване надолу по Мисисипи, както и на отворена търговия чрез пристанището на Ню Орлиънс. Ако можехме да купим града...

— А защо не и цялата Луизиана? — смело изрече тя, знаейки, че в Америка това се обмисля от две години.

— Наистина си хитруша като баща си... или пък това се дължи на влиянието на майка ти, французойката.

— Научих много и от двамата, както и от някои други — добави Елайза, като мислеше за Едуард с горчивина. — Но, повярвайте ми аз съм американка. При това имам сериозна причина да мразя французите. Мисля, че мога да ви бъда полезна.

— Смяташ да си отмъстиш на Едуард по този начин, така ли? Не мисля, че е много разумно, Лайза.

Тя се усмихна.

— От четиринадесетата ми година никой не ме е наричал Лайза. Елизабет звучеше прекалено английски за майка ми. През последните десет години бях Елайза — тя го погледна право в очите и попита: — Можете ли да се доверите на Елайза Лувоа, господин Президент?

Джеферсън се предаде с въздишка.

— Имам доверие на Лайза Шелби, под което и да било име.

ТРЕТА ГЛАВА

Вашингтон, една година по-късно

— Ще ми липсваш, Лайза — каза Самюъл, като смръщи иначе винаги усмихнатото си лице. Той се наведе и щипна сестра си по бузата. Нашите срещи са винаги толкова кратки. През последната година, откакто се върна у дома, много се тревожех за теб.

С едно махване на ръката тя сякаш отхвърли всичките опасения и оправи елегантната рокля-униформа, в която бе облечена. Синеокият, с гарвановочерни коси Самюъл Шелби имаше красиво изваяно лице и стройно тяло, което без съмнение караше много женски сърца да затуптят развълнувано. Въпреки че за нея винаги щеше да си остане малкото братче, на двадесет и една години той бе вече мъж. Време бе да го разбере.

— И ти ще ми липсваш много, но за теб това е голяма чест. Сега се пише историята. Само помисли — ти ще си един от военната охрана на губернатор Клеборн, осигурена от генерал Уилкинсън по времето, когато френският флаг ще напусне завинаги Луизиана — Елайза отстрани една тъмна къдрица, паднала на челото му. В очите ѝ блестеше искрена сестринска гордост.

Той я погледна: това бе неговата красива, чернокоса сестра, с която бе прекарал толкова малко време, откакто бяха пораснали. Тя му беше разказала само някои неща за годините, прекарани във Франция, и почти нищо за несполучливата си женитба с Едуард Лувоа. Знаеше, че сестра му и съпругът ѝ не се бяха обичали, но това не бе изненада за него, като се има предвид несполучливият брак между родителите им. Тя обаче криеше и някаква по-дълбока, ужасна болка, за която не желаше да говори. Елайза все още го смяташе за сополивото хлапе, с червени от плач очи, помахало ѝ за сбогом от пристанището, когато параходът ѝ отплува за Франция.

Той хвана брадичката ѝ и я накара да го погледне в очите.

— Сигурна ли си, че ще бъдеш добре, когато си замина? Ню Орлиънс е много далеч от Вашингтон.

— Да, но Ню Орлиънс вече е част от Съединените щати. Ще намеря начин да дойда да те посетя в града, който е Париж за Новия Свет, за да видя как си.

— Да бъде проклета майка ни за това, че те откъсна във Франция и те омъжи за онова тъпо конте! Можеше да имаш деца, за които сега да се грижиш, а не да се притесняваш за вече порасналия си брат.

— Станалото — станало, Самюъл — с примирение изрече тя. — Това е моят живот.

— Избрала си си много опасна професия. Знам за тайните ти послания до президента. Ако Лувоа или някой друг от френското консулство открие какво правиш...

— Не могат да ми сторят нищо — успокои го Елайза. — Аз просто ходя по приеми и соарета, пърхам с мигли и слушам внимателно какво се говори около мен. Ще се изненадаш, ако ти кажа какво е способен да изтърси мъж, за да поддържа разговора, докато танцува с една дама.

— Така може. Не бих искал да те хванат, докато бъркаш в чантата на някой дипломат, Лайза. Официално ти си френска гражданка и Едуард има правото да те екстрадира обратно във Франция, за да те съдят според техните закони.

— Едуард няма да ми направи нищо, бъди спокоен — в гласа ѝ прозвуча стоманена нотка.

— Лайза, каква е тази история с него? Защо продължаваш да живееш с мъж, когото ненавиждаш?

— Пътищата ни се пресичат много рядко в огромната сграда на посолството — избегна прекия отговор тя. — Пък и двамата много пътуваме. Поотделно, разбира се.

— Тогава защо не дойдеш с мен сега в Ню Орлиънс? Президентът Джеферсън ще ти помогне да получиш развод. Можеш да започнеш живота си отначало.

Тя го отблъсна внимателно от себе си и отклони предложението му.

— Не желая да се развеждам, Самюъл. Имам ясна цел и вода живот, който ми харесва. Пък и се надявам, че съм полезна.

— Животът ти е много опасен — упорито повтори той.

— А твоят живот на военен какъв е? Постоянно се тревожа за теб.

— Различно е — аз съм мъж, а ти си жена. Имаш нужда от добър мъж, който да те обича...

— Но аз имам такъв — моя единствен брат. Пази се и ми пиши често, Самюъл!

Той я прегърна и после ѝ намигна:

— Искаш да ти пиша, за да научаваш политическите интриги в Луизиана, а?

Ляно Естакадо, пролетта на 1806 г.

Един полугол команч го предизвика с високо вдигната пика. Червения орел го простреля с пистолета си марка „Хокинс“, но не остана да види как противникът му се свлича в праха и веднага бива стъпкан в мелето. Навсякъде около него гърлените бойни викове се смесваха с гръмотевичните изстрели на пушките и мускетите, с уплашеното цвилене на коне и измъчените крясъци на смъртно ранени мъже.

Друг команчи с татуирано тяло, цялото покрито с прах и кръв, се наведе от седлото на дребния си пъргав кон и се прицели с мускета си в Нощния вятър. Водачът на апахите в момента отблъскваше нападението на двама команчи, затова не можеше да знае какво го заплашва откъм гърба. Червения орел се хвърли върху Чиста кръв и сграбчи овъргаляната му в конски изпражнения плитка. Издърпа назад главата на команча и му преряза гърлото.

Нощния вятър набучи с копието и втория си нападател и извъртя коня си тъкмо когато брат му хвърли мъртвия команч върху просмуканата с кръв земя. Разбрал, че Червения орел току-що е спасил живота му, Нощния вятър му благодари с жест.

Битката свърши така бързо, както бе започнала сред оглушителни викове. Ездачите от племето липан скоро разпръснаха и последните останали воители на команчите. Възцари се зловеща тишина. Кървавочервеното слънце се издигна в цялото си ослепително великолепие.

— Още веднъж съм ти задължен за това, че ми спаси живота — каза вождът на липанските апахи на своя полубрат Червения орел.

Баща им бе един, но не им личеше. Легендарният воин Нощния вятър бе мургав, с права, мастиленочерна коса, която веднага издаваше апахския му произход. Неговият полубрат бе наследил къдравата червеникавокестенява коса на баща им и бялата му кожа. И двамата имаха красиви лица, изразяващи безразсъдна смелост, дълги прави носове, силно извити вежди и силна челюст. Но това, което най-много правеше впечатление у тях, бяха зелените им очи.

Хоакин и Сантяго Куин, Нощния вятър и Червения орел, се поздравиха за победата. Навсякъде около тях личеше доказателството за жестокия, дивашки начин на живот, който водеха и който бе напълно различен от възпитанието, което и двамата бяха получили от францисканците. Нова Испания бе земя на насилието.

Команчите бяха избили група липани, сред които имаше жени и деца, излезли на лов за биволи из ширналите се полета. Това нападение бе необходимо, за да покажат на Господарите на полята, че техният стар враг, Нощния вятър, все още защитава хората от племето на майка си. Освен това команчите, известни търговци на коне по тези места, се сдобиха с доста мустанги, за да обогатят обеднелите селища на живеещите на запад в планините на Ню Мексико липански племена. Докато Нощния вятър говореше с Червения орел, воините им събираха на стадо конете на команчите.

— Имаме около две дузини чистокръвни жребци. Позволи ми да ти подаря това прекрасно бяло животно — каза Нощния вятър на брат си.

— Твоята щедрост е безкрайна, Хоакин, но конят ще бъде прекрасен за разплод в твоето ранчо. За пътуването ми по Кралския път ще имам нужда по-скоро от шест скопени жребци. Те ще се продадат на добра цена в Сейнт Луис — отговори Сантяго на липански, който бе усвоил до съвършенство през последните девет години.

С потъмнели очи той огледа труповете около себе си. Един липански воин коленичи и отрязва ухото на мъртъв команч. Братята си размениха погледи, в които се четеше споменът за жестокостта на белия им баща. Също като своите врагове апахи той бе събирал подобни страховити трофеи.

— Мисля, че е време да се върнеш към цивилизацията — каза Хоакин.

— А ти — при жена си и децата си. Зная, че много липсваш на Орлена, въпреки че Бартоломе вече се смята за мъж, който може да се грижи за ранчото в твое отсъствие.

— Орлена и племенниците ти сигурно ще искат да те видят, преди да тръгнеш за Сейнт Луис.

— Аз също искам да ги видя — отвърна Сантяго. Жената на Хоакин, Орлена, също бе негова полусестра. Имаха една и съща майка испанка и бяха пристигнали заедно в Ню Мексико по времето, когато Сантяго бе само на четиринадесет години. Бракът на Хоакин и Орлена винаги бе топлил сърцето му.

Водейки пред себе си заловените коне, воините на Нощния вятър потеглиха към крепостта.

Планината Гваделупа в Ню Мексико

Дълбоко замислен, Сантяго не усети кога стигнаха до укрепения лагер на липанците. Скритата пътека криволичеше през тясно дефиле край леденостуден планински поток, пълноводен от топящия се сняг. Тази година пролетта бе подранила. Вечнозелените дървета се бяха покрили с нови иглички, а гората вече се бе разлистила. Сърцето му се сви, като видя разпръснатите тук-там малки храсти. Колко дълго можеха да останат необезпокоявани тук? От север ги заплашваха испанците, а от изток — команчите: новите му приятели имаха много проблеми.

Въпреки че за разлика от Хоакин нямаше кръвна връзка с липаните, Сантяго се чувстваше един от тези прости хора, живеещи в хармония с природата. Те бяха отворили сърцата си за него тогава, когато той бе само един объркан младеж, отвратен от жестокостта на испанските окупатори и техния наемен убиец Конъл Куин.

За липаните Сантяго бе станал Червения орел — воин, участващ в нападения срещу команчите като това, което току-що бе приключило. Но той беше също и преуспяващ търговец, който често пътуваше от Ню Мексико на изток по Кралския път до френското селище Сейнт Луис, вече част от Съединените щати, а понякога стигаше и далеч на юг, чак в Мексико Сити. Сантяго обичаше да се радва на богатата на цивилизацията дотогава, докато не усетеше, че чистият въздух на

прериите и високите планински върхове не го викат да се върне отново при тях.

Двамата с Хоакин яздеха мълчаливо. Мислите им бяха прекъснати от трети ездач, спрял малко пред тях.

— Взехме в плен много хубави понита от старите ви врагове команчите — каза Преследващия елен. — Пустинното цвете ще бъде доволен.

Сантяго го погледна. Не се бяха разделяли с едрия индианец от племето крийк, откакто той бе спасил живота му през онази страшна нощ край пристанището на Ню Орлиънс. Куин се ухили. Белите му зъби се откриха на почернялото му лице:

— Ана ще се радва, че се връщаме живи.

— Осиновената ми дъщеря много се привърза към грозното ти лице през последните няколко лета. — Хоакин хвърли изпитателен поглед на едрия индианец.

Преследващия елен нервно се изкашля.

— Не съм грозен, но въпреки това тя обича Сантяго, и то не съвсем по сестрински.

Сантяго смени темата.

— До април трябва да сме тръгнали за Сейнт Луис. Ще спечелим доста пари от продажбата на конете и биволските кожи.

— Пак ли ще дадеш всичко на липаните? — попита брат му.

Той сви рамене.

— А какво друго да правя с парите? Така или иначе имам своя дял от фамилното богатство, разпръснато в банки от Сейнт Луис до Мексико Сити.

— Въпреки това си неуморим като вятъра — постоянно сменяш живота в градовете на белите с укрепените селища на апахите. А можеш да си живееш охолно в Мексико Сити с роднините на майка си — отбеляза Преследващия елен.

— Прав е — меко добави Хоакин. — Дори аз рядко се връщам към този опасен начин на живот. Намери си добра жена и остави духа на Конъл Куин да почива в мир.

— Опитах се да избягам от наследството на Колорадо Куин. И двамата знаете какво се случи, когато реших да се нарека граф на Аранда. Никога повече няма да се опитвам да се представям за друг и

да рискувам да бъда разобличен — нещо в гласа му ги накара да разберат, че решението му е окончателно.

Вашингтон, пролетта на 1806 г.

Елайза надникна през прозореца на каретата. Конските копита чаткаха по пустите, тъмни улици. Мисълта, че я следят, я накара да настръхне цялата. Тя бързо даде нареждания на кочияша и колата рязко зави.

Томас Джеферсън седеше в слабо осветената библиотека на една с нищо незабележима, отдалечена на няколко мили къща и преглеждаше дипломатическите документи, които бе получил същия следобед. Благодарение на Лайза и още няколко безстрашни негови агенти, той бе уведомен предварително за обвързването на генерал Уилкинсън с Мексиканската асоциация.

Лайза. Джеферсън прокара пръсти през посребрената си коса. „Сега знам как са се чувствали Вашингтон и Адамс“ — промърмори на себе си той. Писмото от Сейнт Луис го изгаряше дори през джоба. Как щеше да й съобщи последните новини?

Тя закъсняваше за тайната им среща. Знаеше, че е събрала доста информация за него. Интересно как постепенно бе започнал да разчита на нея повече, отколкото на останалите си подчинени, и то като се има предвид, че никога не беше одобрявал участието на жените в политиката. Тяхното място бе у дома, при децата. При спомена за Едуард Лувоа, в момента изпратен във Франция със специална мисия, Джеферсън изкриви лице от погнуса. „Сигурно е много самотна сега...“

Той чу, че откъм хола се приближават леки стъпки, и стана да я посрещне. Елайза, облечена с тъмновиолетова кадифена наметка, влажна от мъглата, влезе в стаята бързо и делово.

— Следяха ме, но благодарение на моя кочияш успяхме да се изплъзнем. — Като видя притеснението, изписано върху лицето му, тя побърза да продължи: — Няма защо да се тревожите. Който и да бе преследвачът ми, сега той следва една празна карета на път за Мериленд. Имам още новини за генерал Уилкинсън. Брат ми потвърди,

че той е в пряка връзка с генерал Салкедо, който работи за Мексиканската асоциация в Ню Орлиънс. Играе двойна игра. Като губернатор на Горна Луизиана и командир на всички федерални войски, той разполага с твърде голяма власт.

— Генералът има влиятелни приятели в Конгреса и флотата. Като се има предвид несигурното ми положение в момента, мога да уволня Уилкинсън само ако разполагам с железни доказателства.

— В списъка на испанските тайни агенти той фигурира под номер 13. Трябва да бъде спрян!

— Отдавна знаем за връзките му с Испания, но това е нож с две остриета, защото той ни снабдява с информация за техните планове. Разбира се, на тях пък продава сведения за нашите намерения. Уилкинсън е мошеник, но все пак е един от нас.

— Според Самюъл той е много опасен. Ето, прочетете писмото, което получих от него.

— Лайза, моля те, седни. Имам да ти кажа нещо важно. — Джеферсън я придружи до изтърканата кушетка наред мизерната стая.

Тя предчувстваше някаква опасност, но си наложи да се овладее.

— Какво може да е по-важно от съдбата на страната ни, мистър Джеферсън?

— След всички загуби на хора от моето семейство, аз така и не се научих как трябва да се съобщават подобни новини, скъпа. Самюъл е мъртъв.

Изведнъж пред очите ѝ причерня. Тя заби до кръв нокти в дланите си и попита:

— Как се случи това?

— Обстоятелствата не са ми известни. Писмото от Сейнт Луис пристигна тази вечер тъкмо когато излизах, за да се срещна с теб. Вероятно се е удавил в някакво езерце извън града.

Тя се изправи.

— Това е невъзможно! Самюъл беше опитен плувец. Той следеше Уилкинсън съвсем отблизо, опасно близо, както изглежда — говореше с равен глас. Погледът ѝ стана твърд като стомана.

Джеферсън, който никога не пиеше нищо по-силно от вино, позвъни да им донесат бренди и накара Елайза да седне.

— Мисля, че ще е добре да напуснеш Вашингтон за известно време. Защо не посетиш братовчедите си в Кентъки?

— Да, със сигурност ще напусна Вашингтон, мистър Джеферсън — тихо отвърна тя. — Но ще отида първо до Сейнт Луис, за да докарам тялото на брат си у дома. „И за да си отмъстя на мъжа, който го уби!“

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сейнт Луис, лятото на 1806 г.

— Изобщо не се учудвам на твърдението на жителите на Сейнт Луис, че дори Бог не би посмьл да прекоси Мисисипи — каза Елайза на своя спътник Елиджа. Вятърът развяваше полите ѝ, докато фериботът ги отнасяше към другия бряг. Грубият сал с мъка преодоляваше мощното течение на пълноводната река.

Елиджа Кумбс придружаваше Елайза по нареждане на Джеферсън. Роден сред хълмовете на западна Вирджиния, той изглеждаше тъповат, прост дървар с груби маниери. Под тази външност обаче се криеше един от най-добрите шпиони на президента. С хладнокръвната, хубава полуфранцузойка, полуамериканка работеха заедно от две години. Сега той се представяше за неин коняр и телохранител.

— Сейнт Луис изглежда много суров град — съгласи се Елиджа.

В пристанището върху мътните води се поклащаха десетки корабчета, повечето товарни. Набързо издълбаните от дървените трупи плоскодънни лодки припляскваха, едва удържани от веригите, с които бяха завързани за брега. Едри, кокалести, русокоси мъже от Кентъки и мургави французи товареха и разтоварваха нещо, а група индианци невъзмутимо ги наблюдаваха отстрани. Няколко тесни улици водеха нагоре по стръмния склон над каменната дига към десетина къщи. Тези, които бяха най-близо до водата, бяха направени от груби, потъмнели и просмукани от влагата и специфичния мирис на реката дъски. Отвъд дърветата се издигаха няколко високи каменни сгради. Може би най-накрая, след дългото, изпълнено с опасности, уморително пътуване щяха да успеят да си отпочинат добре.

— Какво смяташ да кажеш на генерала? — тихо я попита Елиджа, като внимаваше да не ги чуе някой от екипажа и от другите пътници.

— Във всеки случай не и че съм сестра на Самюъл. Имам препоръчително писмо от скъпата си приятелка Елизабет Шелби,

отишла да скърби за загубата си във Вирджиния. Така трябва да получа достъп до багажа на Самюъл.

— А междуременно ще се опиташ да омаеш с чара си онзи паун Уилкинсън — дрезгаво изрече Кумбс. Той знаеше колко близки бяха Елайза и брат ѝ. Ако генералът имаше пръст в смъртта на Шелби, то Елиджа не би искал за нищо на света да е на негово място.

Щом стъпиха на брега, те си проправиха път край грубите пристанищни работници. Около тях се носеха псувни на френски, испански и английски. Елайза бе благодарна, че мускулестият Елиджа бе с нея — особено когато минаха край капитана на френско-канадския товарен кораб. Шкембето на мъжа безсрамно се показваше от разтворения кожен елек. Червените му панталони и високите черни ботуши бяха мръсни, а под алената кърпа се виждаше мазна черна коса. Липсваше му само златна халка на ухото, за да заприлича на пират. Той предизвикателно размахваше нож към един тлъст испански търговец, чието изпотено лице издаваше колко малко желание има да се бие. Полуголи индианци и пристанищни работници вече организираха наддавания за изхода от предстоящата схватка. Няколко от току-що слезлите пътници също се включиха в залаганията. Елиджа побърза да наеме каруца, която да ги откара в града.

Форт Бел Фонтен, малко над града

— Надявам се, че домът на вдовицата Фурие ви задоволява, мадам Лувоа?

Елайза измери с поглед Джеймс Уилкинсън и се усмихна хладно:

— Да, генерале, дамата ми бе препоръчана ненапразно. Много мило от нейна страна, че се съгласи да ме приюти — тя го изучаваше изпод гъстите си тъмни мигли: той определено си придаваше важност заради нея.

Губернаторът на Горна Луизиана бе нисък, дебел самохвалко с оредяваща пясъчна на цвят коса и огромен червен нос. Елайза познаваше мъжете, които прекаляваха с алкохола, както и тези суетни авантюристи, за които униформата бе само начин да бъде впечатлена някоя плиткоумна кокетка. Нямахше да ѝ е трудно да се справи с Уилкинсън. Но тя винаги внимаваше. Човекът пред нея не бе

достигнал до този висок пост, без да притежава способности да плете интриги.

— В събота в дома на моя стар приятел Аугуст Шуто ще има галавечеря. Надявам се, че ще дойдете въпреки печалния повод за посещението си — устните му бяха странно тънки и синкави върху кръглото, червено лице.

— За мен ще бъде удоволствие, Губернаторе, или предпочитате да ви наричат с военната ви титла? Губернатор-генерал не звучи особено добре — тя оправи една гънка на силно пристегнатия си в талията тъмносин пътен костюм и кокетно се поизпъчи.

Уилкинсън бе впечатлен от чернокосата красавица, но пък, от друга страна, трябваше много да внимава с всеки, който има и най-далечната връзка с лейтенант Самюъл Шелби.

— Официално се водя генерал-губернатор, но за вас, скъпа моя, бих искал да бъда Джеймс.

Тя се усмихна и на бузите ѝ се появиха трапчинки.

— Добре, Джеймс, но вие трябва да ме наричате Елайза. А сега се страхувам, че е време да се погрижа за това, за което ме изпрати бедничката Елизабет. Ако ми покажете къде се намират спалните на казармата, с моя прислужник, господин Кумбс, ще опаковаме багажа на лейтенанта.

Един час по-късно Елайза стоеше сред вещите на Самюъл. Толкова малко неща за цял човешки живот! Тя стисна в ръце четката за коса от розово дърво на брат си и се опита да преглътне сълзите. Кумбс мълчаливо стоеше до вратата на спартанската стая на лейтенант Самюъл Шелби.

— Позволи ми аз да прегледам нещата му, докато ти...

— Не, Елиджа. Само аз знам какво точно трябва да търся. Можем да бъдем сигурни, че всичките му писма са били внимателно прочетени. Или поне онези от тях, които са успели да намерят — тя започна да рови в големия гардероб, като отваряше чекмеджета и бързо прехвърляше униформи и цивилни костюми.

— Какво търсиш?

— Надявам се, че е имал време да напише някаква бележка и да я скрие, преди...

— Елайза, все пак може да е било нещастен случай. Това, че тялото му не е било намерено, не означава непременно, че е бил убит

— дрезгавият глас на Елиджа звучеше много меко.

Тя продължи да рови и изведнъж възкликна:

— А, ето го най-послед! Страхувах се, че може да са го откраднали, без да са наясно за истинската му стойност — Елайза извади плоска сребърна кутия, дълга около дванадесет сантиметра, от последното чекмедже на скрина. Това бе мъжко ковчеже за бижута, доста потъмняло и очукано. На капака му бяха гравирани буквите СШШ.

— Самюъл Шеридън Шелби — прошепна тя и го отвори. Устните ѝ се изкривиха презрително. — Някой все пак е взел рубинената игла, която татко му подари за шестнадесетия рожден ден, както и някои други семейни бижута — бързо прехвърли скъпоценностите, лежащи върху мекото кадифе. — Сега да видим — прехапа устни и натисна закопчалката от вътрешната страна. Чу се остро щракване и капакът на двойното дъно се отвори, за да разкрие свитък, завит в плътно кадифе.

Тя започна да чете и изненадано възкликна:

— Самюъл не е мъртъв, Елиджа!

Затвори очи и притисна към гърдите си писмото в безмълвна благодарствена молитва. После продължи да чете невероятното послание на брат си.

„Скъпа Елайза,

Не зная как да ти се извиня за жестоката си постъпка. Ако имаше някакъв друг начин тази информация да стигне до президента Джеферсън, никога не бих инсценирал смъртта си. Но аз те познавам добре, скъпа сестричке, и знам, че ще успееш да предадеш сведенията на президента. В Сейнт Луис не познавам никого, на когото мога да имам доверие, пък и не мога да губя време да търся пратеник. Известие за моята смърт, изпратено от самия генерал Уилкинсън, е единственият начин да те накарам да дойдеш в Сейнт Луис и да претърсиш вещите ми. Само се моля кутийката, в която ще скрия това писмо, да не бъде открадната.

Скоро след пристигането си във форт Белфонтен случайно подслушах разговора между генерал Уилкинсън и някой си лейтенант Зебълън Пайк. При посещението си в Ню Орлиънс миналата година ти чу слуховете за връзките на генерала с Испания. Сега вече със сигурност знам, че той планира да предизвика инцидент от международно значение с надеждата, че това ще доведе до избухване на война между Испания и Съединените щати. Подробности ще разбереш от приложените към писмото документи.

Нямаше как сам да не се заема с разрешаването на този проблем. Ще инсценирам смъртта си по такъв начин, че да освободя генерал Уилкинсън от подозрение и да накарам теб и твоя постоянен спътник мистър Кумбс да дойдете и да проучите случая.

Мнимата ми кончина ще ми позволи за няколко дни да настигна експедицията на лейтенант Пайк. Ще се представя за безразсъден авантюрист, владеещ перфектно испански, и ще си осигуря работа като преводач. Убеден съм, че нищо неподозиращият глупак ще ме наеме. Когато навлезем в испанска територия, ще се промъкна до Санта Фе и ще се помъча да убедя испанския губернатор, че експедицията на Пайк никога не е била одобрявана от президента Джеферсън, а е просто една гнусна провокация, замислена от генерал Уилкинсън.

Ако президентът не ме защити, аз ще бъда обявен за дезертър и съден от военен съд, но при тези обстоятелства, Елайза, мисля, че нямам друг избор. Готов съм да се жертвам за честта на родината. Моля се само да не е напразно. Бог да благослови теб и Съединените щати!

С обич, Самюъл“

— Глупав младеж! — рязко изрече Елайза на странна смесица от испански и английски. — Тази игра на шпионин може да му коства живота. Дори Пайк и хората му да не разберат кой е той, испанският губернатор на Санта Фе вероятно ще нареди да го разстрелят... Или в най-добрия случай ще го остави да гние в някой мръсен затвор.

Започна да преглежда документите, отнасящи се до експедицията на Пайк, която бе получила някакви държавни средства под претекст, че ще изследва горния приток на Червената река. Съветникът по военните въпроси Диърборн бе дал одобрението си за нея като средство за тайно проучване на маневрите на испанската войска по границата с луизианската територия, но наивният държавник всъщност бе жестоко измамен.

В действителност Пайк възнамеряваше да се остави да бъде заловен от испанците, така че да бъде заведен в Санта Фе. Самюъл набързо бе надраскал указанията, които Уилкинсън беше дал на лейтенанта през онази съдбоносна нощ, когато младежът бе подслушал разговора им.

— Един шпионин в семейството е напълно достатъчен — промърмори Елиджа, след като прочете документите. — Самюъл е не по-малко наивен от Пайк, въпреки че е воден от по-благородни подбуди.

Елайза въздъхна, разтри слепоочията си и започна нервно да обикаля из стаята.

— Уилкинсън е убедил Пайк, че ако избухне война с Испания, тя ще му донесе слава и бързо повишение. А в действителност по-скоро ще се озове в някой испански затвор между Санта Фе и Чихуахуа Сити.

— Пайк едва ли ще наеме Самюъл. За бога, какво е накарало брат ти да вярва, че може да бъде преводач от испански?

— Той говори испански толкова добре, колкото и аз, Елиджа. Баща ни живя във Флорида няколко години и доведе със себе си готвач испанец. Научихме езика, докато бяхме още деца. Само дано престане да се държи безотговорно като дете! — тя събра документите и се изправи. — Трябва да уредим някои неща, Елиджа!

— Какво по-точно?

— Как какво? Пътуването ни до Санта Фе, разбира се! Нуждаем се от опитен водач и от провизии. Ти можеш да се заемеш с това, докато аз проуча подробно тези книжа и видя какво още мога да измъкна от генерала и неговите приятели.

— Да отидем в Санта Фе! — избоботи Елиджа и се надвеси над нея. — Даваш ли си сметка, че трябва да минем почти хиляда мили през планини и пустини, пълни с кръвожадни червенокожи диваци?

— Брат ми е с лейтенант Пайк. За бога, Елиджа, ако Пайк разбере, че е бил измамен, той ще застреля Самюъл на място!

Думите ѝ звучаха почти като молба, доколкото Елайза изобщо някога го бе молила за нещо. Шелби беше единственият ѝ роднина, като се изключат далечните братовчеди в Кентъки. Той знаеше колко привързана е тя към младия глупак. Въздъхна и каза:

— След като прекосихме пълната с диваци и пирати долина на река Охайо, не мисля, че това пътуване ще се окаже много по-опасно. Ще поразпитам из кръчмите по пристанището.

— Освен това трябва да намерим някого, на когото можем да имаме доверие, за да предаде информацията на президента Джеферсън.

Джедедая Скадър седеше в шумната кръчма; мръсните му кожени панталони бричове и омърляното лице го правеха да изглежда като един от фермерите от Кентъки и планинците, които бяха обикновените посетители тук. Немарливата келнерка с прави коси и два липсващи предни зъба му се усмихна предизвикателно и развя полите на басмената си рокля. Той си поръча още една халба бира и забрави за заоблените ѝ форми. Мъжът, с когото имаше уговорена среща, тъкмо бе влязъл.

И преди беше наемал Бушет. Дребният, жилав канадец от френски произход и неговият висок, мускулест придружител се разположиха на дървената пейка до масата. Двамата главорези получиха уискито си и заговорниците се заеха с работа.

— Кой е мъжът, дето трябва да убием? — попита Бушет и почеса въшлясалата си глава.

— Не е мъж, а жена — отговори Скадър. — Извънредно опасна кучка.

— Жена! Аз не убивам жени — изсъска Бушет. Партньорът му, полуиндианец, се намеси невъзмутимо:

— Ще платите двойно, в испанско сребро.

— Не — отсече наемният убиец.

Скадър плю на мръсния под и се ухили похотливо.

— Тя е истинска красавица, приятелю. Ако не искаш да я убиеш, можеш да се възползваш от нея — например да я вземеш със себе си

следващия път, като отидеш нагоре по реката на лов за бобри. Пък като ѝ се наситиш... — той небрежно сви рамене. — Продай я на приятелчетата си от племето пуни. Въпросът е никога повече да не се появи в цивилизования свят. И ако това може да ти бъде някаква утеха, с нея има и един мъж — прислужникът ѝ. Грамадна горила с руса коса на име Елиджа Кумбс. Него можете да убиете — бързо и чисто.

— Сто, в испанско сребро — каза мелезът.

Този път Бушет кимна в съгласие.

— Добре се пазарите — отбеляза Скадър. — Половината сега, а другите — като свършите работата.

— Уговорено — Бушет погледна към индианеца.

— Казва се Елайза Лувоа. За жена е доста висока, със странни виолетови очи и черна коса, много бяла кожа — истинска дама, полуфранцузойка.

Канадецът най-после смачка дълго изплъзвалата му се въшка между двата си пръста с черни нокти и се ухили.

— Ще ѝ говоря на френски, докато пътуваме на север.

Сантяго и Преследващия елен обсъждаха рисковете около предстоящата им търговска сделка, докато се спускаха по главната улица от центъра на града с неговите проспериращи магазини и предприятия към грубия шум на кръчмите и публичните домове близо до пресечката на Локъст. Сейнт Луис бе едно от най-опасните селища по продължение на реката от Британска Канада, та чак до Залива.

— Имаш ли доверие на онзи испанец, Мануел Лиса? — попита Преследващия елен. Знаеше, че приятелят му ненавижда сънародниците си.

Младият мъж присви очи и тъжно се усмихна.

— Не, но той и семейство Шето се конкурират в търговията с кожи.

Индианецът изсумтя:

— А пък ти мразиш французите от Ню Орлиънс дори повече от испанските си сънародници.

— По-важното е, че Лиса се е свързал с племената от прерията. Говори езика им, живял е между тях.

— Точно като теб.

— Да, но аз предпочитам да търгувам с тях като с приятели, вместо да ги принуждавам да приемат сделките ми, както правят Шето и новите му американски съдружници.

Тъкмо когато минаваха покрай кръчмата „Белия кон“, разговорът им бе прекъснат от шум от боричкане и женски вик. С пъргавостта на котка двамата мъже бързо се извъртяха и огледаха тясната странична уличка. Въпреки стъстяващия се мрак, видяха една жена, която се бореше с двама облечени в кожени дрехи мъже.

Елайза усети, че тънката ѝ лятна наметка се разцепи, докато се опитваше да се отскубне от нападателите си. „Трябва да се добера до пистолета си!“ — отчаяно си мислеше тя, надявайки се, че малкото белгийско оръжие ще може да стреля. Успя да бръкне в чантичката си, за да го извади, като едновременно с това ритна с островърхата си пантофка французина в слабините. Той изпсува и закуцука настрани, но едрият мелез я хвана за рамото и скъса роклята ѝ с едно рязко дръпване.

— Бяла като мляко — измърмори едрият мъж. Похотливият му поглед се плъзна по голите ѝ гърди и рамо.

— Прислужникът ми ще дойде всеки момент. Аз не съм проститутка, а дама, приятелка на генерал-губернатора Уилкинсън — каза на френски тя, като отстъпваше назад, здраво стиснала в ръце чантичката си, все още опитвайки се да извади пистолета.

Двамата мъже само се изсмяха и започнаха да я приближават от двете страни. Лайза се престори, че припада, и измъкна револвера си. Имаше само един патрон, но така може би някой щеше да чуе и да ѝ се притече на помощ. Къде се губеше Елиджа? Тя насочи пистолета към нападателите си и натисна спусъка. Нищо! По-дребният мъж се хвърли отгоре ѝ и ѝ отне оръжието. В следващия момент една бронзова ръка сграбчи французина за мръсната кожена яка и я освободи от тежестта на тялото му.

Бушет изръмжа и извади ножа си. Замахна към Сантяго, но в стомаха му се заби студена стомана. Французинът се заклати назад, стигна до дървената стена на кръчмата, опря гръб в нея и се свлече на земята. Едрият му спътник вече лежеше окървавен в краката на Преследващия елен.

Преди Елайза да се бе опомнила напълно, белият мъж, или поне тя предполагаше, че е бял, ѝ помогна да се изправи на крака. Той беше

облечен в дрехи от еленова кожа и мокасина. През разтворената ленена риза се виждаха тъмночервените косми на гърдите му. Зелените му очи се присвиха. От лицето му не се виждаше почти нищо заради голямата брада и дългата до раменете, гъста коса.

— Какво прави на подобно място една дама, която твърди, че познава генерал-губернатора Уилкинсън? — попита студено той на френски.

— Трябваше да се срещна с един човек, който закъснява. Безкрайно съм задължена на вас и вашия приятел — отговори тя. Властното му държание не ѝ позволяваше да се остави паниката да я надвие. Нападателите ѝ лежаха мъртви на улицата. Кръвта им се смесваше с калта.

Премести погледа си върху едрия дивак. Боже милостиви, та той бе почти гол! Главата му бе обръсната, с изключение на украсената с пера дълга плитка. На ушите му висяха огромни тежки халки, а над лактите си бе надянал медни гривни. Това бе индианец от югоизточните племена — поне в това бе сигурна. Тя изгледа поред белия мъж и червенокожия човек, като за частица от секундата се запита дали не е налетяла от едно зло на друго, въпреки че тези двамата не изглеждаха толкова опасни, колкото нападателите ѝ.

— Като се имат предвид виковете и молбите ви, сега ми изглеждате прекалено спокойна, мис.

Сантяго разбра колебанията ѝ. Жената пред него бе пълна загадка. Носеше скъпи дрехи, а обноските и езикът ѝ бяха на аристократка. Дори Джулиет Кастал не можеше да се сравнява с нея по хубост. Бе уплашена и раздърпана, но умението ѝ да запазва присъствие на духа силно го заинтригува.

Елайза знаеше, че единственото, което ѝ остава, е да се измъкне възможно най-бързо, без да показва признаци на страх.

— А сега бихте ли ме пуснали да мина? В „Белия кон“ ме чакат моите приятели — спокойно изрече тя и се отдалечи от застаналия прекалено близо до нея бял мъж. Индианецът вдигна копринената ѝ наметка и ѝ я подаде. Елайза му благодари на френски, грабна дрехата и изчезна зад ъгъла.

Сантяго изгледа проснатите тела на двамата разбойници и поклати глава.

— Какво ли може да е накарало подобна жена да дойде на такова място? — попита Преследващия елен.

Куин сви рамене.

— Кой знае защо изобщо някои благороднички вършат разни неща? Може да е каприз... търсене на силни емоции... среща с любовник от простолюдието... — той се наведе и вдигна изпуснатия 36-калибров белгийски пистолет. — Скъпа, но безполезна играчка. — После се усмихна, потърка с дулото бакенбардите си и каза: — Може би някой ден ще ми се удаде възможност да върна оръжието на собственичката му.

ПЕТА ГЛАВА

— Тогава това е било капан! — извика Елайза, докато крачеше в салона на вдовицата Фурие. По липса на прилични хотели пътниците без роднини в града оценяваха опърпано-буржоазната бедност на тази къща.

Елиджа взе фалшивата бележка, подписана с неговото име, и поклати рошавата си глава.

— Прилича на моя почерк, но грозните ми драскулки са лесни за имитация.

— Само ако някой знае кои сме и защо сме дошли в Сейнт Луис.

— Уилкинсън?

Тя махна с ръка.

— Не мисля, че е той. За него е много по-вероятно просто да ме следи отблизо и да внимава да не науча нещо, а ако не може да направи това, да се погрижи никакво съобщение да не пристигне до президента. Но не вярвам, че е наясно коя съм в действителност.

— Казваш, че нападателите ти са мъртви?

При спомена за случилото се в тясната, тъмна уличка Елайза потрепери.

— Точно така. Спасителите ми бяха бързи и точни.

— Човекът, наел двамата главорези, ще направи друг опит. Трябва да бъдем внимателни. Няма да ти пращам бележки никога вече.

— Искрено се надявам на това, Елиджа — мрачно каза тя.

— Кои бяха мъжете, дето ти помогнаха?

— Сигурна съм, че не са от особено значение. Просто двама скитници, вероятно идващи от Юга. Белият говореше френски. — Спомни си пронизващите зелени очи и студената усмивка, тръсна глава и попита: — Познаваш ли някого, на когото можем да се доверим при пътуването ни до Санта Фе?

— Мисля, че да. Той е нещо като легенда по тези места. Испански ренегат, баща му е наемен убиец — Сантяго Куин.

Тя присви устни с отвращение.

— Звучи прекрасно, няма що!

— Той пътува от Санта Фе до Сейнт Луис няколко пъти годишно. Търгува с Мануел Лиса, стар враг на Шуто, така че няма как да е приятел с Уилкинсън.

— Този тип мъже са приятели на този, който плати най-много, но мисля, че си прав — ако не е в добри отношения с Шуто, сигурно не е от хората на генерала.

— Куин е известен с бързите си и успешни преходи до Ню Мексико. Освен това... — Кумбс сви рамене.

— Значи просто трябва да му платим възможно най-високата цена. Нямаме време за губене. Уреди ми среща с него колкото се може по-скоро.

Елайза се погледна в огледалото за последен път и реши, че ще може да очарова генерала и офицерите му, дори и преситения Аугуст Шуто. Къщата на търговеца, разположена в покрайнините на града, бе известна с красотата си, не като се има предвид колко малко прилични сгради имаше в Сейнт Луис, Елайза хранеше известни съмнения.

Къщата се оказа истинска изненада за нея: на два етажа и в изискан френски стил, каменната сграда бе заобиколена от превъзходно поддържани градини. Имаше дори и живописно езерце.

— Виждам, че домът на мосю Шуто ви харесва — изкиска се съдията Истън. Старият джентълмен и дъщеря му бяха дошли да я вземат с каретата си.

Инстинктът ѝ подсказваше, че може да се довери на отдавнашния приятел и на президента Руфус Истън, но при все това Елайза смяташе внимателно да опипа почвата, преди да му разкрие истинската си самоличност.

— Знаех, че са богато семейство, но това е просто възхитително.

— Почакайте да влезете вътре — проблеснаха очите на Руфус, докато помагаше на дамите да слязат от каретата.

Балната зала бе огромна, както и всички останали стаи в къщата, обзаведена с най-елегантните мебели, докарани от Ню Орлиънс, но произведени всъщност във Франция. Полилеят хвърляше ярка светлина върху изрисуваните с рози тапети. Ореховият под бе излъскан до огледален блясък. Както бе модата в най-избраните къщи в града,

никъде в стаите на първия етаж нямаше килими, а само малки, ръчно тъкани постелки пред камината.

Елайза обходи с поглед усмихнатите лица, вслуша се в гласовете на хората, говорещи на френски, английски и испански. Въпреки че Сейнт Луис вече бе американски град, французите го бяха основали през 1764 година, а испанците го бяха управлявали цели четиридесет години. Хора от всички националности се бяха събрали под американския флаг, като все още изчакаха да видят дали това ще се окаже добре за бизнеса им. Тя знаеше, че ако авантюристи от типа на генерал-губернатора Уилкинсън и неговите испански приятели предложеха по-висока цена, много мъже щяха да минат на тяхна страна.

Застанал до вратата, Сантяго огледа претъпканата бална зала. Сирина бе настояла да я придружи. Първоначално той бе решил да откаже на капризната си любовница, но накрая все пак се съгласи. Даде си сметка, че така би могъл да научи нещо повече за плановете на Шуто за търговията с кожи. Усмихна се и докосна къдрица от кехлибарено русата коса на Сирина. Готовността му да я придружи я бе зарадвала, а сладната вдовица креолка винаги го награждаваше щедро в такива случаи.

— Скъпи, трябва да се запознаеш със съдията Истън. Независимо от американския си произход той е истински джентълмен — тя го поведе към внушителен мъж, който разговаряше с няколко офицера.

— В твоите уста да си американец звучи точно толкова лошо, колкото да си индианец от племето крийк — развеселен прошепна той. Знаеше колко скандализирана бе тя от приятелството му с Преследващия елен.

След като си размениха обикновените любезности, Сантяго отново започна да се оглежда наоколо. Изведнъж едно лице привлече погледа му. В другия край на залата стоеше красивата французойка, която бе спасил от двамата главорези. Тогава му се бе видяла възхитителна, но сега направо го накара да затаи дъх.

Лъскавата ѝ абаносова коса бе вдигната нагоре във висок кок от струящи къдри, преплетени с живи теменужки. Необикновените ѝ очи прекрасно хармонираха с виолетовата ѝ рокля от моаре. Дълбокото, кръгло деколте откриваше доста от бялата ѝ плът, както бе модерно, а

аметистовият медальон подчертаваше нежността на гънката между гърдите ѝ.

Тя бе заобиколена от обожатели, между които бе и арогантният тиранин Уилкинсън. Сантяго присви очи и се приближи, за да наблюдава брилянтното ѝ изпълнение отблизо. Тя бе по-възрастна и образована от Джули навремето, но някои женски хитрини никога не се променят — нежният сребърен смях, пърхащото в опитните ръце ветрило, танците, чувственият поглед... И все пак за Сантяго бе ясно, че за нея разговорите с генерал-губернатора не бяха просто флирт. Тя обръщаше внимание на всяка негова дума, подтикваше го да говори при всяка неловка пауза, насочваше разговора. Защо ли го правеше?

Сантяго знаеше, че Уилкинсън е забъркан с испанските заговорници, които се стремяха да предизвикат война. Дали и тя не бе една от тях? Дори и така да беше, със сигурност не бе виждал по-красива заговорничка от нея. Двамата все още не се бяха запознали официално. Той се усмихна цинично, докато си проправяше път към мадам Лизъл, която знаеше всичко за всеки в Сейнт Луис. Попита я знае ли коя е красивата непозната с виолетовите очи.

— Била от Париж, но още не съм ѝ се представила, мосю Куин. Казва се Елайза Лувоа и явно е близка приятелка на нашия генерал-губернатор — изпъкналите ѝ малки очички следяха с интерес чернокосата красавица в другия край на стаята.

Сантяго целуна ръка на старата дама и подобно на пума, преследваща елен, се отправи към мадам Лувоа.

Под сведените си мигли Елайза наблюдаваше приближаващия се висок, червенокос непознат. Той се взираше в нея напрегнато. Изглеждаше ѝ познат, макар да бе сигурна, че никога не би забравила срещата си с подобен нахален дявол.

Черният му костюм бе с безупречна кройка. Различаваше се рязко от обкръжаващите го блестящи еполети и панделки на офицерските униформи. Облеклото подчертаваше стройната му фигура, а дългите му, прекрасно оформени крака бяха обути в скандално тесни панталони. Тя проучи изсечените, правилни черти на лицето му — патрицианско, почти келтско като конструкция, с правилен нос, решителна брадичка и пронизващи очи. Цветът на кожата му бе особено впечатляващ — бронзовият тен на човек,

прекарваш много време навън, ярко контрастираше със снежнобялата копринена вратовръзка и рижата, добре оформена коса.

„Колко умно от негова страна да не закрива с брада това красиво лице.“ Елайза се опомни и извърна очи, когато погледът ѝ срещна белозъбата му усмивка. Мъжът бе разбрал, че е предизвикал интереса ѝ. А сега нахалникът си пробиваше път към нея!

Сантяго застана пред нея, взе ръката ѝ и я целуна.

— Мадмоазел Лувоа, това трябва да е нашият танц, нали? — попита той на английски и преди тя да успее да му отговори, я поведе към дансинга.

— Рискувахте много, мосю! Знаете много добре, че изобщо не се познаваме и че още по-малко съм ви обещавала този танц — въпреки това тя започна да танцува с него, чудейки се защо е толкова впечатлена от този мъж. Със сигурност бе срещала и други безочливи красавци. Но нещо в зелените му очи...

Той се изненада от перфектния ѝ английски. Тя бе истинска загадка. Какъв странен цвят имаха очите ѝ — тъмновиолетови.

— Позволете да ви направя един комплимент. Никога не ми е било толкова приятно да танцувам с някого.

Тя се усмихна.

— Просто съм по-висока от повечето жени и ми е по-лесно да ви следвам. Не можете да си представите какво изпитание е да танцуваш с по-нисък от теб мъж.

Сантяго си спомни, че за нея говореха, че е от Париж, и попита:

— Танцували ли сте някога с императора? Наполеон е доста дребничък.

— А вие срещали ли сте го някога?

— Виждал съм го по времето, когато следвах в Сорбоната. Но вие не отговорихте на въпроса ми.

— Кой сте вие, господине? Изглеждате ми познат, а никога преди не сме се срещали.

— Винаги ли отговаряте на въпросите с въпроси?

Когато танцът свърши, без да пуска ръката ѝ, Сантяго я поведе към една от вратите към вътрешния двор.

Омагьосана, Елайза го последва през претъпканата зала към тихата, хладна, огряна от лунна светлина градина. Често ѝ се бе случвало да флиртува с разни мъже, за да изкопчи дадена информация,

но винаги бе успявала да контролира чувствата си. Тя се забавляваше с неуспешните им опити да я съблазнят. Но този мъж беше различен. И много по-опасен от всички!

Когато я притисна към широките си гърди, тя веднага сложи ръце помежду им, за да го отблъсне, но Сантяго просто я прегръщаше и се взираше в очите ѝ, сякаш искаше да проникне в душата ѝ.

— Танцували ли сте някога с императора? — повтори въпроса си той.

— Веднъж. Беше ужасно. Като повечето суетни мъже, той очаква жената веднага да припадне само защото е решил да ѝ обърне внимание.

Младият мъж се усмихна.

— Добър отговор. А целували ли сте се с императора?

Елайза настръхна при тази обида, но преди да успее да изрази възмущението си, Сантяго я притисна силно към себе си. Повдигна брадичката ѝ и устните им се срещнаха. Изненаданото ѝ ахване позволи на езика му да проникне в устата ѝ. Сърцето ѝ биеше лудо и тя знаеше, че се е изчервила. Това се случваше за пръв път през нейния двадесет и седем годишен живот.

Сантяго усети притеснението ѝ и се изненада. В балната зала се бе държала като изтънчена, остроумна жена, в глухата уличка се бе проявила като хладнокръвна и властна аристократка, а сега една най-обикновена целувка я бе накарала да се изчерви и задъха. Самият той бе силно привлечен от нея. Докосна с върха на пръстите си пулсиращата вена на шията ѝ, после погали горещата ѝ буза.

— Мога ли да се надявам, че съм получил по-висока оценка от императора за начина, по който целувам и танцувам?

Тя се измъкна от прегръдката му.

— Вие сте ужасно нахален, при това не сте никакъв джентълмен.

— Само си взех наградата, задето ви спасих живота, красавице, както и за това, че ви връщам... — той се усмихна на изумлението, изписано по лицето ѝ, когато ѝ заговори на френски и ѝ подаде малкия пистолет.

— Вие! — тя погледна оръжието така, сякаш виждаше змия, готова да я ухапе, после го грабна от ръцете му и го пхна в джоба на роклята си.

— Ако отново смятате да посещавате подобни опасни места, мога да ви намеря по-благонадеждно оръжие.

— Подобни места са много по-подходящи за вас, нали? И къде е сега вашият гол приятел? Може би се крие в храстите? — той се бе отнесъл с нея като с глупачка, и тя не можеше да му прости.

— Преследващия елен си има друга работа.

— Докато вие се правите на джентълмен, така ли? — Елайза бързо заговори на английски и се опита да мине покрай него, за да се върне обратно в залата.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я задържа.

— Прическата ви се е развалила. Позволете да ви я оправя, докато вие се поуспокоите — с привичен жест Сантяго започна да намества разпилелите се къдрици.

— Изобщо нямам нужда от успокоение, а за косата си мога да се погрижа и сама! — тросна се Елайза.

— Скъпи — измърка Сирин, като се приближи към тях. Тя веднага собственически сложи ръка на рамото на Сантяго, който се оказа между двете жени.

„Изглежда като турски султан, развеселен от съперничеството на робините.“ Елайза се усмихна студено и кимна на блондинката.

— „Скъпият“ си е отново ваш. Подарявам ви го — него и преследващия му скалпове придружител.

Тя бързо тръгна към вратата, доволна от нервния поглед, с който русокосата изгледа сенките в градината. Значи и тя знаеше за индианеца. Както и много други неща за нахалния мошеник, който се чувстваше еднакво добре в крайбрежните кръчми и в елегантните бални зали. Каза, че е учил в Сорбоната. Това обясняваше перфектния му френски.

Елайза си наложи да не мисли повече за него и си запроправя път през тълпата. Имаше да мисли за много по-важни неща, като например утрешната среща с наемника, който трябваше да ги отведе до Санта Фе. Какъв ли щеше да се окаже този Сантяго Куин?

ШЕСТА ГЛАВА

Джедедая Скадър се бе свил на неудобния твърд диван в кабинета на Джеймс Уилкинсън. Той мразеше да чака, но така бе имал време да огледа главната квартира на генерал-губернатора. Фортът, ако изобщо можеше да се нарече така заставата край Мисисипи, разполагаше само с около хиляда взвода. Жилището на Уилкинсън тук, в Белфонтен, бе много по-добро от това на подчинените му. Край дивана имаше два скъпи, но неудобни на вид стола. Варосаните стени бяха украсени с няколко картини, изобразяващи военни сцени. В ъгъла имаше полиран шкаф от черешово дърво, в който бяха подредени гарафи и кристални чаши.

Скадър тъкмо си наливаше малцово уиски, когато в стаята влезе губернаторът.

— Не ми губи времето — каза Джедедая, като отпи от чашата и се вторачи в дребния, пълен мъж, облечен в претенциозна униформа, която обаче му стоеше зле.

Джеймс Уилкинсън рязко отвърна:

— Ще те помоля да внимаваш как ми говориш. Освен това не одобрявам пиенето на алкохол преди вечеря — и той така погледна чашата, че Скадър не посмя да я напълни отново.

— Дойдох с много важна информация.

Скадър за пореден път се изуми от това, че толкова надутото конте може да бъде съюзник на хора като Кларк Джеймисън и Раул Кастал. И двамата членуваха в Мексиканската асоциация в Ню Мексико, чиято цел бе да завземе испанска земя и да създаде нова западна империя.

— Какви са новините от Ню Орлиънс? — спокойно попита Уилкинсън. По червендалестото му лице не можеше да се разбере за какво си мисли.

Джедедая се изплю с презрение в месинговия плювалник в ъгъла. Видя погнусата, изписана върху лицето на генерала, и му се ухили.

— О, онези подли испански креоли са си съвсем добре с твоето старо приятелче, Джеймисън. Май и американците, и французите от

Мексиканската асоциация искат да се присъединят към испанските офицери, които са готови да продадат държавата си, за да забогатеят по-бързо — той се взря в Уилкинсън. Обидата увисна във въздуха между тях като плътен дим от пури. Губернаторът също продаваше страната си. — Искат да знаят кога твоят човек Пайк ще пристигне в Санта Фе.

— Вече съм изпратил нарежданията си до генерал Салкедо в Чихуахуа Сити. Патрули ще обхождат Камино Риъл. До два месеца войната трябва да избухне — самодоволно отвърна той.

Скадър почеса мръсната си коса.

— Джеферсън е твърдо решен да запази мира с испанците. Онова изобретателно старче във Вашингтон не те изпуска от очи... при това съвсем отблизо.

Дясното око на Уилкинсън потрепна от едва забележим тик.

— Какво имаш предвид?

Скадър се ухили и разкри пожълтелите си дълги зъби.

— При теб бе изпратен да служи млад офицер — едно време бе под твоето командване в Ню Орлиънс. Казва се Шелби.

— Шелби е мъртъв! — отсече генералът.

— Може и така да е, но какво ще кажеш за чернокосата курва, дето само пери опашка пред теб и хората ти — мадам Лувоа?

Уилкинсън изглеждаше сконфузен — сякаш жена му току-що го бе обвинила в изневяра — грях, който никога не би извършил.

— Какво искаш да кажеш? — той не й бе имал особено доверие, но въпреки това следващите думи на госта го изненадаха.

— Тя е сестра на Самюъл Шелби и знаем, че работи за Томас Джеферсън. Джеемисън смята, че е дошла не само за да търси тялото на брат си.

Прокара ръка по плешивото си теме.

— Няма тяло. Малкият се удави. Ако мислиш, че тя ще намери някакви уличаващи ни документи сред личните му вещи, бъди спокоен — всичко съм претърсил основно. Имаше няколко писма, но ние се погрижихме да изчезнат. Не смятам, че жената ще ни причини неприятности.

Скадър се изсмя.

— Знам, че това няма да стане. Наех двама престъпници да ни отърват от нея и нейния Кумбс.

Уилкинсън трепна.

— Не одобрявам убийството на една жена. Веднага прекрати това!

— Вече е късно. — Джедедая плю отново.

Губернаторът изгледа самодоволния простак.

— Дамата е в цъфтящо здраве, доколкото знам — освен ако главорезите ти не са се промъкнали в къщата на вдовицата Фурие късно през нощта. Снощи тя беше на бала на Шуто.

Скадър изпсува и се вторачи в Уилкинсън.

— Каза ли ти, че онзи Кумбс се опитва да наеме ренегата търговец от Санта Фе? Чудя се какво ли са намислили, а генерале?

Уилкинсън пребледня.

Утрото на следващия ден бе прекрасно — слънцето светеше ярко и откъм реката подухваше лек ветреца, който правеше августовската жегата почти поносима. Елайза бе облечена в непретенциозен костюм за езда от син, домашнотъкан плат. Бе сигурна, че женските хитрини изобщо не минават пред един незначителен испански ренегат. Пък и тя не държеше да се хареса на такъв опасен престъпник. От него се искаше само да се съгласи с нейните условия — едно делово предложение.

Сбогува се с вдовицата Фурие и потегли за срещата, като се стараеше да не мисли за предната вечер. Няколко пъти се хвана, че докосва с пръсти устните си там, където непознатият я бе целунал. Кой беше този мъж? Френски шпионин, изпратен от Едуард? Невъзможно! Съпругът ѝ дори не бе в страната, пък и какво прави тя, изобщо не го интересуваше. Съблазнителят сигурно бе американец. Елайза се овладя.

„Забрави го и мисли за това, което ще кажеш за Куин.“

— Колко пари си готова да платиш за пътуването? — попита Елиджа, комуто не убягна, че е ядосана от нещо.

— Разполагам с моята част от наследството на татко, а сега, когато Самюъл е мъртъв, ще мога да взема и неговите пари.

— Толкова много! — подсвирна тихо той.

За момент лицето ѝ издаде вълнението, но гласът ѝ си остана спокоен:

— Смятам да предложа на Сантяго Куин само хиляда. Това трябва да е напълно достатъчно за един преследван от закона скитник. Припасите за подобно пътуване може да се окажат много скъпи. Ще видим. Каза, че той вече приготвял фургона. Двама пътници в повече едва ли ще му причинят много неудобства.

Елиджа си припомни по-ранната си среща с ренегата със стоманен поглед и си помисли, че Куин не би нарекъл една жена, яздеща странично на седлото, „малко неудобство“, но си замълча. Двамата се изкачваха по пътя, ограден от гъсти дървета. Бяха се уговорили да се срещнат край мястото за конни надбягвания на няколко мили от града. Гледката, която се разкри пред очите им, надминаваше по варварщина дори пристанището.

Арената представляваше просто едно кално петно с диаметър една миля направо наред прерията. Много хора се бяха събрали, за да гледат състезанието между два коня, чиито ездачи бяха много повече заети да се удрят един друг с камшици от необработена кожа и юмруци, отколкото да контролират бързо препускащите животни. Единият мъж бе полугол дивак, носеше само набедрена препаска, а другият — „бостънец“, както жителите на Сейнт Луис наричаха американците. Той бе не по-малко скандално облечен от индианеца — носеше само мръсни панталони от еленова кожа и тежки ботуши, с които риташе противника си.

На финиша индианецът пристигна няколко сантиметра преди американеца. Тълпата започна да надава ликуващи викове, примесени с псувни на всевъзможни езици. Един елегантен креол и груб на вид дървар от Кентъки засъбираха облозите. Въпреки ранния час някои от „бостънците“ не изглеждаха съвсем трезви. За хаоса допринасяха и индианци, пристанищни работници и черни роби.

Елайза огледа тълпата, чудейки се кой от всичките пропаднали престъпници е Куин. Накрая реши, че е един дребен мургав тип, който се караше с някакъв лодкар на английски с испански акцент. След това погледна отблизо едрия индианец, излязъл победител в състезанието. Това бе спътникът на онзи разбойник! Внезапно до дивака изникна втора глава, чийто червени коси блестяха на слънцето. Сега мъжът отново бе облечен в дрехи от еленова кожа, украсени с ресни в различни цветове. Дрехите сякаш бяха излети по него. У него имаше нещо много екзотично, тайнствено. Да върви по дяволите!

Тя се обърна към Елиджа.

— Виждаш ли някъде ренегата?

— Ей там. Май спечели доста пари, като заложи на коня на приятеля си — Кумбс посочи към Преследващия елен и Сантяго, който тъкмо си взимаше парите от облога с начумерен „бостънец“, явно недоволен от това, че е загубил заради някакъв индианец.

Елайза успя да потисне силния си гняв, докато Сантяго вървеше нахално към тях с приятеля си индианец. Той кимна на Кумбс и предизвикателно изгледа от горе до долу.

— Изненадан съм да видя дама като вас на такова конно надбягване, мис Лувоа — той погледна спътника ѝ. — Мисля, че трябва да поговорим по работа, господин Кумбс. Кой е другият мъж, който ще пътува с вас до Санта Фе?

Куин все още не знаеше, че става въпрос за жена, но Елиджа се досещаше, че този мъж и приятелят му индианец са спасили Елайза от белите главорези.

Куин отново погледна към Елайза:

— Срещали ли сме се преди?

— Два пъти — отвърна Елайза студено.

— И двата пъти е било удоволствие за мен, мис Лувоа. Позволете да ви представя моя партньор Преследващия елен — индианецът кимна мълчаливо.

На Сантяго му хареса лекото пулсиране на една вена на шията ѝ, която издаваше вълнението ѝ. Но той бързо се овладя и попита Кумбс:

— Още ли се интересувате от пътуването?

— Да — отвърна вместо него Елайза и с доволство забеляза скептичния израз на лицето му.

— Бели жени не пътуват по този път, мис...

— Мисис Лувоа. Вдовица съм — излъга тя, като отново си послужи с удобната измислица, когато трябваше да определи семейното си положение. — И аз ще бъда първата бяла жена, прекосила тази земя на път към испанската столица. Имам важна работа там.

Сантяго се вторачи в нея с присвити очи, които бяха заприличали на две зелени стъкълца, а после презрителният му поглед се спря на наетото от нея конче.

— И ще яздите хиляди мили на... седло?

— Родена съм и съм израснала във Вирджиния, мистър Куин. Ездаческите ми способности са изключителни. Уверявам ви.

— Но прерията и планините на запад не са Вирджиния.

— Нито пък земите около река Охайо, но съм ги прекосявала, въпреки че са пълни с бегълци от затворите и с пирати. Ще издържа на всички трудности, за да постигна целта си. Ако спорите, за да си качите цената като водач, няма да стане — каза тя със сладък глас.

— Лейди, честно казано, не се интересувам, дори и да ми предлагате скъпоценни камъни от короната на император Наполеон. Няма да придружавам жена до Санта Фе! — и той се обърна, но тя го задържа с ръка.

— Трябва да стигна до Санта Фе възможно най-бързо. Това е въпрос на живот и смърт!

— Съгласен съм — ще ви коства живота, ако ви взема!

Елайза имаше силното желание да тропне с крак, което не я бе спохождало от времето, когато бе малко момиченце на десет години и Самюъл бе напъхал жаба в ботуша ѝ. Самюъл!

— Брат ми е затворен там и аз трябва да го освободя — веднага съжали за думите си. Никога преди не се бе издавала, докато се пазари с някого! Но сега малкият ѝ брат сигурно чезнеше в някой испански затвор!

Сантяго цинично вдигна вежда.

— А той е единственият ви брат, светлината на живота ви, затворен несправедливо от испанците?

— Той е единственият ми роднина на този свят — отговори тя. — Но освен това е и американски патриот, опитващ се да спре избухването на война между Испания и Съединените щати. Хората, които искат тази война, не биха се спрели пред нищо.

Той се взря в зачервеното ѝ, красиво лице. Тя бе великолепна малка магьосница, свикнала винаги да постига целта си, но дали наистина толкова много обичаше брат си?

— Тези хора, които искат война с Испания, имат ли нещо общо с двамата симпатяги, дето се опитаха да ви отвлекат край реката?

— Да. Жалко, че убихте и двамата. Можеше да ги разпитаме.

— Покорно моля да ме извините за необмисленото ни поведение — намеси се сухо Преследващия елен, като изненада с перфектния си английски Елайза и Кумбс.

Тя успя да прикрие удивлението си и кимна усмихнато на индианеца.

— Не мислете, че съм неблагодарна, господин Преследващ елен, просто съм отчаяна. Трябва да стигна до брат си преди здравеняците, които ме нападнаха да го убият. Няма да ви забавя. Никой не иска да пристигне по-бързо в испанската столица от мен.

— Пътят до там е пълен с рояци черни мухи и комари, готови да ни изядат живи; слънцето и вятърът ще съсипят копринената ви кожа, а някои от враждебно настроените племена с удоволствие биха прибавили тази блестяща черна коса към колекцията си от скалпове — сговорчиво изрече Сантяго.

Тя дори не трепна.

— Ще рискувам. Ако ви забавя, по какъвто и да е начин, имате правото да ме оставите на благоволенieto на прерията, която така добре описахте току-що, мистър Куин.

Кумбс пребледня.

— Елайза, защо не премислиш още веднъж...

Тя поклати глава и го изгледа с добре познатия му поглед, който веднага го накара да млъкне.

— Ще ви платя хиляда долара в сребро сега и още хиляда, когато се върнете отново в Сейнт Луис. Когато се върнем.

Сантяго я изгледа развеселен. Това бе добра сума — много повече, отколкото обикновено се плащаше за подобна работа. Дрехите и приятелите ѝ показваха, че Елайза Лувоа е богата. Интересно обаче колко точно пари имаше?

— Малко са — каза той, небрежно сложил ръце на дръжките на затъкнатите в колана му 67-калиброви пистолети, марка „Хокинс“.

— Предупредих ви, че няма да вдигна цената по никакъв начин!

Изумен, той я видя как тропва с крак. Елайза веднага се овладя и отвърна на погледа му. Проклет нахалник!

— Сумата е твърде малка — с равен глас изрече той.

— Става въпрос за евентуална война между моята и вашата страна! Не може да не...

Сантяго се изсмя.

— Ако смятате да апелирате към моето патриотично чувство, само губите моето и вашето време. Испанското правосъдие ме направи изгнаник.

— Ще го имам предвид, господин Куин. У вас няма и следа от състрадание и лоялност. Какво ще кажете за две хиляди за началото и още толкова, като се върнете?

— Нека бъдат три хиляди — каза той и потърка брадата си. „Много е богата наистина. И много отчаяна.“

— Прието. Мистър Кумбс ще ви донесе първата вноска този следобед.

Сантяго кимна.

— Да бъде испанско сребро, а не банкноти. Тръгваме рано утре. Пътуването няма да е леко и удобно.

— Ще мина и без прислужничка, мистър Куин — с презрение в гласа отвърна Елайза.

ВТОРА ЧАСТ
ПЪТЯТ ДО САНТА ФЕ

СЕДМА ГЛАВА

Елайза се зае да приготвя багажа си, а Елиджа отиде да купи коне за пътуването им, когато вечерта се събраха, за да уточнят плановете си, той ѝ донесе лоши новини. Видял наемния убиец на Мексиканската асоциация Джедедая Скадър в Сейнт Луис да спори за нещо със Сантяго Куин.

— Скрих се зад кръчмата и ги подслушах. Май Куин е продал оръжие на Скадър — контрабандно пренесено от Канада.

— През последните месеци ние засичахме доста от тези кораби, пренасящи оръжие за Ню Орлиънс — тя ядосано прехапа устни. — В такъв случай дали е разумно да тръгнем с Куин? Той добре играе ролята на търговец, но дали не е един от хората на Уилкинсън?

— Не мисля. Скадър се опита да си плати и да пътува с него, но Куин му отказа. Явно се караха за цената на оръжието. Испанецът едва успя да получи исканата сума. Май никога повече няма да търгува с конспираторите.

— Зле му върви бизнесът, а? — попита Елайза иронично. Тя нямаше доверие на ренегата.

— Какво ще кажеш за Скадър? Дали отново ще се опита да ни убие?

Тя се замисли.

— Няма много време, нали тръгваме утре.

Кумбс се сети за още нещо и бръкна в джоба на самото си.

— Ето оръжието, което ме накара да ти купя. Осемсантиметровата дръжка е малко голяма за женска ръка, но този английски пистолет е много по-сигурен.

— Вече няма да повтора грешката да го нося в дамската си чанта.

Тя разви цевта и провери устройството. После мушна оръжието в джоба на полата си.

— Накарах мадам Фурие да зашие големи джобове на всичките ми дрехи, за да крия оръжието си в тях. Беше грешка, че не взех истински пистолет, като реших да дойда тук — Елайза потрепери. —

Ако дори Господ не би пресякъл Мисисипи, за да отиде в Сейнт Луис, колко ли по-лошо ще е пътуването ни до Санта Фе?

Тази нощ тя не можа да спи. Лежеше и се взираше в мрака, преследвана от пронизващите зелени очи и циничната ослепителнобяла усмивка. „Ще пътувам с него толкова седмици!“ Докосна устните си и си припомни онази целувка. Толкова различна беше от всички останали, особено от тази на съпруга ѝ.

Елайза се опитваше да заспи, когато дочу изскърцването на прозореца. Надникна иззад завесите на кревата и видя приближаваща се към нея тъмна фигура. Опита се да се претърколи в кревата, но чаршафите я забавиха. Една голяма, мазолеста ръка затисна устата ѝ, докато другата я хвана през кръста и я стисна така, че изкара въздуха от дробовете ѝ.

Тя отчаяно се опита да измъкне пистолета изпод възглавницата и ухапа по ръката нападателя си толкова силно, колкото можеше. Джедедая Скадър изпсува и тя поднови усилията си.

— Губиш си времето, кучко! Този път ще те довърша, но преди това... — той разкъса бялата ѝ нощница и силно я ощипа по гърдите.

Елайза сподави вика си, а Скадър се изсмя. Здравно я притисна под себе си и натисна възглавницата към лицето ѝ. Светът започна да потъва в мрак... Изведнъж тежестта от тялото на Скадър изчезна. Леглото се тресеше, докато нападателят ѝ се бореше с някого. Тя се притисна към таблата на леглото и обезумяла затърси пистолета си. Двете неясни сенки си разменяха силни удари. Тя забеляза оръжието си на пода, където явно бе паднало, докато се бореха със Скадър. Леко се плъзна на земята и го грабна. Но по кого да стреля?

Един лунен лъч освети лицето на Скадър и Елайза веднага скочи на кревата, опря пистолета в гърба му и стреля. Политна към таблата на леглото. Изстрелът бе учудващо тих, заглушен от тялото на мъжа. Тя се сви между възглавниците, като не изпускаше оръжието от ръце. Трупът на Скадър се свлече на пода.

— Елиджа?

— Страхувам се, че не е той — отговори Сантяго и обърна по гръб убития, за да го разгледа. — Кумбс е мъртъв. Яздех нагоре по Уолнат стрийт, когато забелязах двама биещи се мъже. Веднага

разпознах Кумбс и се опитах да му помогна, но това копеле го намушка и изчезна надолу по улицата. Искях да извикам някого на помощ, но Кумбс вече умираше. Той ми каза да дойда тук, защото Скадър ще се опита да убие и вас.

Елайза захапа ръката си, за да не се заплаче.

— Елиджа ми бе приятел през последните две години. Той... той беше добър човек.

— Съжалявам, че е мъртъв, но се радвам, че аз съм жив — Сантяго измъкна ножа от ръката на убития. — Той можеше да убие и мен — простичко каза Куин и се изправи. — Глуха ли е хазайката ви, та не чу всичко това?

— Тя не е добре със слуха, а и стаята ѝ е в другия край на къщата. Прислужниците спят долу. Ако не бяхте дошли... — младата жена потрепери при мисълта за лошия дъх на Скадър и грубите му ръце.

— Добре ли сте, мадам?

Свита в средата на голямото, разхвърляно легло, тя приличаше на красива скитница; мастиленочерната ѝ коса изглеждаше сребърна на лунната светлина. През разкъсаната нощница се виждаше нежната белота на гърдите ѝ. Опитваше се да не се заплаче. Сантяго разбра, че това не е жена, която плаче често. Той опря коляно на кревата, посегна към нея, измъкна пистолета от ръката ѝ и го хвърли до крака на леглото. После я прегърна. Нежността му я изненада. Ударите на сърцето му и близостта на мъжественото му тяло я накараха да се успокои. Бузата ѝ бе опряна до косматите му гърди, там, където ризата му се бе разкъсала. С едната си ръка той леко я погали по гърба, докато с другата приласка главата ѝ. Миришеше на тютюн, уиски и някаква друга, мъжка миризма, чиято острота ѝ бе непозната. С наслада тя дълбоко я вдъхна. От блаженството я извади неговият глас.

— Скадър е имал сметки за уреждане с брат ви.

Кой по-точно беше кентъкецът?

Тя се наежи и се отскубна от прегръдките му.

— Просто един престъпник. Беше изпратен, за да ми попречи да замина за Санта Фе.

— Нима мислите, че сега ще ви взема с мен до Санта Фе? Кумбс е мъртъв. Вие сте съвсем сама.

— Брат ми е там. И е в опасност.

— Изпратете някого, някой мъж.

— Не познавам никого, на когото мога да се доверя! — Елайза се ядоса заради умолителния си тон.

Мъжът се разсмя.

— Освен дето нямате доверие на мен, да не би да се съмнявате и в генерал-губернатора?

— Какво знаете за генерал Уилкинсън? — подозрително го попита тя.

— Това, че е на заплата при испанците, но то се знае от всеки от Чихуахуа до Санта Фе.

— В Съединените щати не е известно такова нещо, уверявам ви — рязко отвърна Елайза, после изправи глава и го изгледа с присвити очи.

— Не съм испански шпионин — сухо каза Сантяго.

— Но вие продавате оръжие на тези, които са готови да платят най-много.

Той я пусна и коленичи, за да преметне през рамо трупа на Скадър.

— Още една причина да не идвате с мен до Санта Фе.

— Туш, мосю Куин, но при все това ще рискувам. Сега аз плащам възможно най-високата цена.

Планината Гваделупа, лятото на 1806 г.

— Изглеждаш притеснена, Пустинно цвете.

Грапавата кора я гледаше как се взира в далечината, застанала на ръба на скалата. Планините на изток проблясваха в бледолилаво и златно, докато последните лъчи на залязващото слънце докосваха назъбените им върхове.

Когато Ана се извърна, блестящите ѝ очи бяха пълни със сълзи.

— Няма нищо, вожде. Трябва да обмисляш много по-важни дела, отколкото моите глупави притеснения.

Едрият мескалери се усмихна и показа белите си, правилни зъби. Въпреки че бе минал четиридесетата си зима, той все още бе много привлекателен мъж. Гъстата му черна коса бе посребряла леко по слепоочията, а слънцето и вятърът бяха издълбали бръчиците в ъгълчетата на очите му.

— Не мисля, че си глупава. Вярвам, че си имала видение.

Тя предизвикателно вдигна брадичка, отметна назад гъстата си черна коса и каза:

— Предсказващото око ти е казала. Не е имала право.

— Тя е много мъдра гадателка, на която племето ни разчиташе през много зими, но не е безсмъртна.

— Мислиш, че трябва да заема мястото ѝ ли? — видението, което я бе споходило преди малко, накара сърцето ѝ болезнено да се свие. — Ами ако не искам да живея с липаните?

— Това е твое право. Знам, че приятелят ми Нощния вятър те отгледа като собствена дъщеря. Свободна си да се върнеш при него и при испанската си майка, когато пожелаеш — той се поколеба малко, понеже това бе деликатна тема. — Защо се върна при нас, Ана?

— Толкова рядко ме наричат с християнското ми име — само при посещенията на отец Бартоломе.

Тя не отговори на въпроса му. Той я погледна изпитателно. Момичето въздъхна и направи крачка към него. Както винаги присъствието му ѝ вдъхна сигурност и спокойствие. Той бе най-добрият приятел на втория ѝ баща. Двамата бяха избягали още като деца от сребърните мини край Чихуахуа и дълги години бяха яздили заедно. Също както Нощния вятър Грапавата кора носеше върху широкия си, мускулест гръб белезите от безброй битки с испанците.

Тя го погледна и каза:

— Върнах се, защото изпитвах нужда да уча. С мен се случваха странни неща...

— Сънища, предсказващи бъдещето? — меко попита той.

— Да. Отначало не им обръщах внимание. Нали бях получила най-доброто европейско възпитание! За просветените испанци такива видения са просто суеверия.

— Но сърцето ти не можеше да се отрече от тях.

— Сърцето ми не можеше да се отрече от тях — повтори като ехо момичето. — Насън виждах разни неща. Не се чувствах на мястото си сред испанците. Реших да се върна при липаните. И понеже родното ми племе бе унищожено, приех близките на осиновителя си.

— Решението да се върнеш съвпада с времето, когато братът на Нощния вятър, Червения орел, дойде при нас от Ню Мексико и ни

донесе оръжие и барут от големите градове отвъд хоризонта — изрече той. Дали тя щеше да пожелае да говори за Сантяго Куин?

Мургавите ѝ бузи почервеняха:

— Червения орел прекара известно време в дома на осиновителите ми, докато бях още дете. Той учи в Мексико Сити, а после пътува отвъд океана много зими. Виждала съм го много рядко.

— И въпреки това го обичаш — меко каза Грапавата кора.

Тя преглътна.

— Ти си мъдър мъж, вожде. Да, обичам Сантяго Куин, а и той ме обича, но като малка сестричка.

Грапавата кора почувства болката на това признание.

— Последното ти видение засяга Червения орел, нали? Добре ли е той? Ще се върне ли при нас?

— Той пътува на запад, да.

— И? — настоя вождът.

— Със себе си води една бяла жена.

Той я погледна и сбърчи чело. Това не бе всичко, което беше видяла, но явно предпочиташе да запази останалото в тайна. Не биваше да я насилва повече. Наближаваха селото и група смеещи се деца, които играеха на топка, изтичаха покрай тях.

Ана, която за липаните беше Пустинното цвете, усети, че мъжът до нея е завладян от тъжни мисли.

— Сигурно се тревожиш за новините, които ти донесе вторият ми баща. Заради испанците?

— Губернатор Алънкастър постоянно изпраща хора да търсят ездачите, които спасяват робите апахи, но всички те изчезват. Като Нощния вятър — изрече той с крива усмивка.

— Ами команчите? Страхувам се, че отново ще бъдем принудени да се бием с тях.

Очите на Грапавата кора потъмняха при спомена за последната ловна група от липани, жестоко избита от старите им врагове команчите, съюзили се с испанците.

— Ние сме малко племе и ще се бием само заради оцеляването си, но при все това съм доволен, че Червения орел ни носи нови английски оръжия.

— Те наричат себе си вече американци, а не англичани — Ана не пропусна случая да демонстрира своята начетеност — на шега,

разбира се. И двамата имаха нужда от разведряване.

Грапавата кора изсумтя.

— Щом говорят същия език, тогава са англичани.

Предсказващото око забеляза приближаващите се между дърветата Грапава кора и Пустинното цвете. Когато се разделиха, лицето на момичето издаваше голямата ѝ мъка.

„Много си страдала и ще страдаш още, но имаш особена дарба, Пустинно цвете. Духовете ще те възнаградят един ден. Но първо трябва да се научиш да използваш мъдро силата си“ — мислеше си тя.

Сейнт Луис, лятото на 1806 г.

Сантяго се отърва от трупа на Скадър, като го хвърли зад един склад за импрегнирани кожи на пристанището. После отнесе тленните останки на Елиджа Кумбс при единствения в града собственик на погребално бюро и го събуди доста преди изгрев-слънце. Съсухреният старец изобщо не попита какво се е случило с Кумбс. Тук нощем често умираха хора, станали жертва на стари вражди или кражби. В Сейнт Луис все още нямаше платена полиция.

Елайза написа писмо до близките на Кумбс в Кентъки и друго — до президента, в което обясняваше прибързаната постъпка на Самюъл и причините, довели до нея, както и появяването на Скадър в Сейнт Луис и последвалата му смърт. Двете послания тя изпрати на съдията Истън, който отговаряше и за пощенските услуги в града. Той бе назначен от самия Джеферсън, така че можеше да му се има доверие, че ще се погрижи писмата да стигнат до своето местоназначение. Елайза знаеше, че президентът ще е против плана ѝ да освободи Самюъл, но докато информацията за него стигнеше Вашингтон, тя вече щеше да е стигнала река Арканзас. „Ако дотогава не съм се удавила, счупила врата или пък скалпирана от индианците“ — тъжно си каза тя.

Елайза разтърка очи, за да прогони съня, и се приготви да започне деня. Изми лицето си със студена вода и така премахна следите от мъчителната безсънна нощ. Приготви сутрешния си тоалет със съзнанието, че ѝ е за последен път за няколко месеца напред. Реши да закуси добре в кухнята на вдовицата Фурие, преди да се срещне със Сантяго Куин, облече се и доупакова багажа си.

Извън града, облегнат на един клен, Сантяго наблюдаваше приготвленията за заминаването им и пушеше испанска цигара. Товарът, който трябваше да носят мулетата, бе доста голям. По-голямата част от него се състоеше от топове ярки платове, кани висококачествено малцово уиски и други стоки, които трябваше да им осигурят бърза печалба. Добре скрити под законния товар, бяха барутът, патроните и пушките с дълга цев от Кентъки, предназначени за липаните от племето на Грапавата кора.

Испанското правителство издаваше специални разрешителни на търговците си, като по този начин ограничаваше достъпа на чужденците на тяхна територия. Въпреки че беше испански гражданин, Куин нямаше разрешително. Вместо това той подкупваше граничните власти — нещо, което правеха всички ренегати. Но дори и най-корумпираните държавни служители щяха да заповядат да бъде убит на място, ако откриеха оръжието за апахите. Обаче испанските погранични гарнизони бяха толкова малко и толкова нарядко разположени, че вероятността да заловят нелегалния товар, преди той да е стигнал предназначението си, беше твърде малка.

Сантяго бе продал биволските кожи и конете за добра сума в Сейнт Луис, след това бе подновил кервана от мулета и закупил най-необходимите неща за дългото пътуване. Мулетата бяха яки, по-сигурни и способни да носят много по-голям товар от конете. Куин наблюдаваше младия полуиндианец Чако, който брат му бе измъкнал от медните мини. Момчето се оправяше добре с нервните животни. Слабичкият, жилав младеж щеше да им е много полезен по време на пътуването.

Това обаче не можеше да се каже за бялата жена. Той отново прокле глупостта си, че се съгласи да я вземе със себе си. Защо го направи? Не бе ли научил от Джули достатъчно за разглезените, красиви францужойки? Освен това тази бе полуамериканка, което я правеше още по-опасна.

Той отново се замисли за тайнствените ѝ мотиви. Изглеждаше твърдо решена да намери брат си, но това можеше да е само прикритие. Защо искаше да стигне в Санта Фе толкова бързо? Знаеше за интригите на Уилкинсън. Лукавият генерал бе изпратил онзи млад глупак Пайк да подклажда война с испанците, а Сантяго бе почти сигурен, че по някакъв странен начин братът на Елайза Лувоа е

свързан с експедицията на Пайк. Е, тя трябва да е голям оптимист, ако очаква да намери някой от тях в Санта Фе. Разбира се, той беше не по-малък оптимист от нея, ако си мислеше, че самият той неговите хора ще стигнат до Санта Фе, щом с тях щеше да пътува жена.

— Ще почакаме и ще видим как ще се разпределят картите в тази игра — каза си Сантяго. Кой знае защо, но имаше чувството, че красивата вдовица бе, освен всичко друго и ловък комарджия.

— Готови сме да тръгваме. Къде е жената? — тонът на Преследващия елен показваше колко доволен е от перспективата с тях да пътува Елайза Лувоа.

— Казах ѝ да бъде тук при изгрев-слънце. Сигурно се е успала — последния път, когато ще може да си позволи подобен разкош — подигравателно се усмихна Сантяго.

— Не си се съгласил на тази дивотия заради парите. Тук има нещо повече — умните, черни очи на индианеца го измериха от глава до пети.

Сантяго хвърли угарката на земята и я стъпка с кожените си мокасини. Усмивката му се стопи, но преди да отговори, Елайза пристигна в лагера. Определено това не бе най-подходящият момент.

Огньовете вече бяха загасени, а багажът — натоварен на мулетата и конете. Мъжете, повечето от които мургави испанци с индианска кръв в жилите си, я изгледаха с любопитство. Две индианки помагаха при опаковането на нещата. Облечени с безформени кожени туники и гамаши, те по нищо не се различаваха от мръсните си, развлечени мъже. Повечето от тях бяха опасни на вид. Едно голобрадо момче срамежливо ѝ се усмихна, а дебел старец я поздрави, като учтиво свали вехтялата си сламена шапка. Останалите мъже обаче бяха или враждебно настроени към нея, или ѝ се хилеха похотливо. По гърба ѝ пропълзя ледена тръпка, докато търсеше сред тълпата Куин.

Видя го — беше се облегал на едно дърво и говореше с едрия индианец, който така я бе стреснал с перфектния си английски. Когато тя се приближи, всички замлъкнаха. Дори и животните сякаш се укротиха. Хората чакаха да видят какво ще последва. Ренегатът тръгна към нея. Вървеше гъвкаво и пъргаво като котка. Въпреки високия си ръст той бе подвижен и стегнат като планински лъв.

Обточените му с ресни кожени дрехи му стояха като втора кожа и прекрасно подчертаваха широките му рамене, тесен ханш и дълги

крака. Очите ѝ се спряха на показващите се през разтворената риза червеникави косми. Елайза винаги щеше да си спомня начина, по който я бе прегръщал, допира на кожата му, мириса му. Тя се опомни и премести поглед на оръжието му. Двата пистолета „Хокинс“ висяха на кожения колан около тънката му талия, а на дясното му бедро се поклащаше голям, остър нож. На врата му висеше торбичка за патрони, а под дясната си мишница носеше пълен с барут рог.

— Изглеждате така, сякаш ще се биете с цялата испанска армия — каза тя и зачака да ѝ помогне да слезе от седлото.

Той огледа слабата ѝ фигура, облечена в същия син костюм за езда, който носеше и по време на срещата им на конните надбягвания. Сложи едната си ръка на дръжката на пистолета си, а с другата направи широк жест.

— Вие не сте готова да пътувате с нас.

— Не разбирам какво...

— Вие не разбирате нищо — изскърца със зъби той, ядосан, че се съгласи тя да тръгне с тях. Пресегна се и грубо я свали от седлото. Жената възмутено възкликна, а Сантяго се обърна към Преследващия елен: — Изхвърли тази измишльотина и сложи на коня ѝ едно от излишните седла.

— Как се осмелявате...

Сантяго измъкна ножа си и пристъпи към нея. Тя отстъпи назад.

— Да не сте полудели? — от ужас дъхът ѝ секна.

ОСМА ГЛАВА

Сантяго отвърна меко:

— Не аз съм лудият, а вие, ако смятате да яздите странично, докато прекосяваме стръмни речни брегове и планини.

— Винаги съм се справяла чудесно — студено каза тя. Той я гледаше подигравателно и Елайза едва се сдържа да не го удари.

— Сигурно, но по време на някой лов на лисици във Вирджиния — Сантяго млъкна и сурово изгледа облеклото ѝ. — Не сте облечена подходящо за пътуване на Запад — хвана я за полата и я придърпа към себе си. — Представете си, че съм вашият шивач, който трябва да направи някои корекции по облеклото ви.

Скъса излишния плат и го хвърли настрани. Елайза изруга. Сантяго я огледа и спря поглед на тънката ѝ талия.

— Носите ли корсет?

— Вие сте ужасно груб!

— Е, добре, сама ще го махнете след няколко дни — той сви рамене, демонстрирайки пълно безразличие, въпреки че в действителност бе развълнуван от повдигането на заоблените ѝ гърди. Пазеше спомена за парфюма ѝ, за коприненото докосване на косите ѝ и за нежната кожа.

— Какво нося или не нося под горните си дрехи, не е ваша работа — прошепна тя на френски, унижена от това, че грубите планинци наоколо бяха свидетели на подобен разговор.

Индианците се взираха в нея напълно безучастно. Явно тук нямаше да намери съюзници.

— Като стана дума за дрехите ви, я да видя какво сте взели със себе си — отговори той на английски. Колкото по-бързо тя разбереше кой командва тук, толкова по-добре. Сантяго изгледа огромния багаж, натоварен на конете ѝ.

— Това също не е ваша работа.

Елайза сведе очи към скъсания си костюм и се замисли за останалите си дрехи. Дали той щеше да съсипе и тях?

— Всичко и всички по време на пътуването са моя работа. Помъчете се да си набиете тази мисъл в глупавата главичка.

Сантяго отвори един от малките кожени куфари. Той бе пълен с фино бельо. Бързо го затвори, преди някой от мъжете да е видял съдържанието му и да започне да мечтае за красивата бяла жена в копринени долни дрехи точно както правеше той в момента. Вдигна вежди и попита подигравателно:

— Да не смятате да прелъстявате осагите с това бельо или пък моите хора? Уверявам ви, че не е необходимо. Всички те предпочитат жените да нямат нищо върху себе си.

— Опитвате се да ме уплашите — каза тя толкова спокойно, колкото можеше.

— Опитвам се да ви обясня как можете да оцелеете в прериите — за това не знаете абсолютно нищо — обърна ѝ гръб и размени няколко думи на испански с Преследващия елен.

Елайза го чу да дава нареждане керванът да тръгне на запад, отвъд Мисисипи. След като се справи с опърничавата францужойка, щяха да настигнат с конете си бавно движещите се мулета „Той не знае, че говоря испански.“ Тя реши да запази това в тайна, за да се възползва в даден момент.

Слабият младеж, който явно отговаряше за допълнителните мулета и коне, докара пред Куин наново оседлания ѝ кон. Красивата кафява кобила с право бе наречена Буболечица. Елайза пое юздите и вежливо благодари, а момчето се изчерви, поклони се и се оттегли бързо.

— Първото ви завоевание — каза Сантяго, докато Преследващия елен нареди на мъжете да възседнат конете и да се приготвят за тръгване. — Знаете да яздите по мъжки, нали?

— Като дете яздех без седло. Когато се надбягахме с брат ми, винаги печелех — дори и да съжеляваше, че усилията му да я сплаши не даваха резултат, той не го показва. — Защо другите тръгват преди нас? — невинно попита тя.

— Имате прекалено много багаж, който е по-подходящ за Версай, отколкото за дълго пътуване. Изберете най-удобните си дрехи и най-необходимите тоалетни принадлежности — четка за коса, сапун. Нищо друго. Ще пътуваме възможно най-леко натоварени.

— Въпреки че ви плащам и че съм си довела собствени товарни животни? — след смъртта на Елиджа Елайза бе продала в местната конюшня трите му коня. Сама не би могла да се справи с тези животни.

Сантяго потупа хълбока на кобилата ѝ.

— Всеки от кервана ни трябва да разполага най-малко с три коня плюс мулета. Вашите животни ще свършат работа, но ще имате нужда и от поне две от мулетата ми, за да отменят конете от време на време.

Елайза си даде сметка, че ако продължи да спори с него, той няма да я вземе със себе си и започна да разопакова куфарите и чантите си, като тихичко ругаше.

Сантяго я гледаше как хвърля на земята скъпите си копринени рокли и мускалите с редки парфюми, без изобщо да протестира. Наистина отчаяно искаше да отиде в Санта Фе. Повечето от жените, които познаваше, щяха да плачат, да се цупят и дори да се опитат да флиртуват с него и да го ласкаят, за да промени решението си, но Елайза просто старателно и безжалостно започна да приготвя остатъка от багажа си. Той отново се запита какви ли трябва да са мотивите ѝ да предприеме такова опасно пътуване.

— Вземете тази — каза Сантяго и посочи тъмновиолетовата рокля, която бе носила на бала в къщата на Шуто. — Когато стигнем в Санта Фе, може да ви се наложи да омагьосвате губернатора Алънкастър.

Елайза го изпепели с поглед.

— Вас обаче нямам никакво намерение да очаровам! — тя напъха роклята и малка кесия с бижута в кожения куфар. Бе напълнила най-големия пътнически сандък с дрехите, които трябваше да остави. Изтръска полата си и се изправи срещу Сантяго. — Какво да правя с тези неща? — попита тя, като посочи към останалия багаж.

— Натоварете това, което ще вземете със себе си, на допълнителните коне. Аз ще отнеса останалото до къщата на мадам Фурие и ще се върна след половин час. След това ни чака уморително и дълго яздене.

Той закрепил чантите на седлото, после с лекота метнал сандъка на рамо и възседнал коня си.

Елайза проклинаше на някаква смесица от френски и испански, докато се бореше с една голяма чанта, която трябваше да бъде вдигната върху товарния жребец и след това здраво завързана за него. Докато

Сантяго се върне, бе изпълнила нареждането му — с цената на няколко пришки и два счупени нокътя. „Ще му покажа аз на него! Нищо не би могло да ме спре!“ — повтаряше си тя. Той се облегна на лъка на седлото си и разгледа работата ѝ.

— Ако се развърже, ще трябва да го затягате отново. Само така ще се научите да го правите като хората. Качвайте се на коня. Чака ни дълъг път — усмихнат Сантяго я наблюдаваше как се мята на седлото по един доста странен начин. — Минало е доста време, откакто с брат ви сте били деца. Да видим колко добре яздите сега — той смушка едрия си жребец и препусна в лек галон, като я остави да го следва с товарните животни.

Когато стигнаха останалите от групата, Елайза вече не бе сигурна, че нищо не би могло да я спре. Цялата бе мокра от пот. Мускулите на бедрата адски я боляха заради постоянното напрежение, с цената, на което се държеше на седлото. Тънките ръкавици ѝ вършеха чудесна работа във Вирджиния, но след четири часа уморително препускане и на ранените ѝ ръце вече бяха ужасно ожулени от въжетото, с което водеше след себе си товарните коне.

Най-неприятното обаче беше, че Куин се бе оказал прав за корсета, а тя за нищо на света не би му доставила удоволствието да го забележи. Елайза вече бе напълно убедена, че до вечерта китовите кости, от които беше направен той, щяха да проникнат през кожата ѝ и да се сраснат с гръдния ѝ кош. Когато Сантяго даде сигнал да спрат, за да обядват, тя прехапа устни, за да не заплаче, слизайки от седлото.

Куин забеляза усилията ѝ да скрие болките и умората си. Той знаеше, че е бил груб с нея, но трябваше да е сигурен, че тя може да понесе трудностите на пътуването им. За дама от висшето общество Елайза се справяше отлично. След спокойствието, което бе проявила по време на боя със Скадър, Сантяго вече трябва да бе разбрал, че от нея може да се очаква всичко.

За свой ужас тя видя, че траперите започнаха да свалят багажа от мулетата и да разседлава конете. Елайза уморено се върна при Буболечка и се зае да развързва товара.

— Аз ще направя това. Вие вървете да си почивате на сянка — предложи Куин.

Тя кимна и с вирната брадичка се отправи към примамливия хлад на група памукови дървета край малкото поточе. Мило се

усмихна на Чако, когато младежът ѝ подаде манерка с вода. Влюбеният хлапак бе безобиден, но Сантяго знаеше, че ще трябва внимателно да наблюдава останалите мъже.

Повечето от тях бяха от Санта Фе и се страхуваха от него достатъчно, за да си позволяват волности, но този път бе наел и двама нови — един американец и един ирландец, които бяха донесли кожи от областта Осидж. Шийн Брендън и Джефри Соамс можеха да му създадат проблеми.

Елайза се облегна на възлестата кора на едно старо памуково дърво и се огледа. Красотата на областта, през която минаваха, бе изключителна. Хълмовете бяха покрити с нежна зеленина. Тук-там имаше по няколко варовикови камъка, заобиколени с гъсти вечнозелени растения. Леденостуденият поток криволичеше между дърветата, които сякаш бяха застанали на стража. Елайза би дала диамантените си обици, ако можеше да си позволи удоволствието да събуе ботушите, да се съблече и да легне върху гладките, мъхести камъни, които се виждаха под кристалночистата вода. Но за толкова нещо и дума не можеше да става, така че тя само потопа в потока кърпичката си и изтри лицето и шията си с нея. Какво блаженство!

Сантяго видя дребните капчици вода да се спускат в деколтето на роклята ѝ. Представи си как се търкалят по закръглените ѝ гърди. Не трябваше да се кара със Сириг снощи. Бившата му любовница бе обхваната от един от пристъпите си на ярост, а той се чувстваше толкова уморен от истерични жени, че си бе тръгнал от къщата ѝ, без да се възползва от тялото ѝ за последен път. Сега, само ден след началото на пътуването им, вече се чувстваше възбуден като буен младеж.

Елайза Лувоа обаче не би била лесна победа дори и при други условия. Бе предупредил хората си да се държат настрана от нея. Ако я направеше своя любовница, щеше да реши едновременно два проблема: да утоли страстта си с красивата вдовица и заедно с това да сложи край на домогванията на останалите мъже.

Очите ѝ рязко се отвориха, когато той коленичи до нея и отвори кутийка с мехлем.

— Трябва да внимавате за кожата на лицето си, докато задебее от слънцето. Ето, нека да... — той започна да маже почервенялата кожа на носа ѝ с жълтия крем. Тя внимателно го наблюдаваше.

Докосването на пръстите му по лицето ѝ беше необикновено интимно и чувствено. Действаше ѝ нежно и отпускащо като самия мехлем.

— Чудесно е. Не знаех, че съм изгоряла, докато не седнах на сянка.

— От вятъра е. Разхлажда те, но кожата ти изгаря — усещаше, че тя леко трепери, докато я маже с крема. Дълбоките ѝ виолетови очи, със стиснати гъсти мигли, гледаха надолу, но Елайза не флиртуваше с него. Сантяго бе видял в балната зала на Шуто, че е способна на такова нещо, за да постигне целите си, но това, което ставаше с тях от първата им среща на кея в Сейнт Луис, бе много по-различно от обикновен флирт. Тя бе високообразована жена, отдавна минала двадесетте, при това вдовица със сексуален опит, който сигурно бе не по-малък от неговия. Независимо от това Елайза трепереше.

Сантяго взе изранената ѝ ръка, но тя я отдръпна. У нея се усещаше някакво напрежение, сякаш всеки момент щеше да започне да се бие с някого. След това все пак разтвори юмрука си и му позволи да я прегледа.

— Страхувате ли се от мен, мадам?

Бе на равнището на очите ѝ. Накара я да вдигне поглед към него.

— Аз съм една сама жена, заобиколена от груби мъже. Само една глупачка нямаше да се бои, мосю Куин — тя си наложи да седи абсолютно спокойно, докато той слагаше мехлем на разранените ѝ ръце.

— Предупредих ви кой съм и какво ще бъде пътуването. Засега още е лесно. Още не сме навлезли в трудната част от пътя. Ако искате, ще накарам Преследващия елен да ви върне в Сейнт Луис. На него можете да имате доверие — Сантяго знаеше, че Елайза ще откаже.

Тя издърпа ръката си и поклати глава.

— Сигурна съм, че вашият приятел е точно такъв, но ще остана. Ще се справя с трудностите на пътуването. И по-страшни неща съм преживявала, мосю Куин, повярвайте ми — Елайза се хвана за дървото, за да се изправи. Мускулите я боляха много.

„И по-лоши неща съм преживявала.“ Сантяго видя нещо в дълбините на очите ѝ, някаква ужасна болка, която можеше да бъде разбрана само от човек, преживял същия ад като нея. Повече не се опита да я докосне.

До вечерта стигнаха южния бряг на Мисисипи и направиха лагер край мътните, кафяви води на реката. Растителността бе много гъста. Само на няколко крачки от тясната пътека гъвкави лози се увиваха около високи дъбове и кленове. Тънка като дантела папрат и остри, сиво-зелени бурени покриваха земята.

Сантяго избра една поляна, на която бяха спирали и други пътници. Преди да дойдат испанците и французите, оттук бяха минавали много индиански племена. След дванадесетчасовата езда Елайза слезе от коня като в транс. Тя бе твърдо решена да не изостава от другите, за да не я върнат обратно. Стисна зъби и започна да развързва багажа си, но преди да свали малките чанти от гърба на Буболечка, един мелодичен глас я прекъсна:

— Позволете на мен, мадам, Сантяго ме помоли да ви помогна. Аз самият имам малко багаж — с церемониална грация Преследващия елен посочи простите си мокасини и парчето плат около бедрата, сякаш бе облечен в сатенен редингот. Въпреки изтощението си тя му се усмихна.

— Много ви благодаря, мосю Преследващ елен.

Огледа лагера — мъжете, които разтоварваха конете, плюеха и псуваха на онази смесица от езици, която бе характерна за граничните райони. Двете индианки започнаха да разпалват огън, за да приготвят вечерята. Елайза не разбираше нищо от готвене, така че изведнъж се почувства ненужна.

Имаше нужда да остане сама, но за нищо на света нямаше да иска позволение за това от Сантяго. Единственият изход бе да попита странния индианец с външност на дивак и маниери на дворецов дипломат.

Когато Преследващия елен свали чантите и куфара на земята, тя каза:

— Има ли някое спокойно местенце, където ще мога да прекарам нощта... далече от мъжете?

— Не е за препоръчване да се отдалечавате от лагера. Наоколо има отровни змии, диви котки и дори индианци от племето озидж, които не биха се поколебали да вземат в плен една бяла жена. Предлагам да питате Сантяго за това, къде ще спите — лицето на мъжа

с нищо не издаде мислите му, докато той довърши работата си и се отдалечи, оставяйки я да стои сама насред лагера, заобиколена от багажа си.

— Трябва да са планирали това заедно — промърмори си тя. Край реката имаше тясна ивица пясък. Може би ако тръгнеше по нея, щеше да стигне до място, където най-после да бъде сама. Елайза взе чантата с тоалетните си принадлежности и тръгна право към водата. Бе доволна, че в джоба ѝ имаше пистолет. Само някой дивак, пък бил той и от лагера, да се опита да я нападне!

Сантяго я видя, че тръгва сама. Едрият ирландец Брендън я проследи със студен поглед. Скрит под клоните на един клен, Куин го видя да тръгва към водата, като пое в посока, която скоро щеше да пресрещне пътя му с този на Елайза, на десетина метра навътре в гората.

Тя се огледа назад. Никой не я преследваше. Добре. Беше се отдалечила на стотина метра зад завоя по пясъчната ивица. Сложи чантата си на земята и с една дълга пръчка провери за змии блатните храсти наоколо. Доволна от резултата, бързо клекна и облекчи естествените си нужди, после отиде при чантата си и я отвори. Тъкмо посягаше към сапуна, когато един глас наруши тишината:

— Ще се събличаш да се къпеш, а, ваше благородие? Богородице, това е гледка, която не искам да пропусна.

Пред нея стоеше едрият ирландец. Не бе го чула, тъй като пясъкът заглушаваше стъпките му. Гледаше я похотливо, а над челото му бе паднал къдрав кичур червеникава коса. Вероятно за някои жени би минал и за красавец. На пръв поглед той напомняше на Куин, но чертите му бяха груби, а държанието — невъзпитано и обидно. Мъжът пристъпи към нея като вълк, докопал плячката си.

Елайза не направи никакъв опит да се изправя и да побегне. Вместо това пхна ръка в чантата и се престори, че търси нещо, докато плъзна другата в джоба на полата си и сграбчи пистолета.

Брендън се ухили.

— Скъпа, можем да си прекараме страхотно — да се преборим с монотонността на пътуването. Нали схващаш? — гласът му напомняше по-скоро мъркане. Тя не протестира, не направи опит да извика или да избяга. — Баща ми, Бог да прости душата му, беше якобинец. Избяга от Шотландия във Франция след въстанието през

четиридесет и пета. Винаги твърдеше, че французойките са най-страстните любовници.

— Така ли? — Елайза се усмихна само с устни. — Неприятно ми е, че трябва да ви разочаровам, мосю Брендън, но аз съм наполовина французойка. Американката у мен е много по-силна и хладнокръвна — тя извади пистолета и се прицели, с пръст върху спусъка, готова да стреля право между краката му.

Лицето му побеля, но той не се помръдна. Бавно протегна ръце и нервно се изсмя.

— Моля те, красавице. Ще имаш нужда от защитник по време на пътуването.

Сантяго видя, че ирландецът бавно отмести крак назад, готов да хвърли пясък в лицето ѝ.

— Не го прави, Брендън. Ако тя не те улучи, аз няма да пропусна.

Мъжът се обърна, разперил ръце в умиротворителен жест.

— Не исках да ѝ направя нищо лошо. Дамата е сама...

— Грешката си е нейна. И тя няма да я повтори. Що се отнася до защитника, Брендън, смятай мястото вече за заето. — Сантяго върна пистолета в колана си, но ръката му остана върху дръжката.

Ирландецът се поклонил подигравателно на Елайза. Жестокият му поглед накара кръвта ѝ да замръзне. Беше си създала опасен враг.

Когато той си отиде, Сантяго се обърна към нея с присвити очи.

— Глупавото ви поведение надмина дори случката при пристанището на Сейнт Луис!

Той бе вбесен. Елайза се изправи и демонстративно прибра пистолета си.

— Можех и сама да се справя с положението.

— Малка глупачка! Той щеше да хвърли пясък в очите ти. За по-малко от десет секунди щеше да е отгоре ти, ако не го бях проследил!

Не бе мислила за това, но като си припомни движенията му, не беше изключено и да е вярно. Елайза го погледна право в нахалното лице.

— Не беше нужно да му казвате, че съм ви любовница!

Той подигравателно вдигна вежди.

— О? Да не предпочитате Брендън? Или Гравоа, или Монтоя?

Списъкът на суровите, мръсни търговци я накара да види в него единствения възможен избор.

— Вие сте не по-малко суетен от френския император.

Сантяго ѝ отвърна с усмивка, която я вбеси.

— Само дето съм по-висок.

Тя се наведе и започна да рови в чантата, опитвайки се да прикрие червенината, избила по бузи те ѝ при неговата забележка.

— Имам нужда да остана сама, за да се изкъпя, да сменя дрехите си, както и да спя на спокойствие. Обмислили ли сте този въпрос? — Елайза разбра гафа си в момента, в който проговори.

— Нали току-що ви обясних как стоят нещата? Ако спите при мен, ще имате пълно спокойствие.

Той я наблюдаваше как се бори с червенината, която искаше да избие по лицето ѝ, точно по същия начин, както Сантяго водеше битка със себе си. Толкова силно я желаше!

— Точно този вид спокойствие, който ми предлагате, съвсем не ме устройва, мосю Куин.

Той сви рамене с безразличие.

— Правите пътуването ни още по-трудно. Ще накарам Преследващия елен да ви намери някое закътано място и да ви направи палатка. Усвоеното от него чувство за британско кавалерство сигурно ще го принуди да се съгласи да ви охранява, без да иска да му се плаща за това.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тази нощ Преследващия елен направи импровизирана палатка за Елайза от опънато между две фиданки въже и няколко одеяла. Вечерта им донесе истинско облекчение след нечовешката горещина, но тя знаеше, че щеше да става все по-трудно да издържат жегата, когато навлезеха навътре в прериите.

Елайза изгледа с тъга тежките си костюми за езда, до един ушити от груб памук и лен.

„Ако не се нагодя към новите условия, направо ще си умра от топлинен удар“ — помисли си тя. Беше ѝ неприятно, но трябваше да признае, че Куин бе прав за избора ѝ на дрехи. Сега не можеше да си позволи да носи корсети. Решително избра една от памучните си долни ризи. Ако облечеше под нея камизола, щеше да е достатъчно прилично облечена, без да се нуждае и от жакет. Напъха всички горни части на костюмите си на дъното на куфара и започна да реже шлейфовете на полите.

„Няма да съм облечена по модата, но ще мога да дишам и ще ми бъде по-хладно“ — каза си тя.

Хладно. Дори самата дума я караше да мечтае отчаяно за една вана, но Елайза вече знаеше какво може да ѝ се случи, ако отново се опита да се изкъпе насаме. Индианките отидоха до реката, за да вземат вода за готвене, но очевидно те изобщо не чувстваха нужда от баня. След няколко дни щеше да говори за това с Преследващия елен. Вярно, че не показваше съчувствие към нея, но поне бе достатъчно цивилизован.

Пътуването през следващите няколко дни беше толкова уморително, че Елайза заспиваше веднага щом спираха при залез-слънце. Всичките ѝ мечти за къпане бяха напълно забравени. Понякога дори не вечеряше, понеже жилавото месо и твърдите бисквити изискваха прекалено голямо усилие, за да ги сдъвче. Веднъж направи грешката да разгледа отблизо една от бисквитите и да попита какви са черните точки из нея.

— Гъгрица — отговори Гравоа, като я увери, че няма нищо опасно, понеже са били добре опечени заедно с тестото.

Сантяго наблюдаваше как Елайза преминава през характерната за всички новаци умора в първите дни от пътуването. Наложил му се да си признае, че е много издръжлива. Въпреки болките в мускулите тя никога не се оплака и упорито яздеше, докато той не заповядаше да спрат за почивка. Въпреки че не ѝ каза нищо, Сантяго мълчаливо одобри избора ѝ на дрехи.

След като бяха вървели по продължение на реката почти цяла седмица, той забеляза, че тя постепенно се съживява. Тъмните сенки под очите ѝ изчезнаха, а и мускулната треска явно минаваше. Дори нежната ѝ кожа получи златист оттенък.

Елайза започна да търси компанията на едрият индианец от племето крийк, който всяка вечер приготвяше палатката ѝ. Сред хората на Сантяго той беше единственият, с когото можеше да се води цивилизован разговор. Тя нямаше доверие на привлекателния им водач, но при все това бе много любопитна за всичко, засягащо Куин.

— Как се запознахте със Сантяго, Преследващ елен? — попита, докато яздеха в непосилния пек.

Той се усмихна.

— Ние сме странна двойка, нали? Това стана преди много години в Ню Орлиънс. Сантяго бе само един младеж, току-що завърнал се от Европа. Забърка се в дуел с най-големия син на влиятелно креолско семейство. Кастал се посрами, като се обърна за стрелба по-рано, отколкото трябваше, и Сантяго го уби. За да прикрият унизителния инцидент, близките на убития отидоха при испанските власти и обвиниха Куин в убийство. Намерих го лошо ранен на пристанището, където се опитваше да открие лодката, която бе наел, за да го откара нагоре по течението. Явно по-малкият брат на мъртвия креол се е оказал добър стрелец. Аз ангажирах места на един параход и пренесох там Сантяго. На борда му той вече беше в безопасност. Няколко монети в повече убедиха капитана да тръгнем по-рано и да си държи устата затворена за ранения испанец, скрит в трюма между багажа.

— Значи вие се грижехте за него, докато се оправи? — попита Елайза.

— Не аз, а хората от моето племе маскогий, или крийк, както ни наричат белите. Заведох го при тях и той живя с нас няколко месеца,

докато се излекува напълно. Когато оздравя, реших да тръгна с него на запад.

— Каква беше причината за дуела? Някоя жена ли? — Елайза съжжали за въпроса си.

Преследващия елен отговори с каменно изражение:

— За това трябва да питате приятеля ми. Аз нямам право да ви отговоря.

Тя промени темата, която издаваше прекалено големия ѝ интерес към Куин, и попита:

— Били сте обучаван от бели. Как стана това?

— Бях заловен от испанците, които бягаха от Флорида по време на войната, наричана от американците Революция за независимост. Британски военни заловиха търговците на роби и ни освободиха, но аз бях единственият маскогий далече от родното си село. Капитан сър Чарлз Елиът Маркам бе много мил човек, при това беше загубил единствения си син, умрял от холера. Моите родители бяха убити от испанците — сви рамене. — Той ме осинови и аз се върнах с него в Британска Флорида, където прекарах седем години. След края на войната британците отстъпиха правата си във Флорида и се изселиха оттам. Аз отидох с капитан Маркам в новия му гарнизон в Нова Скотия. Но въпреки че го обичах и му се възхищавах, сърцето ми принадлежеше на топлите земи на Юга.

— Значи искахте да се върнете при роднините си и да се научите да живеете като тях?

Лицето му показва изненада — нещо особено рядко за тайнствения червенокож.

— Знаете ли за Конфедерацията на крийк?

— Чела съм нещо за Петте цивилизовани нации. Достатъчно, за да разбирам защо сте искали да се върнете към корените си. Сигурно ви е било трудно да се разделите със сър Чарлз.

— Така е. Той продаде правата си и се готвеше да се върне в Англия. Покани ме да замина с него, но аз предпочитах да остана, защото знаех, че моето място е тук — поклати глава. — Открих обаче, че с моите хора трудно намирам общ език. Започнах да скитам и точно тогава срещнах Сантяго.

— Той също не принадлежи към никое общество — отбеляза тя.

— Никога не съм виждала такива цветове — Елайза яздеше до Сантяго. Пресичаха обширна, хълмиста местност, покрита с тучна трева и диви цветя.

— Тази година валя повече от обикновено. Всичко избуя от дъжда. Обикновено през август всичко е пожълтяло и изсъхнало. Пролетта тук е необикновено красива, тогава цветята образуват истински килим в жълто, червено и пурпурно. Дивите рози са великолепни — бледорозови. Въздухът е пропит от миризмата им.

Тя го изгледа изненадано.

— Не ми приличате на човек, който си губи времето да забелязва поезията на цветята.

— Дойдох в този край като момче и се научих да го обичам. Тук има някаква особена свобода, която не бих заменил за нищо.

— Но сте отишли в Европа и сте учили в един от най-добрите университети в света.

Сантяго се стегна.

— Отиването ми там само ме накара да разбера, че съм чужденец сред близките ни майка си.

Елайза силно се интересуваше от този странен мъж.

— Разкажете ми за семейството на майка ви.

Сантяго сви рамене — жест, с който прикриваше чувствата си.

— Майка ми почина, когато бях много малък. Почти не си я спомням. Произхожда от старо и уважавано семейство, което може да проследи корените си чак до Реконструкцията.

Тя разбра, че той не ѝ казва много неща.

— Имате ли братя или сестри?

— По-големият ми полубрат Игнацио е мъртъв. Полусестра ми Орлена, с която имаме една майка, също напусна Испания и няма никакво желание да се върне там.

— Значи вие сте се отказали от наследствената титла?

В очите му проблесна дяволито пламъче.

— Не съм се отказал. Аз съм граф Аранда до деня на смъртта си — той се разсмя, като видя недоверието, изписано върху лицето ѝ. — Спомнете си за това следващия път, когато ме наречете мръсен испански ренегат.

Елайза се изсмя въпреки волята си.

— Как успяхте да се сетите, че точно това бяха думите, с които се обръщах мислено към вас на няколко пъти?

— И със сигурност пак ще се сетите за тях преди края на пътуването ни.

— Ами баща ви? Куин не е испанска фамилия.

Той се намръщи.

— Беше наемен войник от ирландски произход, успял да се ожени за испанска благородничка. Не обичам да говоря за него.

Настъпи неловко мълчание. Тогава се появи Преследващия елен. Индианецът закова петнистия си кон пред тях и каза:

— Намерих следи от озиджи, които са ловували наблизко.

Сантяго кимна.

— Добре. Очаквах го.

— Опасни ли са? — Елайза нервно се огледа наоколо.

Куин се сети за ужасните си заплахи и за това, че скалпът ѝ щеше да увисне на нечие копие.

— Обикновено не. За да минеш спокойно през земите им, просто трябва да им дадеш големи подаръци, французите от Илинойс и Сейнт Луис търгуват с кожи с тях. Озиджите станаха много способни търговци — Сантяго намръщено изгледа Елайза. — Когато срещнем тях или индианци от друго племе, стойте близо до мен и си мълчете.

Нарежданията му я уплашиха, но тя не го разпитва повече.

През този следобед заваля пороен дъжд. Той забавяше придвижването им. Елайза бе много нещастна. Мокрите дрехи бяха прилепнали към тялото ѝ. Тя потупа едрия кафяв кон, който яздеше, докато Буболечка си почиваше, и му прошепна:

— Добре че си толкова издръжливо животно. Както съм мокра, сигурно тежа поне пет килограма повече.

Постепенно дъждът спря и над разкаляната земя се спусна гъста мъгла. Стигнаха до един приток на Мисисипи, чието ниво се бе покачило значително след пороя. Бреговете бяха хлъзгави, но мъжете и животните бяха свикнали с подобни трудности. Елайза ги наблюдаваше, когато поведоха по стръмния кален склон конете и мулетата и нагазиха във водата. Двете индианки също слязоха надолу към буйното течение, като едната се подхлъзна в калта. Метнаха на конете двете жени и ги прекараха на другия бряг.

Сантяго мина няколко пъти от едната до другата страна на реката, за да надзирава прехвърлянето. От другия бряг той се вторачи предизвикателно в Елайза. Тя имитира неговото свиване на рамене, смуща коня си и заслиза по хлъзгавия склон.

Вече бе стигнала средата му, когато животното се подхлъзна. Свикнала с послушната кобила, младата жена не може да го овладее, конят се уплаши и падна настрани. Тя успя да се освободи от стремената и скочи, преди да бъде затисната.

Падна в калта и се опита да се задържи за нещо, за да не се свлече надолу, но не успя. Водата под нея бучеше. Кафявият жребец вече се бе изтърколил до реката и сега се изправи и заплува към другия бряг.

Беше добър плувец, но тежките ботуши и дрехи я повлякоха надолу към водата. С мъка се задържа на повърхността и започна да разкопчава полата си, за да я свали, но не успя и натежалият плат я обгърна като покров.

Сантяго видя как кафявият кон се подхлъзна. Когато Елайза падна във водата, той вече бе насочил жребеца си към водата, за да ѝ помогне. Течението отнасяше младата жена надолу. Тя се опита да се задържи. На два пъти потъва и отново изплува над водата, докато той успее да се доближи и да я хване.

Две силни ръце я поеха и Елайза се оказа притисната към силните гърди на Сантяго, който бързо заплува към другия бряг. Когато стигнаха брега, той слезе от коня. Течението ги бе отнесло на около половин миля надолу, зад един остър завой на реката. В основата на заслоняващ хълм растяха няколко дървета. Сантяго намери под тях покрито с мъх място и коленичи върху него.

— Не е много сухо, но поне вече не сме в реката — продължаваше да я държи в ръцете си и я галеше.

Треперещ, Елайза се притисна към него.

— Аз съм жива, а това е единственото, което има значение за мен — прошепна тя и изкашля вода.

Той забеляза скъсаната ѝ пола.

— Опитвахте се да се освободите от дрехите си, за да плувате?

— Естествено — изкашля още вода. — Можете ли да плувате с толкова мокри дрехи? — сърдито попита тя.

Сантяго се разсмя.

— Никога не съм опитвал.

Елайза изруга на френски, като за целта използва най-пиперливите псувни на Едуард.

— Изобщо не разбирам какво смешно намирате в това, че почти се удавих, въпреки че съм отличен плувец. Все пак ви благодаря, че ми спасихте живота — допълни и се вгледа в непроницаемото му лице.

Сантяго вдигна ръка. Искаше му се да погали бузата ѝ, но се отказа.

— Няма защо да ми благодарите, просто защитавах интересите си. Все още ми дължите три хиляди долара.

Тя се изчерви и се отдръпна. „Така е по-добре“ — каза си той. Колкото повече време прекарваше с тази странна жена, толкова по-объркани ставаха чувствата му към нея. Елайза бе красива и желана, но и силна, и дисциплинирана. Връзката с нея не би била просто кратка авантюра. Сантяго Куин не бе готов за сериозно обвързване.

Починаха малко, той се метна на седлото и я качи пред себе си. Мълчаливо се върнаха до мястото, където Преследващия елен прегрупираше разпръсналия се керван.

ДЕСЕТА ГЛАВА

През целия следобед Елайза наблюдава Сантяго, сърдита за това, че се бе отдръпнал от нея, ядосана на себе си, че толкова ѝ липсва неговата компания. Когато вечерта се установиха, за да нощуват, дъждът вече беше спрял и бе станало непоносимо горещо и задушно. След срещата си със смъртта тази сутрин тя реши да вземе мерки, за да не се повтарят подобни злополуки. Преследващия елен ѝ бе казал, че до Санта Фе ги чакат много такива препятствия.

Елайза взе няколко сребърни монети, отиде при Чако, който охраняваше животните с багажа, и му хвърли парите.

— Искам да си купя панталони, а вие май сте моя ръст. Можете ли да ми дадете от вашите?

— Но, сеньора, не смятате да... — той я изгледа удивено.

— Точно това мисля да направя. Ако парите не са достатъчни, ще ви дам още.

Момчето поклати глава.

— Това е повече от достатъчно за кърпените ми панталони, но... дон Сантяго няма да одобри това.

Тя тихичко измърмори какво може да направи дон Сантяго, ако не одобри покупката ѝ, и накара Чако да сведе очи, да свие безпомощно рамене и да се отдалечи.

На следващата сутрин Елайза излезе от палатката си и тръгна към лагерния огън, за да закуси. Всички мъже се вторачиха в нея. Дори индианките я зяпнаха. Накрая Брендън одобрително изръмжа и каза:

— Кой е това, момчета, новият помощник на Чако ли?

— Какви крака! — измърмори тихо Соамс.

Още няколко души направиха похотливи забележки, но всички веднага млъкнаха, когато се появи Сантяго. Елайза не помръдна от мястото си.

— Елате с мен — нареди той и като изгледа заплашително похотливите физиономии на наобиколилите ги мъже, се отправи към отдалечена групичка дървета.

Елайза реши да не рискува да предизвика гнева му пред другите и да бъде публично унижена, затова го последва.

Когато го настигна, той огледа дългите ѝ стройни крака и закръгления ѝ ханш и попита:

— За бога, какво си мислите, че правите?

— Не искам да се удавя следващия път, когато пресичаме някоя река.

— Не можете да се обличате като мъж!

— Първо ми се карате за това, че се обличам и яздя по женски. Сега пък сте недоволен, че не го правя!

— Имате ли представа какво причинявате на един мъж с подобна гледка на женски задник и крака, толкова добре очертани?

— А вие знаете ли какво може да причини речното течение на една жена? С панталони аз мога да яздя спокойно и да плувам, ако се наложи. Тези дрехи ще ми спасят живота.

— Тези дрехи ще ви костват живота! — той прекара пръсти през косата си и без да сваля поглед от нея, изруга.

Тя остана спокойна, решена да докаже правотата си.

— Няма да рискувам да се удавя следващия път!

— Значи си готова да ти се случи това? — той изръмжа и я грабна в прегръдките си. Диво и жадно впи устни в нейните. Тялото ѝ се разтопи в ръцете му. Това, което ставаше сега, нямаше нищо общо с целувката в градината на Шуто. Целуваше я с цялата дълго потискана страст, гняв и объркване, които бе изпитвал от мига, в който я видя. Силното му тяло се притисна към нейното, а ръцете му грубо се спуснаха по гърба, извивката на ханша и задната част на бедрата. Той прокара език по устните ѝ, които веднага се разделиха. Проникна вътре, като опитваше, вкусуваше, изискваше ответ от нейна страна.

Първоначално тя бе плаха — споменът за онази целувка, завършила много бързо, прекалено бързо дори, бе твърде пресен. Елайза усети, че по тялото ѝ се разлива приятна топлина. После едната му ръка се придвижи нагоре, за да покрие гърдата ѝ, докато бедрото му се промуши между краката ѝ и започна да се движи нагоре-надолу, галейки чувствителното място през тънкия плат на панталоните. Тя усети болка ниско в корема си и се притисна още по-близо до него, като притисна крака му между бедрата си.

Сантяго вече беше готов да я повали на земята и да разкъса дрехите ѝ, когато чу покашлянето на Преследващия елен.

— Намерих следи от ловци от племето озидж само на миля оттук. Трябва да обсъдим какви подаръци ще им дадем — той се обърна и изчезна между дърветата.

Куин повдигна Елайза, остави я подпряна на едно дърво и се отдалечи, докато и двамата се съвземат.

Младата жена му обърна гръб. След случилото се целувката им на бала ѝ изглеждаше като най-обикновен флирт. Тя бе ужасена от себе си — щеше да му позволи да направи с нея същото отвратително нещо, което вършеше Едуард, но с този ренегат тя дори го бе поискала!

Сантяго я видя как забива нокти в кората на дървото. Явно се срамуваше, че е отговорила на целувката му. Той се разгневи, същевременно се почувства унижен, но отказваше да си признае.

— Скоро ще имаме посетители. Само ако си отворите устата, кълна се, че ще ви продам на тях!

След грубото му нареждане Елайза се обърна и тръгна към лагера. Не искаше да вижда никого.

Мъжете бяха разтревожени от срещата с озиджите и не ѝ обърнаха никакво внимание.

Делегацията на индианците — внушителна група на прекрасни коне — закъсня. Когато слязоха от жребците си, Елайза с изненада видя, че повечето бяха високи колкото Сантяго, а той бе доста над средния за белите мъже ръст. Първия път, когато бе видяла Преследващия елен, бе решила, че това е един много силен, опасен мъж, но той не бе нищо в сравнение с грубите, едри обитатели на дивите прерии. Като се изключат плитките им, украсени с пера и кокалчета, по тялото им нямаше никакви косми, дори и веждите им бяха обръснати. Широките им лица с високи чела изглеждаха още по-плоски и страшни.

Очевидно озиджите се бяха облекли специално за случая. На ушите им висяха дълги до раменете обици от черупки и кости. Намазаните с масла, блестящи на слънцето голи тела бяха украсени с тежки огърлици и гривни. Парчето плат около слабините бе единственият израз на някакво чувство за благоприличие. Телата им бяха покрити с татуировки. Гърдите, ръцете и краката бяха изрисувани с груби, стилизирани картини.

Елайза потрепери, докато гледаше как Сантяго и Преследващия елен разговарят с техния вожд. Преговорите се водеха на някакъв странен език. Явно индианецът от племето крийк и ренегатът го говореха перфектно. За пореден път тя се запита защо мъже с толкова многостранно образование са обърнали гръб на цивилизацията и са избрали този суров, изпълнен с опасности живот. Беше ѝ по-лесно да разбере Преследващия елен — червенокож, хванат на границата между два свята. Но какво да каже за Куин — испански граф, с баща ирландец, наемен убиец? Какви ли горчиви тайни се криеха зад тези сериозни зелени очи?

Разговорът приключи и двете страни си размениха някакви ритуални жестове. После озиджите се метнаха на конете си и си тръгнаха.

— Пригответе се за тръгване. Получихме покана да се възползваме от гостоприемството на техния главатар Без уши. Не можем да откажем, ако са ни мили скалповете.

Сантяго се усмихна на хората си и мъжете с нервен смях започнаха да изпълняват нарежданията му. Очите му се спряха на Елайза, която, застанала до палатката си, гледаше след отдалечаващите се индианци. По дяволите, какво щеше да прави с една бяла жена в селището на озиджите? Отговорът бе ясен. Той въздъхна.

Впечатлена от посетителите, Елайза се отправи към Сантяго.

— Брат ми може да е бил при тези индианци. Може ли да ги разпитам за него?

Той се намръщи.

— Не бъдете глупачка. Някой от техните воини, може да хареса бялата ви кожа или тази дълга копринена коса.

Елайза се сети за предишните му заплахи и пребледня.

— Мога да си скрия косата с шал и да се наплескам с кал. Ще си облека по-широка кожена риза и ще приличам на момче.

Той огледа нежното ѝ лице и прелестните форми на тялото ѝ.

— Озиджите може и да са диви, но в никакъв случай не са глупави. Не, вие ще бъдете под моето покровителство. Сложете си някаква рокля — нещо простичко, каквото би облякла жената на един заселник.

— Жената? — гласът ѝ изтъня при омразната дума.

Очите му я предизвикаха.

— Да, жена. Ако ми принадлежите, ще избегнем много неприятности.

Тя реши да не му доставя удоволствието, като го попита как точно ще се реализира този маскарад.

— Добре, ще си облека рокля. При условие, че по пътя към селото им няма реки, които трябва да пресичаме.

Река нямаше, но пък селището им бе разположено на стръмна скала, издадена над доста голям поток. Елайза бе впечатлена от внушителната картина. В центъра на селото имаше няколко правоъгълни къщи, дълги около тридесет метра, със сводести покриви, високи към шест метра. По средата бе забит груб прът с американското знаме на него. Дали не го бе оставил Пайк? Елайза не каза нищо и продължи да разглежда селото, като си мислеше: „Самюъл може да е бил тук!“

Всички колиби, били те големи или малки, бяха направени от дървени скелета, покрити с животински кожи и плетени тръстикови рогозки. Голи от кръста нагоре жени работеха в буренявали градини, в които отглеждаха царевица, тикви и боб. Някои от тях седяха пред прага на колибите си и търпеливо остъргваха опънатите върху дървени рамки бизоновии кожи.

— Селището им е много подредено — каза тя на Сантяго, докато минаваха между колибите с малки градинки.

— Двете големи централни къщи са на Без уши и Богатия мъж. Озиджите имат съвет, който избира двама вождове. През лятото ловуват, а после се прибират, за да приберат реколтата си. През зимата слагат капани за бобри и после ги продават на Шуто и други търговци.

— Вие купували ли сте от тях? — очевидно Сантяго познаваше тези индианци и не за пръв път се намираше в селището им. Няколко мъже му подвигнаха за поздрав, а младите жени кокетно запримигнаха срещу него.

— Случвало ми се е, но избягвам да търгувам с тях. Те не приличат на хората от племето на брат ми.

— Не казахте ли, че брат ви е испанец и че е починал?

Сантяго веднага съжали, че е бил твърде откровен пред такава умна жена.

— Игнацио беше испанец. Той е мъртъв, но аз имам и друг полубрат. Баща ни е един и същ. Но майка му е от племето на апахите-

липани.

Елайза искаше да попита и за други неща, но вече стигнаха пред двете големи колиби на главните вождове. Тук ги чакаше висок мъж с безизразно лице. Вместо уши имаше грозни остатъци месо. Очевидно това бе вождът Без уши. Тя потрепери, като си представи как се е случило подобно обезобразяване. По-старият и нисък мъж до него, окичен с бижута от глава до пети, трябва да бе Богатия мъж. Въпреки страшната жега на рамото му бе праметната дебела мечка кожа, украсена с пера.

Сантяго избърза и слезе от коня си пред индианските водачи. После даде знак на хората си да направят същото. Зачака вождовете да започнат дългите си приветствия. За разлика от мълчаливия Без уши, Богатия мъж държеше да се хареса. Той изчака хората от племето да се съберат около новодошлите, изгледа тълпата с хитрите си черни очички и чак тогава заговори:

— Белия апах, Червения орел, отново удостои озиджите с присъствието си. Той винаги е добре дошъл като наш брат — богатия мъж се обърна към Преследващия елен и продължи високопарната си реч за приятелството с великата Конфедерация на племената крийк отвъд Бащата на водите.

След четвърт час, през което време Елайза едва не припадна от горещината, приветствията най-после приключиха и за нейно облекчение хората започнаха да се разотиват. Докато гледаше Сантяго, за да разбере какво трябва да прави, изведнъж по гърба ѝ полазиха тръпки. Обърна се и видя гротескната фигура на Без уши, чиято татуирана кожа блестеше от пот. Вождът я изучаваше с огромен интерес.

Сантяго също забеляза вниманието на индианеца към бялата жена. Без уши говореше с Брендън. Ирландецът и друг път бе търгувал с озиджите. Познаваше вожда им, а и имаше да урежда стари сметки със Сантяго Куин.

Когато испанецът се приближи, Без уши му кимна.

— Ще ти дам три от най-хубавите си коня за тази жена, Червен орел.

Куин присви зелените си очи и се обърна към Брендън на английски:

— По-късно ще си уредим сметките — после каза на индианеца: — Правите ми огромна чест, като ме питате за жената, но тя е моя съпруга. Белите хора нямат обичая да делят жените си — Сантяго знаеше, че ирландецът е казал съвсем друго; стоманеният му поглед го предизвикваше да го нарече лъжец пред вожда.

Индианецът го изгледа подозрително и обидено. От мига, в който бе загубил ушите си, когато бе пленен от киоасите, той бе станал извънредно чувствителен. И най-дребното нещо можеше да го ядоса.

— Ако е твоя жена, трябва да я изпратиш в моята колиба. Там съпругите ми ще ѝ окажат подобаващо посрещане.

— Великият вожд на озиджките отново ми оказва голяма чест.

Елайза слушаше размяната на реплики на този неразбираем за нея език. Притеснението ѝ нарасна, когато видя самодоволната усмивка на Брендън и чу заканителните думи на Сантяго, отправени към ирландеца. Накрая Куин дойде при нея и собственически я хвана за ръка.

— Прави точно каквото ти казвам — прошепна ѝ той на английски. — Докато напуснем селото, трябва да се преструваш, че си моя жена. Тази нощ ще спим заедно в палатката на вожда Без уши.

Елайза не възрази, но Сантяго знаеше, че е бясна.

— Сигурно трябва да благодаря за това на онази змия Брендън. Това, че ще споделяме една завивка, има ли нещо повече от символично значение?

Въпреки опасността той се усмихна подигравателно.

— Ако искате да кажете, че става въпрос за избор между Без уши и мен, да, така е. Аз просто ще лежа до вас... освен ако старият сладострастник не ни гледа.

— Да ни гледа ли? Искате да кажете, че ще дойде в помещението, където ще спим? — възмути се тя.

— Вие видяхте какво представляват колибите им. Семейството на вожда е многолюдно. Той е женен за три сестри на клана на Елк и има много деца. Всички спят в колибата, а също и гостите — Сантяго не се съдържа и добави: — Мисля, че е нещо като проверка.

Елайза подозрително го изгледа.

— До каква степен ще трябва да се преструваме?

— Страх ли те е, Виолетови очи — той докосна бузата ѝ и оправи една немирна черна къдрица на слепоочието ѝ.

— Не вие ще се разправяте с Брендън. Аз сама ще го убия! —
бясно изсъска тя.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Сантяго съпроводи Елайза до колибата на Без уши, там я посрещна сериозна, любезна жена на средна възраст. Куин я представи като Говорещите юмруци, жената на вожда. Тя се поклони и с жест покани гостенката да влезе вътре. От прага я гледаха още две жени — едната с безразличие, но другата, по-младата, много красива с абаносовите си плитки, завити и прикрепени от двете страни на главата ѝ, хвърли на Елайза злобен поглед.

— Тук ще можеш да хапнеш и дори да си починеш преди тържествата тази вечер — обясни Сантяго.

Тя погледна към тъмната вътрешност на голямата колиба с малките ѝ врати, после отново изгледа враждебно настроената млада жена.

— Не искам да изглеждам неблагодарна пред Говорещите юмруци, но понеже така или иначе не мога да си говоря нито с нея, нито със сестрите ѝ, не е ли по-добре да дойда с вас?

Той ѝ се ухили подигравателно.

— Значи дори такъв негодник като мен е за предпочитане пред това да останете сама в стая, пълна с индианки. Лъскавата врана няма да ви направи нищо лошо. Няма да е според законите на гостоприемството им. Нахранете се, а после ще дойда да ви взема и да ви разведа из селото.

Елайза знаеше, че няма смисъл да спори. Усмихна се на домакините си и влезе след тях в жилището им. Стаята бе огромна, учудващо чиста и проветрена, с четири огнища, всяко със собствена дупка за пушека в тавана. По стените бяха накачени изкусно изплетени тръстикови рогозки, по които бяха нарисувани военни сцени от живота на племето. Различни оръжия — щитове, пушки, лъкове бяха подредени по големина върху една от стените, а на останалите бяха окачени земеделски инструменти, ножове за одиране на животните, кухненски съдове. В ъглите имаше сандъци и кожени торби, украсени със сложни шевици, характерни и за дрехите на озиджите.

Елайза седеше върху кожените възглавници, които ѝ бе посочила Говорещите юмруци, и гледаше как жената на вожда и сестрите ѝ приготвят обяда: задушено месо и кисели, диви сливи, сладки череши, лешници и американски орехи. Въпреки пълния с омраза поглед на красивата млада индианка, която Сантяго бе нарекъл Лъскавата врана, Елайза се нахрани със завиден апетит.

„Грачещата врана би било по-подходящо име за нея“ — помисли си тя и устните ѝ трепнаха, като чу високия, стържещ глас на жената.

Индианските люлки, които бе видяла още при пристигането им, ѝ направиха силно впечатление. С интерес наблюдаваше няколкото млади момичета, очевидно дъщери на двете по-големи жени на вожда, да се грижат за по-малките деца. Въпреки че бебетата бяха здраво завързани за дървените рамки на люлките и движенията им бяха силно ограничени, те изглеждаха съвсем бодри и енергични. Лъскавата врана вдигна едно от децата и го сложи на татуираните си гърди. Докато кърмеше бебето си, тя не сваляше от бялата жена изпълнения си с гордост поглед.

Възмутена от такова безсрамие, Елайза се извърна и започна да изучава сложно изплетената кошница, която довършваше едно от момичетата. Над десетина жени на различна възраст работеха или се грижеха за децата в колибата. Като че за компенсация на времето, когато са били овързани в люлките си, поотрасналите момичета и момчета не носеха никакви дрехи. Дори когато стигнеха една определена възраст, единственото им облекло бяха набедрените превръзки на мъжете и кожените престилки за жените.

Елайза затвърди впечатлението си, че индианките никога не остават без работа, когато няколко часа по-късно Сантяго дойде да я вземе и да я разведе из селото.

— Жените сами се грижат за градините. Мъжете никога ли не им помагат? — попита тя, когато видя как едно младо момиче носи тежък кош с тикви към колибата си.

— Работата на мъжете е да ловуват, да воюват и да се занимават с религиозните и церемониалните дела на племето — отговори ѝ той.

Елайза изсумтя с възмущение при вида на две момичета, които остъргваха опъната бизонска кожа, докато няколко силни момчета тичаха наоколо им и си играеха.

— Индианските племена се различават едно от друго, както и отделните нации на белите. Не мисля, че можете да сравните ролята на жените в Англия с тази на жените в Отоманската империя. Но индианките от това племе поне запазват жилището си в случай на развод, без значение кой от двамата съпрузи го е поискал. В повечето индиански общества жената има право на цялата собственост.

Тя го изгледа с искрено любопитство:

— Споменахте за племето на брат си. Какви са порядките там?

Въпросът ѝ изненада Сантяго. Не трябваше да говори пред нея за своя полубрат липан. Нощния вятър бе безстрашен воин, който освобождаваше от испански плен индианците. Но той бе също така и Хоакин Куин, собственик на ранчо в плодородна, изолирана долина близо до Санта Фе. Никой не биваше да знае, че уважаваният полуиндианец с богато стопанство и опасният воин освободител са едно и също лице.

— Близките на брат ми са апахи, принадлежащи на племето липан, занимават се с отглеждането на коне, а през лятото ходят на лов за бизони в прериите, като винаги защитават земите и семействата си от враговете. Въпреки това команчите успяха да накарат всички други апахски племена да се изтеглят на запад в планините.

— Значи са различни само защото не се предават пред команчите. Ами жените им? Отнасят ли се с тях по-добре от турците?
— подразни го тя.

— Дори по-добре от французите.

Тя се отдръпна уплашено, но веднага си даде сметка, че Сантяго не знае нищо за брака ѝ с Едуард. Той не бе забелязал по какъв начин ѝ повлияха думите му и затова продължи:

— Липанките не само притежават цялата собственост, но и имат голяма власт. За роднини се смятат семейството на майката, а не на бащата. Когато някой мъж се ожени, той се премества в къщата на съпругата си.

— О, значи оставят жените да се грижат за прехраната им.

— Мъжете не стоят без работа. Животът в равнините и планините на Ню Мексико е много по-труден от този тук. Всеки трябва да допринася за оцеляването на племето. Мъжете помагат за по-тежките неща — за приготвянето на по-едрия дивеч, за повдигането и обръщането на бизонските кожи, докато жените работят по тях, за

изсичането на дървета, когато трябва да се построи нова колиба. Но може би най-важно от всичко е, че мъжете и жените си поделят грижите за отглеждането на децата.

Елайза се изненада.

— Наистина ли? Във Вирджиния повечето плантатори оставят жените си сами да се грижат за децата. Баща ми бе изключение. Той прекарваше много време с мен и брат ми — учеше ни да плуваме, да яздим и да стреляме. Освен това лично следеше образованието ни.

— Съвсем естествено е повечето бащи да се възпротивят на мъжките умения, които нямат нищо общо с поведението на една дама като вас, а богатите ви познания във всички области също не са особено препоръчителни за едно момиче.

Тя го изгледа ядосано, като се чудеше дали ѝ се подиграва, или просто изразява характерното за испанците мъжко превъзходство.

— Кажете, ако одобрявате поведението на липанските жени, защо сте против една независима американка?

— За такава ли се смятате — американка? А не френцужойка? — той умело се измъкна, като отговори на въпроса ѝ с въпрос.

— Майка ми бе френцужойка, но аз съм родена във Вирджиния. Тя изостави баща ми и брат ми и ме заведе в Париж, когато бях на четиринадесет.

— И вие никога не ѝ простихте — меко каза той, усетил болката ѝ.

— Никога не ѝ простих — тихо отвърна Елайза.

Празненството представляваше смесица от вечеря, религиозна церемония и танци, но за огромно изумление на Елайза и за истинско забавление на Сантяго то бе само за мъже. Жените им прислужваха, а после изяждаха останалата храна. Застанала в сенките край централния лагерен огън, Елайза наблюдаваше как вождовете и шаманът си предават от ръка на ръка церемониалната лула, която обикаляше в кръг избраниците, сред които бе и Сантяго. След това гостът им поднесе щедри подаръци — топове ярък памучен плат, огърлици от стъклени мъниста, както и други дреболии и предмети.

Като „съпруга“ на уважавания гост Елайза получи разрешението да седне зад Сантяго и да яде това, което той решише да ѝ подаде.

Беше го направил нарочно — така тя първо опита от вкусното печено месо и чак после разбра от него, че това е месо на скункс и се смята за особен деликатес, от озиджите. До края на вечерята тя яде само пшеничени питки и плодове.

Скоро щеше да дойде времето за спане. Младите мъже, които до този момент бяха танцували в кръг, постепенно забавиха темпото и спряха. Разнасяше се тайнствената музика на флейтите, подрънкващите кратунки и кожените барабани. Танцьорите и по-старите мъже около огъня изпиха доста от полученото от Шуто уиски.

Като видя, че много от озиджите се напиха, Елайза възмутено се питаше как цивилизованите бели можеха да оправдаят продажбата на алкохол на такива чисти, простички хора. Част от отговора се криеше в човешката алчност, но не беше само това. Французите, испанците, а сега и американците искаха да заграбят богатите земи на червенокожите. Като им продаваха уиски, белите целяха да ускорят края на индианците — средството им бе по-сигурно от всичкото оръжие на този свят.

Подобни мисли я отвличаха от грижите. Какво да направи, когато Сантяго дойде да я вземе? Заобиколена от диваците, които бяха негови съюзници, тя можеше да разчита единствено на неговата милост. Как щяха да се разпределят за спане? В колибата на Без уши Елайза не бе видяла нищо, което да ѝ подсказже как си лягаха индианците — през деня всички завивки се прибираха. Колко мъже и жени щяха да спят в общата стая?

Богатия мъж рязко се изправи и направи знак с дясната си ръка. Музиката спря и всички започнаха да се разотиват. Сантяго тръгна към нея. Бе облечен в костюм от еленова кожа. Тесните му панталони бяха извезани със сложни шевици и по страничните ръбове имаше ресни. Имаше украсен по същия начин елек. „Липсва му само прът за скалпове, за да заприлича съвсем на дивак“ — помисли си тя.

Устата ѝ пресъхна, докато го гледаше как се приближава към нея с гъвкава, грациозна походка, която ѝ напомняше движенията на дебнеца пантера. На светлината на догарящия огън дългата му до раменете, къдрава червеникава коса, прихваната с лента, украсена с мъниста, пламтеше. Очите му проблясваха. „Нищо чудно, че го наричат Белия апах“ — каза си тя.

Сантяго я докосна по меката кожена туника, богато обшита красива дреха, която Говорещите юмруци ѝ бе подарила. Черната ѝ коса бе сплетена и украсена с направени от черупки бижута. С тази прическа тя изглеждаше прекрасно в облеклото на озиджите. Сантяго хвана една от лъскавите ѝ черни плитки и каза:

— Ако не бяха виолетовите ти очи, можеше да си истинска жена от племето на озиджите, съпруга на вожда — видя я, че се наежи, и се усмихна. — Хайде, жено, време е да се мушнем под завивките.

Той тръгна към колибата. Надяваше се, че тя ще го последва, без да протестира.

Елайза почувства, че някой ги гледа, докато си разменяха последните реплики. Вдигна очи и видя Без уши, който се бе вторачил подозрително в нея. Без да се колебае, тя тръгна след Сантяго.

Подготовката за нощта бе много проста. По пода се разхвърляха големи дебели кожи. Върху тях лягаха мъже, жени и малки деца, като след това се завиваха с леки завивки. Всички се съблякоха така просто и естествено, както тя би свалила шапката си. Огньовете притичваха до тлееща жаравя в топлата августовска нощ. Говорещите юмруци размени няколко думи със Сантяго и му посочи мястото, което бе приготвила за тях в единия ъгъл на колибата.

Щом индианката си тръгна, Елайза прошепна на английски:

— Ако смятате, че ще съблека това...

— Отдолу сте по риза, нали? — прекъсна я той.

— Да, но...

— Тогава няма да сте гола. Ето една завивка. Не можете да спите с тази туника, защото ще развалите сложната ѝ украса. А това би било голяма обида за Говорещите юмруци — замълча, докато сваляше мокасините си, и после попита: — Казах ли ви, че индианците често биват кръщавани според постъпките си?

Тя му хвърли унищожителен поглед, коленичи и плахо се огледа наоколо. Май никой не ги гледаше. За щастие, Без уши още не бе влязъл вътре. Елайза бързо съблече тежката туника и без да сваля чорапите си, веднага се мушна под завивката. В мрака се чу тихият смях на Сантяго.

Скоро огньовете в огнищата щяха съвсем да загаснат. Тя лежеше и се вираше във високия, сводест таван, слушаше шума, съпровождащ

свалянето на тесните панталони на Куин и си представяше как меката кожа се плъзга по мускулестите му крака.

Когато се пъкна под завивката, Сантяго усети, че Елайза е напрегната, подобно на заек, готов да избяга. Той внимаваше да не я докосва.

— Най-добре е да лежите неподвижно и да се надяваме, че Без уши е изпил достатъчно от уискито на Шуто, за да заспи веднага — прошепна Куин.

Елайза едва се сдържа да не запита: „Ами ако не заспи?“ Въпреки умората тя лежеше с широко отворени очи и трепереше. От другата страна на колибата долитаха леките шумове на обръщащи се в постелите си хора. После стаята се изпълни с пъшкания и стонове. При спомена за отвратителните, отблъскващи нощи с Едуард тя искаше да затисне ушите си с ръце.

Сантяго знаеше, че е шокирана от подобна изява на откровена похот, и отначало се забавляваше. Но после той също стана неспокоен — мислено, като милувка, започнаха да се редят картини на нейната голота.

Усети, че се възбужда, и опита да се отпусне, да престане да мисли, но това се оказа невъзможно. Извърна глава и я погледна. Лъч лунна светлина проникна през малка дупка в покрива и освети лицето ѝ, за да се видят процеждащите се изпод миглите ѝ сълзи. Елайза Лувоа, жената, която бе преживяла две нападения и хладнокръвно бе застреляла човек, сега тихо плачеше.

Без да промълви дума, той се обърна и докосна мокрите ѝ бузи с върха на пръстите си. Тя потръпна, но не се отдръпна.

— Няма да те нараня, Елайза. Може да съм всякакъв, но никога през живота си не съм насилвал жена.

Нежното му докосване не я успокои. Започна да се задушава от унижение и си мислеше: „Той никога не бива да узнае тайната ми!“ Гласно изрече:

— Не се страхувам от теб, Куин.

— Тогава какво има? Плачеш, а това е удоволствие, което според мен си позволяваш твърде рядко.

— Тази нощ... и звуците наоколо ми навяват неприятни спомени, които бих предпочела да забравя винаги. Нека не говорим повече за това! — и тя се извърна настрана, като му обърна гръб.

Сантяго легна по гръб и се замисли за странната жена до себе си. Звучите на разгулен секс ѝ навяваха болезнени спомени. Какво говореше това за брака ѝ? Може би така се обясняваше фактът, че една толкова красива и млада вдовица не се бе омъжила повторно. Обаче тя с жар бе отговорила на ласките му вече няколко пъти. В нея имаше страст. Дали Лувоа просто не бе съумял да я събуди? Щеше ли той да се справи по-добре? А може би тя плачеше, защото още страдаше за своя мъртъв французин? Като ту се изпълваше с надежда, ту изпитваше силно притеснение, Сантяго постепенно потъна в сън.

Призори дъждът тихо зашептя в гората и охлади горещата земя и въздуха в голямата колиба. След като прекара по-голямата част от нощта будна, Елайза най-после се предаде на съня. Без да се буди, тя потърси топлина. Обърна се настрани и се сгуши в топлото тяло на Сантяго. Въпреки че той се намести така, че да ѝ е удобно, и праметна ръка през рамото ѝ, никой от двамата не се събуди.

Проехтя гръмотевица и всички в колибата се стреснаха. Бе се разразила една от онези бързи и яростни летни бури, характерни за прериите. Повечето хора просто се обърнаха и продължиха да спят, защото знаеха, че скоро всичко ще свърши и че дотогава не може да се разпали огън в огнищата. Няколко деца жално проплакаха и две-три жени станаха да ги успокоят.

Когато Елайза се събуди, първоначално не можа да разбере къде се намира и се вторачи учудено в сводестия, висок таван, който по някакъв магически начин успяваше да ги предпази от дъжда. Тя бе в село на озиджите, на път за Санта Фе. Усети някаква тежест върху тялото си. С ужас видя ръката на Сантяго собственически да обгръща гърдите ѝ. Бе промушил крака си между бедрата ѝ. Тя се опита да се измъкне, но тихия — му смях я спря.

— Сгушихте се в мен през нощта като загубено агънце, намерило най-после своя пастир.

— Пуснете ме — спокойният ѝ тон я накара да се гордее със себе си.

— Никой още не е станал, освен няколко майки и малки деца. Къде ще отидете? — прошепна той, като нито се опита да я придърпа по-близо към себе си, нито пък я пусна.

Елайза усещаше силните му мускули и меките косъмчета по краката му. Острата му мъжка миризма никак не ѝ бе неприятна. В

мразовитата сутрин тя бе силно привлечена от неговата топлина. Изведнъж усети с бедрото си силната му ерекция.

Сантяго си даваше сметка, че губи контрол над себе си, а не беше нито времето, нито мястото да се отдава на плътските си желания. Когато Елайза отново се опита да се освободи, той се обърна и каза:

— Поспете още малко, ако не искате да направите впечатление на домакините.

Когато Куин отметна одеялото и се пресегна за кожените си дрехи, Елайза откри, че си представя голото му тяло. Шумоленето при обличането му я накара да затаи дъх. Тя извърна глава към него и погледна. На сивата сутрешна светлина той стоеше изправен, несмушаван от голотата си. Мускулите на ръцете и краката му се движеха много плавно, докато нахлузваше панталоните си. Бе почернял целият, с изключение на малка част, предпазвана от индианската препаска. Елайза се вторачи в тесния му ханш и малкото, стегнато дупе. Всеки сантиметър от тялото му издаваше грация и елегантност — истинско удоволствие за очите.

Когато Сантяго започна да се обръща към нея, тя бързо затвори очи, представяйки си набъбналия му, твърд член. Мъжкият полов орган никога не можеше да ѝ бъде приятен!

Куин изсумтя и ѝ се усмихна, докато се навеждаше за ризата си.

— Шпионираш ли ме, Елайза? Надявам се, че това, което виждаш, ти харесва. Много ще ми е мъчно, ако се окаже, че губя от сравнението с друг мъж.

Тихо се измъкна навън, като я остави да беснее сама в колибата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лятната буря бързо премина и над селището започнаха да се издигат изпарения. Елайза изчака повечето от жените да станат. Щом Говорещите юмруци излезе от колибата, тя бързо се облече и тръгна след нея. Престана да мисли за унижителната сцена с ренегата и реши, че е крайно време да се заеме с основния въпрос, накарал я да предприеме това опасно пътуване. Жената на Без уши бе говорила на приличен испански предната вечер с един пленник от племето йоний. Може би щеше да успее да поговори с индианката и да разбере дали експедицията на лейтенант Пайк е минала през селото и дали Самюъл е бил с тях.

Американският флаг се развяваше в центъра на селището и това я бе накарало да мисли, че Пайк е минал оттук. Чудеше се дали да не попита Сантяго какво знае за американската експедиция, но накрая реши, че колкото по-малко знае за политическата ѝ обвързаност, толкова по-добре. Освен това внимаваше той да не разбере, че може да говори испански. Така можеше да получи ценна информация. До този момент Елайза не бе научила нищо, освен няколко похотливи забележки, разменени между траперите по повод на нейната външност.

Тя изчака, докато Лъскавата врана притегна на гръб дървената бебешка носилка и се отдалечи, и едва тогава се насочи към внушаващата респект Говорещи юмруци. Елайза нямаше никакво желание да разбере защо индианката е получила такова име, затова усмихнато се поклони и прие мълчаливо предложената ѝ царевична питка. До този момент индианците бяха проявили изключително гостоприемство.

След няколко хапки тя заговори на испански:

— Безкрайно съм ви благодарна за вашата любезност. Снощи разбрах, че говорите испански, затова сега искам да изразя моята благодарност.

Говорещите юмруци впери в нея непроницаемия си, режещ поглед.

— Знае ли Белия апах, че говориш езика му?

Елайза забеляза, че тя не каза „твоя съпруг“.

Трябваше много да внимава с тази жена.

— Не, не знае. Понякога е по-добре мъжът да не знае всичко за жена си.

Здраво стиснатите устни на индианката се разтегнаха в нещо като усмивка.

— Тъкмо съм тръгнала да се къпя в реката. Въпреки че белите хора не обичат да се мият много, ти можеш да дойдеш с мен, ако искаш.

— Не мога да си представя нещо по-хубаво от това.

Взеха чисти дрехи от колибата и се отправиха към едно уединено място край реката, обградено от гъсти папури и плачещи върби. Лъскавата врана и още няколко млади жени вече бяха във водата. Тя бе извадила бебето от дървената носилка и за огромно изумление на Елайза сега то цапаше в реката с помощта на майка си. Щом забеляза бялата жена зад гърба на Говорещите юмруци, Лъскавата врана изкриви красивото си лице в гневна гримаса. Тя подаде детето на една от жените и гордо изпъчила едрите си, пълни с мляко гърди, тръгна към брега. Размени няколко кратки изречения със сестра си на местния език и посочи презрително към Елайза.

— Ако говориш испански, обърни се направо към мен, Лъскава врано! — Елайза зачака. Говорещите юмруци я измери с острия си поглед. Явно това бе някакво изпитание.

— Защо една мръсна бяла жена идва да цапа водите ни? Вие никога не се къпете! — каза индианката на испански.

— Някои бели се къпят. Аз например — отговори на предизвикателството Елайза.

Лъскавата врана приближи и се опита да я изблъска от реката. Тя не помръдна от мястото си.

— Бялата кожа е грозна като корема на риба.

Лъскавата врана силно я блъсна с длан, младата жена загуби равновесие и се подхлъзна по калния бряг. Падна назад и силно шляпна във влажната пръст. Някои от жените нервно се изкискаха. Индианката се надвеси над нея, като се хилеше победоносно.

— Значи искаш да се бием, а, зловна езичнице! — извика тя на английски, докато се изправяше, за да застане лице в лице със своята противничка.

Лъскавата врана се пресегна, сграбчи кичур от косите ѝ и го дръпна силно. В отговор Лайза хвана една от плитките ѝ и я нави като въже около ръката си. Двете паднаха във водата и започнаха да се търкалят и блъскат в плитчините. Някои от жените ги гледаха с безразличие, други подвикваха окуражително на Лъскавата врана.

Индианката бе по-здрава от Елайза, но пък бялата жена бе няколко сантиметра по-висока, при това притежаваше гъвкавост и сила. Двете се ритяха и удряха, без да пускат косите си, докато се търкаляха към един каменист участък от брега. Когато индианката се опита да разбие главата на Елайза в някакъв гладък камък, тя разбра, че борбата може да се окаже на живот и смърт. Стъпи здраво на дългите си крака, за да се изправи и да отблъсне от себе си Лъскавата врана, после бързо я заклеши между две показващи се над водата скали. Опита се да задържи противничката си долу, но индианката впи острите си зъби в китката ѝ и се освободи. Преди Лъскавата врана да успее да се изправи, Елайза отново сграбчи плитката ѝ, като едновременно с това сви юмрук и удари младата жена право в устата. Ударът бе толкова силен, че тя имаше чувството, че си е счупила кокалчетата, но въпреки това индианката продължаваше да я рита и блъска. Бялата жена хвана главата ѝ с дългите си ръце и се опита да я задържи под водата. От страх да не я удави, реши да сложи бърз край на боя и удари главата на противничката си о една скала.

Лъскавата врана загуби съзнание и Елайза я пусна. „Мили боже, дано не е мъртва!“ — молеше се тя, докато влачеше тялото на жената към брега. Какво ли щеше да направи с нея Без уши, ако е убила майката на сина му?

Говорещите юмруци нагази във водата, прегърна с една ръка помалката си сестра и я повдигна толкова лесно, сякаш бе парцалена кукла.

— Само е зашеметена — каза тя.

Лъскавата врана започна да идва в съзнание. Няколко от жените ѝ помогнаха да излезе от водата. Една от индианките носеше бебето ѝ. На брега те бързо събраха дрехите си и се облякоха. Наметнаха една туника върху Лъскавата врана и тръгнаха към селото.

— Сестра ми не се подчини на моите заповеди. Тя трябваше да работи, а не да идва с жените тук и да мързелува — по набръчканото лице на Говорещите юмруци се разля лукава усмивка. — Ти също

говориш с юмруците си. Понякога това е единственият начин да се разбереш с голяма жена, която се държи като глупаво дете.

Значи това все пак беше нещо като изпит! Явно го бе минала успешно, с облекчение въздъхна Елайза.

— Не исках да я наранявам. Всички бели ли мрази?

Индианката сви рамене и започна да се съблича.

— Ти си първата бяла жена, която идва в нашето село. Без уши искаше да те купи от Белия апах. Сестра ми е много ревнива, въпреки че няма причини. Аз бях сигурна, че Куин няма да те даде на съпруга ми.

Елайза се замисли върху думите ѝ. Индианката, изглежда, знаеше, че тя не е жена на Сантяго.

— Защо бяхте убедена, че няма да ме продаде?

— Не съм толкова стара, че да не си спомням по какъв начин един мъж гледа жена, която желае, нито пък как тя му отвърща на погледите.

Елайза не отговори и също започна да се съблича. После нагази в студената чиста вода. След малко събра смелост да попита за американския флаг.

— Защо в селото ви се развява нашето знаме?

— Дължим много на американския велик баща, генерал Уилкинсън.

Елайза усети, че пулсът ѝ се ускорява.

— Защо?

— Неговият подчинен, конникът Пайк, доведе от плен много от нашите хора. Бяха ги заловили потауатомите. Освободиха ни по заповед на Уилкинсън.

— Значи вие сте били една от спасените и доведените тук от експедицията на лейтенант Пайк?

— Аз и мъжът ми, и сестрите ми. Пътуването бе дълго. Луната се изпълни и после отново изтъня, преди да стигнем дома си. Богатия мъж развя знамето на испанците, но когато Пайк го видя, каза, че е по-добре да издигнем американския флаг — тя сви рамене. — Пазим испанското знаме за времето, когато войниците ще се върнат. Дотогава ще оказваме почит на американеца, който ни освободи.

— Значи лейтенант Пайк ви е казал, че ви е освободил по заповед на генерал Уилкинсън?

— Да, той е вождът на Пайк.

Говорещите юмруци не се срамуваше от слабото си, жилаво тяло с провиснали гърди и здрави мускули. Тя изтърка с пясък кожата си.

Елайза реши да забрави за приличието и направи същото, като с учудване откри, че пясъкът може да се използва вместо сапун.

— Генерал Уилкинсън наистина е военният началник на лейтенант Пайк, но не той ви е спасил. Генералът е получил заповед за това от нашия президент Томас Джеферсън.

На Говорещите юмруци ѝ трябваше време, за да разбере думите ѝ.

— Как така една американка живее с испанец? Мисля, че вашите два клана говорят за война и са стари врагове.

Разговорът по нищо не приличаше на изкусната размяна на остроумни реплики из балните зали, чиито маневри и заобиколки Елайза толкова добре познаваше и владееше. Индианката беше пряма и интелигентна. Бялата жена реши да ѝ каже истината или поне част от нея, като си спомни какво ѝ бе казал Сантяго за обществената уредба на озиджите.

— Избрах Сантяго Куин, за да ме заведе при брат ми Самюъл Шелби, който язди с групата на лейтенант Пайк — тя го описа с надеждата, че индианката ще си го спомни. Така и стана.

— Той беше с тях. Говореше испански като теб и им превеждаше. Пайк ни предупреди да не търгуваме с Мануел Лиса, а да продаваме кожата си само на Шуто.

Елайза научи доста за плана на Уилкинсън да изпрати наивния Пайк на запад, за да се занимае с племената от равнините. Младежът не само трябваше да предизвика война, но и да придвижи напред търговията с кожи на приятелчетата на Уилкинсън, френските креоли Шуто от Сейнт Луис. Бе впечатлена от практичността на озиджите, които отказваха да бъдат въввлечени в конфликта между испанците и американците, а пазеха и двете им знамена. Вече имаше много информация, която да запише в дневника си при първа възможност.

Самюъл бе жив и добре. Засега това беше най-важно. Само да можеше да бъде така и докато стигнеха до Санта Фе — или още по-добре, докато бързо движещият се керван на Куин успееше да ги застигне по пътя. Но това бе малко вероятно, понеже из огромните

прерии имаше много и различни пътища, свързващи Мисури с Ню Мексико.

Брат ѝ работеше като преводач за експедицията. Племената от равнините говореха повече испански, отколкото френски, а френският бе единственият чужд език, който знаеше Пайк. Елайза се молеше несръчният маскарад на брат ѝ да не бъде разкрит от лейтенанта или от хората му по време на дългото им пътуване към Санта Фе.

Когато се върнаха от реката, из селото вече се бе разнесла вестта за победата ѝ над Лъскавата врана. Жените и децата шепнеха с възхищение, когато минеше покрай тях. Някои от мъжете я гледаха с разбиране, дори с нещо като одобрение. Говорещите юмруци бе доволна от начина, по който бе протекла срещата със сестра ѝ, но Елайза не искаше новата ѝ приятелка да разкаже на Сантяго, че тя говори испански. Понеже по-старата жена знаеше няколко думи на френски, двете решиха, че ще си говорят на този език, когато ренегатът беше наблизил.

Той се появи по обяд, след като бе прекарал сутринта с няколко от озиджите, които ловяха и продаваха коне. Бяха се уговорили да купят още животни, понеже два от конете вече бяха окуцели. Единият от тях беше товарният жребец на Елайза.

Сантяго седна край огъня, докато Говорещите юмруци печеше апетитен на вид еленски бут, и се загледа в Елайза.

— Е, трябва да кажа, че сте приключили двубоя в прекрасна форма — каза той и докосна една драскотина върху бузата ѝ. — Погрижете се за раните си, преди да са се възпалили.

— Ако мислите, че аз изглеждам зле, идете да видите това, което остана от главата на Лъскавата врана — сръза го тя. Начинът, по който я оглеждаше, я караше да се чувства неловко. Цялата сутрин се бе измъчвала при мисълта как ще го погледне в лицето след снощните сълзи.

— Имали сте късмет. Можеше и да ви убие.

Думите му ѝ прозвучаха обвинително.

— А това не бива да се допуска, нали? Не бива да загубите, вашите три хиляди долара! Наложих ми се да се защитавам. Говорещите

юмруци изглежда доволна — Елайза го погледна, донякъде уплашена от това, което можеше да види в острите зелени очи.

Сантяго кимна.

— Озиджите се обръщат срещу всеки, който прояви слабост, бил той и бяла жена.

След прикрития комплимент Говорещите юмруци даде нареждането си да сервират обяда на мъжете. Като „съпруга“ на Куин Елайза получи честта да му предложи парче сочно печено месо и пшеничени питки. Докато поемаше от нея храната, тя забеляза погледа му, който ѝ показва колко много го забавляват индианските порядки.

— Нищо чудно, че си избрал да живееш сред апахите — измърмори Елайза на английски, докато се отдалечаваше, за да застане при другите жени и деца. Наблюдаваше Сантяго, докато той обсъждаше нещо с Богатия мъж и Без уши на техния език. Колко му бяха разказали те за посещението на Пайк и неговите хора? За връщането на Без уши и Говорещите юмруци и другите пленници? Може би трябваше да го попита? Щеше да е нещо като изпит, от който да разбере дали ще ѝ каже истината, или ще я излъже.

Следобед Преследващия елен отиде с Без уши да провери могат ли да организират лов на бизони в чест на гостите. Елайза откри Сантяго седнал под сянката на едно дърво да наблюдава играещите си с лъкове и стрели голи индиански момченца. Колибата с развятия над нея флаг се намираще от другата страна на големия квадрат в центъра на селото. Тя седна до него и се приготви да започне предварително отрепетиранията си реч.

— Преследващия елен ми каза, че утре ще има лов на бизони. Колко още трябва да останем в лагера на озиджите?

Сантяго с възхищение огледа почернялата ѝ от слънцето кожа и блестящите ѝ сплетени коси.

— Толкова ли ви е страх от общото ни легло?

Бузите ѝ започнаха да парят, но тя не сведе очи.

— Знаете, че не ми е приятно.

— Лъжете. Миналата нощ топлината на тялото ми много ви хареса.

— Искам само да стигна до Санта Фе! Тревожа се за брат си — тя побърза да смени темата. — Да сте чули някой да споменава нещо за този американски флаг? Откъде го имат озиджите?

Сантяго се ухили.

— Още щом го забелязах, очаквах да ме запитате за него. Някой си лейтенант Пайк им го е дал, когато минал оттук.

Той ѝ разказа това, което вече знаеше от Говорещите юмруци, но не спомена нищо за възхвалата на генерал Уилкинсън. Сантяго я изгледа.

— Казахте, че брат ви е пленник в Санта Фе. Не прибързвате ли малко? Той не е ли с Пайк, който лесно би могъл да бъде заловен от испанците и отведен там? — наблюдаваше безизразното ѝ лице. Освен в моментите на гняв или страст, тя се владееше превъзходно.

Елайза помисли дали да не му каже истината, но реши да не го прави. Вместо това сви рамене.

— Не, брат ми отиде в Санта Фе с лична дипломатическа мисия. Какво ви кара да мислите, че тези американски изследователи ще бъдат заловени на испанска територия?

— Това ще засили напрежението между Съединените щати и Испания. Казахте, че брат ви се стремял да попречи на избухването на войната. Възможно е да се е промъкнал сред хората на Пайк, който според мен предвожда разузнавателна експедиция за евентуално бъдещо нападение на Съединените щати.

— А може и да е нападение на някаква друга сила, може би без знанието на американското правителство, не мислите ли? — опипа почвата тя.

— Имате предвид генерал Уилкинсън. Той дали би предал испанците, които му плащат така добре?

Елайза си даде сметка, че няма да научи нищо повече от този тайнствен испанец, отказал се от всякаква вяроност към крал и родина, и се изправи, за да си върви.

— Зная, че Джеймс Уилкинсън е опасен мъж, мосю Куин. Точно като вас.

Той пъргаво се изправи, хвана ръката ѝ и я приближи към устните си, сякаш се намираха в Париж.

— След всичко, което преживяхме и тепърва ще преживеем, не може ли поне да ме наричате Сантяго? — попита той на френски и започна да целува ръката ѝ.

Елайза се отдръпна като опарена, но мъжът я хвана за китката и нежно докосна ранените ѝ кокалчета, там, където я бе ухапала

Лъскавата врана.

— В чантата си имам билки, които ми даде една липанска лечителка. Ще накарам Говорещите юмруци да ги накисне във вода. Потопете ръката си след това в нея.

Отново леко целуна кокалчетата ѝ и по тялото ѝ премина тръпка. Сантяго Куин беше опасен мъж... и то в много отношения.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елайза изпитваше истински ужас при мисълта, че и тази нощ трябва да прекара под една завивка със Сантяго. Кой знае защо, неговото внимание я притесняваше повече от целувките му. Ако продължаваше да е толкова настоятелен, тя дали нямаше да се предаде? Боеше се, че така ще стане.

Сантяго седеше от другата страна на лагерния огън и пушеше лула с още няколко мъже. Елайза си даде сметка, че през цялото време несъзнателно го търси с очи, че я привлича красивото му лице. Белегът на бузата му го правеше още по-привлекателен. Движеше се с котешка грация и имаше нисък и дълбок глас, особено когато говореше на френски. Как ли щеше да звучи, когато ѝ шепне на испански?

При мисълта за предстоящата нощ тя потрепери.

Застанал в сенките между две колиби, Шийн Брендън наблюдаваше чернокосата жена на Куин. Бе се надявал, че лукавите думи, които бе подхвърлил на Без уши, ще накарат вожда да предизвика испанеца, но планът му бе пропаднал. След начина, по който Елайза го бе заплашила с пистолет, а Куин бе провалил опита му да я обезоръжи, ирландецът гореше от желание да им отмъсти. Все някога щеше да му се удаде такава възможност.

Сантяго видя, че Елайза влиза в колибата, и тъжно се усмихна, убеден, че когато той отиде да легне при нея тя ще се престори на заспала. Втората нощ в общата спалня щеше да е още по-голямо мъчение, а го очакваха още, преди да напуснат селото. Реши, че ще е по-лесно да я остави на спокойствие, запали дълга цигара и пуши, докато мракът съвсем се сгъсти.

Денят за лов на бизони се оказа горещ и ясен. Всички в селото се събудиха рано. Младите воители щяха да се присъединят към Белия апах и неговите хора. Повечето от младите жени щяха да придружат съпрузите си и заедно с няколко пленника щяха да се заемат с одирането и приготвянето на убитите животни.

Сантяго бе прекарал една ужасна нощ — през цялото време бе желал лежащата до него жена, но тя му бе дала да разбере, че няма

нужда от неговото внимание. Искаше му се да я накара да изпълнява трудните, неприятни задължения на индианка от племето по време на лова на бизони, за да ѝ отмъсти, но после реши все пак да я остави в селото.

Елайза наблюдаваше как ловците и жените им приготвят нужните им оръжия и инструменти. Тя бе чувала за големите бизони — едри животни, чиито стада можели да покрият прерията в черно. Беше ѝ много интересно.

Говорещите юмруци щеше да отиде с ловците, за да надзирава работата на жените. Младата жена искаше да отиде с тях.

— Ако имаме късмет, ще се върнем преди падането на нощта. Зависи колко бизони ще успеем да убием — каза Сантяго, докато приготвяше оръжието си.

— Бих искала да дойда с вас. Досега не съм виждала бизон — Елайза го наблюдаваше как проверява седлото си.

Той се обърна изненадано.

— Докато пътуваме, ще имате възможност да видите бизони. Най-добре е да останете тук.

Снизходителният му тон я ядоса.

— Но тогава само ще минаваме покрай тях. Казаха ми, че ловът на бизони бил състезание, за което се искат особени умения.

Той подигравателно повдигна вежди.

— И кой ви каза това?

Не можеше да си признае, че е дочула един разговор на испански.

— Чела съм.

— Ще трябва да работите с другите жени — в гласа му имаше предизвикателство.

— Аз не съм безпомощно същество.

Сантяго се ухили.

— Добре тогава. Накарайте Преследващия елен да оседлае кобилата.

Яздиха около час, после Преследващия елен и озиджите, които бяха проследили стадото, дадоха сигнал. Всички спряха и жените слязоха от конете. Елайза се наслаждаваше на топлия ветрец, подухващ над ширналите се полета с леки хълмчета по тях. Колкото повече приближаваха земите на племето коус, толкова по-малко дървета

имаше, а пейзажът ставаше все по-равнинен. Дали това не беше началото на онези безкрайни диви земи, за които бяха говорили по-ранните изследователи на този край?

Елайза знаеше, че президентът Джеферсън иска да знае повече за района. Той бе изпратил двамата учени Луис и Кларк, за да проучат цялата Луизианска територия. Те трябваше да се върнат в Сейнт Луис няколко месеца след като тя тръгна оттам. Тук, сред безкрайните простори, Елайза споделяше силното любопитство на Джеферсън. Луизианската територия бе великолепна.

Мъжете яздеха към няколко голи скали, като тихо и внимателно заобикаляха варовиковите образувания по пътя. Няколко по-смели млади жени се приближиха към скалите, за да наблюдават по-добре лова. Елайза ги последва. Когато се изкачи на върха, гледката я накара да затаи дъх. Широката долина с малко криволичецо поточе бе покрита със стотици огромни космати животни. Бизоните кротко пасяха високата, жилава трева.

Те бяха като излезли от приказките — безформени, гърбави създания с тесни задни части и неестествено големи глави. Бяха се разпръснали из долината и очевидно не забелязваха ловците. Очите им бяха съвсем малки и Елайза реши, че са слепи. Говорещите юмруци се бе изкачила при нея и бялата жена я попита:

— Бизоните не виждат ли ловците?

— Зрението и слухът им са доста слаби, но пък имат силно развито обоняние. Сама ще се убедиш в това.

Докато говореше, жената на вожда коленичи и отвори кожена чанта, донесена ѝ от пленничка от племето йоний. Индианката започна да вади най-различни ножове, необходими за одирането на животните.

Елайза не откъсваше поглед от ловците. Ездачите се спускаха към спокойно пасящите бизони. Не изглеждаше особено трудно да убиеш такива мирни същества, дори само с лъкове и стрели. Животните едва ли можеха да избягат от бързите коне.

Когато водачът на ловците приближи стадото в гръб, вятърът се обърна и бизоните се завъртяха. С впечатляваща бързина те се прегрупираха в гъсто множество и веднага препуснаха напред. Ездачите се втурнаха в галоп и настигнаха стадото. Ловците пришпорваха буйните си коне след панически бягащите бизони и се опитваха да отделят колкото е възможно повече животни от общото

стадо. Не беше лесно да се убие такова животно. Често бяха необходими няколко куршума или стрели, забити високо зад плешките им, така че да проникнат в гръдния кош.

Всеки ездач трябваше сам да убие своя бизон. Няколко коня се спънаха на неравния терен и хвърлиха мъжете в праха. Нищо чудно, че имаше толкова осакатени воители. Елайза затърси с очи Сантяго.

Той следваше огромен, мощно препускащ бизон и се навеждаше в опасна близост с животното, стиснал в ръка зареждащата се отзад пушка „Фъргюсън“. За да стрелят отблизо, повечето мъже увисваха несигурно от едната страна на жребците си. Сега Елайза разбра защо озиджите наричаха Куин Белия апах. Той бе прилепнал към едрия си кон с умение и грация, каквито не притежаваха останалите ловци. Точно когато вдигна пушката си, за да стреля, някакъв мъж се спусна край него и го закри.

Шийн Брендън! Тя изкрещя, за да предупреди Сантяго, но викът ѝ се загуби сред оглушителния шум от препускащото стадо, стрелбата и бойните крясъци на индианците. Понечи да затича към него, но Говорещите юмруци я хвана със силните си кафяви пръсти.

— Ще те смачкат!

— Но... Сантяго!

С ужас наблюдаваше как конят на ирландеца се блъска в жребеца на Куин, като се опитва да го приклеци между себе си и бизона. Точно когато конете се изравниха, Сантяго стреля и бизонът падна. Елайза изпищя, като видя, че и той също се свлича от едната страна. В следващата секунда конят на Брендън се спъна и той изхвърча напред през глава, право на пътя на няколко препускаща бизона. Шийн Брендън изчезна в праха. Виковете му се загубиха в общия хаос.

Застанали на хълма, Елайза и Говорещите юмруци гледаха как стадото бизони заобикаля дорестия кон на Сантяго. Изведнъж той се метна на седлото. Тя нададе радостен вик, но веднага отново ухапа юмрук от страх, докато го наблюдаваше как се опитва да изведе коня си от скупчилите се обезумели при мириса на кръв бизони. След като се измъкнаха, испанецът обърна коня и се върна при убитото животно.

От тялото на ирландеца не бе останало много.

— Ще го оставим на лешоядите — каза Сантяго на Преследващия елен, който бе видял всичко.

Двамата мъже скочиха от конете си край едрото животно, което Куин бе убил. Стадото вече бе отминало, но повече от дузина големи бизони лежаха мъртви. Всеки воин застана до своя трофей и зачака да дойдат жените, за да одерат животните. Ловците сами разпорваха коремите на бизоните и изваждаха най-хубавите вътрешности.

Все още изтръпнала от страх, Елайза препусна към Сантяго. Той и Преследващия елен работеха нещо по тялото на бизона. Щом ги приближи, тя спря трепереща въпреки горещината.

— Видях всичко! Брендън се опита да ви убие! Мислех, че ще успее — с огромно усилие се удържа да не се хвърли на врата му.

Сантяго се изправи, на мръсното му лице се появи широка усмивка, когато забеляза бързо повдигащите се гърди и преbledнялото ѝ лице. Очите ѝ бяха толкова големи, че човек можеше да се удави в тях — огромни виолетови езера!

— Трогнат съм от вниманието ви, querida^[1] — каза той. — Брендън почти успя да ме събори от Чиста кръв. И все пак, ако неговият кон не го бе хвърлил... — той сви рамене, но това не беше обичайният му жест на безразличие. Двамата стояха неподвижно, без да откъсват поглед един от друг.

Преследващия елен развали магията. Той извади топлия, кървав черен дроб на бизона и каза:

— Ето, изяж го, докато е още топъл. Това ще ти даде сила да убиеш още много бизони. — Индианецът поднесе наградата на Куин.

Сантяго откъсна очи от Елайза и погледна приятеля си така, сякаш го виждаше за пръв път. Бавно протегна ръка, взе кървавото парче суров черен дроб и мълчаливо заби зъби в него.

Тя ужасено си пое въздух, докато гледеше как двамата мъже изяждат суровото месо. Огледа се наоколо. Останалите ловци, индианци и бели, изрязваха и поглъщаха не само черния дроб, но и други органи на мъртвите животни. Без уши ръфаше някаква голяма, червена, пулсираща топка, която трябва да бе сърце. Други изваждаха червата на животните и като ги пъхаха в устата си, изсмукваха полусмлените треви.

От тази диващина на Елайза започна да ѝ се гади. Дори жените и пленниците взимаха участие в отвратителното „пиршество“. Успелите ловци награждаваха с особени „деликатеси“ любимците си.

Сантяго ѝ предложи малко парченце черен дроб.

— Ето, това е деликатес, който може да съперничи на суровите стриди, които ядохте на бала у Шуто. Опитайте.

Като видя Сантяго да избърсва с опакото на ръката си капка кръв, останала на брадата му, отстъпи ужасена назад. Как е могла да бъде привлечена от такъв дивак? Той по нищо не се различаваше от невежите индианци, с които си бе избрал да живее. Елайза се спъна в някакъв камък и поклати глава.

Доволен, гордеещ се от своя улов, Без уши приближи госта си с навити около ръката си дебели черва, за да покаже на красивата бяла жена колко добре би могъл да се грижи за нея. Отрязва парче от тях и ѝ го подаде.

Зловещият хумор на кавалерския му жест едва не я накара да се разсмее, но Елайза успя да се овладее. Ако не го бе направила, смехът ѝ можеше да премине в истерия. Тя учтиво му кимна, като заедно с това безмълвно молеше за помощ с очи Сантяго и Преследващия елен.

Сантяго размени няколко изречения с Без уши, който погледна Елайза с истинско удивление, после сковано ѝ се поклони и се отдалечи.

— Какво му казахте?

Той се усмихна.

— Че Уа-кон-дата на белите не им позволява да ядат вътрешностите на животните, така както озиджите не ядат риба. Повярвайте ми, мисълта да хапнат малко пъстърва е толкова отвратителна за повечето индианци, колкото е за вас яденето на тези черва.

— Точно сега не бих опитала дори прекрасно приготвено филе от съомга със сос — тя потрепери. — Този Уа... — запъна се на името — Уа-кон-да тяхното божество ли е?

— Нещо такова — Сантяго коленичи до Преследващия елен и започна да одира кожата на огромното животно. — Не такъв бог, какъвто ние си го представяме, а някаква жизнена сила, извор на могъщество и ред на земята. Има още много богове и богини, на които се молят и правят дарове. Снощи преди лова имаше ритуал за пречистване — Сантяго спря работата си, погледна я и посочи жените, които старателно деряха трупите на бизоните, докато мъжете седяха

и ядяха суровите им вътрешности. — Те приемат, че белите имат собствени правила на поведение и че жените им са слаби, безполезни същества, но въпреки това ще бъде по-добре и вие да се включите в работата. Престорете се, че го правите. Не знам колко пъти още ще мога да се позовавам на религиозната толерантност на Без уши, преди той просто да реши, че белите мъже трябва да са луди да взимат за съпруги толкова безполезни жени.

Елайза стисна зъби и сграбчи един от ножовете за дране, оставен на тревата, като много повече ѝ се искаше да го използва върху Куин, отколкото върху бизона.

— Не припадам при вида на кръв. Покажете ми какво да правя.

Когато привършиха, залязващото слънце вече бе потопило долината в мека, златиста светлина. Решиха да прекарат нощта на открито и жените започнаха да разпалват огньовете, докато мъжете почистваха оръжията си.

Елайза никога преди не се бе чувствала толкова мръсна. Бе потна и изцапана с кръв и пръст. Острата миризма на бизоните се бе просмукала в кожата ѝ, дори в косите ѝ. Щом направиха два шиша и върху тях набодоха големи парчета месо, Говорещите юмруци нареди на няколко пленника да обръщат пържолите и да внимават да не ги изгорят. Жените се оттеглиха към плачещите върби в единия край на долината, където потокът образуваше малко вирче с каменисто дъно.

Къпането бе много повече от физическо почистване. Елайза се почувства обновена, сякаш се бе отдалечила на километри от отвратителните сцени. Докато седеше и се опитваше да оправи с пръсти разрошените си коси, край потопените ѝ във водата крака се шумугна една рибка. За момент ѝ се поиска да я хване и да я изяде само за да подразни вбесяващия я испанец и неговите приятелчета озиджите.

После си представи Брендън, опитващ се да събори Сантяго в разбеснялото се стадо, и си припомни чувствата, които я обзеха при мисълта, че Куин е мъртъв. Когато бе видяла, че е жив, едва не се бе хвърлила в ръцете му като влюбена ученичка. Бе се втурнала към него с това намерение, ясно изписано на лицето ѝ. Едва в последния момент разумът я бе възпрял да го направи.

След Едуард мисълта да се отдаде на друг мъж нито веднъж не я бе спохождала. Може би точно затова се бе оказала такъв добър

шпионин. Никога не се поддаваше на мъжкия чар. В същото време се бе чувствала силна от това, че може да манипулира мъжете, да използва тяхната суета, за да постига целите си. Каква ирония на съдбата — да бъде привлечена от един испански ренегат, оставил цивилизованото общество, за да живее като дивак — мъж, който нямаше повече чувство за дълг и чест от съпругата ѝ.

— Когато пътуването свърши и се съберем със Сампъл, всичко ще изглежда много различно — промърмори Елайза, като с всичка сила се опитваше да не мисли за приближаващата нощ, в която трябваше да спи до Сантяго Куин. Слънцето се бе скрило и нощта бе много хладна. Кой знае какво можеше да се случи, ако отново се събудеха сгушени един в друг? Тя реши да спи с дрехите, за да не се налага да търси през нощта топлината на тялото му.

Селото на понийте, двеста и петдесет мили на северозапад

Самюъл Шелби се приведе ниско, за да влезе в малката палатка. Никога не се бе чувствал толкова уязвим, колкото сега, сред безкрайните диви прерии. Бе яздил с един индианец полуозидж в продължение на два дни, за да намерят селото. По пътя не бяха видели нищо друго, освен огромни стада бизони, които пасяха ниската трева. Земята бе толкова равна, а небето толкова чисто, че сякаш се сливаха в безкрайния хоризонт.

Нямаше къде да се скрие, ако индианецът поний кажеше на испанския офицер отвън, че американецът и неговият прислужник полуфранцузин се намират в палатката. Пръстите му стиснаха поздраво пистолета, докато слушаше разговора на испански. С вожда се бе преструвал, че не знае езика, и бе говорил само на френски. Сега щеше да разбере дали няма да го предадат.

— Идвам от името на полковник Алънкастър, когото нашите приятели понийте познават добре. Великият водач на испанците в Ню Мексико е бил информиран за чужди нашественици, американци, които идват да ни шпионират. Испанците и американците скоро ще започнат война.

Лицето на Бързия кон остана непроницаемо, докато слушаше речта на нахалния млад офицер. Мислеше си за американския пратеник, скрит в палатката му. Той също бе споменал за война между

белите племена. Бързия кон изобщо не се интересуваше от испанския крал или пък от американците. Нека се избиват един друг, само да оставят понийте да живеят така, както по времето на прадедите им. Американецът Шелби бе обещал, че водачът му Пайк ще донесе подаръци. Дали и испанецът нямаше да направи същото?

— Понийте от много време са послушни деца на испанския си баща. Научихме езика ви. Вижте, дори знамето ви се вее тук. До нас стигнаха слухове за тези американци.

Самюъл размени решителен поглед с Бодер своя спътник, полуфранцузин. Двамата мъже стиснаха оръжията си, готови за борба, въпреки че нямаше как да оцелеят, щом селото бе обградено от почти сто испански конници.

Черните очи на испанския лейтенант се свиха до две цепки.

— Какво знаете за американците?

— Искате да ги убие ли? — попита Бързия кон.

— Не. Имам нареждане да ги заловя и отведа в Санта Фе. Губернатор Алънкастър иска да говори с тях, за да разбере защо са прекосили испанската граница.

„Прав бях — знаели са за експедицията на Пайк. Уилкинсън трябва да е дал всички подробности до генерал-губернатор Салкедо в Чихуахуа“ — помисли си Самюъл. Все още бяха в Луизиана, не бяха навлезли в испанската територия. Явно Пайк възнамеряваше да пътува още на юг и запад, докато стигне до оспорвана земя. Генерал Уилкинсън искаше да го заловят и откарат в Ню Мексико и Пайк добре разбираше това.

Шелби си помисли, че въпреки това, високомерният испански офицер няма да допусне да убие един американски лейтенант и неговия прислужник, особено след като те откажа да го отведат до основния им лагер. Самюъл никога не би помогнал на Пайк да предизвика война между Испания и Съединените щати и да позволи на генерал Уилкинсън и Мексиканската асоциация да създадат своя империя. Той се вслуша още по-внимателно в думите на вожд на понийте.

— Донесохте ли ни подаръци? Казах ви за американците. Това ще ги настрои против нас. За такъв риск трябва награда.

Лейтенантът му се присмя.

— Още нищо не сте ми казали. Къде са те?

Самюъл надникна през тесния проце́п между бизоновите кожи, от които бе направена палатката, и видя, че Бързия кон посочва на север, в посока, обратна на лагера на Пайк. Той се усмихна: „Какъв късмет, че Бързия кон не знае, че Пайк иска да бъде намерен!“

Индианецът продължи да говори за приятелството на понийте, като непрекъснато искаше подаръци. Самюъл ги видя да тръгват към редицата конници и лейтенантът даде няколко кратки заповеди на хората си. Един от мъжете слезе от коня си и започна да вади разни украшения и платове, а друг доведе дузина магарета, за да ги подари на вожда.

Щедър подарък наистина! Като се има предвид лошата екипировка на експедицията на Пайк, техните дарове не можеха да се сравнят с щедростта на испанците. Това можеше да се окаже фатално за групичката, наброяваща двадесетина мъже. Самюъл знаеше, че единствената причина, поради която Бързия кон не ги предаде на испанците, бе надеждата да получи още подаръци.

— Приемете тези дарове, свидетелстващи за добрите чувства на вашия испански баща отвъд водите — каза лейтенантът на Бързия кон.

— Пожелавам ви успех при залавянето на вашите американски врагове.

Лейтенантът впери стоманения си поглед на север.

— Ще хвана американските натрапници и ще ги откарам в Санта Фе. Аз, Раул Кастал, се кълна в честта си на офицер и джентълмен.

[1] Любима. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Река Неошо, септември 1806 г.

Елайза смачка още един комар и тихичко изруга. Боже милостиви, какво още щеше да ѝ се наложи да изтърпи? От една седмица, откакто бяха напуснали селото на озиджите, пътуването се бе превърнало в истинско мъчение. Тежките утринни мъгли бяха следвани от знойни, душни дни, когато горещината и влагата измъчваха и конете, и ездачите им. Единствено издръжливите, упорити мулета сякаш бяха безразлични към всичко.

После се изля пороен дъжд, толкова силен, че Сантяго нареди да спрат и да изчакат под заслона на няколко малки, издълбани във варовиковите скали пещери. След това ги нападнаха насекомите — рояци мухи и комари, дошли с късните летни дъждове.

Елайза бе последвала примера на мъжете и бе увила шал около носа и устата си, но болезнените ухапвания продължаваха да я измъчват. Насекомите лесно преодоляваха преградата на тънкия плат на блузата и панталоните ѝ.

Сантяго я наблюдаваше как се чеше и удря комарите. Очевидно тя се чувстваше ужасно, но въпреки това нито се оплакваше, нито ги забавяше. Той смушка Чиста кръв и се изравни с нея.

— Тази вечер ще сложим край на тези мъки.

Тя го изгледа с недоверие.

— Какво? Да не смятате да купим ризници от индианците?

— Няма да е необходимо. Само още малко търпение.

Стигнаха най-южния завой на река Коу, която течеше широка и плитка. В тази част бе пълно с тиня от последните дъждове. Бреговете ѝ бяха покрити с гъста, черна кал. За нейно огромно удивление Елайза видя, че мъжете скочиха от конете и започнаха да се въргалат в тинята, като дори мажеха и лицата си с кея.

— Да не би да са полудели от ухапванията на комарите и мухите? — попита тя Сантяго.

— Това е решението на проблема. Кал. Тя покрива кожата и представлява много по-добра защита, от която и да е дреха — той също

скочи и усмихнато добави: — Някои индианци извличат мечешка мас, която мирише отвратително, но иначе изпълнява същата функция, само че тя се получава много по-трудно, пък е и по-трудно да я измиеш след това.

— Кал ли! — Елайза хвана дебелата си, дълга плитка и си помисли как щеше да изглежда натежала от калта. В този момент голяма черна муха кацна на главата ѝ и я ухапа. Тя я удари и изруга.

Сантяго се разсмя.

— Със сигурност всичко друго е по-добро от това. Ако не се намажете с кал, няма да ви е останала кръв, когато стигнем Ню Мексико.

Той пусна коня си да се присъедини към другите коне и да се напие с вода от реката, и докато са мият той започна да се маже с кал.

— Самюъл, когато те намеря, ще те убия, задето ме накара да предприема това пътуване! — изстреля през зъби тя, докато слизаше. Коленичи в калта, грабна малко и започна да я размазва по ръката си. Миришеше на изгнило и умряла риба. Елайза обаче бе упорита — втриваше гадната смес, докато тя проникна през дрехите и покри плътно кожата ѝ. Като намаза тялото си, Елайза грабна още кал и я приближи към лицето си. Въпреки че едва не се задуши от отвратителната воня, тя покри всичко, освен очите си. Комарите летяха на черни облаци около нея, но вече не бяха опасни.

Сантяго и хората му направиха същото и с конете и мулетата. Когато намаза с кал Буболечка, Куин се обърна да види как изглежда жената и чу интересни проклетия. Някои от тях явно бе научила от грубите си спътници, но останалите знаеше от годините, прекарани в Европа.

Тайнствеността, която я обгръщаше, се допълваше от неясния ѝ произход. Американка или французойка бе тя? Защо бе избрала този опасен живот? Дали причина за това не бе мъртвият съпруг? Сантяго бе сигурен в това. Закле се, че един ден странната вдовица ще му разкаже цялата история.

— Още няколко дни ще се движим по течението на реката — каза ѝ той. — Когато дъждовете спрат, комарите и мухите ще се махнат. Дотогава просто ще подновяваме калното си облекло.

Тя го погледна и оголи зъби — необикновено бели върху черното ѝ от калта лице.

— Какво ще стане, ако дъждът не спре, докато дойде време да се отклоним от реката?

Сантяго се ухили.

— Тогава дрехите ни ще се напукат.

Елайза измърмори нещо и се метна на Буболечка, като още веднъж праметна през лицето си калния шал. Комарите вече не можеха да я хапят, но опасността да ги вдиша си оставаше. Черните ездачи, приличащи на опасни бандити, се отправиха на югозапад.

Към края на седмицата силното слънце изсуши въздуха и насекомите изчезнаха. Тъй като предния ден се бе наложило да се отклонят от реката, за да тръгнат на юг, всички се измъчваха от сърбежи, понеже калта изсъхна, напука се и започна да се лющи, като оставяше по кожата тънък мръсен слой. Единственият, който не се влияеше от общата несгода, бе едрият крийк, който не се бе мазал с калта. Елайза го попита защо.

— Моето племе живя поколения наред сред блатата на Джорджия и явно кожата ни са силно задебели.

— Използвате ли меча мас? — попита тя, понеже никога не бе усетила неприятна миризма около него.

Той се изсмя:

— Племената от равнините го правят, но не и ние, от племето маскогий. Все пак забелязах, че кожата ми стана малко по-чувствителна, откакто започнах да живея сред белите. Реших, че това се дължи на парфюмираните сапуни. Сега използвам само чистия пясък от бистрите, бързотечащи реки.

— Бих дала всичкото злато на френската съкровищница за малко чиста вода и пясък. Ако не махна тази мръсотия от тялото си, ще ми се смъкне кожата — каза тя, като почеса врата си с мръсни нокти.

— Тази вечер ще стигнем до студените извори.

— Студени извори ли? — повтори Елайза.

Преследвания елен се усмихна.

— Водата им е много освежаваща. Трябва да издържите само още един ден. Справяте се чудесно. Мисля, че Сантяго се гордее с вас.

Тя настръхна.

— Този нахален глупак живее само, за да се заяжда с мен. Благодаря ви, че ми дадохте надежда.

Оазис от някоя арабска приказка не би могъл да ѝ се стори по-вълшебен от гледката, която се разкри пред очите ѝ късно следобед. За пръв път, откакто се бяха отклонили от река Коу, високи памукови дървета и брястове нарушаваха еднообразния пейзаж. Изворите бликаха на високи фонтани. Около дърветата се образуваха ручейчета.

Конете пиеха водата, а хората се пръскаха един друг, като се смееха и си говореха с такова въодушевление, каквото бяха показали само при лова на бизони. Дори индианките бяха нагазили в потока, за да позволят на благословената хладка вода да измие изсъхналите им тела — правеха това със същото примирение, с което понасяха всичко. Елайза слезе от седлото и тръгна към викащите от радост, къпещи се мъже.

— Ако ме последвате, мога да ви покажа едно усамотено място — предложи Преследващия елен.

Елайза кимна, взе чисти дрехи и го последва. Заобиколиха няколко акации и тръгнаха по криволичеща пътека, едва забележима заради храсталаците, в които бе обрасла. Когато накрая бяха на такова разстояние, че другите вече не се чуваха, едрият крийк спря и ѝ посочи:

— Там долу има малък вир, в който можете да се изкъпете и да изперете дрехите си на спокойствие. Аз ще остана тук да ви пазя.

След няколкото нощи, при които бе прекарала под една завивка със Сантяго като негова жена, едва ли някой щеше да я безпокои. Въпреки това Елайза бе благодарна на индианеца за грижите и му го каза, след което се втурна към мамещата я вода.

Малко преди да стигнат изворите, Сантяго бе препуснал напред, за да провери за следи от поний. След един час той откри една групичка ловци, които мирно деряха няколко убити от тях бизони. Не носеха цветовете на войната. Успокоен, че обикновено враждебно настроените индианци не представляваха реална заплаха за тях, Сантяго се насочи към изворите. Когато наближи, чу смеха и добродушните ругатни на къпещите се мъже.

Обърна Чиста кръв и препусна към другия край на изворите. Предпочиташе усамотеното вирче. Спря коня си край едно поточе и скочи от него. Свали седлото и остави жребеца да пие. Извади сапун и бръснач и се спусна по стръмния склон към вира, който винаги бе предпочитаното му място за къпане и освежаване.

Спря го тих смях и шумът от плискаща се вода. Гласът на Елайза! Съзнаваше, че трябва да се обърне и да се върне. Сантяго постоя нерешително няколко секунди. После магията на лудуващата във водата нимфа го завладя. Мина през ниската блатна трева и изкачи голямо скално възвишение, откъдето се виждаше дълбокият чист вир. Гледката го накара да затаи дъх. Елайза плуваше по гръб във водата. Абаносовата ѝ коса се разстилаше върху водната повърхност като ефирен воал, а млечнобелите ѝ гърди нахално бяха вирнали розово-кафявите си връхчета. С бавни, мързеливи движения тя риташе с дългите си, гладки крака, за да се задържи над водата. Той виждаше всеки сантиметър от финото ѝ тяло, дори тъмните, къдрави косъмчета в основата на бедрата ѝ. Кожата на лицето и ръцете ѝ бе станала златиста от слънцето, докато тялото ѝ бе бяло. Ако всеки път, когато я гледаше, Сантяго се бе чувствал възбуден и напрегнат, сега направо изгаряше от желание. Устата му пресъхна, а от слабините му започнаха да се разливат горещи вълни, които постепенно обхванаха цялото му тяло. Без да разсъждава повече, той бързо се разсъблече и хвърли дрехите на земята.

На няколко метра от мястото, където Елайза се къпеше, се чу силен плясък. Тя рязко отвори очи. Обърна се по корем и като се задържаше над водата, се заоглежда. Изведнъж пред нея изникна една глава, която веднага бе последвана от широки, бронзови рамене. Мократа коса изглеждаше по-тъмна от обикновено, но на нея не ѝ беше нужно да види лицето му, за да го разпознае. Сантяго тръсна глава и разпрати пръски навсякъде около себе си. Елайза се потопи още по-надълбоко, проклинайки наум прозрачната вода, като се опитваше да прикрие от него това, което той вече бе видял.

— Да не би да се опитваш да ме уплашиш до смърт, като скачаш така?

— Това е единственият начин да се потопиш изведнъж в студената вода — той се приближи към нея и изтри водата от очите си.

— Ако извикам, Преследващия елен веднага ще дойде да види какво става. Той ме пази зад онова възвишение. — Елайза се опитваше да говори възможно най-спокойно.

Сантяго вдигна вежди.

— Ще рискуваш да види красивото ти голо тяло? Това ли ти трябва, Елайза — още публика?

— Вървете си, мосю Куин — тя го гледаше напрегнато.

— Не смятам да го направя. Отдавна съм обявил този вир за моя собственост, така че сега ще се възползвам от правата си и ще се изкъпя.

При тези думи Сантяго се извърна и заплува към плитчините, където започна енергично да обтрива тялото си със сапун. Тя го наблюдаваше как насапунисва дългата си до раменете коса, а после плъзга надолу тънките си дълги пръсти, за да натърка раменете и мускулестите си ръце. Когато започна да масажира покритите си с косми гърди, тя усети, че по тялото ѝ се разлива приятна топлина въпреки студената вода. Неспособна да откъсне очи от него, Елайза го наблюдаваше как се къпе. Това, което щеше да се случи, бе неизбежно и тя го знаеше още от първата им целувка в градината на Шуто. Въпреки че се правеше, че не я забелязва, Сантяго усещаше вторачения поглед на виолетовите ѝ очи и знаеше, че този път тя няма да си тръгне. Сега можеше да я има. Елайза го искаше не по-малко от него. Нещо му прошепна да не го прави, но не му обърна внимание. Тя не беше момиченце, нито плаха девственица, а опитна жена, която сигурно бе имала много любовници. Но те са били разглезени благородници от най-добрите кръгове на висшето общество, нямащи нищо общо с грубата мъжественост на човек като Белия апах. Ако това бе причината за нейното внимание към него, Елайза Лувоа нямаше да е първата „дама“, привлечена от магията на забранения плод. Обаче Сантяго не искаше да я има по този начин. Сърдит сам на себе си, той се гмурна под водата, за да се изплакне. Когато отново се показва на повърхността, бе точно пред нея. Стояха мълчаливо и не откъсваха поглед един от друг. После тя вдигна ръка и докосна белега на бузата му.

— Моля те — тихо прошепна Елайза, без самата тя да е наясно дали това е молба или заповед.

Той се пресегна, взе я на ръце и бързо я понесе към брега. Щом стъпи на твърда почва, Сантяго я положи върху кърпата, която тя бе оставила на пясъка. Наведе се над нея и проследи с пръсти водата, стичаща се на струйки от гърдите ѝ. Тя тихо изстена и се изви към него, удивена от това, как ѝ въздейства нежното му докосване.

— Имаш много красиви гърди.

— Не са ли много малки?

— Не, ти си слаба. Те са точно такива, каквито трябва да бъдат — измърмори той.

Когато изобщо си бе правил труда да докосва гърдите ѝ, Едуард само ѝ бе причинявал болка. Сантяго се усмихна на набъбналите, розово-кафяви връхчета, наведе се и взе в устни едното. Когато почувства езика му, Елайза извика от удоволствие. Той направи същото и с другото връхче, а после жадно го засмука. Тя зарови пръсти в косата му. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ, после търсещите му устни се придвижиха нагоре и започнаха да покриват врата ѝ с целувки. Докосна всяко местенце, погалено от слънчевите лъчи, като спря за миг, за да усети бързото пулсиране на сърцето ѝ.

— Спокойно, querida, няма да бързаме — измърмори тихо, когато усети пръстите ѝ да се впиват в раменете му. Погали брадичката ѝ и се надвеси над устата ѝ. Обхвана я през кръста и се претърколи така, че тя да бъде отгоре. Устните им все още не се бяха докоснали.

— Целуни ме, Елайза — каза той изпод воала от черни коси, които се разстилаха около лицето му. Тя се поколеба — не знаеше какво трябва да направи, за да му хареса. Едуард винаги бе твърдял, че не я бива много в тези неща, но сега Елайза усещаше силата на Сантяго, можеше да прочете в очите му истинска страст. Тя приведе глава и докосна устните му със своите. Той веднага ги разтвори и се опита да проникне с език в устата ѝ. Подчини се на желанието му и цялата настръхна, когато езиците им се срещнаха и преплетоха в странен танц на взаимно опиянение. Нежната целувка ставаше все по-настоятелна и страстна. Дишането им се ускори. Ръцете ѝ стискаха раменете му, докато неговите обгръщаха дупето ѝ. Пръстите му се впиваха в меката плът, галеха, притискаха и наместваха бедрата ѝ върху възбудените му слабини. После прокара ръце по извивката на гръбнака ѝ нагоре към главата. Хвана лицето ѝ и я целуна много нежно и внимателно. Зарови пръсти в копринената мекота на косите и докосна с устни очите и бузите ѝ. Внезапната смяна на груба страст с истинска нежност я изненада. Елайза бе убедена, че Сантяго е готов за това, което бе правил, преди Едуард да проникне в нея и да приключи всичко набързо. Сега, когато Куин я целуваше и нашепваше любовни думи на испански, откри, че не може да чака повече, че всъщност желае той да я обладае. С породена от страстта смелост тя стисна пениса му между бедрата си и започна бавно да ги върти в чувствен

кръг, а той стенеше от удоволствие. Сантяго отново я обърна по гръб, притискайки я към меката топла земя. Тя инстинктивно разтвори бедра, когато той се повдигна леко над нея и се вгледа в очите ѝ. Бледата ѝ, копринена кожа бе порозовяла от изгарящата страст, която и двамата изпитваха. Ръцете му погалиха гърдите ѝ и проследиха извивката на талията ѝ. Затаи дъх, когато той се намести между краката ѝ и прокара ръка по плоския ѝ корем към малките черни косъмчета между бедрата, а после и още по-навътре. За миг тя изпита панически страх, когато пръстите му докоснаха това чувствително място, преди винаги толкова сухо и болезнено. Сега обаче то бе влажно и пулсиращо. Той го докосна нежно, започна да го дразни и гали. По тялото ѝ премина тръпка на неподозирано удоволствие. Сантяго почувства, че вече е готова да го приеме.

— Отвори очи — прошепна той. — Искам да ме гледаш, когато вляза в теб, моя хубава Елайза — сега вече говореше на френски.

Клепките ѝ потрепнаха и тя отвори очи — замъглени и влажни от току-що разбудената страст. Сантяго хвана ръката ѝ и я накара да обхване нежната твърдост на набъбналия му член, за да започне да обхожда с върха му срамните ѝ устни, като така подготви проникването му със собствената ѝ влага. После отмести ръката ѝ и влезе в нея. Тя бе тясна като девственица. Притисна ханша му с бедра, като така искаше да му покаже, че се нуждае от малко време, за да свикне с големината му. Влязъл дълбоко в нея, той остана неподвижен, като само се приведе, така че да докосва гърдите ѝ. После я целуна отново, нашепвайки ѝ тихо и нежно на испански. Вълнуващото, парещо удоволствие се бе превърнало в изпепеляващо по сила налягане. „Толкова време мина! Твърде дълго не ме е докосвал мъж!“ — каза си тя. След малко целувките му намалиха напрежението и мускулите ѝ постепенно се отпуснаха, за да се почувства отново влажна и нетърпелива. Грубите косъмчета по гърдите му дразнеха нежната ѝ кожа. Сантяго продължаваше да стои неподвижен в нея и Елайза леко повдигна бедра, опитвайки се да се нагоди към него. Напрежението я правеше нетърпелива. Той почувства нейната готовност и започна да се движи бавно и внимателно. Когато пръстите ѝ се забиха в раменете му, прошепна:

— Обвий краката си около кръста ми... Да, точно така!

Плътно притиснат към нея, той се остави на желанието да помете всички задръжки. Тя впи нокти в гърба му и изви тяло към неговото, за да може по-добре да го поеме. Елайза попадна в спираловидните вихри на екстаза. Удоволствието растеше все повече и повече, за да достигне до някакъв непознат за нея, изплъзващ се край. Всички мисли за грубостта на Едуард и нейната непохватност сякаш никога не бяха съществували. Зарови глава в извивката между рамото и врата му и го захапа в отчаян опит да заглуши надигацията се в нея тържествуващ вик. Забравила всичко, се приближаваше към заветната цел, стенеща и потна в ръцете на мъжа, който я любеше с такава дива страст. Изведнъж я заляха нажежените до бяло вълни на върховното удоволствие, които я разтърсиха и накараха тялото ѝ да се притисне силно към неговото. Сантяго усети как тя се стегна, а после се разтърси от конвулсиите на освобождаването. Той си пое дъх и се присъедини към нея в екстаза. Треперещ и задъхан в могъщия оргазъм, чуваше силните ѝ стенания, които придружаваха едновременното им бавно завръщане към реалния свят.

— Никога, никога не съм си представяла, че е възможно... — долетя гласът ѝ, заглушен в рамото му. Без да излиза от нея, Сантяго я прегърна и двамата се търколиха настрани. Той не искаше да прекъсва съединението им. Желаше я през всичките тези седмици, като винаги бе знаел, че слабото ѝ, дългокрако тяло би му доставило огромно удоволствие, но никога не си бе представял толкова силни изживявания. И двамата бяха потни, пък и се бяха изтърколили извън хавлията ѝ. Той потърка едно синьо петно на хълбока ѝ, целуна я по носа и се усмихна:

— Мисля, че ни е нужна още една баня — изправи я на крака и като я хвана за ръката, я поведе към вира. Двамата навлязоха във водата. Сантяго насапуниса ръцете си, после протегна длани към нея и каза: — Разрешаваш ли?

Елайза се изчерви и не знаеше какво да му отговори. Мирисът на любовните сокове все още силно витаеше около тях. Беше се държала като разюздана проститутка, но не съжаляваше за това.

През всичките тези години тя се бе страхувала, че нещо у нея не е наред, но сега разбра, че вината е била у Едуард. Каква заблуда!

Докато я миеше, Сантяго наблюдаваше промяната на чувствата по лицето ѝ.

— Какво се крие зад тези великолепни очи? — попита той на английски. Сети се, че ѝ бе нашепвал любовни слова на испански в моментите на силна страст. Добре, че тя не разбираше родния му език!

Въпросът му я изтръгна от дълбокия размисъл. Какво да му отговори? Той не я обичаше, както и тя него. Случилото се бе просто естественият резултат от взаимното привличане между двама души, оказали се сами сред прерията. Болката, унижението и срамът от миналия ѝ живот си бяха само нейни. Елайза се усмихна, взе сапуна от него и започна на свой ред да го мие.

— Никога не си ми имал доверие, нали, Сантяго?

Той се разсмя.

— Продължава да отговаряш на въпросите ми с въпроси — после отново стана сериозен и отмести от рамото ѝ паднала къдрица гарвановочерна коса. — На колко години си, Елайза? — вдигна ръка, преди тя да успее да му отговори, и продължи: — Аз съм на тридесет и една.

— На двадесет и седем.

— Не си ми казвала откога си вдовица, но разбрах, че отдавна не си била с мъж. Една двадесет и седем годишна жена, при това толкова красива... Защо? Още ли тъгуваш за своя французин?

Тя цялата настръхна.

— Как се осмеляваш...

— Губиш самообладание само когато говоря за него. Какво толкова те дразни?

— Какви са били чувствата ми към моя съпруг, не е твоя работа.

Елайза се обърна и тръгна към брега. Сантяго сви рамене и се потопи във водата, после се изправи, изтръска се и тръгна след нея. Хавлията ѝ бе много мръсна и измачкана, цялата на петна от покрития с мъх бряг. Като видя жеста на отвращение, с които тя я хвърли на земята, Сантяго се изсмя. Елайза му хвърли яден поглед и започна да нахлузва дрехите си, както бе мокра. Долната риза и панталоните прилепнаха към мократа ѝ кожа.

— Ако проявиш малко търпение, въздухът бързо ще те изсуши.

Сантяго се просна върху една гола скала, наполовина прикрита от короната на малко сливово дърво. Свободата, с която се държеше, я вбесяваше. „Нахален женкар!“ Той знаеше какво въздействие има

върху нея присъствието му и се възползваше от него, за да проникне в миналото ѝ, да се добере до тайните ѝ. Думите му я стреснаха.

— Съжалявам за съпруга ти, Елайза. Ако си го обичала толкова много, че да се обречеш на въздържание за такъв дълъг период от време, по-добре да не говорим за това — Сантяго се изправи и се заизкачва по скалистия склон към мястото, където бе оставил дрехите си. Когато след малко се върна с коня си. Елайза тъкмо бе успяла да нахлузи дрехите си. Тя каза:

— Не обичах Едуард. Радвам се, че вече го няма.

— Тогава защо... — Изведнъж той разбра. Пусна поводите на коня и се приближи към нея. — Никога не си намирала удоволствие в секса, затова и не си опитала с друг...

Елайза не можеше да търпи съжалението му.

— Не позволявай да ти се завърти главата само защото си успял там, където друг се е провалил, испанецо — тя небрежно сви рамене. — Щеше да се случи рано или късно.

— Значи сега мога да си вървя, така ли? Това ли е всичко? — усмивката му бе тъжна. — Ще пътуваме още няколко седмици, докато стигнем Санта Фе. Ако смяташ да проявяваш внимание към някой друг от хората ми, по-добре се откажи — видя я, че се напрегна, но преди да може да каже нещо, той я изпревари. — Няма да позволя да се избият заради теб. Точно за това те предупредих в селото на озиджите. Искаш или не, ще бъдеш моя жена до края на пътуването.

— Не принадлежа на никого! — Елайза се извърна, за да тръгне по пътеката, в края на която чакаше Преследващия елен, и изведнъж замръзна на място. Тихият, подигравателен смях на Сантяго ѝ показва, че той отдавна знае това, за което тя тъкмо се бе сетила.

— Да, ние двамата бяхме сами доса време. Сега дори приятелят ми ще повярва в това, което смятат за нас другите вече цели седмици. Ще си в по-голяма безопасност, ако се согласиш да споделяш леглото ми, Елайза.

Тя се обърна към него.

— Само докато стигнем Санта Фе.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вашингтон, октомври 1806 г.

Томас Джеферсън седеше на бюрото си, по което бяха разхвърляни омачкани, доста мръсни листове. Това бяха писмата на Елайза и брат ѝ, изпратени от Сейнт Луис преди два месеца, но пристигнали едва сега поради забавянето на куриера заради трудния, изпълнен с опасности път по река Охайо и после направо през Апалахианите. Приносителят им едва не се бе удавил, докато препускал насам.

— Слава богу, че е останал жив! — измърмори на себе си президентът, докато събираше листовите на купчинка до писмата на комодора Тръкстън и началника на пощите Грейнджър, както и обширните послания на онзи глупак, министъра на правосъдието на Кентъки Дейвис. Цяла нощ Джеферсън бе проучвал документите, свидетелстващи за замисления заговор да се предизвика война с Испания. Информацията, която бе получил от различни източници, бе доста противоречива, що се отнася до ролята на генерал Уилкинсън в съзаклатието. Министърът на войната Диърборн все още вярваше безусловно на Уилкинсън и не искаше и да чуе за евентуалното отзоваване на хитрия интригант. Усмихна се тъжно. Дано информацията на двамата Шелби се окаже достатъчно доказателство пред Диърборн, че любимецът му има нужда от специално наблюдение. После той се замисли за Лайза и Самюъл — само в онзи див край. Въпреки че бе поел глупав риск лейтенант Шелби все пак бе професионален военен, докато сестра му бе само една жена, която не би трябвало да има нещо общо с подобни заплетени политически интриги.

— Не трябваше изобщо да ѝ позволявам да замине за Сейнт Луис.

От друга страна, ако бе успял да ѝ попречи, нещо, в което силно се съмняваше, познавайки ней пата упоритост, нямаше да получи ценната информация за строежите на Уилкинсън.

— Дявол да го вземе, работата загрубява — Джеферсън разтри пулсиращите си слепоочия и реши да действа. — Ще му отнема поста губернатор на Горна Луизиана.

Въпреки че много би му се искало да го лиши и от военните му правомощия, засега това бе невъзможно; влиятелните приятели на Уилкинсън във Вашингтон нямаше да му позволят. Президентът състави заповедта, с която назначаваше на мястото на Уилкинсън Джон Граам, и написа писмо до генерала, намиращ се в момента някъде между Нахитохес и реката Сейбин. Съдържанието на посланието му бе кратко и ясно — между Испания и Америка не биваше да има война, но ако все пак генералът решише да подпомогне по някакъв начин избухването ѝ, не го чакаше нищо добро. Президентът се надяваше, че Уилкинсън няма да го усети, че блъфира.

— Бог да пази нестабилния ни съюз, както и живота на Елайза! — каза си той, докато запечатваше писмата.

Някъде между реките Арканзас и Симарон, октомври 1806 г.

Сантяго се вслуша в равномерния тропот на конските копита. Слънцето печеше безмилостно, но въпреки това горещината бе за предпочитане пред проливните дъждове през последната седмица. Десетки пъти бе извървявал същия път между Санта Фе и Сейнт Луис, но никога прекосяването на обширните прерии не му бе отнемало толкова време. Този път им се бе наложило да преживеят бури, пълчища насекоми, дори пороен дъжд посред необикновена за месец септември горещина.

Той се вгледа в Елайза, която яздеше пред него и говореше с Преследващия елен. Бе изненадан от това, че тя лесно понасяше всички препятствия по пътя им и дори изглеждаше много по-красива. Интересно дали брат ѝ, ако изобщо имаше такъв, щеше да разпознае сестра си в тази загоряла жена със сплетена коса. Приличаше на индианка, за каквато я бяха взели при срещата им с племето киова миналата седмица. Скоро щяха да пристигнат в Санта Фе. Сантяго вече бе свикнал да се събужда сутрин и да намери до себе си мекото ѝ тяло, да вдъхва лекия ѝ, специфичен аромат, който не се нуждаеше от никакъв парфюм. Щеше да му липсва нейната интелигентност и бърз ум, стоическото търпение, с което понасяше всички несгоди по пътя, и

неизменното ѝ спокойствие в минути на смъртна опасност. Но най-много от всичко щеше да му липсва чувството за свършена хармония, което изпитваше всеки път, щом се любеха. Никоя жена не го бе карала да изпитва това, което изживяваше с Елайза. Когато осъзна това, не се почувства особено щастлив. Тя го привличаше, омагьосваше, пленяваше със своята чувственост. Но въпреки това Сантяго ѝ нямаше доверие. Какво ли става зад тези виолетови очи — премрежени от страст, когато се любеха, тъмнолилави, когато бе уплашена или ядосана от нещо? Защото въпреки смелостта си, Елайза Лувоа явно познаваше страха. В миналото ѝ се криеха страшни тайни, които все още я преследваха, но тя отказваше да говори за тях. Разбира се, Сантяго трябваше да си признае, че той самият също не ѝ бе разкрил докрай живота си. „Но аз не съм замесен в никакви политически интриги!“ — каза си той. Знаеше, че твърдата ѝ решимост да стигне до Санта Фе имаше връзка с експедицията на Пайк, когото генерал Уилкинсън бе изпратил на запад. Сантяго си припомни разговора им отпреди една седмица. Тогава се бе приближил към огъня, запален доста встрани от другите. Край него седеше Елайза. Пишеше нещо в малката тетрадка с кожена подвързия, която пазеше винаги до себе си, в чантата, привързана към седлото. Усетила присъствието му, тя бързо я затвори.

— Дълбоки тайни? Или любовни признания? Кое от двете? — закачи я той.

Младата жена го изгледа сериозно.

— Просто дневник. Водя си го от малка. Що се отнася до любовните обяснения, мислех, че сме се споразумели. Връзката ни ще продължи само до края на пътуването и нито ден повече.

Сантяго я изгледа внимателно на слабата светлина на огъня той не можеше да види добре лицето ѝ; разпуснатата ѝ коса проблясваше красиво в сумрака.

— Не храня никакви илюзии, Елайза. Но не ме ли лъжеш все пак?

— Не съм те мамила за нищо досега. В Сейнт Луис сключихме договор, това е всичко — защити се тя.

— Трябва да те заведе при брат ти... Как каза, че му е името?

Елайза стисна здраво в ръце дневника си.

— Не съм ти го споменавала. Защо те интересува?

— А няма за теб или за него е толкова важно да запазиш името му в тайна? Да не би да го преследват властите?

Тя се изсмя иронично.

— Ти си този, който бяга от правосъдието, Сантяго, не брат ми!

— Точно защото за главата ми има обявена награда, знам колко е опасно да си имаш работа с испанците в Ню Мексико. Те веднага биха арестували група американски войници, ако ги хванат на испанска територия.

Елайза го изгледа спокойно.

— Брат ми не е военен.

Сантяго отвърна на погледа ѝ.

— Знаеш ли, наистина много те бива да криеш тайните си. Въпреки това смятам, че „брат“ ти все пак е военен. Но може пък и да не носи униформа, а — той изчака отговора ѝ, но като видя, че тя нищо няма да му каже, сви рамене и продължи: — За губернатор Алънкастър няма да има значение дали американците са цивилни или не. Той спазва строго законите, при това е честен до глупост — нещо много нетипично за пограничен район като Ню Мексико. Ако си мислиш, че ще можеш да го подкупиш... — той замълча.

Елайза го изгледа, после внимателно прибра дневника в торбата и я завърза здраво.

— Все някак ще успея да освободя брат си. Твоята работа е да ме закараш там възможно най-бързо. Вече се забавихме твърде много.

— Да не искаш да кажеш, че аз съм виновен за лошото време? — приближи се към нея и избута с крак кожената чанта с принадлежностите ѝ за писане, която тя бе захвърлила върху завивките им. — Не мога да направя нищо, за да отклоня поройните дъждове или пък рояците насекоми, а що се отнася до задълженията ми... точно сега те включват да се любя с теб, Елайза!

Когато коленичи и я взе в ръцете си, тя му се отдаде с истинска страст, сякаш така щеше да заличи спомена за неприятния разговор.

Сантяго настигна Елайза и Преследващия елен. „Щом стигнем до Санта Фе, ще проверя кой е този неин брат — ако изобщо съществува и наистина ѝ е брат!“ — реши той. Когато спря до тях, Елайза тъкмо казваше:

— През целия ден не видях никакви дървета или храсти. Как ще запалим огньовете тази вечер.

— Веднага щом спрем за през нощта, ще започнем да събираме всичко, подходящо за горене.

Тя го погледна с изражение, в което се смесваха нетърпение и любопитство. Дявол го взел, отново ѝ се подиграваше! Какво могат да използват, освен дърва — наоколо нямаше нито едно, освен ако не растяха под земята. Въпреки че изобщо няма да се учуди, ако това наистина се окаже вярно, като се има предвид колко е ненормално всичко тук.

Няколко пъти се бе случвало мъжете да копаят дупки в изсъхнали речни корита откъдето, за нейно изумление, веднага бликваше вода. Когато спряха за нощуване същата вечер Елайза откри, че „горивните материали“ са всъщност — големи, изсъхнали купчини бизонски изпражнения, оставени от преминалите по тези места стада. Бе понесла праха и опасността, изпепеляващата жегата и свирепия порой, дори рояците хапещи комари, но това вече бе прекалено!

— Е, най-после и ти да проявиш нещо като женска чувствителност! — каза Сантяго, като се смееше на изражението ѝ.

— Нищо подобно, просто обикновена човешка реакция, каквато ти май не си изпитвал от много време насам — тросна му се тя.

— Огньовете от бизонски изпражнения горят с хубав пламък, топят много и не миришат, ако са сухи — намеси се Преследващия елен. — Елате да ви покажа!

Като хвърли на Сантяго изпепеляващ поглед, Елайза последва индианеца към мястото, където Соамс и Гравоа натрупваха сухите изпражнения на големи купчини. Наистина, когато запалиха огъня, се оказа, че оранжевите пламъци не издават какъвто и да е мирис, като при това пушат много по-малко от горящи сухи дърва.

Докато седеше край огъня, тя си мислеше за седмиците, които бе прекарала със Сантяго Куин. Когато го бе наела за водач и охрана, изобщо не си бе представяла, дори в най-смелите си мечти, че той ще ѝ стане любовник. Вярно, че бе привлечена от него още в момента, когато я покани да танцуват на бала в къщата на Шуто. Но елегантно облеченият кавалер от онази вечер нямаше нищо общо с опасния престъпник, който сега седеше насреща ѝ. Въпреки потъмнялото си от наболата брада лице, въпреки ножовете и револверите, с които бе въоръжен, и грубите кожени дрехи той си оставаше много привлекателен, мъжествен и неустоим дивак. Защо бе решил да обърне

гръб на цивилизацията и да заживее сред индианците? Дори и испанските власти в Ню Орлиънс да го преследваха заради онзи дуел, те вече не управляваха Луизиана. Би могъл да се върне и започне всичко отначало. Нямахше нужда да е Белия апах. Но въпреки това бе избрал този живот. Явно миналото му бе свързано с ирландския баща, за когото той отказваше да говори. „Но какво ме интересува той? Скоро Сантяго ще си отиде завинаги от живота ми“ — каза си тя. Обаче защо ли мисълта, че никога повече няма да чуе веселия му смях, няма да види дяволитата му усмивка или да изпита удоволствието, докато се любят, накара сърцето ѝ да се свие така болезнено? Обстоятелствата ги бяха свързали и я бяха принудили да се поддаде на естествения повик на плътта, които Едуард почти бе унищожил у нея. Просто трябваше да е благодарна на Сантяго за това, че бе събудил жената у нея, и да си спомня за него с топло чувство. Но мисълта да прекара остатъка от живота си само със спомените за изживяното, я накарала се почувства още по-нещастна. Може би сега, когато най-после бе преодолела страха по отношение на чувствената си природа, ще си намери любовници, когато се върнеше към цивилизования живот. Тази мисъл обаче изобщо не ѝ хареса. Елайза отново се взря в огъня и се опита да мисли за това, как да намери Самюъл в Санта Фе.

Когато дневната горещина стана непоносима, те започнаха да пътуват нощем, като спираха, за да починат и поспят рано призори, преди слънцето да се изкачи високо на лазурносиния небесен купол. Бяха проклинали дъжда, който се изливаше като из ведро и забавяше хода им, но сега, когато изворите ставаха все по-рядко и по-мътни, те започнаха да се молят за повече дъжд. Най-накрая въздухът натеза от влага и по хоризонта се засъбираха облаци. Елайза избърса потта от лицето си и облекчено въздъхна.

— Никога не съм виждала по-приятна гледка от тази.

— Не бързай да се радваш — каза Сантяго, докато наблюдаваше приближаващите се облаци, които изведнъж сякаш спряха в небето. Слънцето започна да залязва и керванът им се заприготвя да продължи пътя си. Той внимателно разгледа притихналото небе и размени няколко думи на испански с Преследващия елен.

— Накарай Чако да завърже всички товарни коне и мулета на къси поводи и да ги държи близо едно до друго.

— Мислиш ли, че ще ни застигнат смъртоносните ветрове? Сезонът за тях вече отмина. Тук едва ли ще намерим къде да се скрием.

Преследващия елен говореше испански толкова добре, колкото и английски. Елайза ги слушаше как обсъждат мерките, които трябва да вземат в случай на нещо, което наричаха el tornado.

— Какво става? Няма ли да тръгваме? — попита тя, щом Преследващия елен се отдалечи от тях.

— Да, потегляме. Качвай се на коня си и стон близо до мен. Ако ти кажа да слезеш, не ми задавай въпроси, а прави точно каквото ти наредя.

Само след няколко минути керванът им вече препускаше на югозапад. Небето бе придобило зловещ сиво-жълт цвят, който нямаше нищо общо с ярките багри на залезите, така характерни за Запада. Бяха яздили не повече от четвърт час, когато ги връхлетя вятърът. Напълни очите им с пясък и зави със странни, подобни на агония писъци. Мъжете се вторачиха в хоризонта, но от всички най-съсредоточено гледаше Сантяго, който яздеше близо до Елайза. Тъкмо когато забелязаха изсъхнало речно корито, той видя торнадото, приближаващо се от север като огромна гърчеща се змия. Сивата вихрушка танцуваше и се извиваше, като помиташе по пътя си храсти камъни и пясък. Стенанията на вятъра бяха толкова силни, че Сантяго едва чу гласа си, когато изкрещя на Елайза:

— Препускай с всичка сила към заслона на онова речно корито, слез от коня и се прилепи към западния му склон!

Като препускаше между ездачите, той даваше нареждания и сочеше към пресъхналото речно легло. При това постоянно се обръщаше назад, за да види какво става с Елайза. Изведнъж пясъчната вихрушка обгърна фигурата ѝ и я закри от погледите на разпръснатите ездачи и уплашените животни. Тя яростно смушка кобилата си и препусна напред, като държеше плитката си пред очите, напразно опитвайки се да ги предпази от връхлитания пясък. Усети, че скоростта на вятъра се променя, но не можеше да види нищо. Буболечка се спъна, изцвили ужасено и се свлече на колене, като хвърли ездачката си сред вихрещия се около нея, изпълнен с нечовешки писъци ад. После ужасеният кон избяга. Сантяго видя, че Буболечка се завърна сама. Той препусна през виещия вятър, покрай

оттеглящите се в паническо бягство коне и мулета, към мястото, където бе видял жената за последен път. Изкрещя името ѝ, но вятърът го върна обратно към него. Загубила всякакво чувство за ориентация, Елайза с мъка се изправи на крака. Изискваше се голямо усилие, дори само да се задържи права. Препъвайки се, тя се опита да тръгне в посоката, където се надяваше, че се намира заслонът. „Нима ще умра тук съвсем сама?“ — помисли тя.

— Сантяго!

Не знаеше, че е извикала името му, но той успя да я чуе, въпреки че не можеше да я види. Пришпори с колене Чиста кръв към нея, давайки си сметка, че в подобни бури не може да е сигурен за посоката, от която идваше гласът ѝ. После като по чудо я видя — беше почти пред него. Елайза усети, че една силна ръка я сграбчи през кръста и я метна на коня. Значи все пак Сантяго я бе намерил! Тя се хвана здраво за него и се притисна към тялото му. Вихрушката бушуваше с пълна сила около тях. Разрушителната фуния прекоси равнината и ги остави зад себе си. Последвалият проливен дъжд прочисти въздуха от пясъка, но и сега те не виждаха нищо през сивата водна завеса, която ги обгръщаше от всички страни. Чиста кръв инстинктивно намери пътя към няколко скали. Понесъл Елайза на ръце, Сантяго скочи от коня и потърси подслон под естествената козирка. Едрият жребец застана до скалите, като с тялото си ги закриляше от бурята. Двата легнаха върху пясъка и той я прегърна, за да я защити от дъжда и вятъра. Целуна мокрото ѝ лице и прошепна напрегнато:

— Ти си жива! Намерих те! Слава богу, намерих те!

Говореше на испански. В прилив на нежност Елайза безмълвно отвърна на целувката му. Този мъж не за пръв път рискуваше живота си, за да я защити. А сега постави тялото си като преграда между нея и враждебните природни стихии. Той също можеше да бъде погълнат от торнадото, което мина покрай тях.

— Живи сме, скъпи, живи сме! Само това има значение!

Тя хвана лицето му в ръце и го целуна силно. С треперещи пръсти Сантяго отмести от мокрите ѝ бузи прилепналите гарвановочерни къдрици, впи устни в нейните и потъна в сладостната магия на Елайза, примесена със соления вкус на дъжд, пот и сълзи. Бе безумно щастлив от това, че е жив, и знаеше, че и тя чувства същото.

Елайза пъхна длани под ризата му, за да усети пулса на сърцето му. Той обхвана гърдите ѝ с ръце, после смъкна тънкия, мокър плат, за да поеме в горещите си устни студените ѝ зърна. Тя изви тялото си нагоре към него и се пресегна към панталоните му, за да разкопчае копчетата. Мократа еленова кожа се изплъзваше от пръстите ѝ. Сантяго ѝ помогна, а после разкъса широките ѝ мъжки бричове. Тя повдигна бедра, за да му помогне по-бързо да я съблече и да я обладае. Когато той проникна в нея, Елайза впи нокти в раменете му. „Аз съм твоя, Сантяго!“ Нито знаеше, нито я интересуваше дали бе изрекла думите на глас. Любиха се яростно като бушуващата около тях буря. Топлият дъжд шибаше земята в постоянния ритъм на тяхното сливане, а стенанията на вятъра се примесваха с учестеното им дишане, издаващо приближаващата кулминация. Светкавици раздираха небето, а гръмотевичният тътен разтърсваше земята под тях. В пълно единство с природната стихия те заедно стигнаха края. Подобно на светкавиците в небето Елайза усети как конвулсивните движения на екстаза постепенно обхващат цялото ѝ тяло. Почувства как утробата ѝ се изпълни със семето на живота в мига на върховно единение. Сантяго се отпусна върху нея.

— Бурята премина — прошепна той.

— Знам — измърмори Елайза. Напълно безразлична към утихващия вятър и дъжд, тя усещаше единствено приятното чувство за абсолютно спокойствие, което я обземаше, докато лежеше в ръцете му.

— Елайза... — той се поколеба. Не знаеше какво трябва да каже, нито пък дали иска да го каже. Замъгленият ѝ поглед го помилва с неизречен въпрос.

Тя обходи с пръсти устните му, проследи изящно изваяните черти на лицето му. После се усмихна тъжно и каза:

— Между нас има нещо, Сантяго, но това не е доверие. Засега нека просто бъдем благодарни, че сме живи и че сме заедно... нали?

Той я изгледа с присвити очи. Знаеше, че е права. Желалаше я, но не разбираше какво я бе довело при него. Нито пък искаше да ѝ разкрие тайните, свързани с Колорадо Куин.

— Както обикновено, *ma chérie*, логиката ти е безпогрешна. Преследващия елен ще тръгне да ни търси. Да се облечем и да намерим останалите.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

За щастие, в бурята керванът бе загубил само два коня и едно муле. Никой от хората не бе сериозно ранен, а товарът си беше непокътнат. На следващия ден пренаредиха багажа и си починаха. През нощта отново потеглиха. След два дни забелязаха върховете на Сангре де Кристо.

— Сигурно вече сме съвсем близо до Санта Фе — каза Елайза, като се взираше в синьо-зелените зъбери пред тях.

Сантяго се засмя, а няколко от мъжете добродушно започнаха да се шегуват. После той ѝ обясни:

— Тук въздухът е много чист и прозрачен и човек губи реална представа за разстоянията. Ние едва преминахме границата между американската и испанската територия, изкачването към долината на Рио Браво ще ни отнеме още доста дни. По пътя ще спираме, за да търгуваме в малките селца.

— Смятах, че испанското правителство допуска испански търговци само със специални разрешителни. Кралските войници няма ли да те арестуват?

Той сви рамене и повдигна яката си, за да се предпази от студения планински вятър.

— Защо им е да отрязват най-евтините доставки на инструменти, платове, бижута, дори уиски? Пък и откъде знаеш, че нямам разрешително? Повечето държавни служители в Нова Испания взимат подкупи.

— Всички, освен губернатор Алънкастър? — Елайза помнеше какво бе казал той за този човек.

— Точно така — потвърди Сантяго. — Губернаторът защитава загубена кауза. Вече много години френски и английски контрабандисти внасят в Ню Мексико най-различни евтини стоки, донасяни от Сейнт Луис и Ню Орлиънс, вместо да ги докарват от Мексико Сити, който на всичкото отгоре е и на много по-голямо разстояние.

— Значи печелите доста като компенсация за трудностите на пътуването.

Елайза не беше убедена в това, особено като имаше, предвид начина му на живот.

— Печелим достатъчно — рязко отвърна той.

Когато се изкачиха в планината и температурите спаднаха отново, започнаха да пътуват денем, а да почиват през нощта. Първото от селцата, в което спряха, се състоеше от груби дървени колиби. В центъра му имаше няколко по-солидни, тухлени постройки в характерния за селищата на първите заселници стил Пуебло, за който бяха типични плоските покриви. Дървени колони поддържаха таваните от преплетени клони, замазани с глина. Стените се издигаха няколко стъпки над покривите, като по този начин можеха да бъдат използвани за укрепления в случай на индиански нападения. Всички от селото излязоха да ги посрещнат. Мъжете бяха облечени в прости бели памучни туники и широки панталони, а жените носеха тънки, с дълбоки деколтета ризи и широки пъстроцветни поли. Обувките им, доколкото изобщо ги имаше, бяха груби кожени сандали. Сантяго поздрави селяните и се обърна на английски към Елайза:

— Това са genizaros. Принадлежат към различни индиански племена. Във вените на много от тях тече и испанска кръв. Покръстени са в правата вяра от испанските си благодетели — последните думи изрече с горчивина. — Правителството ги използва срещу команчите и други войнствени племена.

— Като апахите ли! — попита тя мъжа, когото озиджите наричаха Белия апах.

— Като тях. Всички индианци — мирните земеделци със смесена кръв и волните племена в планините — постоянно биват мамени от белите, които отнемат земята им. За да запазят нивите си, genizaros са принудени да служат в испанската доброволческа армия.

В този миг пред тях се поклони aicaide — нисък, набит мъж с оредяваща, сива коса и зле ушита наметка от козя кожа — и заговори развълнувано на испански.

— Кани ни на вечеря. Мисля, че тя ще се окаже много интересна за теб.

Елайза забеляза вторачените в нея погледи на хората, за които жена в панталони сигурно бе също толкова странна гледка, колкото

бяха за нея младите индианки, които се разхождаха из тълпата с гърди, едва прикрити от тънкия плат, и открито кърмеха бебетата си. Една възрастна жена придружи Елайза до най-голямата къща в селото. Мария — жената на старейшината, ѝ обясни с помощта на много жестове, че ще има време да се изкъпе и преоблече преди вечеря. Донесоха ѝ леген с вода, както и няколко кърпи. Тя благодари на Мария, после се изми и облече проста жълта муселинена рокля. Чувстваше се малко странно в това облекло, след като седмици наред бе носила индиански и мъжки дрехи. Изчетка хубаво косата си. Простата местна храна се оказа вкусна. Елайза наблюдаваше как Мария и двете ѝ дъщери стриват сухи царевични зърна в каменна гаванка, наречена *mola*. Към така полученото фино брашно се прибавяше вода и от тестото се замесваха малки питки — тортили, — които се печеха на силен огън. Сантяго ѝ показа как да използва тортилата вместо лъжица, като загребва извара с нея. Тя последва примера му и изварата от козе мляко с царевични питки много ѝ хареса. Но когато се пресегна с нова тортила към една паница с лук и *chiles verdes*, Сантяго я предупреди да отхапва по малко. Един от мъжете каза на испански:

— Бялата жена ще си изгори небцето.

Като се направи, че не разбира, и понеже навремето готвачът им във Вирджиния често бе приготвял лютививи ястия, тя смело загреба от соса. Но никой от пикантните испански сосове на Фелис не можеше да се сравни с това. Елайза пое жадно въздух и се закашля. Беше убедена, че дъхът ѝ може да подпали дъбовата маса пред нея. Сграбчи най-близката чаша, за да угаси огъня в гърлото си. За нещастие, това не бе нейната чаша пълна с разрежено кисело вино, а тези на домакина ѝ, в която имаше *aguardiente*.

— Сеньорита, не — беше всичко, което той успя да изрече, преди от разширените ѝ очи да избликнат нови сълзи и да потекат по зачервените ѝ бузи.

— *Aguardiente* е доста силна напитка — каза Сантяго и ѝ подаде голяма чаша с разрежено вино. Тя отпи няколко глътки и попита с дрезгав глас:

— От какво го правят — от скорпиони ли?

Той се засмя.

— Почти позна. Това питие се приготвява от соковете на кактуса.

Елайза отпи още вино.

— Сигурно бодлите им се забиват в гръбнака. Няколко от тях трябва да са останали в стомаха ми — тя допи виното и протегна чашата си, за да ѝ я напълнят отново, като се опитваше да не обръща внимание на състрадателните, но и развеселени забележки на хората около масата. Добре поне, че ѝ бяха спестени грубите подмятания и подигравките на мъжете от групата им, които бяха отседнали в други къщи. Мария заговори бързо, обяснявайки, че chiles verdes не е най-подходящата храна за изящните европейки. За да се извини, тя се втурна да донесе печени царевици и козе мляко, което да успокои стомаха на гостенката ѝ. Елайза не обичаше козе мляко, но не можеше да откаже, без да се издаде, че разбира испански. Под зоркия поглед на Мария тя изпи млякото и изяде една царевица. Сивкавата извара вече изобщо не я привличаше. Когато вечерята приключи, Елайза получи още една изненада. Въпреки че не беше толкова страшно като лютите пиперки и кактусовия сок, това, което видя, подложи на изпитание прословутото ѝ френско възпитание. Около масата започна да обикаля купа с едро нарязан тютюн и цели сушени листа, от които свиваха силни малки цигари, каквито тя бе виждала да пушат мъжете по пътя. От време на време дори Сантяго бе запалвал от тях. Но сега жените пушеха наравно с мъжете — сръчно свиваха цигарите и изпускаха дима също толкова непринудено и без свян, както кърмеха бебетата си пред другите. Когато предложиха и на нея, тя поклати глава и каза на достатъчно развален според нея испански: — No, gracias.

Сантяго ѝ се притече на помощ, като обясни, че белите жени са много крехки — нещо, в което те сами се бяха убедили, когато тя се задави с chiles verdes и aguardiente, — затова не биха могли да пушат и най-хубавия им тютюн. Елайза си отдъхна с облекчение, когато децата на старейшината отидоха да си легнат. Сантяго намекна, че крехкото ѝ здраве също изисква по-дълга почивка. Като пожела лека нощ на домакините си, Сантяго каза, че трябва да даде нареждания на Чако за конете и че ще отиде при нея по-късно.

Когато тръгна към спалнята в дъното на къщата, тя усети изпитателния поглед на Мария. Каза си: „Индианката се досеща, че не сме женени, въпреки че спим заедно!“ Бе свикнала да не обръща

внимание на грубите подмятания на мъжете от кервана, но сега, в този прост дом, тя изведнъж се почувства като проститутка. Досега двете индианки бяха минали през леглата на всички от групата им и това се считаше за съвсем нормално. В началото Елайза бе изразила възмущението си пред Сантяго, но той ѝ бе отговорил, че не е нейна работа да следи за морала на двете жени, след което невинно бе намекнал, че понякога държанието на някои дами от висшето общество не е много по-различно. Тогава тя бе побесняла от обидата, но сега си помисли: „Вече нямам право да съдя другите!“ Преди Сантяго тя бе спала единствено със съпругата си. Но да се люби с Едуард Лувоа, за нея бе ужасно противно, въпреки че му бе законна съпруга. Бе се отървала от него, но не можеше да забрави миналото си. Бъдещето ѝ бе не по-малко мъчително объркано — толкова голяма бе магията, с която я държеше испанецът. Елайза крачеше неспокойно по голия пръстен под на малката спалня. Загледа в звездното небе, което се виждаше през високия тесен прозорец. Имаше нужда да обмисли всичко на спокойствие. Реши да се поразходи малко навън. Тихичко се измъкна от стаята. Слава богу, че вратата се отвори безшумно. Започна да се разхожда безцелно, замислена за своето бъдеще, което преди ѝ бе изглеждало толкова подредено и ясно. Краката ѝ, обути в мокасини, стъпваха леко в мекия прах. Когато приближи някаква къща, тя чу гласове. Щеше да отmine, ако не бе разпознала сред тях гласа на Сантяго, който говореше нещо на Гравоа — при това не както обикновено на френски, а на испански. Защо не използваше езика на дребничкия французин? Тя заобиколи къщата и застана под един прозорец, за да чува по-добре. В този момент си припомни разговора си с Куин за взаимното доверие — такова наистина нямаше между тях.

— Добре ли са скрити пушките? — попита на испански французинът.

— Никак не ми се ще при проверка испанският патрул да открие десетките дългоцевни пушки от Кентъки. Незаконно е да продаваш такива на самите испанци, а какво остава да снабдяваш с тях апахите.

Един непознат глас се намеси в разговора.

— Ще натоварим оръжието на бързите коне, които доведохме специално за целта. Потегляме към селището ни при зазоряване. За вас няма никаква опасност. Воините ми ще скрият пушките под натрупани бизонски кожи. Пътуваме дегизирани като мирни *ciboleros*.

Гласът на Сантяго звучеше развеселено:

— С тези пушки ще убивате команчи и испанци, братко мой, а не бизони! Бъдете извънредно внимателни, Точен лък!

Индианецът, когото Куин нарече Точен лък, попита:

— Кога ще идваш в укреплението ни? Нощния вятър нападна южните памучни плантации и докара много нови роби. С твоя помощ брат ти би могъл да ги откара при отец Бартоломе.

— Отдавна не съм посещавал свещеника. Страшно ми се иска да спра и в ранчото на Хоакин, за да видя Орлена и новата си племенничка, но засега това ще трябва да почака. Сигурен ли си, че сестра ми и бебето ѝ са добре?

Гравоа се намеси:

— Той вече ти каза, че дамата и детето са добре, Сантяго. Сега не е време за семейни новини. Чака ни работа.

— За оръжието ще ти бъде платено от Лиса — кратко отвърна Сантяго.

Лиса! Елайза не повярва на чутото. Мануел Лиса бе известен испански ренегат, много богат, но със съмнителна репутация в Сейнт Луис. Значи Сантяго контрабандно пренасяше оръжие, което щеше да бъде използвано от апахите срещу сънародниците му! А брат му участваше в нападения над испански плантации и поробването на невинни хора! Когато чу шума от отместващи се столове и размяната на думи за сбогом, Елайза разбра, че срещата е приключила, и побърза да се върне в стаята си. Как щеше да лежи спокойно до Сантяго тази нощ, сега, когато знаеше, че той наистина е предател на цивилизования свят!

Санта Фе, октомври 1806 г.

Негово превъзходителство полковник Хоакин дел Реал Алънкастър, губернатор на Ню Мексико, замислено потърка брадата си. Студените му, сини очи още веднъж се спряха на тъмнокосия затворник. Алънкастър бе служил дълго на своя крал и родина, като при това бе непоколебим защитник на правото на Испания на суверенитет, но той бе също така и много честен, принципен мъж. Преди заповедта на генерал-губернатора Салкедо за незабавно задържане на всички чужденци бе напълно ясна. Никой от тях не

биваше да се връща жив в родината си. Но сега, когато Салкедо го бе информирал за експедицията на Пайк на тяхна територия, инструкциите му бяха само да изпрати задържаните американци лично при него, на юг. Никой не очакваше обаче появата на самотен пътник, който да твърди, че е от групата на лейтенант Пайк. И сега същият този нахалник твърдеше, че Пайк е подставено лице, целящо да провокира война между Испания и Америка! Трябваше ли да вярва на младежа, който, въпреки че бе в цивилно облекло, носеше документи, удостоверяващи, че има чин лейтенант в американската армия? Губернаторът имаше пълното право да застреля малкия глупак на място.

— Нямате доказателства за намеренията на своя командир. Лейтенант Шелби, вие не можете да удостоверите, че такова лице изобщо съществува.

Самюъл се усмихна тъжно.

— Но вие нямате нужда от такива доказателства. Виждате ли, аз бях в лагера на понийте, когато лейтенант Кастал дойде да разпитва вождата им Бързия кон за нашата експедиция. Джентълменът е под ваше командване, нали?

Алънкастър присви очи и каза:

— Да, лейтенант Кастал получи заповед да открие местонахождението на такава група. Но той още не се е завърнал.

— Интересно, как сте научили за нашето пребиваване на испанска територия? — Самюъл се опитваше да изглежда напълно спокоен, въпреки че знаеше колко несигурно е положението му. Испанското „правосъдие“ често бе прекалено бързо и безпощадно.

— Тук не вие, лейтенант, а аз задавам въпросите — изненадващо меко го сгълча губернаторът.

— Президентът Джеферсън знае за агент 13, губернаторе — продължи Шелби.

Алънкастър го погледна учудено.

— И кой е този тайнствен агент? Същият човек, който е изпратил сведенията на генерал-губернатор Салкедо за навлизането на групата на лейтенант Пайк на испанска територия, с цел да проучи местата в случай на война между Америка и Испания — генерал Уилкинсън.

Самюъл млъкна и зачака отговора.

— Вие трябва да сте доста безразсъден, за да имате смелостта да обвините в измяна не само своя пряк, но и главния си началник.

Младежът сви рамене.

— Мотивите им са много различни. Пайк е просто глупак, който смята, че войната с Испания ще му донесе слава и бърза военна кариера. Той е един объркан патриот. Уилкинсън е готов да се продаде на всеки, стига да му се плати добре, но дори и тогава не можеш да си сигурен, че в последния момент няма да премине на другата страна. Той взима пари едновременно от Испания и от Америка и заговорничи и срещу двете, за да си изгради собствена империя, когато завземе испанските земи в Ню Мексико.

— Война между Негово католическо височество и Съединените щати би била много изгодна за подобни хора, наистина — отбеляза замислено Алънкастър. Той поглади брадата си и продължи: — Но тя би била добре дошла и за американското правителство, което отдавна проявява апетитите си към испанските земи.

— Дори и това, което казвате, да беше вярно, мисля, че трябва да си давате сметка, че президентът Джеферсън не би избрал точно този момент за започване на война с Испания. Не е удобно нито за вашите, нито за нашите интереси.

Алънкастър се съгласи мислено с думите му. Разбира се, в случай че лейтенантът говореше истината за генерал Уилкинсън. Ако генералът наистина бе испански агент, то губернаторът на Ню Мексико не бе информиран за това. Но така се обясняваха странните заповеди, които бе получил от генерал-губернатора Салкедо. Дали пък Уилкинсън не бе уведомил Салкедо за експедицията на Пайк само за да арестуват американците и да ги изпратят в Санта Фе? Но тогава защо хитрият Салкедо искаше да му ги откарат в Чихуахуа живи и здрави? Да не би и самият той да е участник в американския заговор?

— Трябва да обмисля всичко, лейтенант Шелби. Ако това, което казвате, е вярно, последствията ще са много по-сериозни, отколкото можете да си представите.

Губернаторът позвъни и нареди да отведат американеца в удобна килия.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Североизточно от Ню Мексико, ноември 1806 г.

Въпреки студените нощи, издаващи приближаващата зима, денят се оказа необикновено топъл и слънчев. На хоризонта плуваха бели облаци, които преливаха в нежновиолетовия цвят на планинските върхове. Групичката родоотстъпници, както вече ги наричаше Елайза, се приближаваше към Санта Фе. Елайза Лувоа обаче още не бе взела решение за връзката си със Сантяго Куин. Знаеше, че когато стигнат в Санта Фе, той ще я напусне, за да се присъедини към приятелите си, апахите. Вендетата между него и испанските власти не я засягаше.

Въпреки това тя знаеше, че не може просто да си отиде от него.

Мисълта да не види усмивката му, да не чуе смеха му, да не почувства нежното му докосване караше сърцето ѝ да се свива от болка.

Но той бе предател, опасен престъпник, обърнал гръб на законите на цивилизования свят, за да се занимава с продажба на роби и оръжие.

Младата жена си даваше сметка, че не знае почти нищо за политиката на испанското правителство спрямо индианците. В Щатите бе чувала какви ли не ужасии за жестокостите на диваците, затова изпитваше истинско отвращение към всеки, който им помагаше да продължават безчинствата си, но пък трябваше да си признае, че бе слушала как президентът Джеферсън защитава правото им на земя, която белите постепенно им отнемаха.

Докато пътуваше с Преследващия елен се възхищаваше на неговата интелигентност и чувството му за национална принадлежност. Не знаеше много за отношенията между индианците и новите заселници. Може би ѝ пречеше фактът, че я интересуваше повече собственият ѝ живот, отколкото държавническите въпроси. Въпреки ужасните неща, които бе научила за Сантяго Куин, когато той я взе в прегръдките си, тя не можа да устои на страстта, която я обземаше, щом той я докоснеше. Като се има предвид, че я бяха възпитавали да прикрива чувствата си и винаги да запазва присъствие

на духа, въздействието, което имаше този мъж върху нея, наистина я плашеше. Никога не бе хранила илюзии по отношение на любовта.

Бракът на родителите ѝ се бе оказал пълна катастрофа от самото начало, поради което Самюъл бе загубил майка си, а тя бе откъсната от брат си и баща си. После нейният брак се бе оказал не по-малка грешка. Не, Елайза Лувоа никога не си бе разрешавала да мечтае за любов. „Аз не обичам Сантяго. Просто тялото ми копнее за неговото докосване, това е всичко!“ — реши тя. Слънцето приятно напипаше гърба ѝ, докато язدهа по пътеката в пролома между две скали. Въздухът бе изпълнен с аромата на смърч и ели. Дълбоко замислена, Елайза не обръщаше внимание на красотата на природата около нея. Сантяго бе избързал малко напред и сега я гледаше от малко възвишение в края на пътеката. Обикновено тя бе весела и пълна с енергия и винаги се възхищаваше на гледката. Явно нещо я притесняваше, защото отминаваше с безразличие ширналата се пред очите ѝ долина.

Откакто напуснаха Санта Роса, Елайза се държеше много странно и резервирано. Денем между тях се издигаше някаква преграда, въпреки че нощем тя отговаряше на ласките му с не по-малка страст отпреди. Колко бързо бе минало времето! След няколко дни пътуването щеше да приключи. И двамата бяха повтаряли неведнъж, че връзката им ще свърши, когато пристигнат в Санта Фе. Тази перспектива обаче вече изобщо не го привличаше.

Преследващия елен забеляза гърмящата змия малко преди Елайза да се приближи към опасността. Преди да успее да ѝ извика да се пази, Буболечка усети змията, изцвили и се изправи на задните си крака, като хвърли ездачката си на земята. Змията бързо излезе от летаргията си. Зъбите ѝ се забиха дълбоко в ръката на Елайза, която изпищя, хвана се за ухапаното място и се свлече върху скалите. Ножът на Преследващия елен попадна точно в основата на главата на влечугото. То се заизвива в гротескно подобие на танц и след малко спря. Индианецът скочи от коня си, прибра ножа, хвърли мъртвото тяло зад скалите и коленичи до Елайза. Тъкмо я бе взел на ръце, когато Сантяго скочи от седлото.

— Аз ще я нося — каза той и пое Елайза в прегръдките си.

— Тя ме ухапа, Сантяго! Боли ме... — и тя припадна.

Отровата започваше да действа, Сантяго изруга и положи Елайза на земята встрани от пътеката.

— Равнините гъмжат от гърмящи змии, но досега никой от хората ми не е бил хапан! С ножа си разкъса ръкава ѝ и разгледа раните. Бяха дълбоки.

— Ще трябва да направя дълбок разрез, Елайза, за да изтече отровата. Захапи това, *querida!* — Сантяго свали кожената ѝ ръкавица и я сви на топка.

Преследващия елен коленичи до него и я хвана за ръката, за да не мърда, докато приключи операцията. Тя затвори очи и острият като бръснач връх на ножа се заби надълбоко. Веднага избликна кръв и Сантяго се наведе, за да изсмуче отровата. Смука и плю, докато индианецът не сложи внимателно ръка на рамото му.

— Вече направи каквото можа. Сега нека превържем раната. Тя трябва да се остави на спокойствие известно време.

Всички мъже бяха слезли от конете си и сега мълчаливо гледаха как бялата жена, успяла да спечели уважението им, се бореше със смъртта.

Сантяго взе от Преследващия елен едно одеяло и уви Елайза в него. После я отнесе до коня си. Тя се опита да измъкне ръката си, която вече бе изтръпнала.

— Не се движи — прошепна той, докато я подаваше за момент на индианеца, за да се качи на седлото.

Преследващия Елен кимна с разбиране. Намираха се на няколко дни път от Санта Фе, но ако препуснесе на север, Сантяго можеше да стигне до ранчото на Хоакин преди падането на нощта. Орлена се бе научила да лекува от втората си майка, гадателка Предвиждащото око.

— Аз ще преведа кервана през планините и ще ви изчакаме при изворите в долината.

Сантяго кимна и препусна бързо на север.

Орлена сложи малката Орелия в люлката, която Хоакин бе направил преди шестнадесет години за първородния им син Бартоломе. Целуна дъщеричката си, която погука малко и заспа. Тя прокара ръка по дъбовия плот на кревата. Това я накара да си спомни

за изминалите трудни, но и щастливи години, които бе прекарала тук, в тези омагьосани земи.

От спомените я изтръгнаха конски тропот и мъжки гласове. Орлена наметна един топъл шал и хукна да провери какъв е този шум.

— Моля те, Богородице, дано Хоакин да не е тежко ранен!

Нощния вятър отсъстваше от дома си вече много седмици. Сърцето ѝ тревожно заби, когато чу приближаващи стъпки във фойето. Тя спря изумена.

— Сантяго!

Нейният полубрат стоеше в средата на коридора. В ръцете си държеше завита в одеяло жена. Лицето му бе бледо и напрегнато.

— Бързо донеси лекарствата си! Тази сутрин я ухапа гърмяща змия — каза той и като мина покрай нея, се отправи към спалнята, където обикновено отсядаше, когато им гостуваше. Докато той успее да положи жената в кревата, Орлена пристигна с билките си. Тя погледна невероятно красивата непозната, чието загоряло от слънцето лице бе силно преbledняло.

— Тя има силна треска — обясни Орлена, докато развиваше бинтованата ѝ ръка. Сантяго набързо обясни какво се бе случило.

— Добре си направил, като си отворил раничките, за да изтече отровата. Ще приготвя настойка от тези билки, за да почистя мястото още по-добре, а после ще сваря отвара от кората на черешово дърво, за да се справим с треската.

Тя избра от торбичките с билки малко сухи борови иглички и някакви сиви листа, които смеси с чиста вода. После изсипа сместа върху раната — отново я превърза.

След това изпрати прислужничката си Люпе да донесе гореща вода, като междуременно изсипа черешови кори в голяма чаша. Когато чернокосата жена простена, Сантяго коленичи до леглото и тихо прошепна на испански:

— Няма нищо, скъпа, всичко ще бъде наред. Вече си в сигурни ръце.

Орлена го гледаше как гали челото на непознатата и се визира в бледото ѝ лице.

— Коя е тази жена, Сантяго? — попита меко тя.

— Казва се Елайза Лувоа — отговори ѝ той. Погледът му не се отделяше от лицето на изпадналата в безсъзнание красавица.

— Французойка ли е?

— Полуфранцузойка, но се смята за американка. — Орлена бе изненадана да го чуе, като се има предвид как бе завършила първата му връзка с французойка.

— Американка! — учудено повтори сестра му. — Какво прави в Ню Мексико жена, дошла от толкова далече? — никога преди не бе срещала американка.

— Запознахме се в Сейнт Луис — Сантяго бързо ѝ разказа за пътуването и за мистериозните обстоятелства, довели Елайза в неговия керван. Не спомена нищо за това, че бяха любовници. — Надява се, че ще намери брат си в столицата. Подозирам, че той е военен от експедицията, изпратена от американския генерал Уилкинсън, за да предизвика война с Испания. Елайза твърди, че тя и брат ѝ могат да предотвратят тази война.

Орлена го наблюдаваше внимателно, докато говореше, и разбра онова, което той искаше да премълчи. Когато той свърши, тя каза:

— Не ѝ вярваш, но я обичаш.

За миг лицето му изрази болка, но той веднага надяна маската, която носеше вече толкова години.

„Ах, Сантяго, какво стана с малкото палаво братче, с което така добре се разбирахме в нашето детство в Испания?“ — помисли си тя.

— Не знам дали я обичам — каза Сантяго спокойно, опитвайки се да отрече очевидното. — Може би щеше да е различно, ако ѝ имах доверие...

— Любовта никога не е лесна, Сантяго, пък и често ние не разбираме хората, които обичаме. Обикнах Хоакин много преди да разбере, че у него живеят демони, които не му дават мира. Истината боли.

— Вие с Хоакин сте различни, Орлена. Елайза изобщо не прилича на теб.

Тя се усмихна и опита отварата от черешови кори.

— Не съм толкова сигурна. Аз също дойдох тук от далечна страна — бях богата, разглезена аристократка, влюбила се в един родоотстъпник. Мисля, че двете с твоята Елайза имаме много общи черти.

Орлена го накара да повдигне главата на болната, за да ѝ даде лекарството.

Той се усмихна тъжно на сравнението.

— Моят полубрат и аз имаме зелените очи на Конъл Куин, но не само това ни свързва.

— Той стана такъв заради липанската кръв в жилите си. Това не беше съзнателен избор. Обаче ти предпочете опасния живот извън закона по своя воля и защото по този начин се самонаказваш заради греховете на баща си — хвана ръката на брат си. — Конъл е мъртъв, Сантяго — с жар изрече тя. — Дори Нощния вятър най-последно остави духа му на мира, а ти знаеш, че той имаше много повече причини от теб да го мрази. И ти трябва да направиш същото.

Младият мъж се изправи, отиде до прозореца и се загледа в звездното небе.

— Но Нощния вятър никога не позна бащина любов. За него баща ни винаги си е бил чудовището, което си беше всъщност. Аз... аз го обожавах!

— Ами аз? — остро попита Орлена. — Отгледа ме като родна дъщеря, а после... после насочи перверзната си похот към мен — при спомена за изживените кошмари златистите ѝ очи се присвиха болезнено. — Но ние оцеляхме, Сантяго! Всички! Това, че във вените ти тече кръвта на Конъл, не те прави виновен за неговите престъпления.

— Трябва да съм като брат си, който и сега рискува ежедневно живота си, за да освобождава пленените индианци.

— Той е липанец, но също и грижлив стопанин, който обича ранчото и семейството си.

— И аз бих искал да съм липанец! Знаеш, че не се гордея с майка си, точно както и ти. Ти изостави разкошния живот в испанския кралски двор, за да дойдеш да живееш тук!

— Заради мъжа, когото обичам, Сантяго — тя го погледна право в очите и каза: — Ако обичаш тази американка така, както аз обичам брат ти, трябва да сложиш край на този живот. Имаш достатъчно пари.

Погледът му се спря върху лицето на заспалата бледа жена.

Известно време двамата мълчаха.

— Мисля, че наистина я обичам — гласът му звучеше много несигурно. — Когато тя говореше за това, че ще трябва да се разделим в Санта Фе, аз не можех да си представя живота си след това. Мисълта,

че може да умре, направо ме подлудява — той изгледа сестра си с тъжна усмивка. — Това ли е любовта, Орлена?

— На този въпрос трябва да си отговориш сам, Сантяго.

Планината Гваделупа

Пустинното цвете стоеше пред колибата на Предвиждащото око и чакаше. Силният вятър навяваше дребни снежинки. Старата знахарка знаеше, че е тук, но щеше да я повика, когато реши.

Кожената завеса, която служеше за врата, се дръпна и на прага застана тантурестата, набита фигура на старата жена.

— Ела, ще се поразходим.

Тръгнаха между индианските колиби.

Край тях жените разпалваха огън, за да приготвят храната, а мъжете се занимаваха с по-тежката работа. Задминаха ги група смеещи се деца, които си крещяха нещо. Никой не обезпокои с въпроси Предвиждащото око и нейната млада ученичка.

— Значи си видяла бялата жена, дошла от земите отвъд залеза.

Пустинното цвете се вгледа в безизразното лице на старицата. С нежелание ѝ отвърна:

— Да, като в мъгла. Тя е в дома на дъщеря ти.

Предвиждащото око кимна.

— Любопитна си, защото не я разбираш. Тя е много болна.

— Може би ще умре?

Старицата тъжно се засмя.

— Ако така решат духовете. Наистина ли искаш да умре?

Пустинното цвете въздъхна.

— Не — отвърна с треперещ, тих глас. — Червения орел я обича, но не знам дали тя може да го направи щастлив. Може би и тя ще се окаже като другата бяла жена, която някога е обичал.

— А може и да не стане така. Но има само един начин да разбереш. За него обаче се иска много смелост, защото може и да не ти хареса това, което ще откриеш.

Пустинното цвете присви очи.

— Аз съм истинска дъщеря на липаните — не ми липсва смелост. Не бих позволила на никого да нарани Червения орел.

— Тогава върви в дома на втората си майка — Предвиждащото око изпрати с поглед младата жена. Обикновено спокойното ѝ лице изразяваше тревога. — Имаш още много да учиш, дъще на моята дъщеря. Наистина много.

— Колко още ще остане в безсъзнание? — попита Сантяго, докато обтриваше с мокра кърпа лицето на Елайза.

Орлена бе разтревожена.

— Не зная. Много по-добре би било, ако съм била на мястото, когато я е ухапала змията, за да ѝ дам веднага от моето лекарство... Но Предвиждащото око е спасявала хора и след като е минало доста време след ухапването.

— Но те са били закалени воини.

Орлена се усмихна.

— Жените — дори и белите — са много по-издръжливи, отколкото си мислят мъжете. Цяла нощ не си се отделил от леглото ѝ. Трябва да си починеш. Аз ще те сменя, а ти върви да поспиш, ако не искаш да я изплашиш с вида си, когато се събуди.

Той едва стоеше на краката си от изтощение. Предния ден бе яздил непрекъснато, а после бе прекарал нощта край леглото ѝ, без да мигне. Лицето му бе потъмняло от наболата червеникава брада, а очите му бяха зачервени.

— Люпе ти е приготвила храна и вода за къпане. След това върви да спиш.

Когато брат ѝ излезе, Орлена зае мястото му.

— Коя си ти, Елайза Лувоа? — измърмори на себе си тя. Жената бе необикновено красива, но това обясняваше само физическото привличане на Сантяго към нея. Хубавата, момчешка външност на брат ѝ винаги бе завъртала главите на жените. Привличаше ги тайнственият, изпълнен с опасности живот, който водеше. Сантяго ги използваше и захвърляше така, както бе направила с него навремето Джулиет Кастал.

Орлена се питаше колко ли време се бе борил Сантяго с чувствата си към тази жена заради френския ѝ произход. Но тя не бе момиченце, тръгнало на лов за съпруг. Съдейки по казаното от брат ѝ, Елайза явно бе решителна жена, готова на всичко, за да постигне целта

си. Но все пак заради нея бяха загинали няколко души, като някои от тях първо се бяха опитали да я убият. По-добре да изчака с крайните си изводи, докато успее да говори с нея.

Елайза се пробуди. Нещо студено докосваше лицето ѝ. Отвори очи и се опита да говори, но не успя.

— Ето, изпий това бавно — каза ѝ на испански красива жена с разпусната по раменете руса коса. Преди да отговори на същия език и така да издаде тайната си, Елайза чу жената да повтаря същите думи на френски. Докато пиеше успокояващата студена вода, тя се опита да събере мислите си.

Стаята бе голяма и красиво подредена, с прясно варосани стени и лъскав дъбов под. Мебелите бяха от тъмно орехово дърво, блестящи и прекрасно изработени. Над леглото висеше балдахин от тежко кадифе. Това не беше груба колиба, *jasal*. Спомни си, че Сантяго има сестра, испанска благородничка. Това обясняваше перфектния ѝ френски. Жената бе израсла в испанския двор, управляван от Бурбоните повече от сто години.

— Говориш моя език. Коя си ти?

Когато видя очите ѝ, Орлена занемя от изненада — изглеждаха виолетови. Усмихна се и ѝ отговори:

— Аз съм Орлена Валдес де Куин, сестра на Сантяго и съпруга на Хоакин Куин.

Елайза се обърка.

— Ти си сестра на Сантяго, но си омъжена за неговия брат, така ли?

Орлена се засмя.

— Зная, че звучи странно, но двамата със съпруга ми нямаме обща кръв. Сантяго ни е само полубрат. Той и аз имаме обща майка, а двамата с Хоакин са от един баща.

— Конъл Куин.

— Конъл Куин — меко повтори Орлена.

Очите ѝ потъмняха.

— А Сантяго...

— Спи в съседната стая. Цяла нощ стоя до теб, но най-накрая успях да го накарам да си легне — тя отново взе кърпата, с която бършеше лицето на Елайза, и я изцеди. — Позволи ми да те разтрия — ще се почувстваш по-добре.

— Мога и сама — посегна да вземе кърпата с дясната си ръка, но веднага остра болка я прониза.

— Сантяго трябваше да изреже доста надълбоко, за да е сигурен, че ще изтече всичката отрова, но мисля, че ще заздравее, без да остане голям белег — тя внимателно обтриваше лицето на Елайза, докато ѝ говореше: — Покрих раната с настойка от билки, правена по липанска рецепта. Втората ми майка ме обучи да бъда истинска лечителка като нея.

Младата жена си спомни, че Сантяго ѝ бе говорил за брат си, полуиндианец. Дали и жената на Нощния вятър не бе живяла сред диваците?

— Втората ти майка ли? — попита тя. Искаше да научи повече за миналото на Сантяго Куин.

— Предвиждащото око и Белия жерав ме осиновиха. Грижиха се за мен и брат ми много по-добре от белите в цивилизованото общество.

— Затова ли Сантяго им продава оръжие? — В момента, когато зададе въпроса си, Елайза разбра грешката си. Разкритието можеше да ѝ коства живота! Обаче жената не изглеждаше враждебно настроена, а испанецът бе прекарал цялата нощ до леглото ѝ.

— Сантяго не продава пушки на хората ни. Той ги купува чрез американски посредници и после ги дава на липаните. Отскоро си тук, затова още не знаеш за жестокостите на местната власт, която кара малки деца да работят в сребърните мини или памуковите плантации, докато те не умрат от глад или бой.

— Значи Сантяго не се занимава с търговия на роби?

Елайза усещаше, че жената казва истината.

— Разбира се, че не! — възкликна Орлена. — Брат му едва избегна подобна съдба. Бил продаден като роб от баща си.

Елайза не успя да прикрие изумлението си.

— Конъл Куин! Нищо чудно, че Сантяго го мрази толкова! Никога не говори за него.

Орлена тъжно се усмихна.

— Когато укрепнеш, ще ти разкаже дългата и объркана история на нашето семейство, странните обстоятелства, които ни доведоха тук. Засега ти стига да знаеш, че липаните не избиват хора така

безразборно, както правят испанците и техните съюзници команчите. Те са малък народ, Сантяго само им помага да оцелеят.

Елайза обмисляше думите, когато Орлена се изправи и каза:

— Трябва да си почиваш, но преди това ще ти донеса малко бульон.

— Благодаря, че ми спаси живота, Орлена!

Блондинката се усмихна и отвърна:

— Благодарни за това на Сантяго — обърна се и излезе, като остави Елайза сама.

Тя плахо повдигна треперещата си ръка, за да провери силата ѝ. Ако се движеше бавно, почти не чувстваше болка. Опита се да се изправи и да седне в голямото меко легло. След няколко неуспешни опита успя да го направи.

Отровата на гърмящата змия се бе оказала много силна. Чувстваше тялото си болезнено изтръпнало, а главата — празна и замаяна. Точно когато се канеше да отметне завивките и да стъпи на пода, от коридора до нея достигнаха гласове.

— Значи наистина притежаваш този талант, Ана, щом знаеш, че Сантяго е тук заедно с една болна жена — каза Орлена.

— По-добре ли е тя? — попита жената, която бе наречена Ана.

— Да, мисля, че ще се оправи. И слава богу, защото мисля, че брат ми, този стар женкар, е влюбен в нея — в гласа на Орлена прозвуча меко предупреждение.

— Много съм любопитна да видя жената, омагьосала Сантяго. Дай на мен тази купа. Аз ще ѝ я занеса. Ти върви да нахраниш бебето си.

Вратата се отвори и в стаята влезе най-странната индианка, която Елайза бе виждала някога. Изобщо не приличаше на двете червенокожи, които пътуваха с кервана им, нито дори имаше нещо общо и с най-красивите жени от племето на озиджите. Ана бе дребна и слабичка, с блестяща, златиста кожа. Дългата ѝ, права коса бе събрана в две плитки, увити като корона около главата ѝ.

Беше облечена в красиво избродирана риза, широка червена пола и ботуши за езда. Единствено огърлицата от орлови пера около тънкия ѝ врат и ръчно изработеният меден колан издаваха индианския ѝ произход. Лицето ѝ имаше изящни черти, високо чело и красиво извити вежди. Правилен нос, пълни устни и високи скули допълваха

необикновената красота. Но най-впечатляващи от всичко бяха очите ѝ — огромни, блестящи, черни и враждебни.

Индианката огледа бялата жена с не по-малко любопитство, после отнесе пилешкия бульон до нощното шкафче.

— Аз съм Ана, а ти трябва да си бялата жена, която ни доведе Сантяго — каза тя на френски.

— Казвам се Елайза Лувоа. Ти трябва да си индианката, която Орлена е отгледала заедно със собствените си деца — Елайза се опита да се усмихне приятелски.

Момичето вдигна презрително вежди.

— Вече не съм дете. Възпитавах ме като белите хора. Владее добре твоя език — тя поднесе към устата ѝ пълна лъжица бульон.

Елайза взе купата и лъжицата от ръцете ѝ, опита супата и каза:

— Аз съм американка по рождение, а не францужойка. Говориш ли английски?

— А ти знаеш ли липански?

Младата жена попита направо:

— Ти не ме харесваш, Ана, защо?

— Така е. Не ти вярвам. Американците и французите ламтят за земята, която испанците заграбиха от нас. Сантяго и брат му са на наша страна. Ние го наричаме...

— Червения орел — прекъсна я Елайза — един от пътуващите с нас мъже ми каза. Озиджите му казват Белия апах. Въпреки че си индианка, ти носиш испански дрехи. Дали не го правиш, защото искаш да му се харесаш — въпреки всичко той е бял, полуиспанец, полуирландец, а не истински апах.

Ана се намръщи. Гласът ѝ одрезгавя от едва сдържана ярост.

— Той самият реши да бъде един от нас — нещо, което повечето бели като теб не могат да разберат и той по нищо не прилича на жестокия си баща! По нищо!

— Извинявай, Ана! Зная за Конъл Куин и съвсем не смятах да...

Сега беше ред на момичето да я прекъсне:

— Вече знаеш твърде много за нас, бяла жено! Върни се при хората си веднага щом можеш! — очите ѝ се присвиха в смъртна омраза. — Кълна ти се, че ако издадеш Сантяго, ще те убия така, както истинският апах убива враговете си!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Ана излезе, Елайза се опита да заспи, но не можа — толкова силно я бяха развълнували думите на красивата индианка. Разбра, че Ана обича Сантяго. Тя би била много добра и вярна съпруга. Нещо, което Елайза Лувоа не можеше да направи за него. Но беше ли наистина влюбена в испанеца? Този въпрос не ѝ даваше мира. Вече много седмици, още от първата им страстна целувка, тя се опитваше да не мисли за това. Дори и след като бе станала негова любовница, отказваше да погледне истината в очите. Смяташе, че той вече ѝ е дал всичко, от което тя има нужда, а именно — беше успяла най-после да се освободи от комплекса за фригидност, внушен ѝ от Едуард.

— Прекалено объркана съм, за да разсъждавам по тези въпроси сега. Имам нужда от една хубава баня, за да измия наслоилата се от дългото пътуване мръсотия.

Тя дръпна звънеца за прислужницата и Люпе веднага пристигна. След по-малко от час Елайза вече седеше във вана с приятно топла вода. Орлена бе изсипала вътре благовонно масло с дъх на виолетки. Беше решила, че този парфюм сигурно ще хареса на гостенката. Дали не ѝ беше казал Сантяго? Тя облегна назад глава и се замисли за объркания си живот. Самюъл трябваше да бъде основната ѝ грижа. Щеше да го намери и двамата да се опитат да запазят мира между Испания и Съединените щати. После... с времето чувствата ѝ към Сантяго щяха да се изяснят. Може би когато стигнеха в Санта Фе, той наистина щеше да я изостави и да излезе от живота ѝ завинаги, както се бяха уговорили, но женската ѝ интуиция ѝ нашепваше, че няма да стане така. Орлена ѝ бе казала, че Сантяго едва не уморил коня си от бързане, когато я докарал в ранчото предния ден, а после стоял до леглото ѝ цяла нощ. По време на торнадото той почти бе разкрил чувствата си, но тя го бе спряла. Колко ли още щеше да се съобразява с нея, особено като се има предвид, че и тя самата не беше сигурна какво точно изпитва към него? Решена да не мисли повече за това, Елайза започна да насапунисва лицето и врата си, но когато протегна нагоре ръка, за да измие косата си, през нея премина остра болка. Тя упорито

продължи, като успя да вкара сапун дори в очите ѝ. Потопи се под водата и примига няколко пъти, за да измие подлутените си очи.

— Предположих, че ще имаш нужда от помощ, защото си знаех, че ще направиш нещо толкова глупаво само няколко часа след като едва не умря.

Елайза светкавично се изправи. Гърдите ѝ бяха покрити от дългата мокра коса. Пред нея стоеше Сантяго, небрежно облегат на вратата, и изпиваше със зелените си очи голото ѝ тяло. Явно вече бе имал възможността да се изкъпе и да обръсне неколкодневната си брада.

— Затвори веднага вратата! Така всеки би могъл да...

Той веднага изпълни нареждането ѝ и влезе в стаята. Тя сърдито се поправи.

— Затвори я от външната страна! Ако някой влезе и ни види така...

— Никой няма да дойде.

Сантяго сложи резето на вратата и бавно се приближи към ваната.

— Моля те, Сантяго! Какво ще си помисли за мен сестра ти?

Той сви рамене.

— Това е моята стая, а ти си моята жена. Орлена знае кога да бъде дискретна. Пък и при условие, че трябва да се грижи за ранчото и четирите деца, тя си има прекалено много работа, за да дебне наоколо. Освен това всички, освен няколкото прислужници, излязоха и няма да се върнат до вечеря.

Очите ѝ първо се разшириха, а после се прие виха.

— Това е твоя работа!

— Може и така да е.

Сантяго продължаваше да обикаля ваната.

— Не можеш да измиеш дългата си, тежка коса с ранената ръка.

— И други неща не мога да върша с нея — тросна му се тя.

Сантяго се разсмя и коленичи до ваната, като започна да насапуниства гарвановочерния водопад от коси.

— Ти си много образована жена, но понякога показваш пълна липса на въображение, *querida!* — той изплакна косата ѝ, като изля върху нея голяма кана с вода. Докато Елайза придържаше нагоре мократа си грива със здравата ръка, Сантяго продължи с хлъзгавия

сапун по тялото ѝ. Когато стигна гърдите ѝ, тя не можа да прикрие моменталния си отклик на нежното му докосване, особено пък когато той пое в мокрите си ръце розово-кафявите зрънца. Сантяго държеше в длани двете съвършени полукълба и лекичко ги повдигаше нагоре, разглеждайки ги като произведение на изкуството.

— Толкова са красиви — промърмори той и после отново взе сапуна, за да продължи да я къпе и по-надолу, усещайки, че съпротивата ѝ вече бе напълно сломена. Цялото ѝ тяло трепереше в очакване на следващата му милувка.

Откакто се бяха запознали, Сантяго неведнъж бе спасявал Елайза от сигурна смърт, но едва вчера, когато препускаше през планините притиснал до себе си трескавото ѝ тяло, той призна най-после пред себе си истинските си чувства към нея. Орлена бе отгатнала веднага. Сантяго обичаше Елайза Лувоа. Вече нямаше значение дали ѝ вярва или не — на всяка цена трябваше да я има. С огромна нежност той продължи, като едновременно миеше и масажираше чувствено дългите ѝ, стройни крака, изящните глезени и малките стъпала.

— Мисля, че вече си чиста — гласът му бе одрезгавял от възбуда. Взе бяла, памучна кърпа. При спомена за подобното на това парче плат, с което я бе обтривал в треската ѝ предния ден, той преглътна мъчително. Ами ако я беше изгубил? Елайза се разтапяше под внимателните му докосвания, толкова различни от грубата страст, с която се бяха любили по време на дългото пътуване. Тук, в тази красива къща, снабдена с всички удобства на цивилизования свят, Сантяго бе станал друг мъж, който обаче тя желаше не по-малко от предишния първичен дивак. Със същата безкрайна нежност като неговата тя протегна ръка към лицето му и прокара пръсти по изваяните му черти, правилния нос и извитите червеникави вежди, после докосна високите му скули и спря за момент върху белега, който само още повече подчертаваше мъжествената му красота.

— Как го получи? — прошепна тя.

Вместо отговор Сантяго притисна устните си към нейните в дълга целувка и прокара език по затворената ѝ уста. Тя веднага се отвори пред натиска му и той започна да я обхожда отвътре със същата нежност и внимание, с което бе измил тялото ѝ.

— Искам да те опитам цялата — каза Сантяго и като я повдигна от ваната, я положи върху полирания дървен под.

— Ще съсипем дървото — запротестира тя.

Той бързо взе суха кърпа и започна да я бърше, като тръгна от стъпалата. Заобиколи къдравите косъмчета между краката ѝ и прошепна:

— Искам да си еднакво мокра и отвън, и отвътре — после масажира гърба и гърдите ѝ дотогава, докато тя не се притисна с всичка сила към него, все още много слаба след срещата си със смъртта, но въпреки това неспособна да противостои на докосванията му. След това я пренесе и я положи на леглото. С последната кърпа подсуши дългата ѝ, гъста коса, като заедно с това внимателно масажираше с пръсти главата ѝ. Елайза блажено затвори очи и се чу да прошепва името му:

— Сантяго!

Приятно ѝ бе да произнася звучното му испанско име. Когато я подпря назад върху възглавниците, тя усещаше всяка фибра от тялото си втечнена като топлата, благовонна вода, в която се бе къпала. С огромно удоволствие го наблюдаваше как събува мокасините си, съблича през глава ленената риза и сваля тесните панталони от мека, еленова кожа. В играта на прекрасно очертаните мускули под бронзовата му кожа се криеше истинска чувствена поезия. Елайза докосна с пръсти гъсто обраслите му с червеникави косми гърди и проследи стесняващата се към слабините му линия, пресичаща плоския корем, за да стигне до предизвикателно изправения му член. Наведе се напред, взе го в ръце и започна да гали горещата му, копринена твърдост. Сантяго коленичи на леглото — сега той бе неин роб, треперещ от удоволствието, което му носеше и най-слабото докосване. Ръцете му намериха гърдите ѝ и започнаха да дразнят връхчетата им, докато тя не се притисна към него. Постави пениса си между двете обли полусфери и го притисна между тях, стенещ от блаженство. Тя започна да движи горната част на тялото си така чувствено, че той едва не свърши. Измъкна се от омагьосващата ѝ прегръдка и положи ръце на раменете ѝ. Лекичко я бутна назад върху леглото.

— Ти не бива да се напрягаш, querida. Лежи си спокойно и ме остави да те любя — Сантяго легна до нея и обсипа с целувки лицето и шията ѝ, а после продължи към гърдите и корема ѝ. Когато устата му се спусна още по-надолу и достигна копринените черни косъмчета в

основата на бедрата ѝ, тя си спомни какво бе казал преди малко: „Искам да те опитам цялата!“ Нима бе имал предвид... но мъжете не правеха това на жените... нали? Бързо научи, че го правят. Сантяго се намести между краката ѝ и ги разтвори. После горещият му, търсец език я намери. Беше прав. Отвътре Елайза бе също толкова влажна, колкото и отвън. Тя сложи ръце на раменете му, за да го отблъсне, но магията, която ѝ правеше в този момент, бе толкова силна, че не можеше да го спре. Постепенно пръстите ѝ пропълзяха нагоре към врата му и се заровиха в гъстата, червена коса. Сантяго усети първоначалната ѝ съпротива да се стопява до пълно отдаване. Скоро усети ръцете ѝ да подръпват лекичко косата му, за да го привлекат още по-близо към нея. Чу ускореното дишане и леките стонове. Когато тялото ѝ се разтърси от освобождаващите спазми на върховното удоволствие, той се надигна и бързо вкара члена си в нея. Потънал дълбоко навътре, Сантяго стисна зъби и остана неподвижен, за да изчака да преминат първите вълни на оргазма, преди да започне да я люлее в стария като света любовен ритъм.

— Спокойно, Елайза, не бързай, просто си лежи и ми позволи да... — думите заседнаха в гърлото му, когато тя се надигна, за да го посрещне. Сантяго хвана таза ѝ и продължи да я люби с огромна нежност, дотогава, докато не усети, че тя се приближава към края за втори път. После престана да се контролира. Този път нямаше и следа от дивата страст, с която се любеха преди — това бе едно вълшебно, спокойно завръщане в родния дом, приличащо на изгряващото сутрин слънце, което в началото се издига бавно над хоризонта, за да избухне накрая в многоцветна светлинна експлозия.

— Този път беше различно — каза тихо тя, после разбра двузначността на забележката си и силно се изчерви. — Имах предвид края... толкова бе нежен.

Сантяго се усмихна и пъкна зад ухото ѝ една немирна черна къдрица.

— Да, така е. Обикновено се любим като диви котки. Може би съм разбрал нещо през последните два дни — или поне най-послед съм си го признал.

Той я целуна с трогателна нежност, после стана от леглото. Сърцето ѝ се сви и Елайза не можа да промълви и дума, докато се обличаше. Сантяго ѝ бе донесъл нови дрехи, които при влизането си бе

хвърлил на един стол до вратата. Орлена ѝ бе изпратила разкошна риза, тъмновиолетова пола и красиво бродирано батистено бельо. Сантяго се облече пръв и отиде до вратата.

— Ще донеса от кухнята малко вино. Брат ми го купува от Мексико Сити — много е добро.

Елайза застана пред огледалото. Орлена бе направила добър избор. Бродерията на блузата бе със същия цвят като широката пола. Простото облекло бе много подходящо за тези диви места, а пък и много ѝ отиваше. Виолетовият цвят подчертаваше очите ѝ, а чисто бялата блуза контрастираше с позлатената от слънцето кожа.

— Приличам на испанка.

Мислите ѝ бяха прекъснати от завръщането на Сантяго, който носеше бутилка и красиви кристални чаши. Той ѝ наля вино и докато ѝ подаваше чашата, я изгледа внимателно. Изпи глътка за кураж и каза.

— Елайза, докато препусках насам, прегърнал безжизненото ти тяло, разбрах, че чувствата ми към теб са се променили, и то по начин, който предпочитам да не признавам пред себе си.

Елайза го слушаше напрегнато. Страхуваше се от следващите му думи. Взаимоотношенията им бяха стигнали твърде далеч, нямаше връщане назад. „Не, чувствата между нас никога не са били толкова прости“ — бе принудена да си признае тя, докато отпиваше от сладкото вино.

— Обичам те, Елайза. Мислех, че докато съм жив, няма да кажа тези думи на никоя друга жена — бях се заклел за това пред себе си преди повече от едно десетилетие. Спазвах клетвата си... но срещнах теб.

— Но ти не знаеш нищо за мен, Сантяго, дори не ми вярваш!

Той се усмихна и безразлично сви рамене. Толкова го обичаше в такъв момент.

— Мисля, че това може да се уреди, ако пожелаеш. Заради теб съм готов да се откажа от този опасен живот. Ще се омъжиш ли за мен, Елайза?

Сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне. Болката бе непоносима. Елайза остави на масата чашата, като при това разля малко от виното върху гладката дъбова повърхност. Пристъпи към него със свити в юмрук ръце, скрити в гънките на полата ѝ. С мъка изрече:

— Не мога да се омъжа за теб, Сантяго! Все още съм жена на Едуард Лувоа.

Той се наежи, пресегна се към нея и я хвана за рамото.

— Но ти каза, че си вдовица!

— Аз... излъгах. Отдавна сме разделени.

— Колко удобно! — студено отговори Сантяго и като я пусна, се извърна настрана. Гневното изражение се смени с физиономията на ренегата Куин, която Елайза познаваше добре.

— Предполагам, че измамата ти е свързана с твоята мисия да освободиш „брат си“ в Санта Фе? — гласът му беше студен като лед. — Да не би тайнственият роднина всъщност да е твой съпруг? Или става въпрос за друг любовник?

Отровното жило на измамата се бе забило много по-надълбоко в душата му, отколкото навремето с Джулиет.

— Сантяго, моля те, недей.

— Недей какво? Да задавам въпроси, на които не можеш или не искаш да отговориш? Кой е този твой брат?

— Лейтенант Самюъл Шелби. Той е от експедицията на Пайк. Ти отгатна. Пайк обаче работи за генерал Уилкинсън, а брат ми се опитва да го спре.

Той повдигна вежда и я изгледа със студеното цинично изражение, което Елайза бе виждала толкова често в зелените му очи.

— Значи ти и брат ти трябва да предотвратите войната. Колко благородно! Коя, по дяволите, сте вие, мадам? Откакто те срещнах на кея на Сейнт Луис, все някой се опитва да те убие!

— Аз... не мога да ти разкажа всичко, но...

— Не желая да чувам повече лъжите ти! Аз исках да ти вярвам, Елайза, но ти не би могла да имаш доверие на един ренегат като мен, нали? Може би никога не си се доверявала на никого! И аз получих подобен урок на младини. Колко глупаво от моя страна да го забравя! — Сантяго, ѝ обърна гръб, тръгна към вратата и преди да излезе, каза: — Ще изпратя Преследващия елен да те отведе до Санта Фе веднага щом можеш да пътуваш.

Тишината я обгърна. Елайза стоеше в средата на стаята, заобиколена от спомените на тяхната любов — тръпчивия, сладникав мирис, останал след любенето им смачканите чаршафи, ваната, пълна с вече изстинала вода — студена като сърцето ѝ. „Ако изобщо имам

сърце! Защо не разреших на президента Джеферсън да уреди развода ми с Едуард?“ — съжеляваше тя. Вече бе твърде късно за подобни въпроси. Решението бе взето преди много години, когато бе убедена, че никога не би могла да се влюби. Стените сякаш я притиснаха от всички страни, когато тя се свлече от леглото и сграбчи чаршафите, за да задуши сълзите си. По тях бе останала неговата миризма, примесена с аромата на кожа и тютюн.

Сантяго отиде в стаята, където бе спал, напъха набързо тоалетните си принадлежности в една чанта и като я метна през рамо, се отправи навън. Чу гласовете на Орлена и Бартоломе.

— Откъде си толкова сигурна, че можеш да й имаш доверие? Не ми харесва това, че една американка знае за оръжията! — Преди да успее да му отговори, Орлена чу стъпките на Сантяго по дървения под. Вдигна очи и го видя застанал на вратата с праметната пътна чанта през рамо и безкрайно тъжно лице.

— Тръгваш ли? Какво се е случило?

— Отивам при Преследващия елен. Ще го изпратя да заведе Елайза до Санта Фе.

Той бързо се извърна към племенника си.

— Откъде така Елайза знае за оръжията?

Зелените очи на Бартоломе го изгледаха сериозно.

— Значи не ти си й казал. Така си и мислех. Тя сигурно е шпионин!

— Но за кого работи? Сантяго, какво става всъщност? — нетърпеливо попита Орлена, без да обръща внимание на избухливия си син.

— Елайза знаеше за пушките, но мислеше, че ги продаваш на индианците, за да трупаш богатство. Аз й обясних всичко. Ако наистина е шпионин, а само Богородица би могла да знае за кого, защо щеше да се издава така лесно? Преди тя не ти вярваше, Сантяго, но вече не е така!

Лицето му си остана безизразно.

— По-добре би било за нея да продължи да не ми вярва и да се страхува от мен!

Той съжеляваше, че бе разговарял на испански пред нея. Съпругът ѝ е бил — не, коригира се той, — все още си бе дипломат.

Значи бяха пътували много из Европа. Щом Елайза знае френски и английски, защо да не знае и испански?

— Сигурно ни е чула, когато говорихме на испански за оръжията.

Орлена сложи ръка върху неговата.

— Не мислиш, че тя е испански агент, нали? Не го вярвам.

— Казва, че е тук, за да предотврати войната между Щатите и Испания. Честно казано, не ми е много ясно как смята да го направи!

— Тя те обича! — настоя Орлена.

Той повдигна вежда.

— Така ли? Лошото е, че дамата не може да направи нищо, за да узаконим връзката си. Тя вече си има съпруг, френският ѝ дипломат е жив и здрав.

— Това не означава, че е френска шпионка. Каква работа може да има в пущинаците на Ню Мексико? Френският император няма никакви аспирации към нас — Орлена бе много убедителна.

— Елайза знае, че всъщност испанците плащат на Уилкинсън — може би защото и тя работи за тях като него. Оръжията вече са у братята ни, липаните. Тя не може да направи нищо срещу това, пък и няма как да ни издаде, но е много вероятно да знае нещо за последните нападения на Нощния вятър. Трябва да отида да предупредя Хоакин.

Орлена пребледня.

— Не е възможно Елайза да знае къде Хоакин води децата!

— Не знам, но можем да проверим. През цялото време, докато пътувахме, тя си водеше дневник. Той се намира в багажа ѝ. Ще го прочета. Ако няма причини за тревога, ще изпратя Преследващия елен да я вземе и отведе в Санта Фе, като я наблюдава през цялото време. А ако с планирала да ни предаде... Ще се върна, за да се разправя с нея лично.

— Ще я пазим добре, чичо Сантяго! — сериозно каза Бартоломе.

Орлена само кимна. Дълбоко в сърцето си тя бе сигурна, че Елайза няма да ги предаде на испанските власти. Но фактът, че го бе излъгала за семейното си положение, явно бе наранил Сантяго много дълбоко.

— Бог да е с теб, духовни братко! — прошепна Орлена и го притисна бързо до сърцето си.

Ана, отново облечена като индианка — с кожена туника и гамаша, се вираше в Преследващия елен с бясно изражение, изкривяващо чертите на лицето ѝ.

— Не можеш просто да я оставиш да си върви! Тя е предателка и ще ви предаде всичките на испанския губернатор! Успяла е да измами Червения орел!

Преследващия елен се загледа в дребничкото ѝ, гъвкаво тяло и красивото лице. Пустинното цвете стоеше до бързия си липански кон, готова да тръгне обратно към селото на Грапавата кора. Колко много самотни нощи напоследък бе мечтал да я види отново? Говореше ѝ на испански, защото не знаеше добре липански и се притесняваше да не каже някоя неподходяща дума.

— Какво става между тях двамата, не е наша работа, Пустинно цвете! Сантяго ме помоли да я отведа до Санта Фе. В дневника ѝ не открихме нищо, което да издава, че е испански шпионин.

Всъщност това, което намериха в тетрадката ѝ бяха бележки за старанието на лейтенант Пайк да установи приятелски контакти с озиджите и да ги спечели за каузата на генерал Уилкинсън, а не за делото на президента Джеферсън. Имаше още пасажи за мисията на Самюъл Шелби, възложена му от американския президент. Беше описала също и различните индиански племена, които срещаха по пътя си. Но нищо не показваше, че е испански или френски агент.

— Въпреки всичко ѝ нямам доверие! — упорстваше липанката. — Радвам се, че си отива и най-после ще остави Червения орел на мира.

— Мисля, че най-после трябва да се примириш, че Сантяго не те обича по този начин, по който би искала — меко отвърна той.

Очите ѝ се разшириха от изненада. Едрият крийк никога не бе разговарял с нея по толкова личен въпрос.

— Позволяваш си твърде много! Ти си просто един червенокож, отгледан от белите, поради което си много различен и от едните, и от другите!

Преследващия елен направи крачка напред и взе ръката ѝ в своята.

— Позволявам си да го кажа, защото с Червения орел сме приятели вече дълги години. Познавам сърцето му... както и твоето. Мисля, че е време и ти да разбереш какво става в моето. Досега

мълчах, защото смятах, че вие двамата сте родени един за друг. Сега обаче знам, че никога няма да се ожените. Той обича американката.

— Не!

— Да — меко отвърна Преследващия елен, без да пуска свитата ѝ в юмрук ръка.

— Сантяго се чувства предаден от нея и може би никога няма да се оженят, но това не променя нищо. Ти чака прекалено дълго, Пустинно цвете! Както и аз!

— Ти? — тя се взря в блестящите му, черни очи и изведнъж си даде сметка какво всъщност има предвид той. — Ти си от племето крийк. При това си по-близо до белите с техните обичаи и разбирания, отколкото до истинските си роднини, нищо че носиш главата си избръсната, какъвто е обичаят на племето ти.

Той несъзнателно докосна главата си. Винаги бе държал на племенната си принадлежност. Усмивката му откри правилните му бели зъби:

— Ти също си отгледана от белите, но си права, че това е земя на апахите, а не на маскогийте, както наричат себе си моите хора. Ще си помисля по въпроса.

По европейски маниер той докосна с устни ръката ѝ и се отдалечи.

— Ами американката? — извика след него Ана.

— Благодарите се, че ще отведе съперничката ти в Санта Фе! Ще се постарая да не направи някоя беля по пътя. Върни се в селото си! Може би скоро отново ще се срещнем там.

Тя се метна на коня си и препусна, без да се обръща, за да проследи с поглед нахалния крийк, или маскогий, или за какъвто там се смяташе. Как се осмеляваше да я ухажда? Вторият ѝ баща, Нощния вятър, не би приел откуп за нея от такъв мъж за нищо на света!

ТРЕТА ЧАСТ

ОПАСНИ ПРЕМЕЖДІЯ

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

От едно възвишение Елайза гледаше към града, който бе столицата на Ню Мексико. Санта Фе бе град с няколко хиляди жители — испанци, индианци и хора със смесена кръв като брата на Сантяго. Градът, разположен сред широка долина, през която минаваше бистра река, изглеждаше прекрасно. Повечето от къщите бяха тухлени, с плоски покриви. На централния площад двете градски църкви издигаха камбанарии към небето.

Пътниците започнаха да се спускат към долината. Елайза се взря в невъзмутимото лице на Преследващия елен. Откакто беше дошъл да я вземе от ранчото, двамата бяха пътували в пълно мълчание. Чудеше се какво ли му бе казал Сантяго, но не го попита. Чувстваше се така сякаш върху раменете ѝ бе легнала цяла планина, и тя с мъка си поемаше въздух. Нямахте сили за разговор. Тревожеше се за Самюъл. Когато се срещнеше с губернатора, трябваше да направи всичко възможно, за да открие къде е затворен той. Тя прехапа устни с раздражение, опитвайки се да не мисли за горчивата раздяла със Сантяго. Изведнъж мълчаливият индианец я попита.

— Защо си казала на Сантяго, че мъжът ти е мъртъв?

Елайза знаеше, че въпросът не бе зададен от чисто любопитство, нито пък с враждебно чувство.

— Нямам намерение да ви издавам. Съжалявам за Едуард... — не можа да продължи — не намираше думи да изрази отчаянието си.

— Съжаляваш, че си се омъжила за него или че не си негова вдовица — това не беше случаен въпрос.

— И двете. Дори още преди да се разделим, бракът ни беше просто един фарс. Но може би такива са всички бракове. Родителите ми също живяха разделени през по-голямата част от живота си.

Въпреки че се опитваше да не се издаде, Елайза страдаше дълбоко и Преследващия елен го усещаше.

— Това не е краят между теб и Сантяго.

— Напротив, приятелю! Той се изрази много ясно, преди да си тръгне. Пък и аз съм все още жена на Едуард и имам задължения, ако

не към съпруга, то към родината си!

— И към брат си, нали?

Когато го погледна, в очите ѝ се четеше искрена молба.

— Трябва да открия Самюъл. Заради него дойдох на Запад. Той не бива да завърши дните си в някой мръсен испански затвор. После двамата ще се опитаме да убедим губернатор Алънкастър, че не Джеферсън е изпратил тук провокатора Пайк.

Преследващия елен кимна.

Това може да се окаже трудна работа.

— Какъв човек е той? Виждал ли си го?

— Не съм имал честта да се срещна с губернатора — сухо отвърна той. Но съм чувал, че е честен човек — истинска рядкост след испанските власти, особено пък в пограничен район.

— Така каза и Сантяго. Значи няма да мога да го подкупя! — промърмори под носа си Елайза.

— Какво смяташ да правиш?

Тя уморено сви рамене.

— Не зная. Първо трябва да открия Самюъл. Ако той вече е тук — а от писмото му ставаше ясно, че смята да пристигне в Санта Фе преди лейтенант Пайк, — двамата ще обсъдим плана за действие.

— Американец, дошъл с тази експедиция. Страхувам се, че той е в затвора, Елайза.

Тя се намръщи.

— Мисля, че си прав. Това значи, че ще трябва да си уредя среща с губернатора.

Преследващия елен не можа да сдържи усмивката си.

— Мисля, че като първата американка, пристигнала в Санта Фе, изобщо няма да ти е трудно да си уредиш среща с него. Пък и вярвам в способността ти да убеждаваш хората!

Тя го изгледа остро.

— Със Сантяго сте чели дневника ми! Значи затова ме остави да си вървя!

Индианецът не отрече.

— И той ли ще дойде в Санта Фе, за да ме следи отблизо, или това е твоя работа?

— Нека просто кажем, че съм реши и да не те изпускам от очи за твое собствено добро. Сантяго има по-важна работа на юг, не после ще

се върне.

„Дано, когато пристигне в Санта Фе, ние със Самюъл вече да сме на път обратно за Съединените щати!“ — помисли си Елайза.

Дворецът на губернатори изобщо не приличаше на американската представа за дом на управител на толкова голяма провинция като Ню Мексико. Ниската, варосана сграда в стил пуебло имаше широк портал. Под сянката му се бяха разположили много мъже: диви команчи и спретнато облечени *ricos*. Военните от местния гарнизон имаха строева подготовка. Американската дама, за която се носеха слухове, че е пристигнала в Санта Фе от Сейнт Луис, прекоси площада и веднага привлече вниманието на всички. Кабалеросите моментално свалиха широкополите си шапки и галантно се поклониха, а простите *genizaros* зяпнаха от възхита. Дори команчите я удостоиха с поглед, в който се четеше повече любопитство, отколкото нахалство. Елайза мина покрай тях през главната врата, чиито пазачи бяха прекалено впечатлени от нея, за да направят опит да я спрат. Само след няколко секунди тя вече се намираше в оскъдно мебелираната чакалня и очакваше губернаторът да я приеме. Докато се разхождаше нетърпеливо, тя си припомни всичко, което бе научила след пристигането си в града. Малката, груба странноприемница, в която я бе завел Преследващия елен, ѝ осигури нещо повече от храна и покрив над главата. Старата собственичка я информира, че американец, отговарящ на описанието на Самюъл, е пристигнал в града преди няколко седмици и сега е в затвора. Елайза реши да не разпитва повече, за да не привлече вниманието на подозрителните испански власти, а да изчака да се срещне лично с губернатора. Знаеше, че и тя, и Самюъл лесно могат да изчезнат завинаги в някоя испанска тъмница! В стаята влезе висок, красив млад офицер и ѝ се поклони учтиво:

— Хиляди извинения, че ви накарахме да чакате толкова дълго, мадам Лувоа, но негово превъзходителство ще ви приеме веднага! Аз съм вторият по чин тук след губернатора. Казвам се лейтенант Раул Кастал. За мен е удоволствие да ви приветствам с добре дошли в Санта Фе! — той я изгледа изпод притворените си очи, докато ѝ целуваше ръка. Изключителна жена! Приятелят му, информаторът от Ню Орлиънс, Кларк Джеймисън, не бе преувеличил. Тя бе красива и опасна. Пристигането ѝ в Санта Фе предвещаваше неприятности. Глупавият ѝ брат не им бе създал много проблеми, защото Алънкастър

не му вярваше, но Елайза Лувоа можеше да провали добре изпитаните им планове.

Докато се усмихваше на елегантния военен, тя забеляза напрегнатия поглед на тъмните му очи. Светлокафявата му коса бе вързана назад с кадифена панделка, а мустаците му бяха идеално оформени, но въпреки изрядния му вид нещо в него я отблъскваше. Въпреки кавалерското му държание красивият офицер я караше да се чувства неудобно. Името му ѝ се струваше познато.

— Много сте любезен, лейтенант Кастал — каза тя и го последва към приемната.

Губернатор Алънкастър се оказа слаб мъж с изпито лице на роден естет. Оредяващата му сива коса бе късо подстригана, а униформата му бе учудващо семпла за високия пост, който заемаше. Той не носеше никакви лъскави медали или панделки, каквито имаха американските или европейските висши офицери. Кожената му жилетка говореше за човек, който прекарва повече време навън в движение. За това свидетелстваше и обветреното му, загоряло лице и студените сини очи.

— Мадам Лувоа, дошли сте много отдалеч! Какво води една френска лейди в Ню Мексико? — попита той на френски.

Тя посрещна спокойно преценяващия му поглед и отговори на същия език:

— Дойдох да търся брат си, губернатор Алънкастър. Той е ваш затворник. Казва се Самюъл Шелби.

Губернаторът поглади брадичката си и покани Елайза да седне в едно дъбово кресло с бродирани кадифени възглавници. Като се разхождаше около голямата маса, служеща му за бюро, Алънкастър каза:

— А, да. Младият американец, който твърди, че е офицер от американската армия, но пристигна тук цивилен.

— Той е лейтенант от армията на Съединените щати, ваше превъзходителство!

Той се взря в нея с непроницаем поглед.

— А има сестра — французойка. Намирам го за доста странно, мадам!

— Самюъл също говори френски, но и двамата сме американци. Няма никаква тайна — майка ни беше французойка. Баща ни беше от

Вирджиния. Аз съм омъжена за френски дипломат на служба при императора. Освен съпруга ми и моя брат нямам други живи роднини, ваше превъзходителство!

Съмняваше се, че ще може да въздейства върху чувствата му, но си струваше да опита.

— Дори и да е така, негово католическо превъзходителство не разрешава присъствието на чужденци в тези затънтени краища. Точно сега отношенията между Испания и Щатите са много обтегнати.

— Още една причина да ни изслушате, губернатор Алънкастър! Не зная какво ви е казал брат ми, понеже не сме се виждали повече от година, но мога да ви разкажа моята история и вие ще я сравните с неговата. Нашето правителство не желае война с вас!

Елайза му разказа, че Самюъл бе разбрал за плана на генерал Уилкинсън да изпрати лейтенант Пайк в испанска територия, за да може да хванат експедицията му и да я докарат в Санта Фе.

— Така че, разбирате ли, губернаторе, той не е имал време да направи нищо друго, освен да скрие информацията за това на място, където ще я намеря само аз. Симулирал е смъртта си и се е присъединил към лейтенант Пайк в Сейнт Чарлс, преоблечен като граждански гражданин, владеещ испански.

По средата на разказа си Елайза премина на този език. Алънкастър вдигна вежди, но не я прекъсна и я остави да довърши историята си.

— Той искаше да ви убеди, че президентът Джеферсън желае да избегне скандала. Генерал Уилкинсън е действал без неговото одобрение.

— Какво се надява да спечели? — прекъсна я губернаторът, без да сваля от нея студения поглед на изучаващите я сини очи. Елайза не искаше да издаде колко слабо е новото федерално обединение, като разкрие напълно заговора на Уилкинсън. Дали Алънкастър знаеше, че генералът е агент 13? Дали Самюъл му бе казал?

— Генералът си има своите политически амбиции. С помощта на военни действия би могъл да ги осъществи — внимателно отвърна тя.

За пръв път губернаторът се усмихна.

— Да не би да намекувате, че е безпринципен опортюнист?

— Вие го казахте, ваше превъзходителство, но трябва да се съглася с вас! Ако войниците ви бързо открият лейтенант Пайк и

върнат експедицията му в Щатите, инцидентът няма да има никакви последици.

Алнкастър я изучаваше с поглед. Знаеше ли тя за заповедите, които бе получил от генерал-губернатора Салкедо за залавянето и изпращането на групата на Пайк в Чихуахуа? Вероятно не, и той нямаше никакво намерение да я информира. Колкото по-малко се говореше по този опасен въпрос, толкова по-добре!

— Войниците ми вече търсят лейтенант Пайк. Когато го хванем, ще решим какво да правим — той смени темата и като се усмихна, каза: — Вие трябва да сте много смела жена, за да се решите да дойдете тук, където никога не е стъпвала американка. Как успяхте да го направите?

Елайза му отвърна с тъжна усмивка.

— Отчаяно желях да открия Самюъл, след като разбрах, че е жив и на път за Санта Фе. Наех си водач... всъщност, той е испански търговец на коне и кожи в Сейнт Луис — казва се Сантяго Куин.

— Чувал съм за него — отвърна Алнкастър, като се чудеше как ли са се спогаждали жена от такова добро семейство и синът на Колорадо Куин. — Трябва да сте много издръжлива, за да преживеете трудностите и изпитанията по пътя през прериите.

— За мен бе цяло изпитание! Моля ви, ваше превъзходителство, не може ли поне да поговоря с брат си, след като идвам от толкова далеч? — тя затаи дъх и се приведе напред.

— След разговора си с вас искам да видя лейтенант Шелби още веднъж, но насаме. Междувременно вие можете да се върнете там, където сте отседнали — това не беше молба. — Ще ви уведомя кога можете да видите лейтенанта.

От другата страна на вратата Раул Кастал ги подслушваше. Сантяго Куин — убиецът на брат му бе още жив и се бе върнал в Ню Мексико! Замислен, той бързо се отдалечи. Навремето речни пирати бяха избили всички на кораба, където Сантяго бе ангажирал място за себе си. Решил, че Куик е мъртъв, Кастал се бе върнал към военната си служба. След няколко години той отново бе прехвърлен в Санта Фе, където да изчака и да помогне на генерал Салкедо за завземането на властта. Колко хубаво, че самата съдба се беше погрижила да изпрати Куин право в ръцете му! Така най-после щеше да си отмъсти.

Кръчмата бе тъмна. Миришеше на чесън и пот. Джефри Соамс тъкмо довършваше трета чаша отвратително питие, което местните наричаха уиски.

— Защо се оставих Брендън да ме убеди да дойда в тази дупка! — измърмори той. Колко глупаво от страна на Шийн да бъде пречукан заради една жена! — той отново прокле късмета на Сантяго Куин. Не Шийн, а испанецът трябваше да падне убит!

В препълнената с търговци кръчма влезе мъж в натруфената униформа на испанската армия. Приличаше на паун в гнездо на лешояди. Дори и полупиян, Соамс не забравяше, че на американците им бе забранено да бъдат на испанска територия, затова той се приведе ниско над чашата си, молейки се лейтенантът да мине край него, без да му обърне внимание. Но Кастал веднага го позна. През Санта Фе бяха преминавали много такива като него и никой не ги закачаше, ако извършваха незаконната си търговия възможно най-дискретно и плащаха, на когото трябва. Сега обаче той имаше сметки за уреждане с него.

— Сеньор Соамс? — попита лейтенантът, като застана до клатещата се маса от борово дърво и сложи ръка на сабята си. Самюъл се замисли дали да не използва малкото си познания на испански, но реши, че не би могъл да заблуди никого, че е испанец.

— Може и да съм Соамс. Какво от това? — предизвикателно отвърна той и пъкна ръка под масата за ловджийския нож, висящ на колана му.

— На ваше място не бих докосвал ножа, сеньор Соамс, освен ако не искате да умрете! — меко го посъветва Кастал. — Което би било голяма грешка, като се има предвид, че можете не само да си останете жив, но и да станете много богат човек!

Кървясалите очи на Соамс се вторачиха в него с подозрение.

— Богат ли? — присмя му се той. — Този проклет керван не ми плати достатъчно, за да си купя дори една чаша свястно уиски!

— Ти си от хората на Сантяго Куин, нали?

Соамс започна да изтрезнява. Веднага си даде сметка колко несигурно бе положението му в момента.

— Само наемник. Куин каза, че има разрешение за търговия. Той е испанец.

Кастал се усмихна и каза:

— Искам да ти дам възможност да спечелиш малко истинско испанско сребро. Да излезем навън и ще ти обясня как... но само на четири очи.

Пияният глупак веднага се подчини. Това бе добре за Кастал. Скоро грубият американец щеше да се превърне в негов роб.

Когато излязоха навън, Соамс потри ръце и се огледа неспокойно. Бяха сами на пустата улица.

— Значи искаш Куин? Аз също си имам лични сметки за уреждане с него.

Кастал знаеше и за това. Бе разбрал за партньора на Соамс, убит от испанеца по време на пътуването.

— Когато Испания притежаваше тези земи, властите издирваха Куин за убийство в Ню Орлиънс. Бих искал правосъдието най-после да възтържествува, но, уви, никой не може да го пипне и с пръст в Ню Мексико, освен ако ти не ми помогнеш.

— До мен достигнаха някои слухове за търговията му с апахите — само слухове, нали разбираш?

В действителност Кастал бе прекарал целия ден в издирване на доносниците си из целия град, за да научи нещо за изчезналия Куин.

Този мъж бе недоволен от Сантяго и можеше да се разприказва.

— Чух нещо за заминаването му на юг, към Камино Реал. Стоката се разпродаде тук, в Санта Фе, от неговия партньор индианеца. Защо ще иска да продължи пътя си, след като вече няма с какво да търгува?

Соамс сви рамене.

— Всичко, което знам, е, че отива да се срещне с някого близо до Чихуахуа Сити. Може би с апахите? Виж, ако разбере, че ти казвам това, ще ми пререже гърлото. Вземи хората си и тръгни след него. Много неща могат да се случат по пътя към Чихуахуа на един самотен ездач... — той не довърши изречението си, после допълни: — А среброто ми?

— Много неща могат да се случат и с един пиян глупак на пуста задна улица в Санта Фе, amigo! — каза Кастал и в тъмнината проблесна острието на италианския му нож. Соамс извика и е свлече на земята. Раул го обърна по гръб, за да е сигурен, че е мъртъв, после с бързи, решителни стъпки се отдалечи.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Ел Камина Реал, близо до Чихуахуа Сити

Сантяго препускаше на юг. Ако сведенията на Точния лък се окажеха верни, щеше да настигне Хоакин след няколко дни. Радваше се, че ще се види с брат си, но нямаше особено желание да му разкаже всичко за историята с Елайза. Връзката на Хоакин и Орлена беше преодоляла какви ли не опасности и обрати на съдбата, но те се обичаха. Дали и Елайза изпитваше същите чувства към него? Все още си спомняше отчаянието ѝ, когато ѝ бе предложил да се омъжи за него. Не беше ли прибързал в преценката си за нейната вина? Бракът ѝ явно е бил нещастен. Може би затова тя не искаше да се обвързва отново, особено пък с мъж, който според нея нямаше никакви пари, за да ѝ осигури приличен живот. „По-добре да не мисля за това“ — измърмори той на Чиста кръв. Отново се замисли за своя полубрат. Напоследък Хоакин рядко се проявяваше като индианския защитник Нощния вятър. Последната му акция бе много специална. Той беше нападнал памуковите плантации при Енсенилас само за да освободи десетките роби апахи, които бяха принудени да работят там при непоносимо тежки условия. Повечето от тях бяха още деца, чиито близки бяха избити. Навремето се бе случило същото и с Нощния вятър. В момента Хоакин ги отвеждаше при стария францисканец, отец Бартоломе. Свещеникът имаше училище край Чихуахуа Сити. Там за децата щяха да се грижат добре. През последните години стотици индианчета бяха спасени по този начин. Бяха минали почти две години, откакто Сантяго за последен път бе посетил отец Бартоломе, който бе неговият пръв учител в Нова Испания. Нямаше търпение да се срещне със стареца. Нуждаеше се от спокойствието и мира, които излъчваше светият човек. Сантяго разсеяно преведе коня си между кактусовите храсти. Този пустинен участък от пътя винаги му бе правил огромно впечатление, като се има предвид, че съвсем наблизко се намираха плодородни речни долини с плодни дръвчета и ниви, засети с царевица. Сантяго чу тропот от коне, преди да ги види. След него препускаха испански войници. Като се убеди, че не бяха

команчи или някакви други бандити, той спокойно продължи пътя си. Но защо ли се бяха разбързали толкова? Нима бяха разбрали къде ще отведе децата Нощния вятър? Не биха си дали труда да дойдат чак дотук само за да си върнат обратно десетина роби, но пък щеше да им достави огромно удоволствие да заловят известния със своята смелост Нощния вятър. Докато ги гледаше как се приближават, Сантяго бе обзет от безпокойство. Нямаше как да се скрие в тази гола, равна местност. Войниците преваляха и последното малко възвишение и го забелязаха. Той спря и ги изчака да се приближат. Двамата мъже, които язدهа начело, бяха облечен в сиво — сержантът и неговият оръженосец — очевидно опитни гвардейски войници. Когато намалиха ход, за да се изравнят с него, Сантяго вдигна ръка за поздрав. И двамата бяха извадили мускетите си, готови за стрелба, въпреки че не се целеха в него. Той премести погледа си от тях към лейтенанта, който тъкмо ги настигна.

Слънцето светеше откъм гърба му пък и не можеше да види добре новодошлия заради широкополата шапка, която прикриваше лицето му. Обаче мъжът му се стори познат.

— Виждам, че не ме позна, ирландцецо! — Раул Кастал вдигна ръка, за да нареди на хората си да заобиколят Сантяго от всички страни.

Щом чу подигравателния му глас, Куин се пресегна за пистолета, но застаналият зад него сержант опря в гърба му дулото на пушката си. Сантяго вдигна ръце и се вторачи в тъмните, пълни с омраза очи на отколешния си враг.

— Значи още те е страх да се изправиш сам срещу мен като истински мъж, Раул! — и той посочи шестимата войници, до един насочили оръжията си към него, готови за стрелба.

— Би било прекалено лесно и бързо да умреш на дуел, Куин.

— Същото важи и за теб, но ти май не си готов да поемеш този риск!

На красивото лице на Кастал се появи студена усмивка.

— Ако умра, ти пак ще се измъкнеш ненаказан за смъртта на брат ми.

— Много добре знаеш, че това не беше убийство, пък и вече не ме търсят нито в Ню Мексико, нито в Ню Орлиънс!

— Всички знаят, че си просто един ренегат, търгуващ с апахите. Това е сериозно престъпление в Ню Мексико.

— Значи единственото, което искаш, е да възтържествува справедливостта, така ли? — въпреки че имаше нищожни шансове за това, Сантяго си даваше сметка, че трябва да се опита да избяга. Не му се щеше да мисли какво ще направи с него отмъстителният креол. — Убий ме и бъди проклет, Кастал! — извика той, с лявата си ръка изби опряната в гърба му пушка, приведе се наляво и се втурна напред към лейтенанта.

Почти успя, но копелето се измъкна на косъм от сигурната смърт. Изгърмя мускет и Сантяго се свлече в безсъзнание на земята, преди да успее да пререже гърлото на Кастал с ножа си, който само се плъзна настрани и уцели креола в дясната ръка. После всичко потъна в тъмнина.

Когато дойде в съзнание, Сантяго откри, че е вързан върху коня си, така че нямаше как да измъкне ръцете и краката си. Опита се да се изправи на седлото. Главата го болеше, а зрението му бе силно замъглено. Не можеше да се изправи, понеже ръцете му бяха завързани здраво с въжето.

— А, виждам, че отново си сред нас! Добре! Сега мога да ти кажа какво те чака в края на пътя. Нали не си се надявал, че като се опиташ да ме убиеш, ще умреш бързо и безболезнено?

— Още секунда и щях да прережа гърлото ти, Кастал! — отвърна с прегракнал глас Сантяго и се загледа в окървавената превръзка на дясната ръка на лейтенанта. Чувстваше езика си подут, а устата — суха като праха по пътя. Изобщо не си направи труда да помоли за вода. Кастал отпи голяма глътка от дървената манерка, окачена встрани от седлото му, после се пресегна и изля малко вода върху гривата на Чиста кръв, само на няколко сантиметра от главата на Сантяго.

— Не си ли жаден, а? — подигравателно попита той, когато Куин дори не се опита да се наведе напред към безценната течност. Засмя се. — Ще ожаднееш, докато стигнем Санта Фе, но не се безпокой, ще ти давам достатъчно вода, за да останеш жив!

Сантяго не отговори и Кастал продължи, без да откъсва поглед от лицето му.

— Имам специални планове за теб. Откакто научих за чудотворното ти възкръсване, не съм преставал да мисля как да умреш.

На високия хълм в северната част на града има един стар затвор. Преди са го използвали за тъмница за задържаните индианци, но напоследък губернаторите са все хора с меки сърца, които смятат, че сградата не е подходяща за целта — нещо, в което твърдо е вярвал баща ти, докато е управлявал града!

Куин стисна устни. Раул се усмихна.

— О, да, знаменитият ти баща е бил доста изобретателен мъж! Имал желязна килия горе-долу с размерите на ковчег, в която държал най-непокорните затворници. Ако сега си гладен и жаден, изменнико, почакай да видиш как ще се чувстваш, щом прекараш само ден сред тези железни стени. Ще запаля факли наоколо, за да помогна на жаркото лятно слънце да си свърши по-добре работата! Кожата ти ще започне да се свлича!

Сантяго си припомни мъченията, на които бяха подложили Хоакин в тази килия, и усети, че започва да му се повдига.

Интересно дали Алънкастър знаеше за действията на Кастал. Губернаторът сигурно щеше да иска да го разпита, но не би одобрил методите на своя лейтенант. Нямах смисъл да се надява на това. Кастал щеше да вкара пленника си в запустелия затвор през нощта.

— За бога, какво правиш тук? — Самюъл притисна Елайза в прегръдките си.

Когато го въведеха в малката стаичка, той бе очаквал поредния разпит, но не и да види родната си сестра!

— Аз съм тази, която трябва да ти се кара! Това, което направи, бе възможно най-идиотското, глупаво, опасно нещо, което може да се измисли! Ти си войник, а не шпионин! Слава богу, че остави писмата на място, където можех да ги намеря само аз!

— Ти трябваше да предадеш информацията на хората на Джеферсън. Ако знаех, че ще дойдеш тук, щях да тръгна, без да оставя и ред!

— Нямах време! Трябваше да действам незабавно! — отвърна тя.

— Аз също нямах избор — защити се той. После се отдалечи от нея и прокара нервно ръка през косата си. — И ти ли си арестувана? Човек трудно може да убеди губернатора, в каквото и да е.

— Не съм толкова сигурна. Алънкастър е суров, но справедлив и аз мисля, че двамата ще успеем да го убедим в добрите намерения на президента. В момента той изпрати патрул да търси експедицията на Пайк.

Самюъл се усмихна тъжно.

— Това го знам и аз. Почти ни заловиха в лагера на понийте малко преди да успея да избягам.

— Каж ми всичко, което знаеш за експедицията! Къде се намират сега?

— Не бързай толкова, умна ми сестро! — смъмри я Самюъл.

— Аз съм по-голямата, не помниш ли?

— За мен си все още малкото момиченце от нашето детство — пред неговите метър и осемдесет тя наистина изглеждаше дребничка. — Лайза, аз също минах по този път. Пълно е с диваци и змии. Как, за бога, успя да оцелееш?

— Диваците ми бяха най-малката грижа. Що се отнася до змиите, мисля, че щом оживях след смъртоносно ухапване, не е толкова тясно да ме убие човек!

Той пребледня. Чувстваше се виновен за това, което е трябвало да преживее сестра му.

— Как пристигна тук? Генерал Уилкинсън едва ли ти е осигурил охрана?

— Наех един човек — тихо отвърна тя. — Испанец, който добре познава пътя. Изминава това разстояние няколко пъти годишно.

— За малкото време, което прекарах в Сейнт Луис, научих само за един мъж, който отговаря на описанието ти — испански ренегат, полуирландец и истински главорез на име...

— Сантяго Куин. Да, Самюъл! И трябва да ти кажа, че той се оказа прекрасен водач!

Самюъл присви очи и се вгледа в лицето ѝ, като не пропусна да отбележи, че тя отбягва погледа му.

— Лайза...

— Предпочитам да не говорим повече за Куин — прекъсна го с такава решителност, че той само въздъхна и примирено вдигна ръце, когато Елайза продължи: — Сега ми разкажи всичко за лейтенант Пайк! Трябва да го знам! Тази вечер ще вечеряме с губернатора.

— Пайк е по-страшен и от торнадо — кисело отвърна брат ѝ.

Изражението ѝ се промени за момент, но те веднага дойде на себе си и каза:

— Знам от опит колко опасни могат да бъдат силните ветрове. Моля те, продължавай!

Масата бе застлана с бяла покривка, горяха красиви сребърни свещници. Алънкастър се бе постарал за гостите си. Тримата се губеха в огромната столова. Няколко индианци започнаха да сервират вкусно месо и пресни зеленчуци. Като наля вино, Алънкастър вдигна чаша:

— Искам да вдигна тост с нашето отлично вино!

Елайза и Самюъл също вдигнаха чаши.

— Да прием за една смела сестра и нейния брат, рискували живота си в служба на родината и в името на мира!

— За испанската вежливост! — отвърна гостенката и тримата отпиха от чашите си.

— Да разбирам ли, че най-после сте решили, че намеренията ни са благородни, ваша светлост? — попита Самюъл.

— Открихте ли лейтенант Пайк? — намеси се и Елайза.

— Никой от хората ми не го е открил все още. Това е много странно, защото, дори и да бе избрал някой заобиколен път вече трябваше да сме го засекли. Вероятно се е загубил!

Младият мъж учтиво отбеляза:

— Никога не съм срещал по-неориентиран човек от него. И сякаш за да усложни нещата още повече, той на няколко пъти се отклони от пътя си, като така рискува живота на хората си. Тръгваше към всяко малко ручейче или пък възвишение на хоризонта. Много лошо се справя с поставената му задача — да се остави да го хванат!

— Ще го пипнем, не се безпокойте! Въпреки че трябва да го направим колкото се може по-скоро, преди да паднат снеговете. Ако наистина са толкова зле екипирани, едва ли ще оцелеят в такова време.

Преди Елайза да успее да зададе въпроса си, Алънкастър каза:

— Стига сме говорили за този безумец Пайк! Имам добри новини за вас. Току-що получих уверение, че войната ще бъде избегната. Вашият генерал Уилкинсън е решил да се съобрази с желанията на своя президент. Отпътувал е от Нехитохес в Сабине, за да сключи договор с испанските военни сили там. Ако и двете страни

не прекрачват неутралните територии, мисля, че напрежението скоро ще спадне.

— Тази новина изисква специален тост! — възкликна Самюъл и погледна сестра си.

„Какво ли значи това? Защо ли Уилкинсън е решил да загърби Мексиканската асоциация и испанските метежници?“ — помисли си Елайза.

— Сигурно ще се радвате да научите, че съм ви уредил безопасно пътуване към дома, веднага щом ескортът ви се приготви, ще тръгнете през Тексас към Ню Орлиънс. Казват, че природата там е прекрасна по това време на годината!

— Във всеки случай, ще е много по-хубава, от колкото по високите равнини! — каза Самюъл.

— Много сме ви благодарни, ваша светлост! — младата жена искаше да научи нещо повече за планове на Алънкастър относно Пайк, но се съмняваше, че ще получи отговор. По всяка вероятност губернаторът щеше да го затвори.

Точно в този момент на вратата се почука и в стаята влезе един адютант с писмо за губернатора. Той набързо го прочете и се изправи, като се извини на гостите си, че трябва да ги напусне, преди вечерята да е свършила.

— Много тревожни новини. Нашите съюзници команчите са отвлекли дъщерята на много важен земевладелец от Таос, който командва голяма войска част. Трябва веднага да отида да видя как можем да избегнем пълната катастрофа! Докато ме няма, ще командва лейтенант Кастал. Ако имате нужда от нещо, преди да си тръгнете, обръщайте се към него!

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Не ми харесва това, че лейтенант Кастал ще замества губернатора — каза Елайза на Самюъл. Тя погледна през прозореца на хотелската си стая. Нахалният креол току-що бе минал по улицата.

— Да не ти е правил неприлични намеци? — попита брат ѝ.

Сестра му се обърна и му се усмихна печално:

— Какъв защитник си имам! Самюъл, вече много години успявам да се грижа сама за себе си! Лесно мога да извъртя подобни предложения в моя полза — тя нервно прехапа устни, чудейки се как, по-добре да му обясни инстинктите, които се бяха развили у нея през годините на шпионска работа. Нещо непрекъснато я измъчваше — само да можеше да си го спомни! — Нямам доверие на Кастал. Той е много повече от прост испански офицер на граничната линия — френският му е съвършен.

Самюъл сви рамене.

— Както и на Алънкастър. Това е нормално за един образован мъж. Да не мислиш, че Кастал е замесен в заговора на Уилкинсън?

— Не е невъзможно. Мексиканската асоциация в Ню Орлиънс има широки връзки из цяла Нова Испания.

— Мисля, че можем да вярваме на Алънкастър — намеси се Самюъл.

— Още една причина да сме нащрек сега, когато сме зависими от Кастал. Ще ми се ескортът ни да бе готов преди заминаването на губернатора. Искам по-скоро да се махна от Ню Мексико.

— Лайза... — Самюъл се готвеше да зададе въпроса, който не му даваше мира от мига, когато научи, че сестра му е пресякла прериите, водена от испанския ренегат. — Каза, че Куин и сестра му са ти спасили живота. А сега нямаш търпение да си тръгнеш още преди той да е пристигнал в Санта Фе. Той ли е причината, поради която не желаеш никога повече да видиш Ню Мексико?

Тя отчаяно искаше да запази тайната си от Самюъл, за когото бе по-добре да не знае за връзката ѝ с Куин, както и за истинското положение на брака ѝ с Едуард.

— Трудностите по пътя бяха достатъчни, за да ме накарат да мечтая за американска земя, Самюъл. Испанецът бе добър водач. Той спаси живота ми. Това е всичко — Елайза се извърна. Самюъл усети, че сестра му не казва всичко.

— Доста си се променила от времето, когато бяхме деца, Елайза! Знам, че Лувоа е виновен за това, но не можеш да ме заблудиш! Проверих някои неща за този испанец, откакто губернаторът ме пусна на свобода. Има репутацията на женкар и...

Силно почукване на вратата ги прекъсна. Доволна, че така ще сложи край на въпросите на Самюъл, Елайза покани госта да влезе.

Преследващия елен бе с риза и панталони от еленова кожа — обичайното облекло за траперите и търговците от пограничните райони. Беше отрязал опашката си и не бе бръснал главата си. Той се обърна към нея със сериозно изражение:

— Току-що получих лоши новини от индианците в Алкадо отвъд реката. Заловили са Сантяго по пътя към Чихуахуа и са го довели в пустия затвор на хълма, — и той посочи с ръка възвишението, което се виждаше през прозореца.

Сърцето ѝ спря да бие.

— Заловен! Да не са разбрали за оръжията!

— Не, оръжията отдавна са при липаните — Кастал не може да докаже нищо. Спомняш ли си дуела на Сантяго в Ню Орлиънс?

— О, боже! Кастал! Това беше името на семейството! — Елайза притисна длан към устата си. — Трябваше да си спомня! Когато срещнах лейтенанта, веднага ми се стори подозрителен, но не знаеха защо.

— Креолът трябва да е смятал Сантяго за мъртъв през всичките тези години. Отскоро са го прехвърлили на служба в Санта Фе, където сигурно е научил истината. Той ще убие приятеля ми, Елайза!

— Но той няма право! На какви законни основания може да го задържа в Ню Мексико, след като не знае за търговията с оръжие?

— Търговия с оръжие? Лайза, не бива да се забъркваш с тези контрабандисти. — Самюъл се опитваше да застане между сестра си и Преследващия елен.

Тя отстрани брат си.

— Самюъл, това е Преследващия елен, мой много добър приятел. Без него не знам как щях да преживея дългото пътуване.

Преследващ елен, това е моят твърдоглав брат лейтенант Самюъл Шелби. Не му обръщай внимание и ми разкажи всичко!

Брат й се намръщи, но млъкна. Преследващия елен обясни:

— Кастал няма нужда от законни основания, за да го арестува. Явно е получил информацията за пътуването на Сантяго на юг, за да се срещне с Нощния вятър от Джефри Соамс.

— Нощния вятър! Водачът на апахите?

Самюъл все по-малко и по-малко разбираше за какво става дума. Сестра му и едрият индианец изобщо не му обърнаха внимание. Преследващия елен продължи:

— Войниците на лейтенанта докарали Сантяго в затвора рано тази сутрин. Никой не знае, че той е там.

— А докато Алънкастър отсъства, управлението на града е в ръцете на Кастал — тя можеше да прочете в очите на индианеца колко сериозно е положението.

— С колко време разполагаме?

— Кастал няма просто да убие Сантяго. Неслучайно го е довел в този затвор. Уредите за измъчване в него са изобретение на бащата на Куин от времето, когато е бил губернатор на града.

Тя се ужаси. Когато отново бе в състояние да говори, попита:

— Какви са плановете ти и как мога да ти помогна?

— Чакай малко...

— Той спаси живота ми, Самюъл! — тихо каза Елайза.

Брат й се взря в бледото й лице.

— Става дума за много повече от дълг на честта, нали, Лайза?

Преследващия елен се намеси:

— Нямаме време за това. Отивам да доведа Нощния вятър. Той и хората му са единствената ни надежда да освободим Сантяго. Но това ще отнеме време — а ние не разполагаме с много, особено след като Кастал започне мръсните си игри с Куин. Жителите на Аналко ми разказаха доста неща за лейтенанта. Той май е не по-малко луд от Конъл Куин!

— Ще се постарая да ти осигуря необходимото време, Преследващ елен!

Елайза се чудеше как да подходи към студения креол. Обърна се към Самюъл и го попита:

— Би ли тръгнал след губернатора? Може би той ще успее да се върне, преди Преследващия елен да намери брата на Сантяго!

— Небезизвестният лидер на апахите! — мрачно каза Самюъл.

— Малко хора знаят за тяхното родство — предупреди го Преследващия елен.

Самюъл изгледа индианеца, после отново се обърна към сестра си и въздъхна:

— Трябва да си осигуря кон и да получа информация за това, как да стигна до Таос. Ако яздя достатъчно бързо, може и да успея да върна Алънкастър тук навреме — ако, разбира се, той реши, че това приятелче Куин си заслужава труда и времето. Но не искам да се излагаш на каквато и да било опасност, Елайза!

— Не се безпокой — излъга го тя, като едновременно почти го изблъска към вратата.

— Той е много опасен човек, а ти си на непозната територия — неговата територия, Елайза! — брат ѝ не се предаваше току-така.

Тя поклати глава и каза меко:

— Почти целия си живот съм прекарала на чужда земя и сред опасни мъже! Не съм глупачка, Самюъл! Ще внимавам!

Той все още не бе напълно убеден.

— Не трябва да те оставям сама.

— Просто ще използвам чара си върху тази змия в човешки образ, и то само докато доведеш помощ!

— Спомняш ли си последната си среща със змия, Елайза? — намръщено попита Самюъл.

Лицето ѝ изразяваше твърда решимост да направи каквото е намислила. Нямахше смисъл да се опитва да я разубеждава — по-добре да доведе Алънкастър възможно най-бързо! Питаше се какво ли означава за нея този испанец.

Той хвана сестра си за раменете.

— Обещай ми, че няма да направиш някоя глупост, така че да настроиш Кастал против себе си!

— Отдавна съм в тази игра — имам повече опит и от двама ви! — тя се взря в тъмните очи на брат си, а после и в разтревоженото лице на Преследващия елен. — Трябва да намерите помощ възможно най-бързо!

В отговор индианецът само кимна — той знаеше за чувствата ѝ към Сантяго. Елайза се огледа критично в огледалото и реши, че видът ѝ е съвсем приличен. Вече бе уведомила лейтенанта, че се налага да се видят. Той я бе поканил да вечерят заедно в двореца на губернатора. Личният му ординарец щеше да я придружи до там.

— Тази вечер трябва да се постарая да го държа надалече от Сантяго! — измърмори тя, докато разглеждаше лилавата копринена рокля, която Сантяго ѝ бе наредил да вземе на брега на река Мисури, след като я беше накарал да изостави всичките си други официални тоалети. Сантяго! Сърцето ѝ заби по-бързо. Тя продължи да обмисля как да се държи с Кастал.

При първата им среща бе разбрала, че креолът я харесва. Нямаше да е трудно да го съблазни. Елайза си даде сметка, че е готова дори на това, за да спаси Сантяго, и мисълта я шокира. Но ако спи с Кастал, едва ли ще промени нещата. Той едва ли би се отказал от отмъщението заради една жена. Всъщност, ако не изиграеше картите си добре, креолът можеше да затвори и нея при Сантяго! Приглади още веднъж косата си и намести аметистовата шнола, която придържаше големия, лъскав кок. Не, щеше да е голяма грешка да покаже на Кастал колко много означава за нея този мъж. Дори и да имаше някаква политическа власт, едва ли можеше да се възползва от нея в този затънтен край.

Кастал едва ли би обърнал внимание на заплахите ѝ, както нямаше да се впечатли и от женските ѝ хитрини.

Тревогата за Сантяго ѝ пречеше да обмисли всичко хладнокръвно, както бе правила в подобни ситуации преди. Елайза отиде до малкото легло, взе копринената си чантичка и се приготви да върви. Изпратените да я вземат войници я чакаха от доста време.

— Ще трябва да действам по инстинкт. Убедена съм, че и той е от заговорниците. Но как мога да се възползвам от това?

Веднага щом мина през голямата, празна зала на двореца, за да бъде въведена в частната столова, тя разбра, че е имала всички основания да се страхува. А ако Кастал усетеше нейната несигурност, щеше да се нахвърли отгоре ѝ като хрътка върху ранен заек.

Косата му бе безукорно сресана назад, разкривайки аристократичните черти на лицето му. Беше се постарал доста, за да изглежда възможно най-добре. Носеше тъмносиня униформа със златни ресни. За разлика от аскета Алънкастър този мъж обичаше да

излага на показ властта си. Когато се усмихна и се наведе над ръката ѝ, за да я целуне галантно, Елайза видя в очите му да гори студен като смъртта пламък.

— Добре дошли, мадам Лувоа. Станали сте още по-красива от времето на първата ни среща в Санта Фе. Вие привлякохте вниманието ми още в деня, когато пристигнахте тук! — каза той на перфектен френски. Устните му докоснаха ръката ѝ и Елайза едва се сдържа да не се дръпне с отвращение.

— Много мило от ваша страна, че ме поканихте на вечеря, лейтенант! Или предпочитате да ви наричам губернатор?

Усмихна ѝ се хищно.

— Нека забравим за титлите тази вечер — каза Кастал и я придружи до мястото, където един прислужник индиец я чакаше, за да ѝ помогне да се настани край красиво наредената маса.

— За мен е огромна чест да забавлявам първата американка, посетила Санта Фе, докато негово превъзходителство отсъства от града. Мислех, че и брат ви ще се присъедини към нас.

Навлизаха в опасни води.

— Самюъл се е влюбил в тези диви, екзотични земи — предпазливо заобяснява тя. — Нае един трапер, за да го води, докато ловува наоколо — и без това разполагаме с няколко дни, докато губернатор Алънкастър се върне и ние си тръгнем.

— Брат ви успя ли да изпълни мисията си пред губернатора? — попита я Кастал, докато наливаше червено вино в чашата ѝ.

Елайза сви рамене и отпи, за да си даде време за отговора.

Сигурно бе подслушвал разговора ѝ с Алънкастър, когато се бе опитвала да спаси брат си.

— Брат ми, ми е много скъп, лейтенанте! — тя се усмихна и продължи: — Но често той е прекалено честен и предан на благородната кауза. Мисията му бе опасна, но, за съжаление, напълно безполезна. Успях да уредя безопасното му завръщане у дома и това е всичко, което има значение за мен — отново се усмихна и смени темата: — Моля ви, кажете ми откога служите на Ню Мексико?

— Отскоро. Преди френският император да продаде Ню Орлиънс на вашата родина, служих там. — Очите му се вторачиха със стъклен поглед в сгъстяващия се мрак навън. — Моето семейство има стари традиции във военната служба за испанския монарх. Повечето от

времето си прекарах първо в Испанска Луизиана, а после в Тексас, преди да бъде изпратен в тукашния гарнизон.

Явно мразеше американците за това, че му бяха отнели родния дом. Пък и така повишението му се беше изплъзнало — едва ли някой щеше да го забележи в този затънтен пограничен район. Семейството му сигурно бе обедняло. Затова се бе присъединил към затворниците — за да забогатее отново! Дали да не се опита да го убеди, че Сантяго има достъп до много пари? Реши, че си струва да опита.

— И вие ли споделяте моето възхищение от Нова Испания? Това е една многообещаваща страна!

Кастал я изучаваше с поглед, докато им сервираха агнешко, нарязано на тънки филийки, пресни зеленчуци и горещи царевични питки. Накара прислужника да напълни отново чашите им с вино, после го отпрати и отново я погледна. На светлината на свещите лицето му ѝ се стори зловещо.

— Каква игра играете, мадам?

Елайза приложи всичката си воля, за да отхапе от агнешкото и да отпие глътка вино, преди да му отговори с престорена невинност:

— Игра ли, лейтенанте? Аз? — тя тихичко се изсмя и мина на испански: — Просто смятах, че тук се крие истинско богатство... А испанската власт е точно толкова слаба, колкото и армията на брат ми.

Изненадан от перфектния ѝ испански, той я поздрави, като вдигна чашата си с подигравателен жест и също заговори на родния си език:

— Уж сте американка, пък думите ви намирисват на измяна.

— Също като вас бях отгледана от два свята. Баща ми е американец, но майка ми беше французойка, израснах във Франция и се омъжих за един слаб и глупав френски дипломат. Сега сама трябва да се грижа за интересите си.

— Ами вашият романтичен брат? Неговите идеи не ви ли интересуват?

Елайза сви рамене.

— Да дойда тук, за да освободя Самюъл, беше много удобно за мен! По пътя научих особено ценни неща за ренегата, който ме доведе дотук. Вярно ли е, че го държите затворен в тъмницата на хълма?

Кастал присви очи и отпи голяма глътка вино.

— Захванали сте се с много опасна игра, мадам! Откъде разбрахте за Куин?

— Защо смятате, че отпратих брат си да отиде на лов за елени? Откакто пристигнах, очаквам Куин да се появи отнякъде.

— Имам свои информатори сред неговите хора, пък и няколко местни. Защо ви интересува толкова този ренегат? Любовна аферка, а? Не сте първата жена, попаднала под магията му!

За тайнствената непозната, причина за дуела навремето ли говореше? Елайза се позасмя, сякаш идеята ѝ се видя толкова абсурдна, че не си заслужаваше да се опитва да му отговори.

— Признавам, че грубата му привлекателност предизвиква моя интерес, но много повече ме вълнува богатството на рода Аранда, отколкото последният му жив наследник.

Напълно забравил за вечерята, той изсъска:

— Какво богатство! Куин е само един измамник, ренегат, който навремето се опита да мине за граф. Баща му беше ирландски наемник, завършил кариерата си като напълно луд и отчаян човек!

— Ха, лейтенанте, измамили са ви! Сантяго Куин наистина е един низвергнат продажник, избрал да живее сред диваците, но майка му е била наследничка на известна испанска фамилия. Той наистина е граф Аранда и сега използва парите си, за да се занимава с търговия на оръжие със съюзниците на апахите. Почти бях успяла да го накарам да ми каже къде точно е скрито богатството му, което явно е разпръснато на няколко места по пътя от Мексико Сити до Ню Орлиънс. Сега научавам, че сте го арестували. А това е много неудобно за мен! — тя се нацупи, след което продължи: — Но аз не съм алчна. Нямам нищо против да си поделим златото.

Той я изгледа подозрително.

— Мислите ли, че ще можете да измъкнете тази информация от него?

— Ако бях довършила първоначалния си план, със сигурност нямаше да имам проблем. Но затворническата килия не е най-подходящото място за целта, нали лейтенанте?

— Освен прелъстяването има и други начини да научиш нещо от един мъж! — отвърна Кастал. Въпреки че сърцето ѝ спря да бие, Елайза му се усмихна така, сякаш говореше на дете.

— Можете да го измъчвате, докато умре. Той никога няма да проговори. Глупакът приема на сериозно въпроса с апашката си чест, а за индианците смелостта пред лицето на смъртта стои над всичко! Не може да не го знаете, след като цял живот сте се сражавали с червенокожите!

— Той е бял, а не индианец!

— Той е Белия апах. Няма да постигнете нищо с вашите методи.

Каста присви очи. Лицето му придоби подозрително, враждебно изражение.

— И какво предлагаш в замяна, скъпа?

— Просто малка промяна на първоначалния ми план. Никога не съм била толкова наивна, че да смятам, че ще се прости напълно с богатството си. Възнамерявах да го придружа от Санта Фе до Ню Мексико, а после да го проследя и разбера къде крие парите си. Само Сантяго Куин, граф Аранда, може да ни заведе при златото си. Ако успеете да уредите нещата така, че той да избяга, аз бих могла да му кажа, че съм организирала бягството, и да го накарам да ми вярва отново. Тогава вие можете да ни последвате. Заедно ще научим тайните му!

Кастал си играеше с чашата си, взирайки се в искрящото червено вино в нея.

— Да предположим, че стане, както предлагате вие. Как ще съм сигурен, че няма да ми избягате и двамата?

— Сигурно имате поне един или двама войници, които са готови да изпълнят всяка ваша заповед. Те могат да се престорят на хората, които ще наема да ми помогнат при бягството — с примряло сърце тя следеше реакцията му.

— Не, не става. Твърдите, че не изпитвате никакви чувства към ренегата, но сте готова да рискувате и да пътувате отново през тази дива земя с него!

— Сега обаче знам, че той може да ми даде много повече от мимолетно сексуално удоволствие. А за мен парите са много по-важни, отколкото всичко друго! — Елайза добави с леден глас: — А за вас парите на Куин означават власт.

Той се усмихна студено.

— Значи моите осведомители в Ню Орлиънс се оказват прави! Вие наистина се бъркате в нашите планове!

Елайза отново сви рамене.

— За мен няма значение дали искате да завземете всичката собственост в Ню Мексико на негово величество, стига аз да получа парите си, които ще ми осигурят свобода.

— Тогава нека проверим и искреността ви веднага! Елате! — той се изправи и протегна ръка.

Тя мълчаливо се подчини, знаейки добре какво възнамерява да направи Кастал — нещо, което накара сърцето ѝ да забие ужасено.

— Изпитвате ли ме, лейтенант?

— Точно така, мадам!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сантяго бавно се пробуди, но само за да попадне в лапите на мъчителна агония. Главата му пулсираше, а болките в ръката му бяха непоносими. Бе прикован към грубата каменна стена на мръсна, тъмна килия. През нощта поне вятърът бе разхлаждал и успокоявал донякъде парещия му гръб. Когато пристигнаха малко след зазоряване, Кастал бе имал време само да заповяда на сержанта си да наложи хубаво с камшик Сантяго. После лейтенантът трябваше да отиде в града, а той за нищо на света не искаше да се лишава от удоволствието да наблюдава изтезаването на смъртния си враг. Затова просто приковаха с вериги Куин към стената и го оставиха да обмисля съдбата, която го очакваше. Към обяд Сантяго припадна.

Боже милостиви, каква ирония — да бъде подложен на изтезанията, измислени от родния му баща! Опитваше се да стои на треперещите си крака, а веригите се впиваха в ръката му. Цялото тяло го болеше. Наложил си да мисли за липанския лагер, добре скрит в планините Гваделупа, а не за ужасната болка.

„Трябва да свиквам... защото ме чакат много по-лоши неща!“ — каза си той. Представи си лицата на Орлена и Хоакин, на Предвиждащото око и Ана. Непрекъснато мислеше за Елайза с нейните огромни виолетови очи.

В празния каменен затвор проехтяха нечий стъпки. Явно Кастал се бе върнал, за да продължи садистичното си удоволствие под прикритието на нощта. Като стъпи здраво на земята с окованите си във вериги крака, Сантяго спокойно зачака появата на мъчителя си. Пред себе си виждаше единствено лицето на любимата Елайза.

— Значи си станал вече? Съвсем навреме! — меко изрече лейтенантът. — Виждам, че още можеш да стоиш изправен. Похвално наистина, но пък, от друга страна, така май облекчаваш тежестта, която иначе пада изцяло на ръцете ти.

Той даде знак на двама от войниците си, които веднага се приближиха и опънаха веригите на такава височина, че краката му вече

едва докосваха земята. Сантяго почувства ужасна разпъваща болка в раменете.

Зловещият смях на Кастал раздра тишината. Елайза безмълвно наблюдаваше добре познатата ѝ игра на котка и мишка, която играеше противният креол. „Ако издам чувствата си, той ще ме използва, за да нарани Сантяго още повече!“ — си каза тя. С върховно усилие на волята успя да остане напълно спокойна. Лицето ѝ издаваше единствено садистично любопитство — изражение, което тя свързваше с Едуард Лувоа.

Когато прозвуча първият удар, камшикът се вряза не само в плътта на Сантяго, но и в нейната. Обаче Елайза остана неподвижна и спокойна. Не можеше да прекрати изтезанието, защото Кастал щеше да усети измамата: Не откъсваше погледа си от кървавите следи, които оставяше коженият камшик по бронзовото, прекрасно тяло.

След десетина удара Кастал махна на войника да спре.

— Той изпадна в безсъзнание! Събудете го!

Другият войник отиде да донесе кофа зловонна вода от кладенеца в двора на затвора.

Кастал пристъпи към вратата, в чиито сенки се криеше Елайза, и тихо измърмори:

— Трябва да ви призная, скъпа, че ме убедихте — вие или казвате истината, или сте изключителна артистка! Интересно обаче кое от двете е вярно? — той повдигна брадичката ѝ; очите им се срещнаха. Двамата се изгледаха втренчено.

След секунда Елайза прошепна:

— Ако продължавате глупавата си игра, накрая той ще умре и с него ще си отиде и тайната му. Не забравяйте, че трябва да е в състояние да пътува, за да ни заведе до мястото, където е скрил богатството си! Ако го осакатите, рискуваме да загубим всичко!

— А какво ще стане, след като се доберем до прословутото му богатство?

— Тогава той ще бъде ваш! Може ли да погледам!

Той я изгледа както колекционер, който разглежда рядък вид пеперуда, после очевидно взе решение. Елайза със затаен дъх го зачака да проговори.

— Ще продължа разпита на сутринта. Разчитам на вашата морална подкрепа, скъпа! — иронично добави накрая той.

— Ще бъда тук, не се безпокойте!

— Не ме е страх — лично ще се погрижа за това! Считайте се за моя гостенка в двореца на губернатора, докато трае цялата ни операция.

Той се обърна и извика на сержанта:

— Хвърлете го в някоя от долните клетки. И да не забравите да му напомните, че желязната килия го очаква!

Когато Кастал си отиде, Сантяго отвори очи и изгледа тъмничарите си. Във въздуха се носеше едва доловима миризма на тютюн. Дебелият сержант и слабичкият му помощник се приближиха. Той се престори на безчувствен и те свалиха веригите от краката му и го проснаха на пода. Като го теглеха за ръцете, двамата войници го завлякоха до най-близката килия. Сержантът се обърна към подчинения си:

— Събуди го веднага щом попадне зад решетките!

Завлякоха безжизненото му тяло вътре и заключиха вратата след него. После плиснаха кофата мръсна вода през решетките, така че тя го блъсна право в лицето.

Дебелият сержант с белязаното от едра шарка лице се ухили и разкри почернелите си, неравни зъби. Махна цигарата от устата си и каза:

— Приятни сънища, индиански покровителю! Веднага щом изгрее слънцето, ще отидеш в стаята на двора. Спомняш си за железния ковчег, за който говореше лейтенантът по пътя, нали? Ще накладем огън край стените, докато вътре стане топло като в ковачница! Ще те загрее въпреки зимния студ!

Куин не помръдна, докато не се убеди, че са си отишли. После седна и огледа килията. Главата го болеше, а гърбът му сякаш бе в пламъци.

Чудеше се защо Кастал не бе продължил изтезанията? Това, че бе решил да продължи садистичното си удоволствие по-дълго, можеше да струва скъпо на креола. На мъждукащата светлина на фенера Сантяго успя да види един железен прът, зад него се закачваха веригите на затворниците, също както в стаята за мъчения, където бе стоял досега. Може би щеше да успее да го използва, за да разкъса старите и ръждясали вериги на ръцете си.

Захвана се упорито за работа въпреки болките. При всяко движение железните белезници се впиваха дълбоко в плътта му. Измина цял час. Стисна зъби за пореден път и най-накрая усилията му бяха възнаградени с дрънчащия звук на разкъсващо се желязо. Едната верига падна на земята. Оставаше другата! Зазоряваше се. Ръцете му бяха свободни. По-добре щеше да е да се справи с двамата войници, преди Кастал да се върне. Чу ги да прекосяват двора. Не бе успял да отключи вратата на килията си, затова трябваше да ги накара те да свършат тази работа вместо него. С надеждата, че ще успее да ги вкара вътре по някакъв начин, той извика на дебелия сержант.

— Руиц, свиня такава! Лейтенантът не ви ли нареди да ме запазите жив за негово забавление? Не можете да ме убиете! Имам нужда от вода, долна твар такава! Вода! — той продължи да ругае, като внимаваше да държи ръцете си така, че да изглеждат все още оковани. Руиц и приятелчето му не бързаха, но не пропуснаха да отговорят на всяка от обидите му.

След малко сержантът се появи, като търкаше очите си.

— Ще те накарам да съжаляваш за приказките си, престъпнико! А после ще умреш! — добави той с гадна усмивка.

— Ако умра, преди да дойде лейтенантът ви, ти ще съжаляваш! — отвърна Сантяго.

— Донеси му вода! — нареди Руиц на другия пазач. Когато той се върна с кофата зловонна вода, Сантяго изчака следващата заповед на Руиц.

По нареждане на началника си ординарецът плисна кофата в лицето на Куин. През това време Руиц се приближи към железните решетки. Щом водата го заля, Сантяго се наведе напред и се изплю в лицето на сержанта. Ужасен, бледият войник изпусна кофата на земята, а Руиц изпсува жестоко.

— Значи искаш да си поиграем, а! Отключи килията, Адолфо!

Ординарецът се подчини и Руиц влезе вътре.

Адолфо остана на вратата, докато сержантът се приближи към Куин, като заплашително размахваше бича си. Когато замахна, за да го удари по лицето, Сантяго пусна едната верига и като сграбчи камшика, блъсна здраво Руиц. Светкавично вдигна дясната си ръка и с един замах с железните окови удари Адолфо право в лицето. Той хвана главата си и се свлече на пода с вик.

Сантяго отново се извърна към Руиц, който се бе изправил и се опитваше да извади сабята си. Но преди да успее да го направи, Куин стовари юмрук в лицето му. Докато сержантът падаше, сграбчи сабята, извади я от ножницата ѝ и я заби в дебелия му корем. После се извърна към другия тъмничар, който се опитваше да се прицели с мускета си в него, но кръвта от раната влизаше в очите му и го ослепяваше. Сантяго се хвърли и заби сабята в гърлото на Адолфо.

Коленичи и претърси и двамата мъже, за да намери ключа от белезниците си.

— Вече не ми трябва — промърмори на себе си той, докато се освобождаваше от тежкото желязо, стегнало китките му.

Рязко почукване на вратата прекъсна мислите на Елайза. Като извика на войника, че ще е готова след малко, тя отново се замисли. Кастал все още ѝ нямаше доверие, така че я бе държал като своя пленница през нощта. Трябваше да успее да го накара да не убива и да не измъчва повече Сантяго, докато дойдеше помощ! Не можеше да направи нищо повече, понеже, ако креолът се досетеше какви чувства изпитва, щеше да се възползва от това.

„Преследващ елен! Самюъл! Моля ви, бързайте!“ — повтаряше си тя. Елайза се опитваше да играе ролята на хитра и алчна жена, за каквата се бе представила предната вечер, докато двамата с Раул язدهа към грозния каменен затвор на хълма. Беше облечена в единствения ѝ останал костюм за езда и седеше странично на седлото — елегантна и красива като истинска испанска благородничка.

Разговаряха на някаква смесица от френски и испански. Кастал продължаваше да я изпитва всячески.

— Прекарали сте месеци заедно с този ренегат, мадам. Наричаше ли ви Елайза? — попита изведнъж той, като я погледна право в лицето.

Тя се изсмя.

— Но, разбира се! Той беше страхотен любовник, лейтенант! Вече ви казах.

— Мога ли да си позволя и аз да ви наричам... Елайза? — беше ясно какво точно има предвид.

Циничната ѝ усмивка показа, че е разбрала въпроса правилно.

— Разбира се, Раул! Какви са плановете ти за моя любим Сантяго днес? — опитваше се да изглежда приятно възбудена от очакваното „забавление“. — Камшикът е прекалено груб за целта. Ако получи треска от раните, нищо чудно да умре и да ни провали плановете!

Той се засмя.

— Ти самата ми каза колко издръжливи са апахите и как Сантяго е възпитан като един от тях! Все пак ще се откажа от камшика, имам по-добра идея! Железният ковчег, изобретен от баща му, все още се намира в двора на затвора. Времето напоследък застудя, но въпреки това, ако запалим огън около него, непоносимата горещина и тъмнината в затвореното пространство ще прекършат волята му — при това няма да оставят никакви следи по тялото му!

Елайза с усилие се засмя.

— Наистина много те бива за това! Сигурен ли си, че никога не си бил замесен в шпионаж?

Скрит зад скалите до пътя, Сантяго чу разговора им, докато минаваха край него. Той повдигна мускета си и едва не стреля, но после се отказа. Имаше само един куршум, а искаше да убие и двамата.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Той я изгледа намръщено.

— Добре, че снощи те държах под ключ, иначе бих си помислил, че имаш пръст в бягството му!

Тя се изсмя сухо.

— Но това е абсурдно! Сигурно приятелите му апахите са го освободили.

— Не, няма следи от коне. Направил го е сам, но не може да ми избяга! Той е ранен, без кон и въоръжен само с оръжията на тези глупаци. Трябва да го заловя или да се отърва от него преди завръщането на Алънкастър.

— С колко време разполагаме? — попита Елайза.

Кастал сви рамене.

— Зависи от поведението на команчите.

— Какво би направил губернаторът, ако разбере, че си заловил и измъчвал един човек в този затвор?

Изражението му бе ледено.

— Не е необходимо някога да научава за това, нали, скъпа?

— Разбира се, Раул! — отвърна спокойно тя. — Особено ако можеш да имаш доверие на глупавите си войници, че няма да се раздрънкат пред него!

Кастал изпсува и обърна безжизненото тяло на Руиц.

— Не е минало много време — каза креолът и като се изправи, даде нареждания на хората си да претърсят района.

Елайза се опитваше да не гледа към това, което бе останало от тъмничарите на Куин. Боже милостиви, защо е трябвало да убива слабичкия младеж по такъв жесток начин? Когато войниците се разпръснаха, тя сложи ръка на рамото на Кастал, за да привлече вниманието му върху себе си.

— Трябва да го заловим жив, Раул!

Групичката мръсни и уморени войници влезе в Санта Фе, предвождана от губернатор Алънкастър. Докато язدهа, той се обърна към Самюъл Шелби и каза:

— Най-напред вървете да видите дали сестра ви е добре. Аз веднага ще проверя дали Куин е още жив.

Самюъл кимна и се обърна, защото чу конски тропот зад гърба си. Към тях препускаха Елайза и Кастал.

— Може би вече сме закъснели! — рече той и като смушка коня си, се втурна да ги пресрещне.

Сестра му препусна в галоп и двамата се срещнаха в началото на площада. Кастал изостана малко. Лицето му, докато наблюдаваше бързата размяна на реплики между брат и сестра, издаваше едновременно умора и притеснение.

Алънкастър даде знак на лейтенанта си да приближи, после изчака Кастал и двамата американци да дойдат при него.

— А сега, лейтенанте, ще бъдете ли така добър да ме информирате вярно ли е, че противно на моите заповеди сте задържали един мъж в затвора на хълма? — Сините му очи се вторачиха в Кастал.

Отначало губернаторът не бе повярвал на Шелби, но явно американецът бързаше и бе искрен, а пък Алънкастър и хората му и без това вече си бяха свършили работата: мирът между белите и команчите бе възстановен и те бяха тръгнали обратно към Санта Фе. Невероятните обвинения на американеца май щяха да се окажат истина.

Преди лейтенантът да успее да отговори, Елайза се намеси:

— Сантяго избяга, след като лейтенант Кастал го бе заловил, приковал във вериги и пребил от бой. Той е без кон, а хората на лейтенанта получиха заповед да го намерят и убият!

— Това не е вярно, ваша светлост! — спокойно поде Кастал. — Държа да ви уведомя, че раните на Куин се дължат само на съпротивата му, докато го арестувахме заради незаконната продажба на оръжия на апахите.

— Нямате доказателства! — възкликна младата жена.

Той я прониза със стоманения си поглед.

— Дамата явно е била измамена от своя водач или пък тя и брат ѝ просто са ни използвали за собствените си цели. На кого ще се

доверите, ваша светлост, на един верен испански офицер или на двама чужденци и някакъв родоотстъпник авантюрист?

Алънкастър поглади късата си брадичка.

— Ще изслушам и двама ви — и вас, лейтенант, и вас, мадам Лувоа! Междувременно да видим не можем ли да открием този Сантяго Куин. Той би могъл да внесе яснота по въпроса, нали?

Сантяго прекара деня скрит в малка пещера в скалите. Ако успееше да премине през откритите участъци между испанските и индианските градове, без войниците на Кастал да го открият и започнат да стрелят по него, можеше да преплува реката. Ако не беше толкова слаб, можеше да се опита да открадне кон и да препусне направо към укреплението на приятелите си, но след нанесения побой гърбът и главата го боляха ужасно. Той знаеше, че най-разумно би било да потърси помощ в Аналко.

Спотаи се зад няколко големи кактуса. Студената тъмнина на нощта го обгръщаше отвсякъде. Веднъж вече — струваше му се толкова отдавна — му се бе налагало да избяга по подобен начин. Каква ирония на съдбата! Тогава бе отчаяно петнадесетгодишно момче, което в желанието си да се махне от губернатор Конъл Кастал и мрачния му дворец бе потърсило убежище при индианците в Аналко.

Примитивното селище с груби къщички се бе разпростряло на отсрещния бряг на река Санта Фе. На бледата лунна светлина простите колиби и паянтовите *jacais* изглеждаха като потъмнели от времето газени лампи. Селцето вече бе претърсено от креолските войници. Ако имаше късмет, те нямаше да се върнат, убедени, че жителите на Аналко няма да се осмелят да дадат подслон на един престъпник. Сребърната коса вече бе мъртъв, но синът му Мануел, който неведнъж бе участвал в акциите на Нощния вятър, понякога идваше при роднините си в Аналко. Мануел му бе помогнал да освободи Нощния вятър. Сега Куин се молеше индианецът да успее да спаси собствения му живот. Но преди да изчезне завинаги от Санта Фе, той имаше да уреди една сметка — Елайза, тази продажна, красива, чернокоса кучка! Нещо у него го караше да се срещне с нея още веднъж. „Ще я убия“ — мислеше си той, докато се измъкваше иззад прикритието си, за да се насочи към плитката река. Надяваше се, че студената вода поне малко ще облекчи парещия му гръб.

Елайза не можеше да заспи, затова накрая стана, наметна робата си и започна да крачи из малката си стая. Въпреки нареждането на Самюъл да си почине тя не можеше да легне. Погледна през тесния прозорец към тъмната уличка. Сигурно минаваше полунощ. Нима Сантяго бе избягал едва вчера? „Моля те, Господи, нека да е жив и здрав!“ — повтаряше си младата жена. Губернатор Алънкастър я бе разпитвал пред Кастал дотогава, докато не се убеди в нейната искреност. Елайза знаеше, че губернаторът възнамерява да продължи разпита на Кастал. Но това съвсем не значеше, че ще арестува креола, който твърдеше, при това съвсем не без основание, че Сантяго е бил арестуван, защото е продавал оръжие на испанските врагове — апахите.

Единственото сигурно нещо в цялата работа бе, че сега двамата с брат си си бяха навлекли омразата на лейтенанта.

— О, любими мой, къде си? — прошепна в тишината тя. Дали не беше избягал от испанските войници само за да умре от раните си някъде между Санта Фе и южните планини? Не би могъл да се спаси сам в това състояние! Защо не бе изчакал завръщането на Алънкастър! Нощния вятър сигурно вече бе наблизил, а той не би оставил брат си в беда! Но Сантяго не знаеше за това! Елайза трепереше, потънала в тъжни мисли. Какво да прави? Дали да се върне в Ню Орлиънс с ескорта на губернатора? Самюъл бе прав, като твърдеше, че Кастал е много опасен враг. Тя се бе подиграла с него и той неминуемо щеше да иска да си отмъсти, ако Елайза останеше в Санта Фе. Но как да си тръгне, без да знае дали Сантяго е жив или мъртъв, в затвора или на свобода? Разтърка слепоочията си и се върна в леглото. Най-накрая успя да заспи.

Тя не чу глухия удар, последван от шума от свличането на изпадналия в безсъзнание пазач, нито пък видя острието на ножа, което повдигна дървеното резе. Една тъмна фигура безшумно се вмъкна в стаята и като спусна резето се приближи към леглото.

Елайза се събуди, когато нечия ръка запуши устата ѝ и прегракнал глас прошепна:

— Само ако извикаш, ти обещавам, че ще разпоря хубавото ти вратле от ухо до ухо!

За негова изненада, вместо да се противи, тя го прегърна и се притисна към тялото му.

— Ако си мислиш, че ще успееш да ме омагьосаш до такава степен, че да ти се доверя отново, много се лъжеш! Случайно чух приятния ви разговор с Кастал, докато яздехте към затвора тази сутрин! — Сантяго усети, че тя се опитва да му каже нещо, затова махна ръката си.

— Преструвах се, за да му попреча да те убие! Преследващия елен ме помоли...

— Не искам да слушам повече лъжите ти, Елайза! — дрезгаво промълви той. Усещаше гърдите ѝ да се притискат към неговите. Както винаги, тя миришеше на виолетки и на някакво особено, вълнуващо ухание, мамещо и древно като първородния грях. Изведнъж осъзна за какво бе дошъл всъщност — и то не беше, за да я убие.

Впи устни в нейните, като сграбчи главата ѝ, така че да не може да мърда. Тя отвърна на целувката му. Ръцете ѝ обвиха врата му, а после се плъзнаха надолу към ранения му гръб, който жената на Мануел бе превързала.

— Ти си ранен! — измърмори тя, но той не обърна внимание на протестите ѝ и я повали на леглото.

Елайза победоносно усети допира на възбудената му, набъбнала плът. Чуваше учестеното биене на сърцето му. Бе щастлива, че е жив. Той не ѝ даде възможност да мисли или да протестира. Някой се бе погрижил за него, беше превързал раните му, но вместо да избяга, той се бе върнал при нея, за да я накаже за предателството, което бе за него много по-голямо от лъжата ѝ за Едуард!

Нищо не би го убедило в нейната невинност. Единственото, което ѝ оставаше, бе да го притисне силно в прегръдките си и да го люби за последен, мъчително сладък път, споменът, за който трябваше да ѝ стигне до края на живота. Ридаейки, тя се остави на страстта му да я помете, като се опитваше с тялото си да му каже това, което не можеше да обясни с думи.

Сантяго разкъса памучната ѝ нощница. Ръцете и устните му стоплиха студената ѝ кожа.

Когато усети меките извивки на тялото ѝ под своето, той изгуби всякакъв контрол над себе си. Без да престава да обсипва с целувки устата, шията и гърдите ѝ, той бързо се разсъблече и захвърли

оръжието си на земята. Тя му помогна да разкопчае панталоните си и да ги събуе.

Когато ръцете ѝ докоснаха кадифената твърдост на члена му, Сантяго простена, разтвори бедрата ѝ и започна да гали тъмните косъмчета в основата им. Тя бе гореща и влажна, трепереща, обзета от желание, силно колкото неговото. Защо не можеше да я забрави веднага след края на удоволствието от сливането им! Ядосан на себе си, той грубо проникна в нея.

Елайза усети гнева му и като разбра причината за него, го обгърна още по-здраво с крака. Вместо да я накаже, той ѝ доставяше огромно удоволствие. Отчаянието му подхранваше собствената ѝ болка, изпълваше празнината у нея, която от тази нощ нататък щеше да остане и да я измъчва до края на дните ѝ. Тя се надигаше и извиваше под тялото му, притискаше го към себе си в древния танц на пълното сливане.

Заровил пръсти в дългата ѝ, копринена коса, Сантяго притисна устни в нейните. Когато конвулсиите на върховното удоволствие разтърсиха тялото ѝ, той я последва в света на пълната самозабрава, разпръсвайки семето си в утробата ѝ, останал без дъх и мисъл. Сантяго се отпусна върху Елайза, тя усети силните удари на сърцето му и почувства приятния натиск на мускулестите му гърди. Зарови лице в рамото му и го притисна в прегръдките си, желаейки да останат завинаги така. Дрезгавият му глас развали магията, когато ѝ прошепна:

— Спомни си за тази нощ, когато лежиш в ръцете на съпруга си французин! Никога няма да изпиташ същото с друг мъж! — той се освободи от ръцете ѝ, стана от леглото и започна да се облича.

Елайза отчаяно простена и като седна в леглото, протегна ръце към него с ясното съзнание, че жестът ѝ е безсмислен.

— Моля те, не си отивай... Не и по този начин! Трябва да ти обясня...

— Всичко ми е ясно! Ти не си първата жена в моя живот, която ме предава, Елайза! — той я хвана за косата и я измъкна от кревата. Видя, че устата ѝ се отваря като за вик, но тя не изкрещя.

Елайза го молеше с поглед да не я убива. Можеше да извика и да доведе стражата, но явно бе избрала да умре, без да го издаде. Сантяго вдигна юмрук, сякаш за да я удари, но после свали ръката си.

— Ако чувстваш, че така трябва, направи го! — тя повдигна гордо глава, готова да понесе удара. Като го видя, че още се колебае, Елайза прибави: — Направи го и си върви!

Ударът не бе силен, но когато тялото ѝ се свлече в ръцете му, той се уплаши, че я е наранил сериозно. Сложи ръка на сърцето ѝ — то биеше равномерно. Пое дълбоко въздух и нежно я положи на кревата, като я зави с дебелото вълнено одеяло. Целуна я внимателно по мястото, което току-що бе ударил, и се измъкна тихо от стаята.

Нощния вятър и Преследващия елен стояха на хълма, откъдето се откриваше гледка към Санта Фе. Едва бе започнало да се развиделява и долината пред тях бе потънала в сенки и златисти отблясъци. Градът още спеше.

— Тялото му не е в затвора. Първо искам да ми го върнат, а после ще убия тези, които са виновни за смъртта на брат ми, като започна с Раул Кастал! — сурово изрече Нощния вятър. Скръбта му бе неутешима, но той не смяташе да ѝ се предава, преди да отмъсти за Сантяго като истински апах.

— Може и да не е мъртъв — неуверено отвърна Преследващия елен. — Нека отида в града, за да разбера нещо по-конкретно! Никой няма да ме познае, ако се маскирам като *cibolero*. Трябва да сме напълно сигурни, преди да нападнем! Мисля, че ще успея да говоря с Елайза!

Нощния вятър кимна.

— Ще заведе войните си в Аналко, за да се видим с приятелите ни там. Семейството на Сребърната коса може и да знае нещо за съдбата на брат ми. Що се отнася до Кастал, неговото бъдеще е ясно! — Изражението му бе каменно. — Ела при нас, когато свършиш. Тогава ще обмислим заедно плана за отмъщение!

Разделиха се и Преследващия елен тръгна към Санта Фе, докато останалите воители последваха водача си към Аналко. Когато приближиха индианското селище, забелязаха самотен ездач, който се появи измежду две от по-големите къщи. Хоакин спря и го загледа иззад прикритието на няколко дървета. Светлината не бе достатъчно силна и все пак... Възможно ли бе да е той? Нощния вятър разпозна едрия жребец.

— Чиста кръв не би позволил на друг да го възседне — измърмори той, все още неспособен да повярва на очите си. Даде знак на хората си да го изчакат и препусна към ездача, който премина в галоп веднага след като излезе от селото.

Сантяго забеляза брат си и веднага смушка коня си насреща му. Само един поглед му бе достатъчен, за да разбере всичко.

— Не съм призрак, Хоакин! Избягах от Кастал. Мануел успя да докара коня ми.

Двамата си стиснаха ръце. С очи, блеснали от сълзи, Нощния вятър промълви с дрезгав глас:

— Затворът бе празен, когато пристигнахме, и решихме, че сме дошли твърде късно!

Изведнъж тишината бе раздрана от пронизителен писък, който дойде откъм къщите в края на селото. По улиците на индианското селище препускаха няколко испански войници, които не подбираха пътя си, а пресичаха направо през градините и разблъскваха хората пред тях, за да стигнат по-бързо до двамата конници.

— Куин!

Започнаха да стрелят.

— Време е да тръгваме, братко! — извика Сантяго и като обърнаха силните си коне, бързо препуснаха на юг. Хората на Нощния вятър откриха огън по кралските войници и убиха трима от тях. Останаха само четирима преследвачи, но и те, изненадани от неочаквания обстрел, обърнаха конете си и се втурнаха обратно към реката, откъдето бяха дошли.

— Ще стигнем до укреплението, преди да предупредят Кастал — каза Хоакин.

— Ами Преследващия елен?

— Той е в града. Щом се отървем от преследвачите си, ще изпратя някого да му каже къде сме.

Обвитата в прах галопираща групичка ездачи бързо прекоси речната долина и изчезна в планината.

— Криеш нещо от мен, Елайза! — каза брат ѝ и изгледа разтревоженото ѝ лице и леко побелялата кожа около брадичката ѝ. —

И изобщо не си мисли, че ти вярвам на историята за това, как си паднала и си се ударила.

Елайза само преглътна и се загледа през прозореца.

— Той е бил тук тази нощ, нали? Гадното копеле те е ударило! — Самюъл я сграбчи за рамото и я обърна към себе си.

Тя се взря в лицето му и си помисли: „Едуард ми е причинявал много по-лоши неща от това, братко!“ Очите ѝ се напълниха със сълзи и каза:

— Да, Сантяго дойде в стаята ми. Чул е разговора ми с Кастал, докато двамата отивахме към затвора вчера сутринта. Куин смята, че съм го предала, Самюъл!

Шелби изруга и прегърна сестра си. Най-накрая тя не издържа и се разплака.

— Ти никога не си плакала, дори и когато онзи противен французин се отнасяше с теб като с отрепка!

— Но аз никога не съм го обичала!

Дълбоката печал в гласа ѝ го развълнува.

— Не можеш да обичаш един ренегат, който...

Тихо почукване на вратата ги прекъсна. Самюъл рязко извика да почакаат и подаде на Елайза кърпичка, за да избърше очите си. Когато отвори, видя пред себе си Преследващия елен.

— Виждам, че вече знаете за смъртта на Сантяго — меко отбеляза той, като гледаше как Елайза изтрива следите от сълзите си.

— Мъртъв? Значи са го хванали отново? — тя пребледня и сграбчи индианеца за ръката. — Но той избяга едва вчера! Някой му бе помогнал — гърбът му беше превързан!

— Откъде знаеш това?

— Аз... Той дойде при мен снощи. Мислех, че после е успял да се измъкне!

Обикновено безизразното лице на Преследващия елен се оживи.

— Значи все пак е успял да избяга! Когато пристигнахме в затвора тази сутрин, открихме, че е празен. Нощния вятър отиде в Аналко, а аз дойдох, за да видя какво знаеш ти. Страхувахме се, че е станало непоправимото.

— Самюъл доведе Алънкастър вчера рано сутринта, но Сантяго вече бе избягал. Защо не изчака да го освободите! Губернаторът нямаше да позволи да го измъчват повече до вашето пристигане.

— Разкажи ми всичко за Сантяго и Кастал — нареди Преследващия елен.

— Сантяго е много лошо ранен. Кастал накара да го бият с камшици — Елайза потрепери. Самюъл сложи ръка на рамото ѝ. Тя бързо разказа какво се бе случило, след като индианецът бе отишъл да доведе помощ. — Така че, както разбираш, Сантяго се крие някъде, а испанските власти го търсят под дърво и камък. Трябва да го откриете и да го заведете на сигурно място!

— След като е успял да им се изплъзне толкова умело, не мисля, че ще го хванат току-така! Нощния вятър сигурно ще знае къде да го търси. Най-вероятно е отишъл в Аналко, където е и брат ми сега. Кастал вече е ваш смъртен враг. Най-добре е двамата със Самюъл да дойдете с мен. Не бих се доверявал прекалено на доброто разположение на един испански губернатор, дори и да е толкова честен, за колкото го смятате.

— Не, Преследващ елен — намеси се Самюъл Алънкастър — може и да ни няма пълно доверие, но той не вярва и на Кастал. Губернаторът държи ни думата си и мисля, че ще изпълни обещанието си да ни осигури спокойно завръщане на американска земя.

Индианецът изгледа Елайза и каза:

— Искаш ли да се видиш със Сантяго?

— Не знам какво ще е най-добре да направя! — прошепна тя, неспособна да отвърне на изпитателния поглед на приятеля си.

— Ето подарък, който Куин е оставил за спомен на сестра ми! — каза Самюъл и повдигна леко брадичката ѝ, така че да се види синината под нея. — Възнамерявам да отведа Лайза у дома веднага щом Алънкастър ни осигури ескорт.

Преследващия елен не сваляше очи от жената.

— И ти ли искаш това?

Тя се обърна към брат си и го погледна умоляващо.

— Самюъл, искам да ме разбереш! Трябва да го видя още веднъж — трябва да му кажа, че не съм го предала! После... Ти ще ме чакаш тук.

— Нищо подобно! Ако настояваш да извършиш тази глупост, идвам с теб! — той мрачно изгледа Преследващия елен. — Колко далече се намира индианският лагер?

— Ще трябва да препускаме постоянно няколко дни. — Обикновено сериозният израз на индианеца се смени от дяволита усмивка и той прибави: — Елайза трябва да гарантира за вас, лейтенант, иначе не бих се осмелил да заведа един офицер от американската армия при моите хора!

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През няколкото дни, които им бяха необходими, за да достигнат планините Гваделупа, Самюъл доста се сближи с необикновения индианец, който говореше английски като оксфордски професор, а се обличаше като *siholero*. Пътуването им се оказа много уморително, понеже постоянно трябваше да сменят посоките, да минават през поточета, заличавайки следите си. Необходими им бяха три дни само за да се прикрият, така че Преследващия елен да бъде спокоен. След това препуснаха направо към целта.

Когато буйната растителност на речната долина се смени от суровата красота на планинските склонове, Елайза и Самюъл занемяха от възхита. Величавите назъбени скалисти върхове бяха покрити с хвойна и благоуханни борове.

— Тук природата е по-дива, отколкото в северните краища, които прекосих с експедицията на Пайк — отбеляза Самюъл, когато Преследващия елен се спря между две огромни скали.

— Скоро ще пристигнем — каза индианецът, посочи някакъв таен проход, известен само нему, и нагази с коня си в студените води на един бърз планински поток.

След минути вече бяха заобиколили стръмната скала и навлязоха в индианското селище. Селцето бе добре скрито в долината. Елайза и Самюъл с любопитство разгледаха лагера на апахите. Посрещнаха ги двама индианци с дълги до раменете коси, превързани с кожени ленти. Носеха туники от еленова кожа. Телата им бяха едри и мускулести. В ръцете си държаха нови пушки. Двамата кимнаха на Преследващия елен и изгледаха белите с непроницаеми лица.

— Май не се радват особено, че ни виждат! Слава богу, че не съм с униформа! — измърмори Самюъл.

— Ако бяхте в униформа, страхувам се, че дори и аз не бих могъл да ви спася живота, лейтенант! — отбеляза Преследващия елен, като ги поведе към редицата индиански колиби. Бе доста студено и хората бяха облечени в дебели кожени дрехи. Между колибите тичаха и се смееха деца.

Когато вестта за пристигането на Преследващия елен и на двамата бели се разпространи из селото, всички наизлязоха. Повечето индианци ги гледаха с любопитство; някои от жените изглеждаха дори смутени. Преследващия елен поведе Елайза и Самюъл към един стар индианец, който стоеше със скръстени на гърдите ръце и ги чакаше да се приближат и да слязат от конете.

— Моите почитания, Грапава кора! — поздрави Преследващия елен.

— Виждам, че не си дошъл сам! — сухо отвърна старецът и изгледа гостите.

— Това е жената на Червения орел, Елайза, и нейния брат, когото наричат Самюъл. Дойдоха да видят как е приятелят ми. — Преследващия елен скочи от седлото и им махна с ръка да направят същото.

Грапавата кора внимателно изгледа новодошлите и каза:

— Тогава те са добре дошли.

— И двамата говорят испански — поясни Преследващия елен.

Като приключиха с приветствията, Елайза се осмели и се обърна към старейшината:

— Бих искала да видя Сантяго — Червения орел, — ако е възможно.

— Предприели сте дълго пътуване, за да се срещнете с него. Той е в онази колиба. — Индианецът посочи към другия край на поляната.

Тя кимна на Преследващия елен и Самюъл и решително тръгна към посоченото място. Индианецът и брат ѝ последваха Грапавата кора. Когато се приближи до колибата, младата жена трепереше от възбуждане. Непрестанно се питаше какво трябва да му каже, но все още не бе намерила думите.

Като не знаеше как да извести за пристигането си — все пак не можеше да почука по кожената стена на индианското жилище, Елайза извика:

— Сантяго! Аз съм, Елайза! Може ли да вляза?

В другия край на поляната се бяха спрели тримата мъже. Грапавата кора забеляза, че Преследващия елен търси някого.

— Пустинното цвете е в колибата със Сантяго, за да превързва раните му. Мисля, че скоро ще излезе оттам — покашля се и

продължи: — Ако искаш, ти остани да я изчакаш. Аз ще се погрижа за госта ни.

Един приятен женски глас извика нещо на липански в отговор на Елайза. Дали това не беше старата лечителка, за която ѝ бе разказвал Преследващия елен? Поколеба се, после повдигна завесата и влезе. На пода върху кожи седеше красивата индианка, която Елайза бе видяла в ранчото на Орлена, и държеше някакъв съд. Сантяго лежеше по корем. Ана мажеше раните по гърба му с лековита смес.

— Ти! — възкликна индианката и едва не изпусна лекарството. Тонът ѝ накара Сантяго да излезе от обзелото го вцепенение. Главата все още го болеше, пък и гърбът му все още не му позволяваше да спи спокойно. Той се взря изумено в бледото лице на Елайза. Сърцето му заби силно, но Куин запази присъствие на духа и невъзмутимо седна в постелята. После каза тихо на липански:

— Остави ни сами, малка сестричке. Искам да говоря с бялата жена на четири очи.

Ана с болка осъзна, че той все още силно желае красивата американка. Тя остави съда и като се изправи, промълви:

— Когато приключиш с нея, ще се върна да лекувам раните ти.

Въпреки че не отместваше погледа си от лицето на Сантяго, Елайза почувства омразата на красивата липанка. Ана бързо мина край нея и излезе.

— Как успя да ме откриеш тук? — Сантяго се опита да стане, но преди да успее, тя заобиколи огъня и коленичи на земята пред него. Ухаеше на виолетки.

— Преследващия елен ни доведе.

— Вас ли?

— Самюъл дойде с мен.

— Самюъл, любимият ти брат!

— Да, брат ми, същият, който отиде да доведе губернатор Алънкастър, докато Преследващия елен търсеше брат ти, а пък аз... аз съчиних една история, за да убедя Кастал да не те убива.

— Бях на косъм от това — глухо отбеляза той.

Елайза сведе ресници и се загледа в ръцете си.

— Измислих една история за фамилната ти титла и голямото богатство, заровено някъде из Нова Испания. Не знам дали ми повярва, но поне го заинтригувах достатъчно, че да ме изпита — тя

потрепери и вдигна към него очи. — Мислиш ли, че Преследващия елен би довел мен и брат ми, ако това, което ти казвам, не беше истина?

Сантяго потъна в дълбините на виолетовите ѝ очи. Припомни си и прегръдката, с която го бе посрещнала в Санта Фе. Разбра, че тя говори истината.

— А аз те ударих, *querida!* — възкликна той.

— Ти не знаеше — меко отвърна тя.

— Но аз те осъдих, без да ти дам възможност да се защитиш! Колкото и да копнеех по теб, ти нямах никакво доверие. Сега разбирам, че подозренията ми са били безпочвени. Ти рискува живота си заради мен пред Кастал — беше готова да умреш, но да не ме предадеш на стражите му, а аз те ударих! — погали лицето ѝ.

Елайза притвори очи и се отпусна в прегръдките му. Докосна мускулестите му гърди, а после погали гърба му. Той трепна и Елайза веднага се отстрани, като си спомни за кървавите следи, които камшикът бе оставил.

— О, любов моя, съжалявам! Позволи ми да превържа раните ти! — прошепна тя, но Сантяго я прегърна и заглуши протестите ѝ с целувка.

— Няма значение! — той започна да обсипва копринената ѝ кожа със страстни целувки.

Изведнъж се чу гласът на красивата липанка.

— Червен орел, Грапавата кора и Преследващия елен искат да говорят с теб! А също и онзи, който твърди, че е брат на бялата жена!

Сантяго с усилие се откъсна от Елайза, овладя се и каза:

— Явно най-после ще се срещна с брат ти. Можеше да избере и по-подходящо време!

— Не искаше да ме пусне сама — отвърна Елайза. Надяваше се, че Самюъл междувременно не е успял да обиди по някакъв начин индианците.

— Веднага отиваме в колибата на вожда! — извика Сантяго на Ана.

Индианката отметна завесата на вратата и влезе.

— Трябва да превържа раните ти, преди да си облечеш ризата — тя погледна предизвикателно бялата жена. Коленичи и взе съда с

лекарството. — Червен орел, обърни се, за да довърша работата си! — предизвикателният ѝ тон не убягна на съперницата ѝ.

Той изруга и се извърна. Елайза възкликна при вида на страшните рани и белези по гърба му.

— Това е дело на белите — злобно подхвърли Ана и погледна Елайза.

— Не, направи го отдавнашен мой враг. Елайза спаси живота ми, Ана!

Тя не отговори. Намаза раните и извади от една кожена торбичка, закачена на стената, чисти памучни ленти, за да го превърже.

Лекотата, с която намираше всичко, което ѝ бе нужно, подсказа на Елайза, че това е домът на Ана. Какво ли друго правеше красивата индианка за Сантяго?

Сякаш отгатнала мислите ѝ, Ана ѝ се усмихна. Блясъкът в очите ѝ бе предизвикателство към Елайза.

Самюъл видя сестра си и привлекателната липанка да излизат от колибата в другия край на поляната. Последва ги висок, слаб мъж с дълги, огнени коси. Въпреки индианското облекло бе съвсем ясно, че е бял, а не апах със смесена кръв. Явно това бе същият ренегат, в който бе влюбена сестра му. Трябваше да си признае, че мъжът наистина бе красавец, но, господи, колко студени бяха зелените му очи!

За Сантяго веднага стана ясно, че тъмнокосият непознат, който го разглежда толкова внимателно, бе братът на Елайза. Самюъл Шелби имаше същите гарвановочерни коси и красиво лице като сестра си. Сините му очи се бяха вторачили в него с нескрита враждебност.

Преследващия елен премахна напрежението между двамата мъже, които се измерваха с поглед като гладиатори пред битка.

— Това е лейтенант Самюъл Шелби, Сантяго. Той се подложи на голям риск, като отиде да доведе от Таос губернатор Алънкастър, докато ти беше в затвора.

Испанецът протегна ръка на Шелби.

— Безкрайно съм ви задължен, лейтенант!

— Благодарете не на мен, а на сестра ми! — отвърна той. Беше ясно какво има предвид. Двамата предпазливо си стиснаха ръце.

— Какво става между Сантяго и мен, засяга само нас двамата! — намеси се Елайза. — Трябва да обсъдим много неща, но насаме, Самюъл!

Шелби се опита да възрази, но внезапно някой го хвана за ръката. Изненадан, той се обърна да види кой се осмелява да го прекъсне и се оказа лице в лице с една старица със силно набръчкана кожа и непроницаеми очи.

— Бъдещето на сестра ти и Червения орел е предопределено — каза тя на испански. — Никой не може да попречи на волята на духовете — тя се огледа. Бездънните ѝ очи се спряха върху слабичката фигурка на Пустинното цвете. — Върви да събереш и другите жени, за да приготвим вечеря за гостите!

Младото момиче безропотно се подчини. Преследващия елен я проследи с поглед.

— Върви при нея! Знам, че отдавна чакаш да си поговорите! — каза му Сантяго.

Индианецът сви рамене с привидно безразличие.

— Това не е най-подходящото време.

Самюъл ги чу да си разменят няколко кратки фрази на дивашкия им език, после погледна сестра си и видя любовта, изписана върху лицето ѝ. Елайза, която винаги бе прикривала чувствата си, сега излагаше на показ душата си пред всички!

Каква магия ѝ бе направил проклетият родоотстъпник?

Старата жена сякаш отново прочете мислите му.

— Ще отведе сестра ти в колибата ми, където ще може да си почине и да се измие преди празненството. Ти върви с Червения орел. Почини си добре доста сте пътували през последните дни.

— Тази деспотична жена е Предвиждащото око — стара лечителка и гадателка — обясни Преследващия елен на Шелби.

Елайза се усмихна и протегна ръка на старицата.

— Сестрата на Сантяго е осиновената ви дъщеря, нали? Орлена много ми е разказвала за вас. За мен е чест да се запознаем!

Предвиждащото око се вгледа изпитателно в младата жена.

— Ела, разкажи ми за блясъка на слънцето. Как е най-малката ми внучка?

Шелби трябваше да остави сестра си в ръцете на старата гадателка. С нежелание тръгна със Сантяго Куин към една от най-големите колиби от бизонова кожа в селото. Поне щеше да се разправи с испанеца!

Грапавата кора и Преследващия елен явно мислеха същото, защото бързо си намериха извинение да оставят двамата мъже насаме, за да имат възможност да се разберат. Сантяго седна край огъня в колибата и се вторачи в брата на Елайза.

— Вие не ме харесвате, нали, лейтенант? — попита той и му предложи чаша кафе.

Шелби вдъхна приятния аромат, преди да отговори:

— Ако аз избирах съпруг за Лайза, трябва да ви е ясно, че не бихте имали големи шансове, Куин — гневните му сини очи се впиха в Сантяго.

— Предложих на Елайза да се омъжи за мен, но тя отказа. Има малка пречка за нашия брак — тя вече има съпруг, французин. Вие ли го избрахте?

Шелби изруга и отпи от горещото кафе.

— Не харесвам и онова френско конте. Тя се омъжи за него в Париж по времето, когато бе прекалено млада, за да знае какво прави.

— Защо го е напуснала? Или той я е изоставил? — Сантяго още не можеше да ѝ прости, че не му бе казала истината за съпруга си.

Самюъл само сви рамене.

— Дяволите да ме вземат, ако имам някаква представа! Живеят разделени вече пет години — откакто го назначиха на дипломатически пост във Вашингтон. Той я направи много нещастна — посланието в студения поглед на Шелби бе съвсем ясно.

— Мислите, че и аз няма да я направя по-щастлива. Поне така изглежда — каза Сантяго, като посочи вътрешността на колибата.

— Славата ви се носи из Сейнт Луис, Куин. Вие сте Белия апах. Продавате оръжие на тези диви... индианци.

— При тези хора намерих истински дом. Испанците въоръжават отколешните ни врагове, команчите, и ги пращат да ни избиват. Вашите американски търговци пък ни продават уиски и също се стремят да ни унищожат. В действителност кои са диваците, Шелби?

— Говорите за апахите така, сякаш във вените ви тече индианска кръв!

— Де да беше така! Сто пъти бих предпочел баща ми да беше липанец, а не Конъл Куин! — мрачно изрече младият мъж. — Брат ми поне има една половина от себе си, с която да се гордее. Въпреки че

съм син на ирландски военен и испанска благородничка, аз предпочитам да се откажа и от двамата.

— Предпочитате да сте като брат си, така ли? — с недоверие попита Шелби.

Сантяго се наежи.

— Точно така. Нощния вятър е смел и благороден мъж!

Давайки си сметка, че така няма да стигнат доникъде, Самюъл подхвана друга тема:

— Тук не е мястото за жена като сестра ми. Тя е дама, свикнала с удобствата на цивилизацията.

— Мисля, че я подценявате — с усмивка отговори Куин. — По време на пътуването се показва като смела и издръжлива жена.

— Но тя едва не умряла от змийско ухапване! А кой знае още какво ѝ се е случило, за което аз дори и не подозирам! Няма да позволя Лайза да рискува живота си отново, Куин! Ще я заведа у дома.

— Защо не я оставим сама да вземе решението? — попита той. — Тя сама дойде при мен.

Брат ѝ въздъхна примирено, знаеш, че Елайза ще направи само това, което иска. Оставаше му да се надява на здравия ѝ разум, но усещаше, че любовта ѝ към ренегата е по-силна от всякаква логика. Погледна Белия апах и смело го попита:

— Обичате ли я, Куин?

— Да — Сантяго смяташе, че дължи поне толкова на мъжа, загрижен за благополучието на сестра си.

— Тогава не подлагайте живота ѝ на карта, като я карате да остане в Ню Мексико — упорито настоя Шелби.

— Тя дойде в Ню Мексико заради вас, а не заради мен! Но вие сте прав — съгласи се с неохота той, — този живот е прекалено опасен за нея. Трябва да обмисля много неща, преди да поговоря сериозно с Елайза.

При тези думи ренегатът пъргаво се изправи и безшумно излезе от колибата.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Вечерята бе изобилна. Зимата се бе оказала мека и планините бяха пълни с дивеч. Липаните бяха прекрасни ловци, пък и сега разполагаха с новите пушки, които им бе донесъл Червения орел. Като почетни гости Елайза и Самюъл седяха до самия вожд, Грапавата кора. Докато сервираха, тя забеляза, че най-напред се хранеха децата, като бащите, братята и чичовците им също вземаха активно участие в грижите за малките. Елайза непрекъснато се питаше дали ще издържи на суровия живот, който водеха липаните. Самюъл не би й позволил.

Елайза много искаше брат ѝ да се срещне с Орлена и да види ранчото на Хоакин. Така може би щеше да е по-спокоен за бъдещето на сестра си. Но, от друга страна, тя не знаеше какви са плановете на Сантяго.

Когато ѝ бе предложил да се омъжи за него, Елайза бе решила, че той възнамерява да живеят сред испанците. Но сега, когато видя отношенията му с липаните, вече не бе толкова сигурна. Пък и не биваше да забравя красивата индианка, осиновена от Орлена. В облеклото на липаните Ана бе много по-опасна съперница, отколкото когато носеше дрехите на испанска благородничка.

Очите ѝ срещнаха погледа на Сантяго. Ана, която всички тук наричаха Пустинното цвете, седеше до него и му предлагаше сочни късове печено еленско месо — точно както бе правила Елайза в лагера на озиджите.

Въпреки че любимата му се усмихваше и спокойно разговаряше с Грапавата кора, Преследващия елен и другите, Сантяго усещаше, че тя се притеснява и се чувства неловко. Явно брат ѝ бе прав — Елайза никога нямаше да свикне с такъв живот. Когато се нахраниха, Предвиждащото око се приближи до Сантяго. Той веднага се изправи и ѝ се поклонил с уважение. Знаеше, че старата лечителка никога не върши нещо без определена цел.

— Ако отидеш при потока край селото, ще се погрижа да изпратя твоята жена след теб. Имате да си казвате много неща — тонът ѝ

говореше, че тя знае какво изпитват един към друг — може би дори по-добре, отколкото самите те си даваха сметка.

Сантяго ѝ се усмихна с благодарност и тихо се измъкна от празненството.

— Липаните май нямат уиски — каза на английски Самюъл на Елайза. — Повечето индиански племена, които срещнахме по пътя, направо се бяха прирастили към алкохола!

— Сантяго ги снабдява с оръжие и други необходими неща, но не цели тяхното унищожение, както повечето бели мъже — отвърна тя.

— Но как може да си го позволи? Сигурно печели добре от нелегална търговия и контрабанда, но пък харчи всичко за своите индиански братя! Какво ще остава за теб, Елайза? Как ще се грижи за теб така, че никога да не ти липсва нищо?

— Татко ми остави малко пари, Самюъл — тя се усмихна тъжно при спомена за сделката, която бе направила със Сантяго. — Всъщност дори дължа пари на водача си за това, че ме докара жива и здрава в Санта Фе.

Лицето на брат и потъмня.

— Не може ти да го издържаш!

В този момент към тях се приближи старата индианка. Предвиждащото око бе много странна личност; особено ги впечатляваше нейният всезнаещ поглед. Елайза усещаше, че старицата притежава сила, каквато не бе предполагала, че може да обладава човек.

— Ела! — всички винаги се подчиняваха на командите на Предвиждащото око.

Елайза се извини на Самюъл и Преследващия елен и тръгна след старицата. Когато минаха покрай лагерния огън, забеляза, че Сантяго се е измъкнал, докато спореха със Самюъл.

— Ще гледам брат ти да не тръгне да те търси. Върви все покрай водата — и старата жена посочи към рекичката, която течеше през селото.

Елайза нервно се усмихна с благодарност и тръгна по пътеката, която минаваше между колибите и се губеше в ухаещата борова горичка.

Самюъл видя, че сестра му се отдалечава. После си даде сметка, че и ренегатът не е край огъня, и като изруга, се изправи на крака.

Старата вещица, която бе дошла, за да измъкне Елайза, решително прегради пътя му.

— Сестра ти е възрастна жена, при това омъжена. Може и сама да се грижи за своята добродетел.

Той цял почервеня:

— Но поне мога да защита живота ѝ! С ренегата неведнъж е била в смъртна опасност!

— Но тя сама го е наела да я доведе на запад, а после сама го е последвала чак дотук. Животът си е само неин. Сама трябва да решава съдбата си.

— Съжалявам, но не мога да се съглася с това — рязко отвърна той.

— Вече нищо не е в наш контрол. Само духовете могат да решат дали сестра ти и Сантяго Куин са родени един за друг. Очакват ги много изпитания... и не само тях! — каза старицата и погледна към Преследващия елен и Пустинното цвете.

Сантяго бе коленичил край реката и хвърляше камъчета в студената вода, опитвайки се да се успокои. Щеше ли да дойде Елайза? Какво да ѝ каже? Имаше ли изобщо правото да ѝ предлага да сподели опасния му живот?

Усети присъствието ѝ още преди да чуе гласа ѝ.

— Защо си толкова замислен, мили мой? Ще ми кажеш ли какво те тревожи?

Сантяго се изправи.

— Объркан съм, Елайза! — видя я, че потреперва въпреки еленовата кожа. — Не си свикнала с планинския студ — отбеляза Сантяго и я прегърна. Елайза се притисна към него. При мисълта, че Кастал можеше да го измъчва до смърт, трепери още по-силно.

Като реши, че ѝ е студено, Сантяго я взе на ръце и я понесе към селото по една пътека минаваща встрани от запаления огън, където празненството все още продължаваше. В колибата му щеше да им е топло, пък и щяха да бъдат сами.

Младата жена мълчаливо сложи глава на гърдите му и се вслуша в биенето на сърцето му. Той я внесе в една голяма, уютна индианска колиба и я сложи внимателно на земята. Тя не свали ръце от врата му.

— В тези колиби от бизонски кожи винаги е топло! По-хубави са от къщите на озиджите! Искам да науча повече за липаните. Освен това бих желала да запозная брат си с Орлена и семейството ѝ. Може би...

— Брат ти никога няма да ни приеме напълно. Пък и си има причини да не вярва особено в бъдещето на връзката ни, Елайза! Ти самата го каза. Аз съм един родоотстъпник.

— Ти си единственият мъж, когото някога съм обичала и ще обичам — бавно изрече тя. Искаше ѝ се той да отвърне на признанието ѝ със същото.

Той изруга тихо и отчаяно впи устни в нейните в страстна целувка. Елайза отвръщаше на грубите му ласки с не по-малка жар. Пръстите му започнаха да разкопчават роклята ѝ. Когато тя се свлече на земята. Сантяго развърза връзките, за които се държеше широката ѝ фуста.

— Не носиш корсет — прошепна той, когато я видя само по копринена камизола и памучни гащички.

— Аз съм добра ученичка, querido!

Сантяго я пренесе и положи върху натрупаните до стената меки кожи.

— Ботушите ми! — нареди му тя.

Той бързо ги събу и прокара ръка по крака ѝ към бедрата и ханша. Свали бельото ѝ, докато тя разкопчаваше панталоните му. Нетърпеливо го изчака да събуе кожените си мокасини.

— Ти си прекрасен — прошепна и погали гърдите и корема му. Когато хвана пениса му в ръка и започна нежно да го гали, той извика от удоволствие и се наведе към нея, за да ухапе връхчето на едната ѝ гърда. Сега бе неин ред да простене. Устните му се преместиха върху другата ѝ гърда.

— Моля те, о, моля те, Сантяго, querido!

Пустинното цвете стоеше пред колибата и се вслушваше в звуците, които долитаха отвътре. Тя бе проследила двамата любовници, макар че предварително знаеше какво точно ще стане.

Червения орел бе пренесъл бялата жена до колибата си на ръце, като я целуваше страстно и някак собственически. Явно бе влюбен в тази вещица. В момента той я правеше своя, съединяваше телата им в ритуалния танц на удоволствието, който Ана все още не познаваше и

никога нямаше да познае. Пустинното цвете затисна ушите си и се отдалечи от колибата, препъвайки се. Затича се. Сълзите в очите ѝ пречеха да вижда, но тя добре знаеше пътя до мястото, където бяха конете.

В топлата светла колиба Сантяго и Елайза продължаваха безпаметно да се целуват. Ръцете им се срещаха, търсеха. Преоткриваха отново телата си. Тя с възхищение галеше мускулите по ръцете и гърдите му. После заби нокти в раменете му и спусна ръце по широкия му гръб.

Когато той трепна, Елайза възкликна:

— Нараних ли те? О, любими, само като си помисля какво можеше да стане! Моля те позволи ми да...

Тя се изправи и го накара да се обърне по корем, така че да може да гали и целува изранения му гръб. Нежните ѝ устни едва докосваха кожата му.

Когато ръцете ѝ се спуснаха още по-надолу, Сантяго се обърна и я привлече към себе си.

— Стига си ме омагьосвала! — прошепна той и като разтвори бедрата ѝ, плъзна горещите си устни по леката извивка на корема ѝ към черните косъмчета в основата му, търсейки влажната, топла сладост, към която се стремеше.

Заля я могъща вълна на върховно удоволствие, което накара краката ѝ да се разтворят и повдигнат още повече. Лежейки настрани, той я притискаше към себе си, изцяло погълнат от изпепеляващата я милувка. Тя се пресегна, хвана члена му в ръка и отново започна да го гали. После се приближи към него и опита вкуса му така, както правеше той с нея. Можеше ли да го направи — да го люби по този начин? Изглеждаше толкова естествено, толкова красиво — нямаше нищо общо с... Тя престана да мисли за миналото. Тук, до нея, бе Сантяго, който я любеше с трогателна нежност. Елайза се престраши и го пое в устата си. Той изстена от удоволствие, без да престава да притиска бедрата ѝ към себе си.

Елайза се нагоди към ритъма му, бавно, нерешително в началото, но после все по-смело и шеметно. Едновременно с разтърсващите вълни на оргазма ѝ дойде и неговото освобождение. Няколко секунди и двамата останаха да лежат задъхани, в плен на чувството за съвършено

единение. После Сантяго седна, привлече я в прегръдките си и я целуна по главата. Тя се притисна към него и прошепна:

— Не знаех, че съм способна на това...

— Достави ми огромно удоволствие! — каза той и прибави притеснено: — А на теб не ти ли беше неприятно?

Елайза повдигна глава.

— Много ми хареса. Не знаех, че може да се прави любов и по този начин.

Той се усмихна закачливо и се наведе да я целуне по устата.

— Значи днес научи нещо ново... Ти си много талантива ученичка!

Тя измърмори в ухото му:

— Тогава нека продължим урока. Сигурно има още много неща, които тепърва трябва да уча...

Пустинното цвете се спря и се наведе към шията на кобилата си. Беше яздила часове наред. Развиделяваше се.

— Как да се върна в лагера и да ги погледна в очите? — изрече на глас.

Студеният зимен вятър брулеше обляното ѝ в сълзи лице. През цялото време се бе молила за знак, за някакво знамение, но не бе видяла нищо. Предвиждащото око неведнъж ѝ бе казвала, че духовете се явяват само когато те решат, а не по човешка воля. Но все пак трябваше да има някакъв знак!

Не бе възможно бялата жена, която би била чужда дори и сред испанците, да е отредена за Червения орел! Домът ѝ бе отвъд Бащата на реките.

Тя слезе от коня и коленичи до едно поточе, за да се огледа в кристалната му повърхност. Нищо! Никакъв знак. Ядосана, Ана разплиска водата. Отражението ѝ се пръсна на хиляди парченца. Точно като сърцето ѝ предната вечер. Както бе коленичила, не забеляза команча на хълма. Силуетът му се очерта на фона на кървавочервеното от изгрева небе. Орловият му поглед веднага видя красивата жена до водата, после очите му бързо обходиха скалистия терен. Нима бе сама? Или пък най-последно бяха открили селището на отколешните си врагове?

Той тихо се промъкна зад един хвойнов храст и се спусна по хълма, за да докладва на испанските войници.

След няколко минути Пустинното цвете се окопоти и се изправи. Време беше да се връща. Ако откриеха отсъствието ѝ, щяха да се разтревожат. После щяха да я обсипят с въпроси защо е трябвало да направи подобна глупост — да язди сама посред нощ. Метна се на кобилата и препусна в галоп.

Точно когато заобиколи една висока скала, тя чу конски тропот. Към нея препускаха седем въоръжени команчи. С тях имаше и двама испански военни!

Ана смушка коня си и се втурна към скалите. Ако успееше да се измъкне от преследвачите си, можеше да се приближи към укреплението на липаните от изток. Яздеше по тясната, стръмна и криволичеща пътека, стараейки се да не поглежда назад.

Точно когато вече бе сигурна, че им е избягала, просвистя стрела и се заби в ръката ѝ. Болката бе силна и пареща. Тя изкрещя. Вече бе стигнала до външните стени на укреплението. В отговор прозвуча изстрел. Липанските воители стреляха отново и команчите бързо се обърнаха и препуснаха назад. Пустинното цвете се втурна към центъра на селото, като викаше Грапавата кора и Червения орел. Вождът пристигна пръв. Той внимателно изслуша разказа ѝ за случката, която едва не ѝ бе коствала живота.

Изстрели и възбудени гласове изтръгнаха Сантяго от съня. През нощта бе отвел изтощената, но щастлива Елайза при Предвиждащото око, а самият той се бе върнал в колибата си. Бързо скочи, облече се, препаса острия си нож и пхна пистолетите си в колана. Когато стигна в центъра на селището, дъхът му спря. Вождът държеше в прегръдките си разплаканата Ана и рязко я разпитваше. Ръката ѝ силно кървеше!

Сантяго си проправи път до тях и попита:

— Какво се е случило, малка сестричке? Кой ти причини това?

Тя веднага се втурна към него и като я прегърна, Червения орел изслуша разказа на Грапавата кора за команчите и придружаващите ги испански войници.

— Ако се измъкнат живи от тези планини, ще отидат в Санта Фе или Ел Пасо де Норте и ще докарат тук цяла войска испанци заедно с проклетите им съюзници команчите! — Сантяго и Грапавата кора се спогледаха. Ставаше въпрос за оцеляването им.

— Грешката е само моя! Не трябваше да излизам да яздя сама и така да им покажа къде точно се намира лагерът ни...

— Нямаме време за вайкания, Ана — каза Куин. — Лошо ли си ранена? Той се огледа за Предвиждащото око, но възрастната жена не бе сред тях. — Предвиждащото око ще се погрижи за раните ти, но преди това искам да направиш нещо за мен.

Стисна я здраво за раменете. Наоколо цареше пълен хаос. Мъжете тичаха към колибите, за да си вземат оръжията, а жените бързаха да приготвят най-необходимия им багаж, ако се наложеше да бягат.

— Искам Елайза да се махне оттук, да отиде някъде на сигурно място! Тя не би могла да язди през планините, като липаните. Намери няколко души, които да отведат нея и брат ѝ в Санта Фе. Кажй ѝ да ме чака там. Когато свърша, ще отида да я взема.

— Ще се погрижа за американката. Бъди внимателен, Червен орел!

Елайза наблюдаваше Сантяго и красивата индианка. Какво значеше това? Наоколо цареше хаос, а той държеше Ана в прегръдките си и ѝ говореше нещо с много жар. Когато Куин се обърна, за да си върви, Пустинното цвете го притегли за миг в прегръдките си и после хукна нанякъде. Сантяго тръгна в противоположната посока, крещейки заповеди. След малко двамата с Преследващия елен и още няколко добре въоръжени мъже препуснаха извън пределите на селището. Елайза се сви в колибата самотна и нещастна сред непознатите хора. Чувстваше се предадена. Когато конниците се скриха от погледа ѝ, тя тръгна да търси Предвиждащото око, за да разбере какво се бе случило. Беше ѝ неловко в присъствието на старицата, но тя се бе държала приятелски с нея. От Сантяго знаеше, че имената на индианците не бяха случайни — явно Предвиждащото око бе гадателката на племето. „Интересно какво ли ѝ казват звездите — или каквото и да е там, което апахите използват, за да предсказват бъдещето? Каква съдба ме очаква?“ — питаше се тя. Ана забеляза бялата жена. Когато Червения орел ѝ даваше нарежданията си, една мисъл ѝ хрумна. „Защо виденията ми не бяха по-ясни! — измърмори тя. — Трябва да го направя, сигурна съм! Защо иначе събитията взеха такъв обрат? Той наистина се бои, че тя не би могла да сподели с него живота, който си е избрал!“

Ана бе предупредила Ловеца на лосове да събере малка групичка воители, които да отведаи америкаици в Санта Фе. Петнистата сърна бе превързала ранената й ръка — никак не й се искаше да се среща с Предвиждащото око точно сега въпреки че никога не би си го признала. Пустинното цвете събра смелост и се приближи към пребледнялата си съперница.

— Говорих с Червения орел, преди да тръгне — каза й тя.

— Зная — Елайза се изчерви и прибави: — Видях ви.

Ана я погледна победоносно и си помисли: „Значи вече смяташ, че аз съм по-подходяща за него от теб!“ Духовете искаха да стане това. Почувства се много по-сигурна в себе си и продължи:

— Нареди ми да изпратя теб и брат ти в Санта Фе. Тук е опасно да оставате. Група команчи и няколко испанци откриха тайното ни укрепление. Ако сега не ги намерим и убием, скоро ще бъдем нападнати.

Младата жена пребледня.

— Искаш да кажеш, че Сантяго и хората му трябва да открият и избият всички, които знаят за лагера ви?

— Да — отвърна тя. — Червения орел мъдро реши да ви отпрати. Гласът ти те издаде — ти го осъждаш за това, че се бие на наша страна и се смята за един от нас. Той ми каза, че ти никога не би приела начина му на живот. Ще ви придружим до града на испанския губернатор, а вие трябва да се върнете там, откъдето сте дошли. Испанците са ваши приятели — язвително прибави накрая.

— Не! Сантяго не би ме отпратил, без дори да се сбогуваме! Не ти вярвам, Ана — Елайза се вгледа в лицето на момичето.

Дали не си измисляше тази история само за да се отърве от съперницата си? Тя си спомни как Ана бе лекувала Сантяго в колибата си, сети се и за прегръдката на двамата, преди той да препусне с воините си. Пустинното цвете бе част от този свят. Била е възпитана като испанка, но в жилите й течеше кръвта на липаните — те бяха нейното семейство.

Индианката я изгледа презрително и сви рамене. Към тях се приближиха Самюъл, Ловеца на лосове и още четирима въоръжени индианци.

— Мисли си каквото искаш. Ти и брат ти обаче отивате в Санта Фе. Така нареди Червения орел.

Елайза изгледа едрия, мускулест липанец, който скочи от седлото пред тях. Брат ѝ също слезе от коня си и тръгна към нея с мрачно изражение.

— Трябва да тръгнем към Санта Фе, Лайза. Скоро тук ще започне истинска война. Не желая да спорим по този въпрос! — посочи кобилата ѝ, която бе оседлана и натоварена с багажа ѝ.

На гърлото ѝ заседна буца и тя едва се сдържа да не се разплаче, докато гледаше нетърпящото възражение лице на брат си и безизразната физиономия на Ана. Обърна се към Самюъл и каза:

— Ще се върна в Санта Фе, но ще остана там и ще чакам Сантяго.

— Качвай се и тръгвай! — нареди Шелби.

Около тях кипеше бурна дейност. Селото се приготвяше за нападението. Предвиждащото око не се приобщи към общата суетня, а остана в колибата си, докато бялата жена и брат ѝ не напуснаха лагера. Седеше и се взираше в пламъците на огъня. Видя лицата на Самюъл, Елайза, Сантяго, Ана и Преследващия елен и измърмори:

— Всички вие имате да изминете дълъг път, преди да се изпълни волята на духовете.

Лано Естакада, три дни по-късно

— Хванахме всички, с изключение на един испанец. Той е много бърз и изобретателен. Виждате ли как умело прикрива следите си? — Точния лък коленичи край потока на мястото, където самотният ездач бе излязъл от водата. Само леко одрасканите от копитата на коня му скали издаваха посоката, в която бе поел.

Уморен до смърт, Сантяго с мъка скочи от Чиста кръв. Вече бяха убили шестимата команчи и единият от двамата испанци с тях. Но другият бе успял да им се изплъзне, като се бе отделил от основната група и се бе върнал обратно към планините.

Сантяго разгледа следите и изруга:

— Може да е стигнал много далече! Земята тук е суха и твърда. Няколко драскотини по камъните не ни казват кога е минал — може и да е било преди един час, а може и вчера. Трябва да се разпръснем и да тръгнем на запад — той посочи нагоре по течението.

— Сигурно е някой от индианците от Аналко на служба при испанците — иначе нямаше да ни се изплъзне така умело — отбеляза Точния лък.

— Къде ще се срещнем, когато приключим? — попита Преследващия елен.

Сантяго погледна слънцето, което вече залязваше.

— Нека всеки от нас да го търси още два дни, а после да се върне в укреплението. Ако дотогава никой не го открие, той вече ще е стигнал до Санта Фе и всички трябва да сме заедно за предстоящата битка — отвърна той.

Качиха се на конете и поеха в различни посоки. Сантяго тръгна в югозападна посока. Интуицията му подсказваше, че изобретателният войник е избрал заобиколния път.

Свечеряваше се, а не бе открил и следа от испанеца. След няколко дни без сън, през които се хранеха само с изсушено месо и царевича, той бе на прага на пълното изтощение. Дори когато препускаше бясно или се сражаваше, мисълта за Елайза не го напускаше. Щеше ли да го чака в Санта Фе?

Може би умората му бе причина за това, че не забеляза навреме проблясването на цевта на мускет откъм западния склон, където облечен в кожи мъж се бе укривал между скалите и сега се целеше в него. Чу се изстрел. Улучен в гърдите, Сантяго падна от коня си. Отново прозвуча изстрел и дрехите му се покриха с пръст и барутен прах. Изведнъж се чу друг, пушечен изстрел. После откъм мястото, където се криеше испанецът, проехтя бойният вик на индианците от племето маскогий.

Сантяго се усмихна и като сложи ръка върху кървящата си рана, зачака Преследващият елен да слезе при него.

— Май цял живот ще трябва да поправам грешките ти — сухо каза едрият индианец и хвърли на земята до приятеля си оръжието на испанеца. — Пак мислеше за Елайза, вместо да гледаш внимателно пред себе си.

Куин изръмжа нещо, докато превързваше раната си.

— Преди около час видях следите му и после забелязах главата му да се подава зад ръба на скалата.

— Ще ми се да бе открил следите му десетина минути по-рано! — отвърна Сантяго с крива усмивка. После падна в безсъзнание.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Санта Фе

— Твърде дълго останахме тук, Лайза. Алънкастър може и да няма доверие на Кастал, но и на нас не ни вярва. Ние сме американци, не забравяй това! — Самюъл погледна сестра си и отпи от горчивото кафе, което съдържателката на хотела току-що им бе донесла заедно с малко сирене и царевични питки. Това бе закуската им. Колко примитивно бе всичко тук! Елайза отмести погледа си от очите на Самюъл и се запита кога бе станало така, че той вече бе започнал да решава от името на двамата. Пътуването му на запад го бе променило. Но и тя бе много по-различна отпреди. „Винаги ще обичам Сантяго Куин! За съжаление, той не ме обича...“ — повтаряше си тя. Сякаш в отговор на мислите й Самюъл продължи да настоява:

— Вече цяла седмица мина, откакто напуснахме лагера на апахите. Ако изобщо е възнамерявал да дойде, трябваше да е вече тук! — тонът му се смекчи, той се пресегна и взе ръцете й в своите. — Сантяго не те обича, Лайза! Избрал е да остане с диваците. Ще ти бъде много добре и без него — както и без Едуард Лувоа. Ще направя това, което трябваше да сторя преди цели пет години. Ще помоля президента Джеферсън да ти издейства развод!

— Защо? — мрачно попита тя. — Този, за когото бих се омъжила, е избрал друга жена. А бях толкова убедена, че Ана ме лъже... — прошепна тя. Сълзите отново я задушиха. Колко често плачеше напоследък? — Не, всъщност изобщо не бях сигурна! Само се надявах да е така.

— Нека си вървим у дома, Лайза! — гласът му бе изпълнен със съчувствие, но и с едва стаен гняв. Мислено не преставаше да проклина ренегата, разбил сърцето на сестра му. А на всичкото отгоре се бе осмелил да рискува живота на Елайза заради тези диваци!

— Но ако... ако грешим и Сантяго просто не може да дойде? Ами ако е ранен или убит?

Като видя отчаянието в очите й, Самюъл поклати глава и въздъхна примирено:

— Добре. Ще почакаме още малко.

Елайза му се усмихна през сълзи.

— Благодаря ти, Самюъл!

Същата вечер губернатор Алънкастър покани американските си гости на вечеря. Както обикновено, той бе любезен домакин и храната, която им предложи, бе много по-добра от това, което им даваха в малкото хотелче. Елайза побутна едно парче печено свинско месо в чинията си и се заслуша в разговора на брат си и губернатора. Напоследък нямаше апетит.

— Вашето гостоприемство ни трогва, ваша светлост! — казваше Самюъл.

Алънкастър отвърна:

— Трябва да си призная, че ви поканих с определена цел, въпреки че винаги се радвам на компанията ви.

Шелби изтръпна. Не поглеждаше към сестра си, но знаеше, че и тя като него напрегнато очаква продължението.

— Какво имате предвид, губернаторе? — попита той.

— Със съжаление трябва да ви кажа, че се налага незабавно да напуснете града. Войниците, които ще ви придружат, ще бъдат готови на разсъмване.

— Но защо така изведнъж? — спокойно запитва Елайза, но в душата ѝ бушуваше буря.

— Не ми се понрави, че няхах информация къде сте, когато напуснахте Санта Фе за няколко дни — сериозно отвърна Алънкастър. — Както знаете, всеки пътник трябва да представи пред испанските власти документ за целта на пътуването си и мястото, където ще пребивава, докато се намира в Нова Испания.

— Но ние не знаехме за това, вече ви обясних! — меко каза Елайза. Тук имаше нещо повече от проста формалност! Знаеше, че и Самюъл мисли същото.

Алънкастър махна с ръка.

— Все едно, вие не можете да ми кажете къде сте били, а тъй като онзи ренегат Куин е бил видян да препуска с известния престъпник Нощния вятър... ами, чувствах се задължен да разбера дали сте във връзка с опасната двойка.

— Само защото сестра ми е наела Куин да я доведе в Санта Фе, не означава, че е съучастничка на апахите! — високомерно заяви

Самюъл.

Альнкастър изгледа ядосания си гостенин, после се обърна към сестра му. Тя бе невероятно спокойна. Прекалено спокойна.

— Значи продължавате да твърдите, че сте гостували на някакви селяни, които сте срещнали по пътя си насам? Хората ми не успяха да открият никого в Санта Фе, който да ви познава от първото ви пристигане тук — той леко се усмихна. — Отвърнахте на доверието ми с лъжи, защо?

Самюъл се приготви да отговори, но много по-опитната в подобни игри Елайза го изпревари:

— Не искахме да ви причиняваме неприятности, ваша светлост. Подозренията ви за взаимоотношенията ми със Сантяго Куин бяха абсолютно верни. Той ме омагьоса. Когато приятелят му дойде, за да ме отведе при него, аз се подчиних. Самюъл се почувства задължен да ме придружи, щом не можа да ме убеди да се откажа.

— Значи сте били в селището на апахите? — Альнкастър бе очаквал увъртания и още лъжи и нейната откровеност го изненада.

— Да, намира се на няколко дни бърз ход с коне оттук. Дори и ако искахме, не бихме могли да ви отведем там. Любовта ми може и да е неразумна, губернатор Альнкастър, но тя е цялата ми вина. А брат ми може да бъде обвинен само във вярност към сестра си — тя срещна изпитателния поглед на Альнкастър. Този мъж бе твърде проникателен. Не можеше да го заблуди. Разчиташе единствено на вроденото му чувство за почтеност. „Моля те, Боже, нека се окажа права! Иначе Самюъл ще трябва да плаща за греховете ми!“ — помисли си тя.

Альнкастър въздъхна. Тя казваше истината. Никой човек, за когото този див, планински край бе напълно непознат, не би могъл да намери отново скритото индианско селище.

— Сигурно го обичате твърде много!

— Така е — отвърна Елайза.

— Но сега всичко свърши — намеси се Самюъл. — Когато команчите нападнаха селото, Куин я отпрати. Каза й, че животът, който си е избрал, би бил твърде опасен за нея. По този въпрос поне с него сме единодушни.

Елайза не можеше да помоли за разрешение да остане в Санта Фе още известно време, защото така губернаторът щеше да разбере, че

тя все още чака идването на Куин. Ако той бе решил да дойде да я вземе, така щеше да подпише смъртната му присъда. Но бе много вероятно Самюъл да е прав. Сантяго не я обичаше и се чувстваше много по-добре с Ана. Трябваше да напусне града. Усмихна се тъжно на губернатора и каза:

— При тези обстоятелства предположението ви да ни осигурите ескорт е много мило, ваша светлост.

Кастал изгледа суровия ефрейтор. Той бе типичен кралски войник-кариерист със смесена кръв и обветрено лице. Докато повисшият офицер го измерваше с поглед, той бе вторачил тъмните си очи напред, в нищото.

— Загубили сте следите на Куин в планините. Имате ли някаква представа къде може да се крият тези проклети апахи?

— Не, сър. Гваделупа е голяма планина. Войниците ни са малко. Както заповядахте, изпратих при команчите двама от най-добрите си хора. Те отидоха на разузнаване в планините, но не се завърнаха. И не мисля, че ще се върнат някога — допълни той.

Кастал изруга и освободи ефрейтора, после се отпусна върху грубия дъбов стол. Господи, как ненавиждаше тази гола стаичка с варосани стени и студен каменен под! Малката камина в ъгъла не бе достатъчна, за да се стопли студеният планински въздух. Той мечтаеше да се завърне в Ню Орлиънс.

Разбира се, за да живее добре там, бяха необходими много пари, а от няколко години семейството му разполагаше с твърде малко средства. За кой ли път се питаше дали Елайза Лувоа бе говорила истината за богатствата на Куин. Ако бе богат, Джулиет можеше да се омъжи за него въпреки омърсената му кръв и сега семейството им още щеше да си е заможно. И нямаше да му се налага да живее в това затънтено, прокълнато място в самия край на разпадащата се Испанска империя!

Сега и последната му надежда да забогатее бе обречена на провал. Всичките планове, които бяха правила с Джеймисън в Ню Орлиънс, се бяха провалили. Американецът Пайк трябваше да предизвика междудържавен проблем и да бъде изпратен при генерал-губернатор Салкедо. А като избухнеше война между Испания и Щатите, Кастал щеше да завземе властта в Санта Фе, активно подпомаган от самия Салкедо.

Поддръжниците им в Ню Орлиънс трябваше да ги снабдяват с пари и оръжие.

Но нищо не вървеше по плана. Първо, онзи идиот Пайк се загуби някъде из северните планини, възможно бе и да е убит от диваците. После генерал Уилкинсън бе предал заговора им и бе осигурил мира между испанците и американците. Сега Кастал дори не можеше да се осмели да остане в Ню Мексико. Едва му се размина да не го арестува единственият честен губернатор във всички испански колонии. Проклет да бъде Алънкастър, задето повярва на тези ловки интриганти Елайза Лувоа и Самюъл Шелби!

Като захвърли перото, което бе въртял в ръцете си, той се изправи и погледна през прозореца към двора. Насред цялата бъркотия няколко войници трябваше да бъдат отделени за ескорт на двамата предатели — американците. Видя как Шелби помага на сестра си да се качи на коня. Къде бяха изчезнали братът и сестрата през последните седмици? Той бе убеден, че са били в лагера на апахите, но Алънкастър изобщо не искаше да го чуе, а явно вярваше на скалъпената история за гостуването у някакви местни фермери.

Кастал би дал всичко, за да подслуша разговора им предишната вечер с губернатора по време на вечерята, но хората на Алънкастър го следяха прекалено отблизо. Стисна юмруци в безсилен гняв. Изпитваше огромно желание да сграбчи нежното вратле на Елайза Лувоа и да я удуши!

— Може и да загубих всичко друго, но никой не може да ми отнеме отмъщението! Тази кучка с виолетовите очи ще плати за измамата си! — поглади брадата си и се замисли. Тя бе рискувала много, за да му попречи да убие Куин. Заедно бяха изминали пътя от Сейнт Луис до Санта Фе. Дяволите да я вземат — явно лъжеше и двамата наистина се обичаха! В главата му започна да се оформя план. Кастал се ухили. Елайза и брат ѝ отиваха в Ню Орлиънс. Куин се бе укрил при апахите и нямаше как да ги открие. Но ако ренегатът бе в плен на прелестите ѝ, нямаше ли да я последва в Съединените щати?

Раул трябваше да си подаде оставката, за да избегне гнева на Алънкастър, затова колко хубаво бе, че знаеше къде отива Елайза Лувоа, пък и вероятно Сантяго Куин!

„Май всички ще се срещнем в Ню Орлиънс!“ — прошепна той.

Планините Гваделупа, декември 1806 г.

Ана се събуди с вик. Не можеше да е вярно! Но дълбоко в сърцето си знаеше, че е истина. Най-после сънят ѝ беше напълно завършен и ясен. Всички странни знамения вече придобиваха смисъл.

Ужасена от постъпката си, тя седна и прегърна коленете си, опитвайки се да се стопли. Не забеляза, че огънят бе угаснал през нощта.

„Трябва да събера смелост да заста на пред Червения орел и Предвиждащото око“ — реши тя. Следващата ѝ мисъл я порази. Старицата не можеше да не знае за лъжите ѝ пред бялата жена и въпреки това не ѝ бе казала нищо, не се бе скарала. „Тя знае повече от мен. Може би си има причина, поради която ми позволи да отпратя американката. О, Червен орел, моля те, оздравявай бързо... и ми прости!“

Докато стигнат до укреплението, раната на Сантяго се инфектира и причини отравяне на кръвта. Много дни той лежа в безсъзнание, докато старата лечителка го лекуваше.

Предвиждащото око изпрати Преследващия елен да доведе Орлена и Хоакин. Докато двете жени се бореха за живота му, Хоакин и Преследващия елен стояха наблизко. Най-накрая дойде и денят, когато треската напусна погледа на Червения орел. Всички ликуваха.

Когато махна билките, за да разгледа раните на Сантяго, Предвиждащото око промърмори:

— Заздравява чудесно.

— И треската премина благодарение на горчивата смес, с която едва не ме удавихте.

Когато Предвиждащото око си излезе, Сантяго събра дрехите си и отиде да се изкъпе в студения поток. Трябваше да реши какво да каже на Елайза, когато отиде в Санта Фе. Все още не бяха решили нищо за бъдещето си. Тя бе омъжена.

Пустинното цвете го видя да преминава през селото, като спря за момент, за да разгледа малкия лък на Петнистия елен. Няколко девойки го поздравиха и смутено се изкискаха при вида на великолепно му тяло. Червения орел се пошегува с тях — широката му усмивка и

яркозелените очи лесно накараха момичетата да се изчервят и те избягаха от него, смеейки се. Той продължи да върви бавно към мястото, където се къпеха мъжете.

„Държах се като глупаво четиринадесетгодишно девойче!“ — помисли Ана. Тя знаеше, че за Сантяго е само малката сестричка. Дано продължи да я смята за такава въпреки всичко, което бе сторила!

Мислите ѝ бяха прекъснати от появата на високата, мускулиста фигура на Преследващия елен. Колко се бе променил! Приличаше на липански воин, но бе по-едър и необикновено красив. Обаче Пустинното цвете бе толкова погълната от вината си, че не забеляза това. Двамата мъже се поздравиха и заедно тръгнаха към потока.

— Пустинното цвете те гледаше — каза Преследващият елен на Сантяго, когато стигнаха до гъстите върби край водата.

— Сигурен ли си, че не е наблюдавала теб? — той изгледа променения си приятел. Вече не носеше тежките обици, освен това бе отрязал опашката си. През челото му бе вързана червена лента. Бе облечен както всички липански мъже през зимата — с мека кожена дреха и панталони.

— Решил си да се откажеш от племето си заради Ана, нали? — попита Сантяго на липански, тъй като Преследващия елен вече го бе овладял достатъчно.

— Взаимоотношенията ми с Пустинното цвете ще се решат по-късно.

— Знаеш, че не желая да бъда твой съперник, приятелю! Ако мога да ти помогна по някакъв начин, само ми кажи.

— Пустинното цвете те обича още от дете. Не можем да заповядваме на сърцето си. Тя видя, че вие с Елайза се обичате. Единственото, което ми остава сега, е да чакам. Аз съм много търпелив човек — каза той и горчиво се усмихна.

Докато двамата мъже се къпеха, Пустинното цвете стоеше близо до колибата на Червения орел и събираше кураж за признанието си. Отново се замисли за видението, което бе имала, докато Сантяго лежеше в безсъзнание. Дали не го грозеше някаква опасност? Може би той завинаги щеше да напусне липанското си семейство, за да се установи сред белите в земите им отвъд Бащата на водите. Каквото и да значеше сънят ѝ, тя нямаше право да го крие от него повече. Такава бе волята на Духовете и тя трябваше да ѝ се подчини.

— Колко ли труден живот е имала Предвиждащото око! — тъжно измърмори Ана. Но старицата винаги изглеждаше спокойна и ведра въпреки силата, която притежаваше. — Навярно тя никога не е обиждала или лъгала хората, които е обичала, както направих аз! — Пустинното цвете започна да се моли някой ден да постигне същото пълно спокойствие.

Когато видя, че Сантяго се връща, тя протегна ръка към него и каза с напрегнат глас:

— Моля те, трябва да поговорим, а това не е никак лесно за мен!

Той погледна разтревоженото ѝ лице и като повдигна завесата на входа на колибата си, я последва вътре.

— Какво те тревожи, малка сестричке?

— Моля се, като чуеш какво съм видяла... и направила, все още да искаш да ме наричаш твоя сестра!

Предчувствайки някакво нещастие, той внимателно се взря в лицето ѝ.

— Помолих те да уредиш сигурното пътуване на Елайза и брат ѝ до Санта Фе. Направи ли го? — тя кимна. — Какво има тогава?

— Казах на твоята жена, че според теб такъв живот не е за нея. Казах ѝ още, че си ми наредил да ѝ предам да се върне в Санта Фе, а оттам — в родината си — призна си Ана. Задавяха я сълзи, но въпреки това тя смело отвърна на погледа му.

— Елайза повярва ли ти? — в гласа му се чувстваше съмнение.

— Не. Каза, че ще те чака в Санта Фе, но брат ѝ много искаше това да е вярно. Той не желае сестра му да остане в нашите земи.

— Защо ми казваш истината сега? — студено попита той.

— Първо мислех, че вие с Елайза не сте определени от съдбата един за друг. Поне така смятах. Излъгах не само твоята любима, но и себе си. Извърших неппростима грешка, знам това, защото виждам колко дълбоко съм те наранила.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. При мисълта за Елайза сърцето му се сви.

— Трябва веднага да отида в Санта Фе! Дано само не е късно!

Той се втурна към входа, но гласът ѝ го спря:

— Чакай! Има още нещо. Попита ме защо ти го казвам чак сега. Не бих могла да те оставя да отидеш да я търсиш в Санта Фе и да си

мислиш, че те е изоставила, ако я няма там — няма да е честно от моя страна!

— Честно ли? Не е ли малко късно за това, Ана? — не използва липанското ѝ име.

— Казах, че съм се убедила в това, което са решили духовете, защото знам... защото те ми говорят не за пръв път.

Сантяго се вгледа в нея и разбра, че тя наистина съжалява за постъпката си. Разкритието го порази като гръм.

— Ти си наследила таланта на Предвиждащото око! Значи затова се върна при липаните.

— Да. Но се оказах недостойна за него.

— Предвиждащото око знае ли за това?

— Не съм ѝ разказвала за престъплението си. Но мисля, че тя знае. Въпреки това ще ѝ кажа, но сметнах, че пръв трябва да научиш ти. Не те моля да ми простиш. Вината ми е прекалено голяма.

— Ана, това не е всичко, нали? Защо мислиш, че си разгневила духовете?

Мъката ѝ бе толкова силна, че той почти можеше да я усети физически.

— Когато те си тръгнаха отгук, откъслечните видения се завърнаха, но сега вече бяха съвсем ясни и пълни — тя си пое дълбоко въздух: — Американката носи твоето дете.

Сантяго изпусна кратунката, която държеше.

— Сега разбирам какво те е накарало да осъзнаеш грешката си — каза той. Мисълта, че Елайза е бременна, едновременно го изненада и изпълни с възторг. Беше съвсем възможно. Бяха любовници вече няколко месеца. — Какво друго знаеш? — попита той момичето.

— Видях някои странни неща. Тя вече е омъжена.

— Зная, Елайза ми каза.

Ана забеляза болката в очите му, докато правеше това признание.

— А каза ли ти, че мъжът ѝ е едно животно? В цялата история има нещо много тъмно и гадно, заради което виденията ми не са съвсем пълни, но разбрах, че той я е наранил дълбоко... Освен това знам, че мъжът ще умре скоро.

— Аз ли ще го убия? — ръцете му бяха свити в юмруци.

— Видението не ми каза нищо за това. Знаем само, че той ще умре. Чувствам, че твоята съдба е да я последваш към нейната земя.

Там ще се роди детето ти.

— А каза ли ти сънят дали Елайза ме обича?

— Каза ми, че ти я обичаш.

— Ставаш тайнствена като учителката си — отбеляза Сантяго.

Тя се усмихна тъжно.

— Моята учителка често ми е повтаряла, че ни се казва само толкова, колкото трябва да знаем.

— Но аз вече знам, че я обичам!

— Сега поне си го призна пред себе си. Като начало е достатъчно. Следващото нещо, което трябва да направиш, е да я убедиш.

Сантяго изгледа хубавото ѝ, мокро от сълзите лице, после хвана брадичката ѝ и я повдигна.

— Малка сестричке, мисля, че вече страда достатъчно. Може би съдбата е искала да се случи точно така. Кастал все още е в Санта Фе — за Елайза наистина би било по-сигурно да се върне в родината си.

Искрица надежда проблесна в зачервените ѝ от плача очи.

— Можеш ли да ми простиш, братко?

Той докосна мокрите следи по бузите ѝ.

— Да, Ана, прощавам ти! Може би сега, когато знаеш, че винаги ще бъда твой брат, ще започнеш да забелязваш и някои други неща.

Тя го разбра.

— Имаш предвид Преследващия елен.

— Помисли си за него — Сантяго отдавна знаеше за чувствата на приятеля си, но преди, когато Ана бе толкова увлечена по него и свързана със света на белите чрез семейството на Орлена и Хоакин, той бе смятал, че е по-добре да не се меси. — Ако възнамеряваш да живееш като Пустинното цвете, а не като Ана Куин, той би могъл да ти предложи много.

— Ще си помисля за това — тържествено обеща тя. Не бе сигурна какво точно изпитва към Преследващия елен, но бе доволна, че няма да се разделят с Червения орел като врагове. А това бе много повече, отколкото заслужаваше.

Преследващия елен дълго гледа след Сантяго, който се отдалечаваше по стръмната планинска пътека. Може би никога нямаше

да се видят. Предната вечер имаше празненство в чест на заминаването на Червения орел. Всички се сбогуваха с него. С цялото си сърце се молеше приятелят му да открие Елайза. Тя бе жената, определена от съдбата за него.

После Преследващия елен се замисли за неговата жена и за начина, по който Пустинното цвете и Сантяго се бяха сбогували. Тя вече не го гледаше с копнеж и любов. Изглеждаше спокойна, в мир със себе си. Преследващия елен потърси жената, която неизменно присъстваше в мислите му. Когато я приближи, тя му се усмихна.

— Искам да поговорим за нещо, което желая отдавна. Разходи се с мен!

Изненадана, тя го последва към потока. Известно време вървяха мълчаливо по пътеката, водеща извън селото. После той седна на скалата край водата и ѝ направи знак да седне до него. Тя колебливо се подчини.

Никога не е лесно да направиш признание. Предната вечер Ана бе разказала на Предвиждащото око за своята измама. Както и бе очаквала, старицата само кимна, показвайки на ученичката си, че разказът ѝ не е новост за нея. А сега трябваше да разкаже за срама си и на Преследващия елен. Изведнъж си даде сметка колко важно бе за нея той да има добро мнение за нея.

— Преди да кажеш каквото и да било, трябва да ти призная нещо...

— Вече го знам. Сантяго ми разказа, преди да тръгне. Той ми каза също, че за пръв път от много години си го нарекла „братко“. Само като брат ли го обичаш вече, Пустинно цвете?

Тя въздъхна дълбоко. Сърцето ѝ препускаше бясно в гърдите.

— Червения орел е мой брат. Сега знам истината. Ние двамата никога не сме били предназначени един за друг.

— Съжаляваш ли за това?

— Не — отвърна Ана без колебание.

Погледът му я накара да се изчерви. Тя отново огледа променената му външност.

— Смяташ ли да останеш при липаните завинаги?

— Сантяго отиде да търси Елайза. Светът на белите, в който той се е родил, го зове. Знаех, че това ще се случи. По същия начин аз трябваше да се върна към света на червенокожите.

— Но ти си роден в племето маскогий, а не сред липаните.

— Приличам ли на маскогий? — попита той.

По изваяното му лице се разля широка усмивка. Преследващия елен бе едър, красив мъж, много по-висок от повечето апахи, но иначе по нищо не се различаваше, от който и да е липански воин.

Ана се протегна и докосна косата му.

— Много повече ми харесваш така, отколкото с обръсната глава — усмихнато отбеляза тя.

— И аз се харесвам повече така. Пък е и по-топло, когато задухат студените планински ветрове! — отново стана сериозен. — Знаеш, че те обичам, Пустинно цвете. Обичам те още от първия миг, когато отидох със Сантяго в дома на осиновителите ти и те видях там. Ти беше още момиченце.

— Много липански девойки се женят малко след тази възраст, но дори и да исках да го сторя, Хоакин и Орлена нямаше да ми разрешат. Те настояваха да получа възпитанието и образованието на техните собствени деца, за което винаги ще им бъда благодарна.

— Когато червенокожите научат историята на цивилизацията на белите, гордостта им от собствения им произход само се усилюва. Както и да е, радвам се, че не се омъжи за някой смел млад воин или гисо от Ню Мексико.

Той взе ръцете ѝ в своите и я притегли към себе си. Тя срамежливо се притисна към него. За момент той просто я държеше и галеше блестящата ѝ черна коса. Когато тя вдигна глава, за да го погледне в лицето, Преследващия елен я целуна по устните. Отначало целувката им бе много целомъдрена, но когато тя обви врата му с ръце, той стана по-настоятелен и я притегли на коленете си.

Пустинното цвете никога не се бе целувала с мъж, но често бе виждала Орлена и Хоакин да го правят, когато той се прибираще у дома след дълго отсъствие. Почувства езика на Преследващия елен върху устните си и веднага ги разтвори. Той отпи от сладостта на нейната невинност. Заля я гореща вълна, която я накара да стане по-смела. Езикът ѝ проникна в устата му и започна да се движи както неговия преди малко.

Преследващия елен изстена и като я стисна още по-силно в прегръдките си, покри гърдите ѝ с длан.

— Ти си толкова чиста и красива, като първо пролетно цвете! — прошепна той. Тя усещаше усилията му да се овладее. Много нежно Преследващия елен прекъсна целувката им и свали ръцете ѝ от врата си. Хвана малките ѝ длани и ги покри с целувки. Сър Чарлс щеше да бъде доволен.

— Мисля, че ще е най-добре веднага да предложи сватбен откуп на Нощния вятър!

— Да, Преследващ елен, и аз мисля така! — бузите ѝ горяха. Ресниците скриха огъня в черните ѝ очи.

Станаха и се върнаха в селото. Когато младата двойка минаваше край старите жени, те прикриваха усмивката си с ръце, а децата весело се кискаха, но нито Преследващия елен, нито Пустинното цвете ги забелязваха.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ПРЪСТЪТ НА СЪДБАТА

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Областта Начес, януари 1807 г.

Самюъл Шелби внимателно заобиколи възлестото коренище на дъбовото дърво, като удряше комарите, които го бяха измъчвали през цялото време, откакто бяха тръгнали северно от Начес. Пътуването с лодка от Ню Орлиънс се оказа най-леката част от пътешествието им. Това, което им се налагаше да понесат сега, бе истински ад. Гъсто обраслият, хълмист район бе пълен с речни пирати и горски разбойници, готови да нападнат безобидните пътници, които имаха нещастieto да привлекат вниманието им. През последните два дни Самюъл дори видя скалп, прикован към едно кипарисово дърво — дали това свидетелство за необикновена жестокост представляваше останките от някоя невинна жертва или пък бе заслужената съдба, сполетяла опасен бандит, чудеше се той.

— Това място ме плаши, лейтенант — обади се младият рус войник, загледан във високите тръстики. — Казват, че понякога изскачат диви котки и изяждат човека и коня му.

Самюъл му се усмихна успокояващо.

— Не ми се вярва, Джастис, но все пак си отваряй очите. Най-много трябва да внимаваме за двукраки нападатели!

След завоя излязоха на полянка, заобиколена с дървета, през чиито клони слънчевите лъчи проникваха подобно на струи разтопено злато. Едва се бяха отърсили от потискащото въздействие на тъмния гъст шубрак, когато забелязаха колибата, която имаше твърде зловещ вид.

Самюъл разгледа лошо скованата дървена постройка. От покрива липсваха няколко дъски, а прозорците нямаха стъкла.

— Дано успеем бързо да си свършим работата и да се махаме от тук! — каза той и даде знак на хората си да слязат от конете.

Това бяха хора, специално подбрани за тази мисия от губернатора на Луизиана Клеърборн, верен на президента Джеферсън и федералното правителство. Войниците не носеха униформа. Задачата

им бе да открият и унищожат голямо количество пушки и амуниции, предназначени за заговорниците в Ню Орлиънс.

— Чакайте тук, докато аз вляза вътре. Ако чуете стрелба, пристигате веднага! — Самюъл отиде до ниската, тясна врата на колибата и се наведе, за да влезе. Божичко, чувстваше се като в пещера. Блъсна го миризмата на изгнило дърво, долнопробно уиски и пот.

На масите горяха с треперлива светлина лоени свещи. Край една от стените имаше нещо като тезгях, но освен прогнилите столове нямаше никакви други мебели. Сигурно повечето неща бяха изпочупени при честите сбивания. Трябваше да внимава да не бъде въвлечен в някоя пиянска свада. Но като разгледа заобикалящите го грозни лица, някои от които бяха без зъби, уши и дори носове, Самюъл реши, че шансовете му да се измъкне безнаказано, са съвсем малки.

Отиде до тезгяха и хвърли една монета.

— Малко студена бира ще ми дойде добре!

Съдържателят бе дебел, плешив мъж с отрязани уши — знак, че навремето е лежал в някой от затворите на изток и така е бил белязан за престъплението си.

— Аз съм Джейк Мънроу — той наля киселата, топла бира в нацърбена чаша и изчака Шелби да се представи на свой ред.

— Викат ми Маркъс Алън, родом от Кентъки. Трябва да се срещна с някой си Дътън. Хю Дътън. Да се е навъртал тук? — Мънроу присви очи. С палеца си посочи към дъното на помещението. В тъмния ъгъл се бе свила една едва забележима фигура.

— Задължен съм ви! — каза Самюъл и тръгна към Дътън. Когато обърна гръб на Мънроу, космите по гърба му настръхнаха от напрежение.

Елайза бе научила от един по-непредпазлив член на Мексиканската асоциация в Ню Орлиънс, че Маркъс Алън трябва да се срещне тук с Дътън и да придружи незаконния товар до крайната му цел. Губернатор Клеърборн бе арестувал Алън и Шелби бе дошъл на срещата вместо него. Оръжието трябваше да бъде спряно. Дътън бе мършав, тъмнокос мъж, чиито черти не можеха да се видят добре на тази светлина. Само очите издаваха истинската му природа. Когато се усмихна, се видя, че в устата му почти не са останали зъби.

— Ти трябва да си Алън.

— Аз съм Маркърс Алън — спокойно отвърна Самюъл и като придърпа един стол, седна така, че да му е удобно да бръкне в джоба си за пистолета.

— Алън бил от Кентъки, така чух. Ти май не приказваш като такъв.

— Роден съм във Вирджиния. В Кентъки се преместих по-късно. Хората ми чакат отвън. Мексиканската асоциация спешно се нуждае от тези оръжия.

— Ми, аз си бях тук и чаках! — защити се Дътън. — Ти закъсняваш. Имаш ли достатъчно хора и коне да превозиш товара?

— Мъжете, които водят, ще го охраняват, докато дойдат и останалите. Сега трябва да сме много внимателни, особено след като генерал Уилкинсън се обърна против нас.

Мъжът изпсува и плю на мръсния под.

— Уилкинсън е голям глупак, щом предаде онези приятелчета в Ню Орлиънс! Те имат добри връзки бая нависоко в армията на краля — при тази забележка той се изправи и каза: — Да отидем при товара.

Значи високопоставени испански офицери също участваха в заговора точно както бяха предположили двамата с Елайза! Интересно кого бяха успели да привлекат онези предатели от Мексиканската асоциация?

След завръщането си в Ню Орлиънс бяха научили, че президентът е уволнил Уилкинсън от поста губернатор на Горна Луизиана, въпреки че го бе оставил началник на войската там. Без да се интересува повече от съдбата на Пайк в Ню Мексико, генералът се бе подчинил на заповедта да изгони заговорниците от Ню Орлиънс.

— Уилкинсън остави лейтенант Пайк и хората му да загинат. Предполагам, че ще завършат дните си в някой испански затвор — с отращение каза Самюъл.

Дътън засмука един от изгнилите си зъби, после умело се изплю и се изсмя:

— Пайк и приятелчетата му ще се оправят, не ги мисли! Сигурно сега вече се радват на гостоприемството на самия генерал Салкедо!

Салкедо! Генерал-губернаторът на вътрешните провинции, един от най-високопоставените офицери в правителството на Нова Испания! Информацията щеше да е добре дошла за Джеферсън. Двамата мъже излязоха навън и Дътън разгледа здравите, добре

въоръжени мъже, които трябваше да представляват хората на заговорника Маркърс Алън.

— Ще свършат работа — каза той на Самюъл. После се качи на мършавия като стопанина си кон и всички потеглиха към реката.

— Когато всичко свърши, целият испански запад ще бъде наш! Ще сме много богати! — в очите на Дътън проблесна алчно пламъче.

След неколкочасово препускане сред кипарисовите дървета той ги отведе до малко заливче. Ако нямаше кой да им показва пътя, никога не биха могли да го намерят. Една погрешна стъпка и щяха да попаднат в зловещото блато. Дътън извика на мъжете от грубите дървени лодки, на които бе натоварено оръжието.

Самюъл бързо ги прецени и даде знак на Джастис. Хората му слязоха от конете и се разделиха на тройки, тръгнаха към закотвените лодки. Щом приближиха достатъчно, извадиха пушките си. Самюъл бързо измъкна пистолета си и се прицели в изненадания Хю Дътън.

— Арестуван си за предателство и подстрекаване към бунт, Дътън! Конфискувам тези лодки в името на правителството на Съединените щати!

Мъжът изпсува, но само един поглед му бе достатъчен, за да се убеди, че е безсмислено да се противи.

Правителствените войници ги надвишаваха два пъти по численост, а пък и някои от хората му бяха просто наемници, на които се плащаше само да откарат товара надолу по реката, а не да рискуват живота си.

— А сега, Хю, ти спомена някои неща, които искам да пообсъдим още малко!

— Върви по дяволите, ти...

— Така не се говори на човек, който държи живота ти в ръцете си! — каза Шелби и като опря пистолета си в гръкляна на Дътън, продължи: — Та, за генерал Салкедо...

Ню Орлиънс

Елайза седеше зад тънката желязна преграда, която я отделяше от балната зала, за да не „скандализира“ присъстващите на бала с вида си. Тя бе бременна в шестия месец, а една дама не биваше да се появява в подобно състояние на публични места. Като си спомни за

гордостта, с която индианките носеха надутите си кореми и работеха през цялата си бременност, тя реши, че законите на цивилизованото общество наистина понякога са твърде смешни. Толкова много се бе променило мисленето ѝ, откакто тръгна на запад със Сантяго! Дори само споменът за него я караше да плаче, но тя решително отхвърли подобни мисли.

Миналото си е минало. Нищо не можеше да съживи любовта им. Поне ѝ бе оставил част от себе си, за която да се грижи и обича през остатъка от живота си!

Детето щеше да носи името на Лувоа, но колкото и лошо да бе това, във всички случаи бе по добре, отколкото да го наричат копеле. Устните ѝ се изкривиха в иронична усмивка при мисълта за това, как щеше да реагира Едуард Лувоа на писмото, което му бе изпратила веднага щом пристигна ха в Ню Орлиънс и в което му съобщаваше, че ще става баща.

Танцуващите се носеха по лъскавия паркет. Залата бе претъпкана. Елайза не трябваше да е тук, и то не само защото бе бременна, а и понеже Самюъл бе настоявал тя да помоли губернатор Клеърборн да я настани на някой кораб, заминаващ нагоре по реката, за да отиде в семейната им плантация, където братовчед ѝ Нестор и жена му Алма вече я чакаха. Тя не бе изпълнила заръката на брат си.

Той искаше сестра му да е далеч от кипящия от интриги Ню Орлиънс, обаче знаеше, че тя би предпочела да отложи оттеглянето си в изолираната от света плантация. Не че я биваше много за работа напоследък, помисли си тя с тъжна усмивка.

Елайза огледа гостите и скоро забеляза генерал Уилкинсън, изпотен въпреки студа. Той се поклони на една креолска матрона с внушителни размери. Извади памучна кърпичка и старателно попи потта от челото си. Генералът не знаеше нищо за пътешествието ѝ до Санта Фе или пък че Самюъл бе жив и се бе върнал с нея в Ню Орлиънс. За Уилкинсън Елайза бе само добрата приятелка на губернатор Клеърборн и съпругата на тайнствения френски дипломат. Генералът я подозираше още от Сейнт Луис, но нищо не можеше да докаже. Охраната на самия губернатор на Ню Орлиънс постоянно я съпътстваше. Съжаляваше, че не може да говори с хитрия Уилкинсън насаме. Въпреки че бе изкусен интригант, генералът ставаше много непредпазлив в компанията на красиви жени. Елайза погледна издутия

си корем и си помисли: „В това състояние едва ли бих могла да мина за фатална жена!“

— Надявам се, че празненството ви харесва, въпреки че не можете да участвате в него! — лицето на току-що влезлия в ложата ѝ губернатор Клеърборн изразяваше искрена загриженост.

Когато нещастният, тридесет и две годишен мъж с пуританско възпитание бе пристигнал в града, никой от местните креоли не го хареса. Сега обаче, въпреки че отказваше да използва френски за държавни преговори, Клеърборн постепенно печелеше все повече и повече симпатии. Бе упорит и честен човек, който си гледаше работата с усърдие, спечелило му ако не обичта, то поне уважението на враговете. Дори Уилкинсън избягваше да му противоречи.

Той внимателно пое протегнатата ѝ ръка, а Елайза мило му се усмихна.

— Забавлявам се чудесно, ваша светлост! Както ѝ вашият амбициозен военен командир! — и тя посочи с ветрилото си генерал Уилкинсън.

Клеърборн сви устни.

— Ако знаех какво крои пак.

— Арестувал ли е още някого? — попита Елайза.

През последните седмици Уилкинсън бе издирил и арестувал много от хората, участвали в заговора, които евентуално можеха да го издадат.

— Войниците му докараха още няколко заподозрени. Никак не е за чудене — в този край има хора, готови да заговорничат срещу самия Ад!

— Мислите ли, че наистина иска да спре заговора, или само ни заблуждава?

— Де да знаех! — притеснено отвърна Клеърборн. — Войската на Ню Орлиънс се закле във вярност на президента Джеферсън, но ние имаме всички основания да подозираме, че много от офицерите са в заговор с амбициозни испански военнослужещи, решени да свалят сегашното правителство в Нова Испания.

— Необходима ни е по-пълна информация! — каза тя и прехапа замислено долната си устна.

— Да се надяваме, че скоро ще я имаме. Поне разполагаме с хора като брат ви, готови да рискуват живота си, за да спрат притока на

амуниции за заговорниците. Надявам се планът им да не успее!

— Но понеже генерал Уилкинсън арестува няколко души, които според него са в съзаклятие с испанските предатели, той може да си присвои цялата заслуга за потушаване на заговора. А като герой на Ню Орлиънс ще бъде много трудно за президента да го отзове.

— Уви, така е. Но може би информацията, която трябва да получа тази вечер, ще се окаже полезна за нас. Току-що ми предадоха бележка, с която един от агентите ми ми определя среща.

Очите на Елайза се разшириха.

— Какво според вас е научил той?

— Не знам, но се страхувам, че вече трябва да ви изоставя и да вървя. Помощникът ми, капитан Сандърс, ще ви изпрати. А сега, ако ме извините...

— Но, разбира се, губернаторе. Смятам да погледам танците още малко и после ще се прибера.

Когато Клеърборн си отиде, Елайза отново потърси с очи генерал Джеймс Уилкинсън, който бе изчезнал в тълпата от красиви креолски дами и американски офицери. Изведнъж видя познато лице. С разтуптяно сърце тя се вторачи в Раул Кастал! Той вече не носеше бляскавата синьо-бяла униформа на испанската армия, а бе облечен в черни дрехи, които придаваха на лицето му още по-зловещо изражение.

Все още усещаше върху себе си пронизващия му поглед, с който я бе изгледал, когато го издаде пред Алънкастър. Той бе един от заговорниците — в това тя изобщо не се съмняваше.

Елайза го гледаше как спокойно минава през тълпата, флиртува с превзетите красавици и обсъжда нещо с няколко креолски благородници, недоволни от сегашната политическа власт, които обаче Уилкинсън бе счел за неуместно да арестува. После, по време на кадрила, генералът и Кастал се разминаха, докато всеки от тях партнираше на по-възрастна дама в танца. Срещата им съвсем не беше случайна и Елайза бе доволна от прикритието, благодарение на което бе успяла да го види, без той да я забележи.

Когато танцът свърши, двамата заведоха дамите си до местата им, а после се отправиха към различни врати. Елайза дори не се замисли. Помоли да ѝ донесат наметката. Тежкото кадифе обви тялото ѝ, а качулката прикри лицето ѝ.

Молеше се Кастал да не знае, че е решила да остане в Ню Орлиънс, и ако я забележи, да реши, че е дебела креолска матрона, излязла навън да подиша малко чист въздух. Тихо го последва по коридора, по стълбите и после в градината. Генерал Уилкинсън се появи почти мигновено иззад една мимоза.

Елайза се прилепи до стената и безшумно се придвижи по откритата веранда, така че да се намира точно над тях. От мястото си щеше да чува чудесно разговора на двамата конспиратори.

На бледата светлина лицето на губернатор Клеърборн изглеждаше бледо като маска. Той прокара ръка през светлокестенявата си коса.

— Значи Дътън твърди, че заговорниците от Ню Орлиънс работят заедно с генерал-губернатор Салкедо?

Самюъл отвърна:

— Няма съмнение в това. А Уилкинсън знае всички планове на бунтовниците. Салкедо ще освободи Пайк и хората му. Вместо да бъде дребен владетел или военен герой, Уилкинсън е решил, че за него ще е по-добре да играе ролята на умиротворител, но не бих имал доверие нито на него, нито на Салкедо!

Лицето на Клеърборн придоби сурово изражение.

— На много малко хора мога да имам доверие, лейтенант! Някой трябва да замине веднага за Вашингтон, за да информира президента за новото развитие на събитията.

— Готов съм да потегля след час, сър — отвърна Шелби. — Моля, пригответе писмото си. Аз самият имам още доста да прибавя, когато говоря с президента.

Самюъл се върна в хотела, където бяха отседнали с Елайза. Тя още не се бе върнала от бала. Усмихна се тъжно и прошепна:

— Въпреки че не можеш да танцуваш явно се забавляваш добре, сестричке, но все пак бих предпочел да си на сигурно място, далеч от Ню Орлиънс.

Като ѝ написа кратко писмо, Самюъл се приготви за дългия път. Губернатор Клеърборн щеше да обясни подробностите на Елайза. В бележката си той просто отново повтори братската си заръка — да напусне Ню Орлиънс и да остави опасните интриги възможно най-

скоро. Братовчедите им в Кентъки щяха да се радват тя да им погостува.

Елайза коленичи на студения дървен под на верандата. Краката ѝ бяха изтръпнали от дългото стоене. Тя се опита да овладее треперенето си и да се съсредоточи в разговора между Кастал и Джеймс Уилкинсън, който тъкмо спокойно обясняваше, че плановете за превземането на Нова Испания само са отложени за известно време. Кастал спореше сърдито с американеца. Елайза чуваше само откъслечни фрази.

— Трябва да обясните промяната в плановете на нервните си приятелчета креолите — тонът, с който бе изречена заповедта, не търпеше никакви възражения. Въпреки че не можеше да го види, тя си представи как Кастал цял изтръпва от нанесената му обида.

— Господата от Мексиканската асоциация съвсем не са изнервени, генерале! Американецът — подигравателно изрече той — Кларк Джеймисън се хвалеше, че ще ни помогне да завземем Ню Орлиънс, преди да се придвижим на запад към испанските земи!

Елайза можеше да си представи с каква жар бе мечтал Кастал за мига, когато ще влезе в родния си град като завоевател! Като си размениха още няколко прикрити обиди, Уилкинсън освободя подчинения си и се присъедини към празненството в залата. Кастал тръгна на среща с останалите конспиратори. Тя реши да го последва. Това не бе лесна задача, но младата жена успя да подкупи един кочияш и да последва закритата карета на Кастал из калните улици. Наложил се да убеди кочияша, че господарите му ще останат на бала още дълго време и скоро няма да се нуждаят от услуги те му.

Трябваше да изостанат доста, за да не ги издаде тропотът на конските копита по паважа. На няколко пъти, когато каретата на Кастал свиваше с някоя тъмна уличка, тя се страхуваше, че са го изпуснали.

Скрита под клоните на огромна върба Елайза наблюдаваше Раул, който спря пред една колиба на западния бряг на Мисисипи, в самия край на града.

Тя прошепна на кочияша си:

— Ще се приближа, за да видя какво става вътре. Ти върви право при губернатор Клеърборн и му предай това! Подаде му бележката,

която бе успяла да надраска по пътя насам.

— Не знам, госпожо — неловко измърмори кочияшът. — Трябва да се връщам на бала. Мистър Уитън е платил добри пари да го чакам!

— Губернаторът на Орлеанс ще ти плати тройно! — напъха бележката в грубата му ръка. Можеше да си представи какъв хаос ще настъпи, щом охраната на губернатора откриеше, че една бременна жена е успяла да им се изплъзне! Клеърборн щеше да им смъкне кожата, ако не успееш да я открият. — Ако войниците, охраняващи дома на губернатора, те питат нещо, кажи им, че мадам Лувоа се нуждае от помощта му. Повярвай ми, Клеърборн ще те приеме веднага и ще ти заплати добре!

Когато каляската се отправи към града, Елайза внимателно тръгна по една пътека към колибата. От закритите с хартия прозорци се процеждаше слаба светлина. На няколко пъти кракът ѝ затъваше в калта и едва не загуби обувките си в нея. Без да обръща внимание на съсипаните си пантофки, тя се приближи до колибата. До слуха ѝ достигнаха неясни гласове.

— Това никак не ми харесва! Дътън много закъснява с тези лодки, натоварени с оръжие!

— Дътън е получил пълни инструкции. Този груб американски дървар е прекалено тъп, за да се отклони от дадените му заповеди — отвърна Кастал.

— Отдавна не сме получавали вест от Салкедо от Чихуахуа. Това ме притеснява много повече от закъснението на някакъв си тъп селянин от Кентъки! — намеси се трети и после продължи: — Какво има, Армандо?

— Пуснете този звяр навън, преди да е направил още някоя поразия тук! — нетърпеливо нареди Кастал.

Чу се разместване на столове, после вратата изскърца и нещо тихо изръмжа. Елайза замръзна от ужас. Куче! Тя се огледа наоколо, отчаяно търсейки някакво прикритие, но ниската крайречна трева не можеше да ѝ предложи никакво скривалище.

— Мисля, че имаме гост — изсъска Кастал, като приближи вратата.

Елайза вдигна полите си и се опита да избяга, но кучето, дребен териер, се хвърли върху нея. То впи зъби в кадифената ѝ наметка и като заби лапи в калта, не ѝ позволи да избяга. Тя се опита да се

освободи и удари кучето по главата с чантичката си, но преди да се измъкне, Кастал вече я бе хванал за рамото.

— Я да видим, кой е това? — прошепна в ухото ѝ той. — Самотна жена! — Нареди на стопанина на животното да накара кучето му да я пусне, после я отведе вътре в колибата. Когато свали качулката ѝ, възкликна: — О, мадам Лувоа, така се надявах, че ще имам удоволствието да се срещнем отново. Но не предполагах, че това ще стане толкова скоро!

Блъсна я върху един грубо скован дървен стол до паянтова маса и я огледа внимателно. Когато видя големия ѝ корем, на устните му се появи жестока усмивка.

— Копелето на Куин — каза Раул и поглади мустаците си. — Цели десет години чакам този ден! Десет години! Сега вече родът Кастал ще бъде отмъстен!

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Ню Орлиънс, февруари 1807 г.

Най-после, след дългото, уморително пътуване, Сантяго пристигна в града. По пътя му се бе налагало да се сражава с команчи, да се крие от испански войници, да купува допълнително количество барут и куршуми от френски търговци на оръжие. Сега, когато вече бе на американска територия, той се страхуваше, че е закъснял и Елайза вече е заминала за Вашингтон или се е върнала във Франция със съпруга си.

Сантяго подкара коня си към внушителната постройка с ограда от ковано желязо. Реши, че всички къщи на заможни креолци много си приличат. Изведнъж се сети за времето, когато бе ухажвал Джулиет Кастал. Въпреки че си спомняше как бе изглеждал градът някога, лицето на бившата му годеница сякаш бе забулено в мъгла маеше, че е красиво и капризно, но и някак празно и безхарактерно.

Куин бе научил от приятеля си Робърт Пристли, че за да разбере къде е Елайза, трябва да пита Уилям Чарлз Коу Клеърборн. Когато наближи къщата на губернатора, войниците от охраната веднага вдигнаха мускетите си, подозрителни към мръсния *sibolero*, който изглеждаше така, сякаш току-що е излязъл от Лано Естакадо.

— Казвам се Сантяго Куин. Трябва да говоря с губернатор Клеърборн. Въпросът не търпи отлагане! — рязко изрече той.

— Губернаторът е много зает. — Ефрейторът, който говореше със силен кентъкски акцент и имаше ужасен дъх, опря оръжието си в гърдите на Куин. Приятелчето приличаше на испански ловец на бизони, но английският му бе прекалено добър.

— Тук съм заради мадам Елайза Лувоа.

Ефрейтор Уигс присви очи.

— Какво знаеш за дамата? — другите двама мъже от охраната се приближиха към Куин и го обградиха. След минути Сантяго вече беше пред губернатор Клеърборн, който седеше зад отрупаното си с книжа орехово бюро. Когато го въведеха, губернаторът се изправи и изгледа изпитателно новодошлия с проникателните си сини очи.

— Казахте ми, че знаете нещо за мадам Лувоа, мосю Куин. Моля, говорете! Тя е в смъртна опасност!

Младият мъж се приближи към бюрото, което го отделяше от слабичката фигура на губернатора.

— Как така в смъртна опасност? Къде е тя?

Клеърборн въздъхна.

— Надявах се вие да ми кажете това. Изчезна преди няколко седмици, докато изпращах брат й с особено важна, деликатна мисия.

— Изчезнала? Искате да кажете, че са я отвлекли?

— Не — губернаторът се поколеба, но после каза: — Преди да ви дам повече информация, моля кажете ми защо се интересувате от дамата! Къде се запознахте с нея?

Куин се усмихна.

— В Сейнт Луис. Трябваше да я отведа в Санта Фе, за да открие там брат си, когото явно пак сте изпратили някъде с важна политическа мисия.

— Какво точно има между вас и мадам Лувоа?

— Сред много други неща и детето, което носи. — Сантяго видя, че губернаторът се изненада. — В Санта Фе тя рискува живота си, за да спаси моя. Имам огромен дълг към нея, ваша светлост! Кажете ми какво знаете за обстоятелствата по изчезването й!

— Елайза изчезна по време на един бал у семейство Шревърпорт. Тръгнала си с някаква карета, която наела, за да я откара до края на града. Явно е преследвала някого. Изпратила кочияша обратно, за да ми донесе бележка, в която се казваше, че трябва да изпратя там войници — той безпомощно сви рамене. — Когато пристигнахме, колибата бе вече празна. Разпитах подробно кочияша, но той не знаеше нищо.

Сърцето на Сантяго се обърна.

— По дяволите, как може да поема такива рискове! Какво ли й се е случило?

Лицето на Клеърборн почервеня.

— Как, дявол го взел, е успяла да се изплъзне от охраната си и да тръгне да преследва някого нощем в нейното тъм... в нейното състояние? — Бузите му порозовяха, сякаш вратовръзката му го задушаваше.

За секунда по лицето на Сантяго пробяга тъжна усмивка.

— Вие не познавате дамата така добре, както аз! Повярвайте ми, тя е способна на всичко! Ако е решила да го направи, би се измъкнала и от тайната полиция на Наполеон! — тялото му бе напрегнато, сякаш бе диво животно, готвещо се за скок.

— В Ню Орлиънс имаше само един човек, който би искал да й причини зло, и ако я е проследил дотук... — Куин пребледня. — Познавате ли някого на име Раул Кастал?

За момент лицето на Клеърборн издаваше само объркване. После той изведнъж си спомни.

— Не е ли офицер от Ню Мексико? Мислите ли, че участва в заговора на Мексиканската асоциация?

— Много по-лошо от това, мотивите му да се разправи с Елайза са съвсем лични. Когато пристигнах в Санта Фе, се оказа, че той си е подал оставката и е напуснал града малко след нейното заминаване. — Сантяго отчаяно прокара пръсти през разрошената си коса. — Предполагам, че не знаете къде се намира Кастал сега?

— Не — отвърна Клеърборн, все още, без да разбира какво става.

— А някой от другите членове на семейството му? Жив ли е още бащата на Раул?

— Мисля, че старецът умря преди няколко години — губернаторът го изгледа изпитателно. — Сега си спомням, че слугите на жена ми разправяха, че вие сте убили брата на Кастал — постепенно всичко започваше да му става ясно.

— Ами Джулиет?

Той уморено потърка брадичката си:

— Сестрата, да! Мисля, че бе омъжена за един плантатор, който се разори. Преди време той загина на дуел. Тя бе принудена да продаде градската им къща. Не знам какво се е случило с нея след това.

Сантяго въздъхна. Знаеше колко близки са си семействата от креолската общност и как мразят американците, превзели „техния“ град.

— Сега, когато вече никой не ме търси, за да ме арестува, мисля, че ще трябва да вляза отново във висшето общество. Ако открия Джулиет, нещо ми подсказва, че тя ще ме заведе при Кастал и Елайза.

Дълбоката провинция на Луизиана

През тънките дъсчени стени на бараката, където бе затворена, Елайза слушаше как се карат.

— Не ми харесва това, Раул! Тя е дама от висшето общество, с много влиятелен съпруг — французин, а не някоя проста курва, чието отсъствие никой няма да забележи! — каза Гаспар Дуберт. — Дори и сега американският губернатор продължава да я издирва!

— Много изтънчена дама, няма що — носи копелето на един испански ренегат!

— Но това е само едно невинно дете! — отвърна Дуберт.

— Какво ще стане с нея, решавам само аз! — гласът на Кастал не търпеше възражение. — Вече прекалено дълго отлагахме. Липсват ни три лодки с оръжие, което ни е безкрайно необходимо. Ще държим тази кучка затворена тук, в твоята плантация!

— Да бъде както ти казваш, Раул! — страхливо прошепна Дуберт.

След няколко минути вратата се отвори и Кастал влезе вътре с гадна усмивка на лице.

— Предполагам, че си чула разговора ни? Още в Санта Фе трябваше да разбереш, че е по-добре да не ме ядосваш!

Елайза дори не го погледна.

— Може и да ме убиеш, Кастал, но жалкото ви въстание е обречено на неуспех!

— Не мисля така! Ще те държа в плен и ще чакам появата на Куин.

— Казах ти вече: той няма да дойде! Възнамерява да живее сред липаните и да се ожени за индианка!

— Но ти ще родиш неговото копеле! Дори и да не дойде заради теб, ще се появи заради детето си!

— Той не знае за бебето. Не му казах.

— О, сигурен съм, че знае! И ще дойде да те търси, красива, продажна кучко! — Хвана една абаносово черна къдрица и я нави около пръстите си.

Елайза потрепери. Кастал се изсмя.

— Жалко, че тялото ти е така обезформено от бременността, но пък и аз никога не бих чакал позволение да направя каквото и да е от един дивак. Много по-добре ще е да го оставя да гледа как убивам теб и копелето му. А после ще убия и него, но бавно! — очите му блестяха.

— Ти си не по-малко луд от Конъл Куин!

Той я удари.

— Не, още не е дошло времето да се разправа с теб! Не и преди Куин да е тук, за да гледа!

Под ужасения ѝ поглед той извади от джоба си верига с остри зъбци. Намота я около ръката си и леко одраска бузата ѝ, минавайки само на милиметри от окото.

— Веднъж видях как един мъж загуби половината от лицето си с помощта на такъв уред! За мен ще е истинско удоволствие да обезобразя Куин. Да не говорим как ще се забавлявам, докато убивам теб и копелето му пред очите му!

— Куин няма да дойде! — упорито повтори Елайза.

Ню Орлиънс

Сантяго стоеше пред огледалото. Колко лесно бе да играе ролята на испански благородник! Бе научил, че Раул Кастал наистина се е върнал в града, но всичките му опити да го открие се оказаха неуспешни. Това бе смъртоносна битка. Сантяго Куин отново бе граф Аранда, дошъл да намери отдавна изгубената си любов, сега вдовица. Благодарение на мадам Плешет, старата клюкарка, до края на вечерта щеше да знае къде да търси Джулиет.

Соланж Плешет вдигна лорнета си, за да разгледа високия непознат с червена коса. Красив бе дяволът! Докато той се разхождаше из балната зала и поздравяваше влиятелните личности в града, тя не го изпускаше от очи. Имаше чувствената грация на пантера! Изведнъж тя изпусна лорнета си и се хвана за гърдите.

— Аранда! Испанският ренегат, който уби бедничкия Пиер! Чух, че бил избягал в Нова Испания, в онзи див край, където умря лудият му баща!

— Не му липсва смелост да се върне тук след толкова години! Американските власти няма ли да го арестуват? — попита приятелката ѝ Луиза.

Мадам Плешет подсмръкна презрително.

— На американците изобщо не им пука за смъртта на един от нашите!

— Но той не е американец, а само един полуирландски нахалник, представящ се за член на испанския двор! — изсъска Луиза.

— Ха! Вярно, че баща му е ирландец, но е истински граф Аранда, при това с нелошо положение в испанския кралски двор! — като видя недоверието и любопитството, изписани върху лицето на приятелката ѝ, Соланж продължи: — Миналата година гостувах на братовчедите си в Бордо, а после, бях в Мадрид. Братовчедките ми се омъжиха много сполучливо в семейството на Сантандар, така че можахме да посетим кралския двор. Само си представи изумлението ми, когато научих, че червенокосият разбойник наистина бил този, за кого то се представяше въпреки ужасния си баща! Той е толкова богат! Жалко, че навремето братът на Джулиет развали годеча им и предизвика дуела!

Луиза злобно се усмихна.

— Джулиет Дуберт си заслужаваше нехранимайкото, за когото се омъжи! Добре, че баща ѝ и брат ѝ Пиер не са живи да я видят как се е разбесняла, откакто овдовя!

В другия край на претъпканата зала жената, за която разговаряха двете дами, също бе вторачил в Сантяго Куин блестящите си кафяви очи. „Толкова пари, пък и титла, заради глупавия ми брат изпуснахме и двете!“ — мислеше си тя.

Застанала на стълбите, Джулиет оглеждаше Сантяго. С годините той бе станал още по-красив приличаше на великолепен силен лъв! С удоволствие щеше да изиграе ролята си тази вечер. Тя прокле Раул, баща си, дори страхливеца Фелипе. Щом изтече траурът и скандалът около разваления ѝ годеч поутихна, я омъжиха тихо за Раме Дуберт. За две години съпругът ѝ успя да разпилее зестрата ѝ и да провали бащината ѝ плантации. После започна да пие и най-накрая се остави да го убият на дуел. Баща ѝ загуби всичките им пари след серия неуспешни инвестиции, след което умря. Тя разпродаде малкото останало им имущество, за да оцелее. Раул замина да служи в Нова Испания.

Сега брат ѝ се бе завърнал. Предишния ден той ѝ бе казал за пристигането на ирландеца и за ролята, която тя трябваше да изиграе в

пъклените му планове. Усмихна се тъжно: „Ще видя какво ще стане с плановете ти, Раул, мили братко, на теб дължа толкова много!“

Изминалите години не бяха щастливи за Джулиет. Тя се бе опитала да се омъжи отново, но една бедна вдовица със скандално минало не бе точно съпругата, която повечето богати семейства в Ню Орлиънс желяеха за синовете си. Тези глупави мъже с детинското им чувство за чест!

Тя бе принудена да стане любовница на няколко заможни, влиятелни мъже — предимно американци, които Джулиет презираше от дъното на душата си. Така си бе осигурила сравнително удобен живот в обществото, чието двуличие я вбесяваше, но в което искаше да попадне отново. „Някой ден ще се измъкна от това затънтено място и ще отида във Франция — при това с блясък!“ — тя приглади шумолящата си рокля от коприна в прасковен цвят, която подчертаваше великолепното ѝ тяло. Двадесет и девет годишната Джулиет Дуберт бе много красива, но безмилостна жена.

Видя, че застаналият в средата на залата ирландец я е забелязал. Той веднага се извини на барон Де Сан Себастиан и като го остави, се отправи към нея. Сантяго бе смаян от нейното безочие. Робърт Пристли тъкмо бе научил за нея, че е любовница на американски banker, участващ в Мексиканската асоциация. С нейната репутация тя рискуваше много с появата си пред мадам Плешет. Жената пред него обаче не бе смутеното, израснало в манастир момиченце, в което се бе влюбил навремето.

— Много си се променила, Джулиет! — каза той, когато тя му подаде ръката си и му се усмихна прелъстително.

— А ти си станал още по-красив, ирландце! — нежно изрече тя.

Каква опасна игра играеше Джулиет? Сантяго се бе надявал появата му да я накара да хукне веднага към брат си, а той самият да я последва по петите.

— Ирландце ли? Това бе обидна дума за теб, когато се видяхме за последен път, Джули! — каза Куин и като я хвана за ръката, я поведе през тълпата танцуващи и смеещи се хора.

— Скъпи ми Аранда, сега вече знам кой си. С мадам Плешет имаме една и съща шивачка. За мен обаче ти винаги ще си останеш ирландец. Какво удоволствие ми доставяше да те мразя тогава — с моята момичешка гордост! Но вече не съм малка ученичка, освен това

глупакът, за когото ме омъжиха, вече е мъртъв. Знаеш, че съм вдовица, нали? — погледът ѝ бе предизвикателен.

Сантяго я поведе към верандата.

— Да, Джули, чух за трагичната ти загуба веднага щом пристигнах тук преди няколко дни — засмя се той.

— Няколко дни ли? И защо не ме посети? Отчаяна съм!

— Последния път, когато те видях, брат ти се опита да ме убие. А това едва ли е сбогуването, което би накарало един мъж да потърси отново бившата си годеница!

— Смъртта на Фелипе ме бе накарала да полудея от скръб! Раул ме принуди да напиша онази бележка. Все пак, Сантяго, не забравяй, че бях само седемнадесетгодишно момиченце!

— Осемнадесет, Джулиет, но няма значение! Сега си още похубава и аз съм убеден, че поне половината мъже в Ню Орлиънс са ти го казвали!

Очите ѝ се присвиха, но тя игриво го перна с ветрилото си и каза:

— Какво знаеш за мен и джентълмените от града?

— Чух, че двамата с Кларк Джеймисън сте прекарвали доста време заедно напоследък.

— Предполагам, че тези долни клевети ти е наговорил твоят приятел американецът Пристли.

— Значи нямаш нищо общо с Джеймисън?

— Братовчед ми Проспер ме доведе тук тази вечер — избягна отговора тя, като се опитваше да разбере какво точно знае той за семейното ѝ положение.

— Е, предполагам, че поне с братовчед си не би спала!

Тя загуби самообладание и вдигна ръка, за да го удари.

Сантяго хвана ръката ѝ и я стисна здраво.

— Причиняваш ми болка, Сантяго!

Той я пусна и Джулиет разтърка мястото, където силните му пръсти се бяха впили. Изгледа го изпод гъстите си ресници. Изражението му не издаваше нищо.

— Прав си, вярно е, че напоследък бях под закрилата на мистър Джеймисън — с неохота си призна тя и потръпна от погнуса. — Щом знаеш за това, трябва да си разбрал и в какво бедстващо положение се оказах след смъртта на Рамон. Останах сама, без съпруг или баща, на

когото да разчитам — гласът ѝ стана умолителен, но все така прелъстителен.

— Нямах съпруг и баща, но все пак брат ти е жив, Джули! — Куин се вгледа в лицето ѝ и за първи път си даде сметка колко добре умееше Елайза да прикрива емоциите си. Джулиет се опита да отмине въпроса му със смях, но той прозвуча много фалшиво. „Явно е намислила нещо!“ — помисли младият мъж.

— Какво стана с Раул?

— Да не би да искаш да му отмъстиш за това че някога се опита да те убие?

— Не желая да го убивам, Джули. Искам само да поговорим.

Тя повдигна вежди, запърха с мигли и притисна към него пълните си гърди, почти напълно открити от дълбоко изрязаното деколте.

— Дали да ти се доверя, ирландцецо? — попита тя с дрезгав глас.

„Не повече, отколкото аз на теб!“ — помисли той и плъзна пръст по рамото и надолу към гънката между гърдите ѝ.

— Вярвай ми, Джули!

Тя се огледа дали някой не ги наблюдава. Бяха сами. Шумът от фонтана заглушаваше гласовете на няколкото двойки, които се разхождаха. Джулиет го привлече в сенките и го прегърна. Сантяго я целуна. Тя му отвърна с жар. Той плъзна ръце по големите ѝ, меки гърди, покри ги с длани. После я стисна здраво през кръста, а с другата ръка я хвана за задника, докато грубо я целуваше. Тя отвърна на страстта му с не по-малко жар, докато накрая разкървави устните му. Сантяго я отстрани от себе си и се взря в лицето ѝ. Очите ѝ блестяха, бузите ѝ горяха. Тялото ѝ тръпнеше от възбуда. Джулиет близна с език кръвта по устните му, после вдигна глава и го погледна.

— Сигурно се любиш като онези диваци, апахите, които са те отгледали, а?

Тя го отвращаваше, но той не издаде чувствата си и се престори на възбуден колкото нея.

— Ще ти покажа някой път! Обещавам ти, че това ще е незабравимо преживяване! Но първо трябва да съм сигурен, че брат ти няма да нахълта в стаята, докато аз... — той погали гърдите ѝ с ръка, докато с другата хвана една кестенява къдрица. Отново усети възбудата ѝ.

— Къде е Раул?

Очите ѝ проблеснаха в тъмнината и тя се изсмя.

— Не, първо трябва да се погрижиш за мен, а после аз ще ти сервирам Раул на сребърен поднос — ще бъде само твой! — със студена усмивка Джулиет продължи: — И аз имам да отмъщавам на Раул за много неща! Не само че ме откъсна от теб, но после убеди татко да ме натресе на онзи мухльо Рамон. Бях принудена да търпя американци като Джеймисън, докато брат ми спокойно си отпътува на запад! Ела, Сантяго, искам да проверя дали реалността е толкова хубава, колкото и фантазиите ми! За награда ще получиш Раул.

Сантяго стисна зъби и я поведе по стълбите към чакащата го карета. Преди нощта да свърши, щеше да е намерил Елайза или да е убил Джулиет!

Когато кочияшът на Сантяго подкара каретата, от сенките край конюшната се показва високата, набита фигура на един американец със светла коса и студени сиви очи. Кларк Джеймисън проследи отдалечаващия се екипаж с ледена усмивка. Раул щеше да побеснее, когато разбере за промяната, внесена от сестра му в неговия план! Но ако знаеше какво възнамерява да направи Джеймисън. Кастал щеше да се ядоса още повече!

Той реши да ги проследи само за да бъде сигурен, че Джулиет не иска просто да задоволи вечния си сексуален глад, а възнамерява наистина да предаде брат си на Куин. Тя бе непредсказуема, а работодателят ѝ, генерал Уилкинсън, не би преглътнал още един провал. И Джеймисън, и генералът бяха на едно мнение — Кастал трябваше да бъде премахнат, а Куин можеше прекрасно да свърши тази работа.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Стаята бе претъпкана с натруфени мебели стил Луи Петнадесети. Масивните златни свещници едва осветяваха небрежно разхвърлените рокли, бижута и прозрачни нощници. Прислужничката бе освободена за през нощта.

— А сега... скъпи — каза Джулиет и отметна от челото си една немирна кестенява къдрица, докато побутваше Сантяго към леглото.

Той се излегна, като я остави да изиграе ролята си докрай. Тя бавно и чувствено започна да съблича скъпата си бална рокля. Сладострастното ѝ бяло тяло бе твърде пълно, но въпреки това тя все още бе прелъстително красива жена. Куин си представи слабата фигура и позлатеното от слънцето лице на Елайза, чието тяло бе толкова пъргаво, колкото и ума ѝ. Тя никога нямаше да надебелее като тази разглезена, отмъстителна Джулиет Дуберт.

Останала само по бельо, тя започна да разкопчава тънката му ленена риза. След това плъзна ръце по гърдите му, надолу към колана на панталона. Прокара ръце по гърба му и докосна белезите от едва заздравелите му рани. В очите ѝ проблесна похотливо любопитство.

Сантяго я хвана за раменете и я събори на голямото, меко легло. Тя захапа рамото му и разкъса плата на ризата.

— Индианците ли ти сториха това? — задъхано попита тя.

— Апахите не измъчват хората си. Брат ти ме изтезаваше. Къде е той, Джули? Кажи ми или и най-големите старания на Раул да ми причини болка ще избледнеят в сравнение с това, което мога да ти сторя аз! Неслучайно ми казват Белия апах! — той измъкна от ботуша си тънка остра кама. — С това мога да обеля хубавата ти бяла кожа сантиметър по сантиметър, като започна от лицето ти! Тук сме съвсем сами. Никой няма да чуе писъците ти!

Лицето ѝ посивя. Възбудата ѝ се стопи при вида на проблясващата на слабата светлина кама. Тя се взри в пронизващите я зелени очи. Мили Боже! Раул бе оставил по него белези от камшик — какво ли щеше да ѝ причини този дивак?

— Или по-добре да започна с гърдите — леденото острие се плъзна по шията ѝ и спря върху връхчето на гърдата ѝ. — Много са големи — спокойно отбеляза той.

Тя трепереше от ужас.

— Сантяго, моля те...

— Къде е Раул? Апахите си имат специален начин да се разправят с пленничките си! — ножът се премести още по-ниско.

— Той е в един стар склад на улица „Леви“! Смята, че ще те изпратят там, но аз никога не съм възнамерявала да направя подобно нещо! Вземи картата, която съм начертала и го нападни откъм гърба!

Сантяго я пусна и като се изправи, я издърпа от леглото.

— Покажи ми картата!

Тя го изгледа с омраза и отиде до бюрото, отрупано с неплатени сметки.

Джулиет му хвърли картата.

— Взимай я и се махай! — изсъска тя.

— И да се лиша от очарователната ти компания?

Изгледа го учудено.

— Идваш с мен, за да съм сигурен, че няма да попадна в капана на брат ти! — без да пуска ножа той бързо прегледа картата.

— Не! — възкликна тя гневно. — Разкрих ти плана на глупавия си брат — казах всичко! Чака те в стария склад на Поатиел край реката. Ако влезеш през горния прозорец...

— Ако вляза през прозореца, както ти казваш, ще мога да заловя Раул без проблеми — значи няма нищо страшно и ти можеш да ме придружиш! — спокойно отбеляза Сантяго. — Обличай се! Сложи нещо черно! Така дрехите ти ще са съвсем подходящи за случая — хем ще ти служат за прикритие, хем стават за погребението на омразния ти брат!

Джулиет трепереше. Не бе готова за подобен обрат на нещата. Изобщо не беше готова! Бе възнамерявала да се люби с дивия ирландец и после да му каже къде се крие Раул, както ѝ бе наредил Джеймисън. Тя се бе надявала, че ако Куин успее да убие брат ѝ, ще ѝ бъде благодарен и ще я вземе под своя закрила, дори след време би могъл да я направи графиня. А ако брат ѝ пречукаше ирландеца, тя пак можеше да си бъде любовница на Джеймисън. Бе предвидила всичко — освен че Сантяго ще рискува нейния живот!

— Не може да искаш това от мен! Знаеш колко опасен е Раул!

— Знам също каква предателка си ти, Джули! — Сантяго разрови сандъците с дрехите ѝ и избра една тъмносиня рокля, измачкана и очевидно приготвена да бъде дадена на някоя беднячка. Хвърли я към нея и каза:

— Обличай се или ще те откарам гола! Не трябва да караме Раул да чака, нали! Сантяго спокойно и невъзмутимо избра една черна наметка и се приближи към нея.

— Първо роклята, а после това!

Тя се опита да избяга, но Куин я хвана и изви ръката ѝ назад. Джулиет започна да се бори в ръцете му, като го риташе и се опитваше да издраска лицето му със свободната си ръка.

— Раул бе прав! Ти си искаш американката! — избухна тя. В момента, в който необмислено изрече тези думи, Сантяго я стисна още по-силно.

— Знаеш къде е затворена Елайза, нали? — изръмжа той.

— Не! Раул е в склада и...

— Но Елайза не е там! Кастал не би я държал в града, рискувайки някой да я открие. Хората на Клеърборн претърсват всяко ъгълче вече няколко седмици! Къде е тя?

Понечи да изпищи, но той я стисна за гърлото. Чу се само тихо изграчване. Джулиет не можеше да диша. Уплаши се, че Куин ще я удуши. Едва разбра тихо изречената му заплаха. Когато ръката му освободи смъртната си хватка, Джулиет си пое дълбоко въздух и се разкашля. Сантяго я разтърси.

— Ако Елайза е мъртва, дори с твоето перверзно въображение не можеш да си представиш какво ще последва! А сега! — той я стисна здраво и изрече много бавно: — Къде е Елайза? Тя не е в онзи склад с Раул, нали?

Въпреки че се боеше от брат си, тя бе ужасена от заплахите на Белия Апах!

— Тя е в плантацията на шурей ми. Ще ти кажа как да стигнеш дотам.

— Не, скъпа Джулиет, ти ще ме заведеш!

Тя се вкопчи отчаяно в ръката му.

— Ако го направя, трябва да ми обещаеш, че ще ме защитаваш от брат ми и приятелите му! — лицето ѝ вече не бе зачервено, а бледо.

— Ще убия Кастал и всеки, който е в заговор с него! Това стига ли ти? — той отново побутна роклята към нея и тя започна да се облича с несръчни, треперещи пръсти.

Кларк Джеймисън разбра, че нещо не е наред още щом видя двамата да излизат от къщата на Дуберт. Джулиет бе тръгнала заедно с Куин, а държанието ѝ много се различаваше от това отпреди един час. Явно бе казала на този проклет ренегат къде се намира Раул, точно както се бяха уговорили, но защо бе тръгнала с него?

Той се замисли какво да направи. Заповедите, които бе получил от генерал Уилкинсън, гласяха да следи Куин да не провали по някакъв начин плана им да дискредитират членовете на Мексиканската асоциация. Кастал трябваше да умре, за да не може да издаде участието на генерала в заговора на предателите. Продажната сестра на Раул трябваше да накара Куин да убие брат ѝ. Щом се отървяха от Кастал, щяха да намерят начин да елиминират и ренегата. Джеймисън видя любовницата си да се качва в една затворена карета заедно с Куин. Реши да ги проследи.

След няколко пресечки си даде сметка, че не отиваха към брега и запустелите складове край него. Вместо това стигнаха до конюшната на улица „Чартър“, където бе отседнал Куин, и влязоха вътре. Джеймисън разбра, че изобщо не преследваха Кастал. След малко двамата се появиха отново — Куин бе въоръжен и яздеше своя едър жребец, а Джулиет се крепеше настрана на седлото на някаква кафява кобила.

Тя го водеше при онази Лувоа! Значи недоверието му спрямо Джулиет бе напълно оправдано. Джеймисън зави по тясната уличка към пристанището и препусна натам със светкавична скорост.

Дълбоката провинция на Луизиана

Толкова дълго вече бе затворена в тази мръсна, студена колиба, че бе загубила реална представа за време. Елайза се протегна върху неудобния дюшек и погледна изгриващото слънце. Ако имаше късмет, това щеше да е последната ѝ сутрин в тази дупка!

Откакто Кастал я бе довел тук, Гаспар Дуберт бе единственият ѝ бял посетител. Той бе един безволев глупак. Почти бе сигурна, че планът ѝ ще успее.

Една от робините, измъчена стара жена, която не говореше английски, ѝ носеше храната и чистеше, но единствено Кастал притежаваше ключа от белезниците ѝ. Той пристигаше на всеки няколко дни, за да провери какво прави Елайза. Тя бе разбрала, че в колибата бяха затваряли негрите, опитали се да избягат. Дуберт можеше да откачи веригите, с които бе прикована към кревата, и да ѝ позволи да се разходи малко около колибата. „Здравословно упражнение за нея и детето“ — бе казал той, като че тя и бебето ѝ щяха да преживеят още две седмици!

Беше ред на Гаспар за посещение. Той винаги идваше пеша през гъсталака, който обграждаше полянката, където бе колибата ѝ, което я навеждаше на мисълта, че някъде наблизо трябва да имаше плантация. Похитителите ѝ я бяха докарали тук през нощта, при това тогава тя бе в безсъзнание. Дали в тази гора имаше пътека, по която би могла да тръгне?

Боеше се от мечки и отровни змии, но повече се страхуваше от Кастал.

Елайза си бе изработила план — дано успееше!

„Не забравяй, Дуберт е глупак!“ — каза си тя и отново преповтори какво точно трябва да направи. Бременността ѝ щеше да ѝ помогне да заблуди креола още по-лесно.

Гаспар Дуберт вървеше по пътеката през горичката, без да забелязва красотата на покритите с роса кипарисови дървета, по чиито клони бяха накацали бели чапли. „Плантация ли!“ — изруга той. Семейството им бе доведено до просешка тояга от глупостта на Рамон. Сега пък с поведението си вдовицата на брат му бе опетнила доброто име на рода им. Рамон бе загинал на дуел заради нея! „Чест! Джулиет дори не знае значението на тази дума! А аз съм принуден да търпя обидите на нахалния ѝ брат Раул!“ — възмуцаваше се той.

Когато наближи колибата, Дуберт се замисли за пленничката им. Притесняваше се за нея. Елайза Лувоа бе съпруга на дипломат от двора на френския император. Накрая фанатичната омраза на Кастал можеше

да ги прати всички в затвора, и то заради някаква стара вендета, причинена отново от тази глупачка Джулиет.

Елайза го чу, че вдига резето на вратата. Всичко вървеше по плана. Когато той влезе, тя посочи купата върху грубата маса и каза:

— Слава богу, че сте тук, сър! Мисля, че нещо не е наред с това задушено — ужасно ми прилоша от него! — тя се сви на кревата и притисна корема си с ръце. — Моля, подайте ми легена! Не искам да повърна върху дрехите си — започна да си поема дълбоко въздух.

Дуберт грабна легена и като коленичи, го сложи пред нея. Елайза грабна тежката глинена купа от масата и с всички сила го удари в слепоочието. Той залитна. Преди да се опомни, Елайза, хвана легена с две ръце и го хвърли върху главата му.

Когато мъжът се просна в безсъзнание на пода, тя се захвана да пребърква джобовете му за ключа от веригата, като мърмореше:

— Имаш късмет, че точно днес прислужницата изхвърли легена, иначе щеше да се събудиш с нещо повече от обикновено главоболие!

След секунди бе свободна, а Дуберт — превързан към кревата. Освен ключа, който хвърли в храстите, когато излезе навън, Елайза бе взела и пистолета му.

Пътят се разклоняваше в различни посоки, но понеже скоро бе валяло, не бе трудно да открие тази, по която бе дошъл Дуберт — стъпките му личаха ясно. Като повървя около половин час, Елайза разбра защо не го е виждала да пристига на кон. Животното не би могло да мине по пътеката. Стиснала пистолета в ръка, тя бе готова да стреля, ако някое от шумолящите в храстите създания решише да я нападне.

Когато най-после стигна до плантацията, дрехите ѝ бяха мокри и кални. Въпреки студа Елайза се бе изпотила от напрежение.

Порутената двуетажна къща бе обградена от огромни дъбове, покрити с мъх. Земята бе обрасла с бурени. Дървените рамки на прозорците бяха избелели, а някои от дъските на предната веранда — прогнили. В къщата бяха останали само двама стари негри. Те събираха изпопадалите листа, които вятърът постоянно разпиляваше.

Дуберт сигурно бе оставил някъде наблизо коня си. Тя се огледа и като видя порутената конюшня, се отправи към нея през запуснатата градина.

Елайза се надяваше конюшната да е празна, но когато надникна през вратата, видя едър мъж с камшик в ръка. Тъмната му коса бе мръсна, а от здраво стиснатите му устни стърчеше зъб — единствената „украса“ на непривлекателното му лице. Мъжът тъкмо разглеждаше сив жребец, който нервно пристъпваше.

За да не привлече вниманието на другите, ако стреля, тя пъкна пистолета в джоба си и сграбчи една подпряна на стената лопата. Мъжът усети присъствието ѝ и понечи да се обърне точно когато тя замахна. Вместо да го уцели в слепоочието, лопатата се заби право в носа му. Той беззвучно се свлече на земята, а кръвта потече по мръсната му риза.

Конят, който явно принадлежеше на Гаспар Дуберт, бе оседлан.

— Ти май си единственият кон, който става за езда тук! С теб имам повече шансове да избягам от преследвачите си!

Тя успокои животното и го отведе настрана от миризмата на кръв, идваща от изпадналия в безсъзнание мъж. Когато намери главния път, Елайза несръчно се метна на коня, доволна, че седлото бе мъжко. Предполагайки, че я бяха докарали на север от града, тя тръгна натам, където предполагаше, че е юг. Ако имаше късмет, още същата вечер щеше да се яви пред губернатор Клеърборн и да бъде отново със Самюъл.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Дълбоката провинция на Луизиана

Бърк Ранси бе бесен. Проклетата женска се беше подиграла с него и бе разбила носа му! Седна край масата в мизерната кухня и притисна мокър компрес към раната си.

— Така добре, гу'син Бърк? — попита Один и натопи парче ленен плат в студената кладенчова вода.

Ранси махна използваната кърпа от лицето си, при което платът се закачи в стърчащия му зъб. Той изпсува и взе новата превръзка от Один.

— Нямах ли по-добро лекарство за счупен нос от някакви си студени кърпи?

Старата негърка сви кокалестите си рамене и натопи окървавения плат, който той й подаде, в студената вода.

— Прави добре на счупен нос. Бъде по-добре кога оток спадне.

Чаткането на копита по предната веранда прекъсна Ранси, който се канеше да й отговори.

— Какво, за бога...

Слабите протести на Один бяха заглушени от женски глас, който говореше нещо бързо на френски. После по стълбите към горния етаж се чуха приближаващи стъпки и спорът на неканените гости стана по-силен. Вратата на кухнята се отвори и вътре влезе мадам Дуберт, съпроводена от мъж с най-студените зелени очи, които Ранси някога бе виждал. В едната си ръка той държеше пистолет, а с другата стискаше здраво лакътя на дамата.

— Дойдохме да вземем американката — студено каза Джулиет на английски с ужасен акцент.

— Няма я — кратко отвърна Ранси. Беше работил първо за Рамон, а после, когато той умря, за брат му, Гаспар Дуберт, но не харесваше и двамата си господари, както и вдовицата на покойния креол.

Сантяго разгледа пострадалото лице на мъжа.

— Тя ли направи това?

„Ако я е убил...“ — Дори само мисълта за това му бе непоносима.

Ранси кимна и обясни какво се бе случило. Предчувстваше неприятности. Явно непознатият бе силно заинтересуван от съдбата на оная кучка Лувоа.

— Тя дойде в конюшната при мен и ме удари с лопатата. Открадна един кон и избяга. Не знам на къде — побърза да прибави той и вдигна отбранително ръце, сякаш да се предпази от пронизващия поглед на новодошлия. — Кълна се!

— Каза, че мястото принадлежи на девера ти! — каза Сантяго на Джулиет. — Къде е той?

Ранси се ухили.

— Твоята жена го заряза в колибата, където я бяха затворили — върза го с веригите, с които я бяха приковали към леглото. Хвърлила някъде ключа. Трябваше да разрежа крака на леглото, за да го освободя. Отиде при ковача, за да му махне желязото.

По дяволите, Елайза пак бе побързала! Защо ѝ трябваше да бяга! Сантяго премести погледа си от Джулиет върху мъжа и попита:

— Има ли друг път към Ню Орлиънс, освен този, по който дойдохме?

Ранси тъкмо се канеше да отговори, когато шумът на конски копита отново раздра зимната тишина.

— Гаспар! — извика Джулиет и се измъкна от Куин секунди преди Ранси да се нахвърли върху него и да избие оръжието от ръката му.

Двамата мъже се вкопчиха един в друг. Джулиет забеляза, че пистолетът на Сантяго се плъзна по пода и се спря до масата. Мъжете се биеха яростно, като всеки се опитваше да докопа втория пистолет на Куин, пъхнат в колана на кръста му. Джулиет започна да се прокрадва към масата.

— Гаспар! В кухнята! — изкрещя тя. Чу се вик. Лакътят на Куин се бе забил в счупения нос на Ранси. Когато той пусна пистолета, Сантяго бързо го опря в гърдите на противника си и дръпна спусъка. Последната мисъл на Ранси бе за ужасната болка в носа му.

Гаспар Дуберт видя мъртвия си надзирател и окървавения непознат. Извади пистолета си и се прицели, без да забелязва снаха си, която също държеше Сантяго на мушка. Куин се премести встрани от

мъртвия надзирател и забеляза мъжа на вратата. Падна на колене и посегна към оръжието си. Сантяго се измести точно когато Джулиет натисна спусъка. Предназначеният за него куршум попадна право в сърцето на изненадания Гаспар Дуберт. Той изпусна пистолета си и се свлече на пода мъртъв.

Куин бързо измъкна ножа си.

— Ти се оказа по-бърз стрелец от девера си, Джули! — Прескочи тялото на Ранси и взе оръжието от ръцете на уплашената жена.

Тя го погледна с отчаяние.

— Сантяго, не исках...

— Знам. Искаше да убиеш мен — той й се усмихна студено и я отведе до стола, на който бе седял преди това Ранси.

Джулиет се вкопчи в ръкава на Куин.

— Моля те, не можеш да ме предадеш на губернатор Клеърборн! Той е наш смъртен враг! — тя заплака. Сълзите се затъркаляха по побелелите й бузи. — Не бих преживяла да ме хвърлят в затвора! Имам приятели — влиятелни приятели! Ако ме пуснеш, те ще ми помогнат! Скоро испанското господство, което и ти винаги си мразил, ще бъде премахнато на Запад.

Той сви вежди с отвращение.

— Пак ли интриги? Честно казано, изобщо не ми пука кой управлява Нова Испания! Всички владетели са еднакви — целят единствено да поробят по-слабите от тях!

Докато говореше, Сантяго извади от джоба си кожена лента и завърза ръцете на Джулиет зад гърба й, към стола. После премести масивната маса към жената, така че тя се оказа приклещена между нея и стената, и каза:

— Ще останеш тук, докато намеря някой, който да те отведе при Клеърборн. А губернаторът е много свестен човек, Джулиет!

Без да обръща внимание на виковете, молбите и ругатните й, той излезе от стаята и започна да търси прислужниците, които страхливо се криеха някъде из къщата. Най-накрая старицата със стоманеносивата коса, събрана на кок, се появи в другия край на коридора.

— Мене казват Один, готвачката. — Изгледа го тя с пронизателните си очи.

Беше му съвсем ясно какви господари са били семейство Дуберт. Като видя белезите от камшик, които носеше старата прислужница, той разбра, че никой нямаше да се втурне да помага на Джулиет Дуберт.

— Аз съм Сантяго Куин, представител на американския губернатор на Ню Орлиънс — каза той. — Губернатор Клеърборн издирва бившата ти господарка, девера ѝ и надзирателя. Има ли тук някой силен млад мъж, на когото мога да имам доверие, за да го изпратя със съобщение за губернатора?

— Много отдавна продали всички младоци — отвърна тя. — Тука има само стар Джейкъб. Той може язди, мисля.

— Доведи го, докато напиша бележката — нареди Сантяго, като наум проклинаше всяко забавяне, през което Елайза бе сама.

С няколко думи обясни на Клеърборн за двамата убити мъже и участието на Джулиет в заговора на Раул, който трябва да бе още в града. Ако имаха късмет, губернаторът щеше да успее да го открие и арестува, преди генерал Уилкинсън да научи за провала на плана му. Кастал можеше и да не издаде участието на Уилкинсън в Мексиканската асоциация, но Джулиет бе готова на всичко, за да се спаси.

Сантяго пхна бележката в ръцете на Джейкъб и търпеливо му обясни как да стигне до къщата на губернатора на ъгъла на улица „Старото пристанище“.

— Просто попитай някого къде е домът на губернатор Клеърборн и после кажи на охраната, че те праща Сантяго Куин.

Въпреки че бе стар и слаб, Джейкъб бе доста интелигентен. В замъглените му очи веднага проблесна пламъче, което показва, че е разбрал какво се очаква от него.

— Аз дава това само на губернатор и никой друг, мистър Куин.

— Какво трябва прави с тези мъртви тела? — попита Один.

— Накарай някой да ги изнесе навън, докато дойдат войниците на губернатора. В никакъв случай не пускай мадам Дуберт на свобода!

Тя кимна и на Сантяго му се стори, че най-послед по лицето ѝ премина някаква тръпка. Задоволство? Отмъстителност? Може би просто чувство за справедливост?

Сантяго даде на Джейкъб коня на Джулиет. Двамата мъже стигнаха заедно до главния път, след това се разделиха и препуснаха в

различни посоки. Щом не бе срещнал Елайза на идване от Ню Орлиънс, значи тя бе поела нагоре по пътеката, право към дивата пустош. Той подкара Чиста кръв в тръс — скорост, която спокойно можеше да поддържа през цялото време. Пътеката бе обрасла с храсти и лози. Преди да тръгне, Сантяго бе презаредил пистолетите си. „Моля те, Боже, помогни ми да я открия!“ — повтаряше си той. От време на време спираше, за да провери за следи. Накрая усилията му бяха възнаградени. Джейкъб му бе казал, че конят на Гаспар Дуберт, който Елайза бе откраднала, има гравирана буквата „Д“ на една от предните си подкови. На няколко пъти видя точно такъв отпечатък в калта.

Странични пътечки водеха към различни имения или колиби. Само мисълта, че Елайза може да попадне в ръцете на грубите американски дървари, вледеняваше кръвта му. След колко време тя щеше да разбере, че се е заблудила? После се сети за счупения нос на надзирателя и за прикования Гаспар Дуберт и се усмихна тъжно. Неговата любима имаше късмет наистина!

При следващия остър завой Джейкъб едва не се сблъска с групичката бели мъже, които препускаха насреща му. Нямаше къде да се скрие. Въпреки че Куин бе предложил да му даде пушка, негърът бе отказал да я вземе, понеже според закона за робите в Луизиана, в случай че го хванеха с оръжие, щяха да го пребият с камшик.

— Господарю Раул — поздрави той и докосна периферията на шапката си с уважение.

Кастал се вгледа в лицето на стария коняр и веднага усети, че нещо не е наред. Извади пистолета и като го насочи към гърдите на негъра, попита:

— Защо се намираш толкова далече от плантацията — при това на такъв хубав кон? Бих те обвинил в кражба, но животното дори не е от конюшната на Дуберт.

Джейкъб не знаеше какво да отговори. Кастал бе твърде хитър. Никаква лъжа нямаше да мине пред него. Негърът мълчеше упорито и гледаше белия мъж пред себе си.

— Претърсете го! — нареди Кастал на Кларк Джеймисън.

Вашингтон, февруари 1807 г.

Подобно на лъв в клетка, Самюъл кръстосваше стаята, намираща се точно до кабинета на президента. Бяха се случили много неща, откакто пристигна с новината за конспираторите в Ню Орлиънс и участието на генерал Салкедо в заговора.

— Както винаги — неспокоен! — обърна се Томас Джеферсън към униформения млад офицер, наскоро получил капитански чин.

Самюъл се усмихна и последва високия мъж в приемната му. Джеферсън бе облечен в кариран сиво-син вълнен халат и удобни, протрити домашни чехли. Той уморено седна на големия дъбов стол зад бюрото си и посочи на Шелби креслото срещу себе си.

— От настроението ви разбирам, че всичко е минало добре.

— Да, сър. Написах пълен рапорт за събитията и лично го предадох на военния министър Диърборн. Той все още отказва да повярва в предателството на Уилкинсън и веднага побърза да ми изтъкне как генералът арестувал всички, замесени в заговора в Ню Орлиънс.

— Уви, капитане, вие сте възпитан в благородните идеали за чест и достойнство — не разбирате нищо от политика! Много други, освен Диърборн, са готови да свалят правителството, стига това да им донесе лична изгода! Защо според вас още държа генерал Уилкинсън на поста му?

— Вие успяхте да го изолирате, при това го накарахте да се откаже от плановете си да предизвика война с Испания — отвърна Самюъл.

— Предполагам, че е оставил онзи глупак Пайк на милостта на испанския губернатор на Санта Фе — с крива усмивка отбеляза Джеферсън.

Самюъл въздъхна — вече започваше да разбира какво караше президента да прекарва не една и две безсънни нощи в кабинета си в Белия дом.

— Дори и да не можете да разжалвате Уилкинсън, поне името му ще се покрие с позор, когато хората научат за участието му в заговора — той погледна президента и тъжно въздъхна. — Но, изглежда, няма голяма надежда за това, а?

— Най-после започвате да помъдрявате! — сухо отвърна Джеферсън.

— Май ще е най-добре да се върна в Ню Орлиънс възможно най-бързо! — предположи Шелби. — Така ще мога да държа генерала под око. Той сигурно много ще се изненада от моето възкресение.

— По-голямо впечатление ще му направи повишението ви в чин. Все пак мисля, че едно дискретно писмо от мен ще го накара да се държи настрана от вас.

— Да си призная, в този момент се притеснявам много повече за сестра си, отколкото за генерала! — каза младият мъж с потъмняло лице. — Тя е сама в Ню Орлиънс.

Джеферсън му се усмихна утешително и отговори:

— Лайза се справяше чудесно и без вашата братска закрила, Самюъл!

Лицето на Шелби почервения, докато той се колебаеше как точно да обясни промененото положение на Елайза.

— Ами, разбирате ли, господин президент, нещата се усложниха за нея напоследък — той спря за момент, но после смело издържа притеснения поглед на Джеферсън. Беше най-добре да се признае цялата истина пред стария им семеен приятел. — Лайза е бременна, сър — детето трябва да се роди след няколко месеца. Тя има нужда от мен!

Самюъл продължи разказа си за странните взаимоотношения между сестра си и Куин, за обстоятелствата, при които те двамата се бяха разделили, и за твърдото решение на Елайза да роди детето.

— Мисля, че все още обича проклетия испанец, въпреки че нищо не споделя с мен. Поне е спасена от позора, понеже все още е омъжена за Едуард Лувоа. Никой в Ню Орлиънс не знае от колко време са разделени. Ако реши да се върне във Вашингтон с детето, може просто да каже, че е била във Франция при мъжа си. Лувоа върна ли се във Вашингтон?

Джеферсън изглеждаше притеснен. Стана и отиде до прозореца. Загледа се навън, чудейки се какво да каже на Шелби.

— Той е тук, Шелби, но не мисля, че ще е добре да твърдите, че е баща на детето. Виждате ли, във френското посолство имаше голям скандал напоследък. Нека ви обясня! После ще решим как да защитим Лайза...

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Дълбоката провинция на Луизиана

Елайза разбра, че се е заблудила. Дали не бе тръгнала на северозапад, вместо на югоизток? Или се бе загубила по криволичещата, обрасла с бурени пътека? Беше минала най-малко покрай три отклонения встрани. Може би не бе преценила правилно. Тя разтърка гърба си. „Ако тази адска болка спре поне за миг, мога да помисля!“

Мракът се съгъстваше прекалено бързо. Скоро блатистата местност щеше да се изпълни със страшни същества, а тя бе сама по запустелия път. „Не се паникьосвай! Първо трябва да намериш къде ще прекараш нощта“ — каза си тя и потупа уплашения кон, за да успокои не само него, но и себе си. Точно пред себе си видя пътека и реши да поеме по нея. Ако имаше късмет, щеше да я отведе до някоя плантация. Въпреки че не би рискувала да се покаже пред хората, защото се страхуваше, че ще я издадат на Кастал или че ще ѝ причинят още по-голямо зло, поне можеше да намери къде да прекара нощта.

Тъкмо се канеше да завие, Елайза чу конски тропот. Някой препускаше с всичка сила след нея. Може да беше някой от местните или пък вбесеният Гаспар Дуберт! Тя препусна с коня си, но преди да успее да се скрие, ездачът извика името ѝ. Кръвта ѝ се вледени от ужас.

— За жена в толкова напреднала бременност си доста подвижна, скъпа! Кой би предположил, че ще успееш да стигнеш толкова далече? — Раул Кастал се ухили.

Елайза бръкна в джоба на полата и напипа пистолета си. Дали да не опита? В никакъв случай не би могла да му избяга в това състояние. Изчака го да се приближи още повече, но тогава видя другия мъж с него. Кларк Джеймисън! Молейки се Кастал да не я претърси, тя извади ръка от джоба си. Нямаше смисъл да убива Кастал, след като той не бе сам. По-добре спокойно да изчака по-удобен момент.

— Освободихте ли горкичкия Гаспар, или го оставихте да се мъчи, прикован с веригите към леглото? — попита Елайза с привидно

спокойствие. „Печели време, просто печели време! — повтаряше си тя.“

Той хвана поводите на коня ѝ и се изсмя.

— Изобщо не ме интересува какво става с Дуберт — за мен ще е все едно дори ако науча, че е изяден от алигатори! В тоя момент ме интересува Куин.

Въпреки вълнението тя се усмихна подигравателно.

— Все още ли вярваш, че онзи ренегат ще ме последва? По-добре се откажи, Кастал!

— О, той го е направил вече! Да, твоят ирландец пристигна веднага след срещата си с продажната ми сестра Джулиет. Вместо да ми го изпрати в капана, който му бях устроил, тя предпочете да го вкара в леглото си — Кастал внимателно я наблюдаваше.

На лицето ѝ се изписа недоверие.

— Сантяго е тук? — Жестока болка раздра тялото ѝ и тя престана да мисли.

— Не само че е в Луизиана, но те търси в района, който, уви, аз познавам много по-добре от него! — той се обърна към Джеймисън и каза: — Оглеждай се и бъди готов! Краткият път край реката ни даде само половин час преднина.

При тези думи Кастал поведе коня на Елайза към страничната пътека, по която тя бе смятала да тръгне. Когато — стигнаха до разклона, той се пресегна и преди тя да успее да реагира, отскубна кичур от косата ѝ. После Раул внимателно го прикрепи на един храст — знак, че тя се бе отклонила от главния път.

— Сега, ако легендарният Бял апах е толкова добър следотърсач, колкото го изкарват, няма начин да не тръгне след нас и да попадне право в капана ни. Този път няма да ми избяга!

Елайза му позволи да води коня ѝ нататък, а ръката ѝ здраво стискаше пистолета в джоба. Щеше да се възползва от единствения си куршум, но не биваше да избързва, иначе щеше да доведе Сантяго право в капана. Размърда се върху неудобното седло.

След малко чу шум на вода и видя широката, пълноводна, кафява река. На брега бе завързана малка лодка. Кастал отведе конете до нея и слезе. Посегна към Елайза. В очите му горяха пламъците на истинска лудост.

— Ще те вържем тук, а ние ще се скрием в храстите и ще чакаме Сантяго, който най-накрая ще си получи заслуженото!

Елайза се остави да я свали от коня, после спокойно го последва към лодката. Джеймисън също скочи на земята и отведе конете им в храстите, като остави само нейния на открито край брега на реката.

Сега или никога! Елайза извади пистолета си, който бе вече с дръпнат предпазител, и се прицели в корема на Кастал.

— Дай ми оръжието си, Раул, и не си мисли, че търпението ми е безкрайно! Ще те застрелям, без да ми мигне окото.

Той изненадано присви очи. Гласът му звучеше почти дружелюбно.

— Ти си наистина много енергична кучка! Това няма да ти помогне, защото сме двама срещу твоя ренегат! — Кастал извади пистолетите от колана си, но вместо да ѝ ги подаде, ги хвърли в калната вода. — Застреляй ме и така ще доведеш Сантяго право в ръцете на Джеймисън! — знаеше, че тя има само един куршум.

— Значи просто ще изчакаме, лейтенант! — тя умишлено му напомни за изгубения чин — Ще чакаме Сантяго, след като си толкова сигурен, че той ще дойде.

Чудеше се къде ли е Джеймисън? Не я ли беше видял, че заплашва с пистолет Кастал?

Елайза бе застанала до дъската, свързваща лодката с калния бряг. Точно когато забеляза някакво раздвижване сред дърветата над брега, тялото ѝ бе обзето от раздираща болка, която заби стоманените си пръсти право в корема ѝ.

Като я видя, че изпъшква и се превива, Кастал посегна да издърпа пистолета от ръцете ѝ, но се подхлъзна. Елайза бързо премина по дъската и стъпи в лодката, здраво стиснала оръжието си. Ако се опреше на кабинката, може би щеше да успее да стреля.

Сантяго видя как Елайза се превива и Кастал се хвърли към нея. Препускаше бързо по пътеката към реката. Чу предупредителния ѝ вик.

— Има още един, вдясно от теб, в храстите!

Кастал скочи след нея. Вдигна юмрук и я удари по лицето. Тя падна на колене, но не изпусна пистолета си. Куин се хвърли към Раул. Двамата мъже се претърколиха встрани от Елайза и се изправиха един срещу друг.

Изпълнен с омраза, Кастал се взираше в смъртния си враг.

— Сега най-последно сме само двамата, един срещу друг, точно както искаше в Ню Мексико — той бръкна в джоба си и като извади месинговия бокс, го сложи на ръката си. — Ще ме молиш за пощада още преди да съм свършил с теб, ирландце! Ще те накарам да ми платиш и за нейното предателство — той посочи към Елайза, — и за това, че си спал с тази мръсница, сестра ми!

Сантяго бе загубил пистолета си, когато скочи в лодката, но все още разполагаше с ножа си. Той бързо го измъкна и като присви тялото си подобно на котка, зачака атаката на креола.

Кастал сложи бокса на едната си ръка, а с другата извади ножа си. Омразата му даваше неподозирана сила; той се хвърли напред и посрещна камата на Сантяго още във въздуха. Левият му юмрук с железните зъбци на бокса се заби в дясната ръка на Куин и раздра коженото му яке.

Куин падна назад, когато зъбците се забиха в рамото му. Чу дрезгавия смях на Кастал.

— Скоро ще представляваш само кърваво парче месо, молецо се да умре по-скоро! А после ще се заема с жената, която носи копелето ти!

Сантяго едва се пребори с желанието да се хвърли върху ликуващия креол. Лудите притежават неподозирана сила и хитрост — не биваше да подценява противника си!

— Имаш завидно самочувствие за човек, стигнал само до лейтенантски чин в испанската армия! — каза той, като парира следващия удар на ножа на Кастал и избягна ръката му с бокса, отскачайки встрани.

Обидата предизвика желания ефект. Кастал не прецени скоростта си и ножът на Куин разряза ръката му.

— Може би не аз, а ти ще бъдеш нарязан на парчета, Раул! — каза Сантяго, докато двамата обикаляха в кръг.

Ударът на Кастал бе засегнал съвсем леко Елайза, понеже Сантяго бе отклонил ръката му навреме. Тя се сви до кабината, докато двамата мъже се изтърколиха край нея, преди да се изправят и да започнат борбата си на живот и смърт. Следващият пристъп на болка я накара да прехапе устни, за да не извика. Не биваше да отклонява вниманието на любимия си. Раздиращите я контракции отнемаха

силите й. „Моля те, Боже, не сега, не още! Много е рано!“ — повтаряше си тя.

Болката отзвуча. Елайза веднага се възползва, за да се прицели в Кастал. После изведнъж се сети за Джеймисън — къде се бавеше той? Защо не идваше да помогне на приятелчето си? Не й се вярваше, че е избягал, но преди да успее да обмисли нещата по-добре, извадените ножове и резките реплики, които започнаха да си разменят двамата, приковаха вниманието й.

И Сантяго, и Кастал вече бяха ранени, но продължаваха да се нападат един друг с острите си ками, Раул не успяваше да използва бокса особено ефикасно, но все пак от време на време нанасяше удари на противника си — когато одра бузата му, Елайза с мъка сдържа вика си. Можеше да ослепи Сантяго само с един удар!

— Тази малка целувчица бе задето спа със сестра ми! — задъхано каза креолът. — Следващия път ще ти извадя окото. Тогава вече няма да си толкова привлекателен за жените, а?

Бузата на Сантяго силно кървеше, но раната му не беше толкова сериозна, колкото тази, която бе нанесъл с ножа си на Кастал. Видя Елайза да се превива отново от болка и разбра, че става нещо. Трябваше да приключва с Кастал възможно най-бързо. Наклони се на една страна, сякаш се бе подхлъзнал. Противникът му веднага се възползва и вдигна нагоре ръката с бокса, докато замахваше с ножа в другата, за да му нанесе последен, смъртоносен удар. Куин се отстрани със светкавична скорост. Сграбчи лявата ръка на Кастал и насочи бокса към собственото му лице.

Когато усети зъбците да се впиват надълбоко в бузата му, Раул ужасено изпусна ножа си. Пред очите му се спусна тъмнина.

Сантяго отстъпи назад. Врагът му падна на колене, после се свлече върху палубата и остана да лежи неподвижно. Куин го обърна с крак, после го изрита във водата и се втурна към Елайза, която се опитваше да се изправи.

— Джеймисън — един от предателите от Ню Мексико — беше с Кастал! — тя отново шумно си пое въздух, защото болката пак се върна.

— Тук съм, уважаема! — Джеймисън се появи иззад храстите с насочена към Сантяго пушка. — Справихте се чудесно, сеньор Куин!

Генерал Уилкинсън искаше да се отърве от опасния за него лейтенант Кастал. Но сега, уви, ще трябва да се оправя с вас и дамата ви!

— Значи през цялото време вие двамата с Джулиет сте планирали аз да убия Кастал, така ли? — Сантяго не изпускате от погледа си френската карабина, насочена срещу него. От толкова близко разстояние Джеймисън нямаше как да пропусне.

Бунтовникът сви рамене.

— Джулиет никога не е била особено вярна, за разлика от мадам Лувоа. Любимата ви е толкова изобретателна, колкото и красива. Жалко, че трябва да умрете! — той отново вдигна карабината и се прицели в гърдите на Куин. В този миг куршум удари Джеймисън с такава сила, че го отхвърли назад към калния бряг. Докато падаше, пушката му стреля във въздуха. Сантяго извърна поглед от мъртвия Джеймисън към Елайза, която се бе притиснала към кабинката. Тя пусна празния пистолет и измърмори:

— Запазих куршума за краен случай.

И се отпусна в ръцете му.

— Елайза! — той я взе на ръце и като слезе от лодката, се отправи към мястото, където бе оставил коня си. — Ще издържиш ли, докато стигнем ранчото, *querida*? — прошепна Сантяго.

Тя се притискаше към него, впила пръсти в окървавената му риза.

— Да — отвърна и стисна зъби, докато той я вдигаше на седлото.

— Дръж се здраво, докато се кача!

Завръщането в плантацията на Дуберт беше мъчително. Елайза се притискаше към Сантяго. При всяка контракция тялото ѝ се сгърчваше от болка. Той се страхуваше за нея и детето. Можеше да ги загуби! Мисълта бе непоносима за него. Препускаше през непознатите блатисти места. Вече се смрачаваше и се налагаше да разчита единствен на коня си, който забави ход, докато следваше пътя към съмнителното спасение, което представляваше за тях западналата къща на Дуберт.

Точно когато вече се бе отчаял, че никога няма да успеят да намерят вярната посока, Сантяго видя пред себе си, между дърветата, бледа светлина и препусна в галоп по пътеката.

— Почти стигнахме, *querida*!

Прекалено слаба, за да му отговори, Елайза само се хвана още по-здраво за него и кимна.

Когато Сантяго слезе от коня си, понесъл Елайза на ръце, Один се показа на верандата.

— Бебето идва — при това прекалено рано! — бързо и тихо обясни той. — Има ли чисто легло?

Чернокожата старица се движеше с неочаквана лекота.

— Насам. Никой не спал в стая на мис Джулиет от много време, но чаршафи чисти, за в случай, че дойде! — И тя бързо заизкачва паянтовото стълбище. Сантяго вървеше зад нея. Всяко стъпало изскърцваше под стъпките им.

— Какво трябва прави с мис Джулиет? — попит Один, когато влязоха в една голяма стая в края на коридора.

Негърката издърпа прашната покривка на леглото и Сантяго внимателно положи Елайза върху него. Слава богу, чаршафите наистина изглеждах, чисти. Най-после въпросът на старицата стигна до него и той ѝ отвърна:

— Да върви по дяволите! Когато дойдат хората на Клеърборн, ще я...

— Никой няма дойде. Джейкъб, той почти умрял. Господар Раул го стрелял. Върнал се пълзешком.

Сантяго се опита да се съсредоточи. При следващата контракция Елайза го хвана здраво за ръката.

— Има ли някой тук, който разбира от израждане на деца?

— Аз помагам да се родят бебета тук. Но отдавна няма млади момичета и мъже в имението.

— Е, сега има работа за теб — каза той и се вторачи в ръцете на дребничката негърка. В това затънтено място слугите май не се къпеха! — трябва да запалим огън в камината, за да се стопли стаята. Освен това ще имаме нужда от вода — много чиста и топла вода! Веднага накарай всички прислужници да се захванат за работа!

Когато Один излезе, за да изпълни нарежданията му, Елайза прошепна:

— Не ме оставяй сама, Сантяго!

Той приглади мократа ѝ от пот коса и се опита да се усмихне.

— Ще се върна веднага — имаме нужда от топлина и вода. Не разбирам много от тези неща, но знам от липаните колко важна е

чистотата в такива случаи. Винаги съм смятал, че не става въпрос само за ритуал. Двамата с Один трябва добре да се измием, преди да помогнем на малкото да излезе на белия свят.

Тъмновиолетовите ѝ очи бяха замъглени от болката и страха.

— Много е рано, Сантяго! Бебето трябваше да се роди след два месеца — ресниците ѝ се намокриха от сълзи. — Седмачетата винаги умират...

— Не! Не мисли сега за това! Нашето дете няма да умре, Елайза! А сега, нека запаля огъня! После ще свалим мокрите ти, тежки дрехи!

Елайза проследи с поглед Сантяго, който отиде до камината и започна да изгребва пепелта.

Всяко негово движение показваше колко много го болят раните. По лицето и рамото му имаше засъхнала кръв, а дълбоката рязка, която бе оставил ножът върху ръката му, все още кървеше и просмукваше кожените му дрехи.

— Ти също трябва да се преоблечеш! Освен това трябва да накараш старицата да превърже рани те ти!

— По дяволите, къде се бавят тези хора с дървата! — измърмори Сантяго. Докато се изправяше, отново му се зави свят поради загубата на кръв. — Оцелявал съм и при много по-тежки обстоятелства! — допълни той, за да я успокои.

Дървената стълба изскърца под нечии стъпки и в стаята влязоха две жени, понесли дърва.

Скоро в камината вече гореше силен огън, а един възрастен мъж донесе топла вода. Сантяго съблече разкъсаната си риза и набързо почисти раните по гърдите и ръката си. Като му помогна да ги превърже, Один донесе една от ризите на Гаспар.

Когато нареди на старицата да си измие ръцете, тя го изгледа така, сякаш внезапно се бе побъркал, но студените му зелени очи я убедиха, че ще е най-добре да се подчини.

Елайза не бе в състояние да оцени сблъсъка между Один и Сантяго откъм забавната му страна, но пък можеше прекрасно да схване иронията на положението, при което детето на Куин щеше да се роди в стаята на Джулиет. Кастал бе нарекъл сестра му курва, задето бе спала с ренегата. Тогава Елайза не му бе повярвала, но сега си спомни някои думи на Сантяго, които като че потвърждаваха

страховете ѝ. Обаче тя бе твърде уморена и изтерзана от болките, за да мисли повече за това. Следващата контракция започна.

Сантяго внимателно съблече мръсната ѝ рокля. После той свали и коприненото бельо. Елайза се чувстваше ужасно уязвима в голотата си, която му показваше изцяло промененото ѝ тяло. Сякаш разбрал мислите ѝ, Куин се усмихна.

— На теб ти харесваше да ме гледаш гол, докато превързвам раните си!

— Не е същото — отвърна тя. Прониза я нова болка. — Аз съм дебела и грозна — освен това мириша ужасно. Няколко седмици не съм се къпала и преобличала!

Той я изгледа.

— Балната рокля не е най-подходящото облекло за преследване и отвличане! Изобщо не е трябвало да тръгваш след Кастал, но ти винаги си била прекалено твърдоглава!

— А сега бебето ще трябва да плати за лудостта на майка си!

Сантяго започна да обтрива тялото ѝ с мокри ленени кърпи, като се проклинаше за необмислените си думи.

— Всичко ще бъде наред с теб и бебето, Елайза! Повярвай ми! Ти винаги си се борила — това ще е битката на живота ти, querida! Не се предавай!

Гласът му звучеше почти заповедно. Докосването на внимателните му ръце, които измиваха мръсотията от тялото ѝ, я успокояваше. Когато приключи с миенето ѝ, той помогна на Один да сменят чаршафите и да я завият. В стаята вече бе много горещо.

Один изчезна и след малко се върна с един поднос. На него имаше съд с някаква течност. Тя отля от нея и я подаде на Елайза.

— Пий! Помогна тебе и бебе роди се по-лесно!

Сантяго взе чашата, изгледа димящата смес, опита я на вкус и направи гримаса.

— Какво е това?

— Билки, дървесна кора. Винаги използвала я — отвърна негърката и смело издържа погледа му. Бе си измила ръцете, както искаше той. Сега бе негов ред да изпълни нейните нареждания. Все пак тя бе акушерката тук. — Скоро ще бъде — каза тя и поклати глава. — Бебе много малко, идва твърде скоро.

— Нашето дете ще живее! — твърдо заяви Сантяго. Откакто бе навършил четиринадесет, винаги бе твърдял, че няма да има дете, защото то можеше да наследи лудостта на Конъл Куин, но сега изобщо не се сети за това. Детето им не трябваше да умира!

Грабна порцелановия леген и го подаде на Клауди, другата прислужница.

— Измий го, докато заблести от чистота, и после донеси топла вода — много вода!

Один го погледна, но не каза нищо, а продължи да масажира корема на Елайза.

Предвижданията на старата жена се оказаха верни. Преди да бе изтекъл един час, главичката на бебето вече се бе показала. Докато Сантяго държеше ръката на Елайза и бършеше изпотеното ѝ чело, говорейки нежни, успокоителни слова, Один внимателно измъкна кървавото, неподвижно, мъничко телце. Лицето на тъмнокосото момиченце бе силно набръчкано, сякаш се опитваше да извика, а не можеше. Один бързо и умело отрязва пъпната връв. Тя подаде детето на Сантяго и се обърна към родилката.

— Напъни, още веднъж! Добре! Нека излезе всичко! Ти бъде добре! Добре!

— Детето ми! — Елайза се опита да вдигне глава, за да види Сантяго, който отнесе подозрително тихото бебе в другия край на стаята. — Не! — изкрещя тя, докато Один се опитваше да я успокои.

Сантяго коленичи до огъня и положи дъщеря си в легена с топла вода, който бе донесла Клауди. Пипаше възможно най-леко и внимателно, потопа телцето на бебето във водата до брадичката, така че главата му да остане над повърхността, и започна леко да масажира гърдичките му. Стори му се, че мина цяла вечност, преди от розовите устнички на момиченцето да излезе тихичък писък и крачетата му да заритат в легена.

Сантяго усети по бузите му да се стичат топли радостни сълзи, но продължи да я разтрива. Дъщеря му бе жива! Всички мисли за прокълнатата му кръв се изпариха. Държеше момиченцето в ръцете си, изпълнен с безмерна бащинска обич. Тя бе прекрасна!

— Донеси още вода — нареди той на Клауди, без да го интересува, че ще видят сълзите по лицето му. Прислужницата веднага изпълни заръката му и двамата заедно хванаха малкото момиченце.

— Ще я наречем Орлена, на името на сестра ти — меко каза Елайза. — Тя бе много мила с мен. Една от малкото жени, които някога са били добри с мен... — тя се поколеба, а после попита — Може ли да я поддържа?

Сантяго се извърна към нея и като се усмихна, я остави да види бебето, все още потопено в топлата вода, поддържано от силните му ръце. Той се вгледа в бледото лице на Елайза и взе треперещата ѝ ръка — ледена въпреки горещината в стаята. Като си спомни, че и Предвиждащото око в такива случаи използваше различни билкови отвари и настройки от кори, той повдигна главата на любимата си и ѝ помогна да отпие. След няколко минути бузите ѝ порозовяха и тя се поуспокои. Куин изгледа Один с уважение. Старицата тъкмо преглеждаше Елайза с изкривените си от артрит пръсти.

— Мисля, че още известно време не бива да я изваждаме от водата.

— Откъде знаеше, че трябва да направиш така, за да я накараш да диша?

— Чувал съм липанските жени да говорят за такива неща. Един от синовете на Точния лък се роди прекалено рано. Спомням си разказа за това, как Предвиждащото око го спасила. Историята се разказваше често край вечерните огньовете — дори имаше песен за нея — той замълча за миг, за да разгледа съвършеното малко чудо, което любовта им бе създала. — Наистина ли искаш да ѝ дадем името на сестра ми?

— Това е хубаво име — протичко отвърна Елайза. — Отива на хубава жена. Бих искала малката да порасне красива като леля си!

Сантяго усети, че най-последно напрежението, което бе сковавало тялото му, започна да го отпуска. Той отвърна на усмивката ѝ.

— Веднъж Орлена ми каза, че вие двете много си приличате. Мисля, че бе права.

Уморени, но щастливи, те не откъсваха погледите си един от друг. Плачът на малката Орлена наруши тишината и сложи край на магията.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Джулиет Дуберт седеше до кухненската маса и стрелкаше с поглед старата прислужница, която току-що бе разрязала въжетата, с които Сантяго Куин бе пристегнал китките ѝ. Разтърка ръце, за да възстанови кръвообращението. Умът ѝ работеше усилено.

— Освободи и краката ми, Один — нареди тя.

Старицата поклати глава:

— Мистър Сантяго казал само ръце.

— Тази земя е моя собственост, Один. Ти също ми принадлежиш! — яростно извика тя.

Один отново поклати глава.

— Аз не ваша! Аз принадлежи на господар Гаспар. Той сега мъртъв и американецът може решава какво прави с вас! Ваш проклет брат също го няма! — Один си излезе, като остави бившата си господарка да беснее в празната стая.

В къщата цареше хаос само защото любовницата на Куин раждаше неговото копеле на горния етаж. Джулиет трябваше да стои с вързани ръце и крака, докато накрая онази ирландска отрепка се сети за нея и благоволи да нареди да я развържат и нахранят. Слава богу, че Раул бе попречил на пратеника му да стигне до Клеърборн.

— Мъжете са такива безмозъчни същества! — възкликна злобно тя и започна да яде от гадната храна, която ѝ бе донесла Один. И Раул, и Кларк бяха мъртви, а тъпият им заговор се бе провалил. Най-лошото бе, че тя бе останала сама, без покровители. Животът ѝ зависеше от милостта на мъжа, когото се бе опитала да убие. Джулиет отново прокле ирландеца. От деня, в който се бе запознала с него, той ѝ бе донесъл само неприятности. Би могъл да ѝ бъде прекрасен, необуздано страстен любовник, освен това имаше благородническа титла и много пари. Но Куин бе омагьосан от тази американска вещица. Джулиет реши, че трябва да намери начин да ги раздели.

„Някога той бе лудо влюбен в мен. Може би ще успее да си го върна!“ — мислеше си тя, дъвчейки парче сирене.

Първо трябваше да се срещне с американката — нещо, което трудно би могла да осъществи, ако Куин не наредеше да отвържат краката ѝ. Тя отпи голяма глътка от киселото вино и като стисна зъби, си наложи още малко търпение.

Скоро молитвите ѝ бяха чути, защото Сантяго изпрати Клауди и Руфус да я развържат и заведат на горния етаж.

— Защо не ме водите в моята стая? — Джулиет спря пред господарските стаи в началото на стълбите.

— Господар Сантяго, той сложил негова жена там с нейно бебе — отвърна робинята, без да смее да я погледне в очите. Не ѝ се искаше да се отнася към бившата си господарка като към затворничка, но не смееше да протестира пред непознатия ирландец със студените зелени очи. Когато минаха покрай стаята, се чу плачът на новороденото и Джулиет побесня от гняв.

— Донеси ми гореща вода и чисто бельо — нареди тя на Клауди. — После искам да ми изгладиш една от роклите, които оставих тук миналата година.

Джулиет започна да се приготвя за предстоящата битка.

На следващия ден Сантяго спа почти до обяд. После, нетърпелив да види какво правят Елайза и малката Орлена, той побърза да се изкъпе и да смени превръзките на раните си. Избръснат и облечен с дрехи от гардероба на братята Дуберт, Куин вече се чувстваше по-добре.

Трябваше да обясни на Елайза за лъжите на Ана. Не искаше да се разделят, но какво щяха да правят със съпруга ѝ? Сантяго бе твърдо решен да се ожени за нея. Мисълта, че едва не беше загубил Елайза и детето, го накара да разбере колко много обича тази жена. Орлена му беше казала някога, че винаги ще обича Елайза Лувоа, и това бе вярно! Любовта не идва по поръчка. Просто се случва, и при това невинаги в най-подходящия момент. В неговия случай моментът бе повече от неподходящ! Той безрадостно се изсмя на отражението си в пукнатото огледало.

— Един съпруг във Вашингтон е голямо препятствие!

Спомни си какво бе казала Ана за Лувоа и настръхна. „Извънредно лош човек!“ Какво ли означаваше това? Трябваше ли да убие французина?

Проблемът с Джулиет също трябваше да бъде разрешен. Какво да прави с нея сега, когато лудият ѝ брат бе мъртъв? Най-добре да я предаде на Клеърборн и да остави губернаторът да решава. Сантяго отново се замисли как да подхване разговора с любимата си.

В съседната стая Елайза седеше в кревата и наблюдаваше мъничката си дъщеря, която лакомо сучеше, завита в топлите завивки. Когато не черпеше топлина от тялото на майка си, Орлена биваше връщана в легена с топла вода.

Двете негърки се редуваха да държат главата на бебето над водата, докато то спеше, но дори и насън не преставаше да движи ръце и крака. Ако Орлена бе силна като липанските деца, скоро нямаше да има нужда от водата.

Елайза се усмихна на дъщеря си и погали червеникавия мъх на главичката ѝ.

— Скоро очите ти ще бъдат зелени като изумруди! — заля я такава вълна на благодарност и любов, че тя заплака от щастие. Бяха оцелели въпреки всичко!

Сантяго стоеше на вратата, омагьосан от красивата чернокоса жена, която кърмеше бебето.

Явно някоя от прислужничките бе помогнала на Елайза да си измие косата, защото сега лъскавите ѝ къдрици се спускаха по гърба ѝ.

— Изглеждаш отпочинала... и красива, Елайза!

Тя го погледна и се изчерви заради интимната сцена, на която бе станал свидетел. Забеляза, че не откъсва поглед от дъщеря им, и руменината заля шията и гърдите ѝ, след всичко, което бе видял предната нощ, реакцията ѝ бе абсолютно нелогична, но въпреки това тя се срамуваше.

— Не мисля, че съм особено красива, но наистина си отпочинах — тихо отвърна Елайза, като го погледна и бързо извърна очи към дъщеричката им. — Орлена е много хубава — погали червенкосото момиченце и въздъхна щастливо.

Сантяго прекоси стаята и коленичи до леглото.

— Дай боже, когато порасне, да не прилича на червенкосия си баща! Бих искал да е наследила омагьосващите виолетови очи на майка си, както и малкото ѝ чипо после! — пресегна се да погали лицето на бебето и ръката му докосна гърдите на Елайза. Тя рязко се отдръпна от него.

Сантяго се изправи. Елайза бързо загърна леката памучна риза и намести заспалото момиченце на топло под завивките.

Той придърпа един стол стил Чипъндейл и седна на него край леглото.

— Трябва да поговорим, Елайза. Пропътувах хиляди мили, за да намеря теб и Орлена.

Тя го погледна изпитателно.

— Какво те накара да си промениш решението? Ти ме изгони от индианското селище... — погледна изненадано — най-последните думи му бяха стигнали до нея. — Да намериш мен и Орлена ли? — повтори тя. — Знаел си за бебето, преди да си тръгна?

— А ти не знаеше ли?

Лицето ѝ отново почервения.

— Не. След като напуснахме Санта Фе, започнах да подозирам. А като се има предвид как гледаше да се отървеш от мен, не мислех, че ще е от особено значение за теб.

— Не съм искал да те напускам, *querida*!

Тя го изгледа внимателно. Изведнъж осъзна истината.

— Ана ме е излъгала! А аз оставих Самюъл да ме убеди...

— Ана ми призна всичко, Елайза! Тя искрено съжаляваше за измамата си.

— И какво я е накарало да промени решението си? Може би е разбрала за бебето? Предвиждащото око ли ѝ е казало?

— Не. Самата Ана е видяла детето в съня си. Тя те моли за прошка, *querida*!

— Значи е наследила таланта на учителката си да предсказва бъдещето — вярата им в духове я изумяваше и плашеше. — Значи тя ти е казала, че сме се върнали в Щатите, и ти просто си тръгнал след нас.

— Естествено, че щях да ви последвам! — сърдито отвърна той.

Колко би искал да знае какви мисли се въртят зад тези бездънни виолетови очи!

— Въпрос на испанска чест, граф Аранда? — на устните ѝ се появи студена усмивка. — Или се интересува единствено от детето? Твоите апахи поставят децата над всичко, нали?

— Искам теб, Елайза, както и дъщеря ни! Ти си моята жена. Можем да забравим миналото недоверие и да започнем отначало!

Кастал е мъртъв. Нека оставим Клеърборн да се оправя с интригите тук! Да забравим миналото!

Тя се вгледа в очите му — искреността и силата на чувствата му я покъртиха.

— Нищо не се е променило от Ню Мексико насам, Сантяго! Можем ли просто да заминем на Запад и да забравим за съществуването на съпруга ми? Официално той е бащата на Орлена.

— Доста години, преди да се срещнеш с мен, си живяла, без да се сещаш за него!

Тя пребледня.

— Не съм му изневерявала с никого, преди да те срещна!

— Ти не го обичаш, Елайза! Защо го използваш като щит, зад който да се скриеш? — отвърна Сантяго, опитвайки се да се владее.

— Има нещо около Едуард... — Елайза поклати глава, сякаш да отпрати мисли, които бяха прекалено ужасяващи, за да бъдат изречени на глас. — Не искам да говоря за него! — треперенето ѝ се предаде на бебето, което се събуди и заплака. Тя залюля мъничката Орлена и погледна Сантяго. — Моля те, трябва ми време, за да помисля. Никога не съм предполагала. Кастал бе толкова сигурен, че ще ме последваш...

— А ти бе убедена, че няма да дойда! Не ти ли хрумна нито веднъж, че имам право да знам за нея?

Очите ѝ потъмняха.

— Значи все пак си дошъл само заради детето! Няма да ти я дам. Тя е моя!

— Ще ви имам и двете, дявол го взел! Обичам те, Елайза, и няма да се откажа нито от теб, нито от дъщеря ни! — той се изправи и започна да се разхожда като хванат в клетка, уплашен, наранен, ядосан. — Ана ми каза, че съпругът ти ще умре.

Тя извика ужасено:

— И ти ще го убиеш, за да изпълниш предсказанието?

— Не знам, Елайза! И аз попитах Ана същото. Тя не знаеше отговора. Но той заслужава да умре, нали?

Тя поклати глава. Орлена се разплака още по-силно, усетила напрежението между родителите си.

— Не съм съдия! Искам да се освободя от него, но не желая животът му да тежи на съвестта ни! Това ще бележи бъдещето на

Орлена, както и нашето. В очите на обществото ние сме извършили ужасен грях, Сантяго! Не искам тя да носи последствията от него!

— Любовта, създава нашето дете, не е грях, Елайза!

Тя не отвърна. Бебето продължаваше да плаче. Тъничкото гласче на Орлена тревожеше майката. Сантяго загледа как Елайза се опитва да успокои бебето, после отиде до вратата.

— Имаш нужда от спокойствие, за да възстановиш силите си! Ще поговорим отново, когато се възстановиш напълно.

Щом той излезе, Елайза даде воля на сълзите си. Какво да прави? Защо не бе последвала съвета на Джеферсън преди пет години и не се бе развела още тогава! Но грозната история, която неминуемо щеше да излезе наяве в такъв случай, все още я караше да трепери.

— Няма да позволя да те наричат копеле... — прошепна тя и притисна към себе си малкото, нежно телце.

Сантяго прекара безсънна нощ — въртеше се в неудобното, тясно легло в стаята, съседна на тази, в която спяха Елайза и дъщеря им. На сутринта все още не бе намерил разрешение на въпросите, които го бяха измъчвали предния следобед. Ако убиеше Лувоа, Елайза щеше да се окаже права — духът на мъртвия винаги щеше да е между тях и да пречи на щастието им. Около брака ѝ имаше неща, за които тя явно не желаше да говори. Бе готов по-скоро да умре или да убие, отколкото да позволи на французина да се доближи до Елайза или Орлена.

Реши да се заеме с въпрос, който поне можеше по-лесно да се разреши — Джулиет. Заслиза бавно по стълбите, за да се срещне с нея. Знаеше, че никой от прислугата не би ѝ позволил да избяга, след като брат ѝ се бе опитал съвсем хладнокръвно да убие Джейкъб. За щастие, старецът се оказа много жилав — щеше да живее. Поне той нямаше да тежи нито на неговата, нито на съвестта на Джулиет. Сантяго се усмихна, като се сети колко малко значение би имала смъртта на прислужника за Джули.

Когато стигна до коридора, пред него застана Джулиет само по халат. Лъскавата ѝ, кестенява коса бе разпиляна, коланът едва придържаше копринената дреха. Гладкият ѝ крак предизвикателно се показваше, а гърдите ѝ опъваха до пръсване жълтия плат. В погледа ѝ се четеше неприкрито желание.

— О, Сантяго, не мислех, че ще станеш толкова рано! — задъхано каза тя на френски.

Той я изгледа.

— Какво замисляш пак? Да не би да си решила да ми донесеш кафето и закуската в стаята ни?

Ироничната му усмивка я вбеси, но успя да се овладее и да се усмихне.

— Чудесна идея, скъпи! — тя се приближи към него и сложи ръце на гърдите му. Докато го правеше, усети леко раздвижване горе на стълбите — неговата курва и копелето им! Преди той да успее да я отблъсне, Джулиет сграбчи ръцете му и игриво измърмори: — Ела, скъпи! — задърпа го към вратата. — Нека поговорим в столовата. Ще ти наля кафе! Все още го обичаш много сладко, нали?

Елайза не бе в състояние да се помръдне от мястото, където бе застанала. Тази сутрин се почувства по-силна и реши да слезе долу. Орлена вече бе съвсем добре — нямаше нужда от топла вода. Младата жена смяташе да каже на и без това уморените прислужници, че вече няма нужда да ѝ носят топла вода. Сега, дълбоко наранена и объркана, тя се извърна и като притисна бебето към гърдите си, бавно тръгна към стаята.

Не бе възможно Сантяго да иска да си върне Джулиет, която го бе предала отново! Но съмненията започнаха да я измъчват. Спомни си твърдението на Кастал, че Куин е спал с Джулиет. Докато се биеха на проклетата лодка, той бе изръмжал нещо за неговата продажна, блудна сестра. Сантяго бе издирил Джулиет в Ню Орлиънс и я бе довел тук. Каква роля играеше тази жена в кървавата драма, която още не бе приключила.

Сантяго свали алчните малки ръчички на Джулиет от врата си и я бутна върху един стол. Один и Клауди се бяха опитали да почистят трапезарията, освен това бяха приготвили прилична закуска. Той не беше гладен, пък и всякакъв апетит би изчезнал при вида на усмихнатата, изобретателна кучка, която явно замисляше нещо.

— Няма да успееш да ме прелъстиш, Джули! — сериозно каза Сантяго на френски.

— Не можеш да забравиш просто така всичко, което ни свързва, общото ни минало! Някога бях глупаво момиченце, принудено от Раул да върши какво ли не, но сега...

— Сега си убийца и затворничка, току-що изгубила своя покровител Кларк Джеймисън. Нямам намерение да поемам ролята му,

Джули, не бих го направил дори и да не бяха Елайза и дъщеря ми.

— Този американски боклук! — изсъска тя. — Тя не те иска! Забрави я!

— Най-добре закуси хубаво и после накарай Один да ти опакова най-необходимото. Днес следобед ще те заведе при Клеърборн. Нека той решава какво да прави с теб!

С тези думи Сантяго излезе и тръгна към конюшните, за да накара Руфус да оседлае конете за път. Може би, ако Джулиет се махнеше от къщата, двамата с Елайза щяха да успеят да намерят разрешение на проблемите си и да измислят какво да правят с Лувоа. Искаше да види как се чувства Джейкъб. Джулиет грабна една чиния от китайски порцелан от наследствения сервиз на семейство Дуберт и едва се сдържа да не я запрати по гърба на отиващия си Куин. Не, трябваше да действа с хитрост. Ако ирландецът ѝ се изплъзнеше, поне щеше да се погрижи да не го притежава и чернокосата американка! Тя изчака Сантяго да се отдалечи към негърските колиби и после бързо се качи на втория етаж.

Елайза тъкмо бе свършила с храненето и преповиването на Орлена, когато вратата на стаята се отвори. На прага застана красивата креолка, облечена в елегантен, тъмнозелен вълнен костюм за езда.

Младата жена почувства безпокойство. Дали и Джулиет не бе луда като брат си? Тя бързо зави бебето в кревата и се извърна към приближаващата жена.

— Какво желаете, мадам Дуберт?

Гостенката високомерно вдигна вежди.

— Знаете името ми? Предполагам, Один ви е казала, че бях балдъзата на Гаспар. Но дали тя ви спомена също, че убих онзи нещастник, за да спася живота на Сантяго? — Изчака, за да види дали американката е разбрала от прислужницата истината за случилото се, но тя само невъзмутимо изчакваше следващите ѝ думи. — Ирландецът бе мой годеник. Та той дори не обича американците!

Елайза се усмихна.

— Куин не обича и испанците, и французите! Той е верен на апахите!

Джулиет я изгледа с насмешка.

— Той е граф Аранда! Не може да се върне да живее при диваците!

Ако Елайза изобщо бе сигурна в нещо, което засягаше Сантяго, то това беше, че той никога не би изоставил липаните или пък брат си и сестра си в Ню Мексико.

Тя погледна красивата креолка в очите и каза спокойно:

— Ако смятате да направите от Сантяго Куин свой кавалер, мисля, че скоро ще се разочаровате.

Джулиет се усмихна.

— Но като любовник той не ме е разочаровал. Какъв дивак е в леглото само! А следите по гърба му — индианците ли му ги направиха? — Очите й блестяха с откровена, животинска страст — нещо, което накара Елайза да потръпне.

— Значи Раул е бил прав, като каза, че си курвата на Куин! — успя да изрече тя с равен глас, без да издаде болката си.

— Ти ли ще ме наричаш курва! И то при условие, че плодът на собствената ти страст лежи сега на леглото ми! Никога не бих позволила ирландецът да ми направи дете, преди да сме законно свързани!

Елайза се усмихна студено.

— Той ми предложи да се оженим още преди и двамата да знаем за детето. Отказах му. Ако си мислиш, че ще се ожени за теб... — замълча, после допълни: — Както казах, очаква те голямо разочарование.

— Ще видим кой ще бъде разочарованият! Точно в този момент Сантяго ме чака с два оседлани коня, за да заминем за Ню Орлиънс, откъдето ще продължим с кораб за Испания. Вече се умори от интригите на такива хлапаци като брат ми. Може би някой ден ще изпрати някой да вземе дъщеря му. Междувременно аз лично ще се погрижа нищо да не ви липсва — отвърна Джулиет с подигравателна загриженост в гласа.

— Колко щедро! Значи наистина си въобразяваш, че ще бъдеш графиня? Nobless oblige^[1]? — усмихна се студено. Елайза.

Джулиет кимна царствено с глава и гордо излезе от стаята, нетърпелива да открие Сантяго и да го убеди да тръгнат за Ню Орлиънс, преди да е имал възможността да говори с възмутително хладнокръвната американка.

Куин обаче рязко й нареди да го чака долу. Вбесена, Джулиет седеше в прашната всекидневна, надявайки се, че сцената, която бе

разиграла пред Елайза тази сутрин, и лъжите, които бе наприказвала по-късно, ще бъдат достатъчни, за да разделят влюбените.

Сантяго почука на вратата. Изведнъж си даде сметка, че не бе направил подобно нещо, когато сутринта прекъсна кърменето на малката Орлена. Елайза успяваше да му внуши особен респект и да го отдалечи от себе си. „Може би все пак аз съм този, който е определен от съдбата да убие французина и така да реши въпроса веднъж завинаги!“ — помисли си той.

Когато влезе в стаята, видя, че тя седи в креслото край камината със спящото бебе на ръце. Погледна го изпитателно.

— Отиваш ли някъде, Сантяго? — меко попита тя.

— До града. Ще заведе Джулиет при губернатора и ще се върна преди мръкнало. Руфус и Один са тук — те ще се грижат за теб.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Дявол да го вземе! Той не заслужаваше подобни мъки! Може би Джулиет бе казала истината. Много ѝ се искаше да го попита, но не желаше да се унижава. „Той дойде да те търси“ — обади се един вътрешен глас. „Търсеше само детето си!“ — отвърнаха страховете ѝ.

— Какво според теб ще направи губернатор Клеърборн с мадам Дуберт? — тя опипваше почвата.

Сантяго сви рамене.

— В града цари суматоха. Не знам какво ще стане, пък и честно казано, изобщо не ме интересува!

— Какво безсърдечие, querido! Особено като се има предвид колко добре си се представил в леглото ѝ онази нощ!

Видя го, че пребледнява. Думите ѝ го бяха наранили дълбоко.

— Значи Джули ти е наговорила разни измислици и ти си ѝ повярвала! — каза той с тъга в гласа.

— Беше много убедителна! Знаеше дори за белезите по гърба ти...

— Забрави Джулиет Дуберт и лъжите ѝ! Никога не съм спал с тази кучка! Всъщност дори я заплаших, че ще я измъчвам като апахите, за да измъкна от нея къде те е скрил брат ѝ! По дяволите, как си мислиш, че съм намерил това забутано място?

— Значи не си се любил с нея?

— Не! — Сантяго се оживи — неговата винаги толкова хладнокръвна Елайза проявяваше признаци на ревност! — Тя ми се

хвърли на врата по нареждане на Джеймисън, за да ме накара да убия брат ѝ. Преструвах се пред нея само докато останем насаме. Преди десет години тази жена ме предаде, Елайза! Сега пожертва и брат си! Нима все още може да желая такава мръсница!

— Много лошо говориш за жената, която уби Гаспар Дуберт, за да спаси живота ти! — отвърна Елайза.

Той я изгледа така, сякаш имаше три ръце и сега прегръщаше Орлена с тях. После избухна в смях.

— Тя ли ти каза това?

— Вярно ли е?

В зелените му очи избухна онова предизвикателно пламъче, което ѝ бе добре познато.

— Изпитваш ли ме, Елайза? Да не би да ревнуваш?

— Винаги отговаряш на въпросите с въпроси! — бе готова да избухне. Той се присмиваше на ревността ѝ!

— Номер, който научих от една много умна шпионка. Но да сложа край на подозренията ти — да, тя наистина застреля горкия Гаспар, но всъщност се целеше в мен! Джулиет никога не е била толкова добър стрелец, колкото си ти, *querida*!

Сантяго отиде до фотьойла и като хвана страничните облегалки, се наведе над Елайза. Орлена спокойно спеше. Мъничката ѝ розова устица бе леко отворена.

Той я погали по главичката.

— Заяква с всеки изминал ден. Скоро ще може да пътува!

Елайза изтръпна.

— На никого няма да позволя да я отдели от мен, Сантяго! — прошепна тя.

Той докосна бузата на младата жена, после леко повдигна нагоре брадичката ѝ и нежно я целуна.

— А колко силна се чувстваш ти?

— Според Один след няколко седмици ще се възстановя напълно! Орлена е толкова мъничка, раждането беше по-трудно за нея, отколкото за мен!

— Добре — отвърна той. — Ще говорим пак довечера!

Застанала до прозореца, Елайза гледаше отдалечаващите се фигури на Куин и Джулиет Дуберт.

— Дали наистина ме обича! — прошепна тя.

Орлена се събуди и заплака, сякаш усетила съмненията, разкъсващи сърцето на майка ѝ.

[1] Благородството заслужава. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Настъпи вечерта. Заедно с мрака, над земята се спусна гъста, зловеща мъгла. Сантяго не се върна.

— Кога мъгла падне, никой не може прекоси блата! — отбеляза Один, докато поставяше подноса с вечерята върху масата до леглото на Елайза.

— Да, сигурно си права, Один. Той ще се върне на сутринта.

Но утрото дойде и си отиде. Мъглата се вдигна и топлите слънчеви лъчи проникнаха през прозорците на къщата. Елайза си стоеше в стаята и се занимаваше с Орлена. Вече изобщо не поглеждаше към извития, обрасъл с бурени път, който водеше извън плантацията.

Старата негърка ѝ донесе проста вечеря, състояща се от печено пиле и сладки картофи. Нямаше апетит, но трябваше да се нахрани, за да може да кърми дъщеричката си.

— Щом станеш достатъчно силна, ще заминем за Ню Орлиънс, малката ми! Губернатор Клеърборн сигурно вече се е побъркал от притеснение, да не говорим пък за Самюъл, ако се е върнал и е разбрал, че ме няма! — и двамата мъже вероятно се интересуваха от нея много повече, отколкото бащата на детето ѝ! Въпреки това не можеше да забрави думите, с които се бе сбогувал с нея Сантяго. „Ще говорим пак довечера!“ Беше ли възнамерявал наистина да се върне? Пътищата бяха много опасни. Ами ако му се беше случило нещо?

Вашингтон, март 1807 г.

Какъв идиотски начин да умреш! Самюъл Шелби държеше насочена рапирата, а острият ѝ връх проблясваше на слабите слънчеви лъчи. Той самият би предпочел да се бие със старата си кавалерийска сабя, но оръжието избираше противникът му.

Самюъл изгледа пълничкия мъж с посивяваща вече коса и старателно оформените над пълните устни мустачки. Бледосивите му очи гледаха студено. Лицето му излъчваше отчаяние.

„Може изборът на оръжие да е негов, но аз съм много по-млад и имам по-добри рефлексии!“ мислеше си Шелби. Бе решен да убие това чудовище. Само мисълта за кошмара, който бе изживяла с него Елайза, го караше да желае да направи Едуард Лувоа на парчета. Едва се съдържаше да не се нахвърли върху него. Трябваше да унищожи тази змия в човешки образ и да освободи сестра си от него веднъж завинаги!

Изслуша нарежданията на секунданта, после чу командата:

— En garde!

Лувоа бе приел предизвикателството, като се надяваше лесно да се справи с грубия, простоват брат на Елайза. Отекна звукът на ударили се една в друга рапири. Известно време двамата преценяваха силите и възможностите си. Никой от биещите се не нанесе на противника си сериозен удар, но французинът успя да засегне Самюъл няколко пъти.

Шелби стисна зъби и без да обръща внимание на болезнените, но повърхностни рани, се хвърли напред. Искаше да изтощи Лувоа, като заедно с това го накара да се почувства прекалено сигурен в себе си. Самюъл се оттегляше все по-назад и по-назад от противника си, въртейки се в кръг около него.

— Бий се като мъж, нецивилизован дивак такъв! — изкрещя французинът. — Прояви поне малко смелост!

— По-добре мисли за себе си! — отвърна му Шелби и отстъпи още назад.

Лицето на Лувоа се изкриви от гняв. Постоянното отбягване на истинско стълкновение от страна на Шелби го вбесяваше.

Въпреки хладното утро по слепоочието му заблестяха капки пот.

— Тази игра взе да ми омръзва! По-добре вече да свършваме! — каза той.

— Ами, свършвай, ако можеш, старче! Мисля обаче, че гадният ти начин на живот ще си каже думата сега! — Самюъл усети рапирата на противника му отново да закача ръката му, но отстъпи още назад.

На няколко пъти секундантите им се опитваха да прекъснат дуела. Беше ясно, че и двамата мъже са твърде решени да не позволят на противника си да напусне битката жив. Присъствието на лекаря бе само една формалност — и всички го знаеха.

„Дяволите да го вземат! — помисли си Самюъл и парира поредния удар. — Де да имах сабя — тогава бих му показал на какво към способен!“ Въпреки нанесените му рани обаче за него бе ясно, че младостта му е неоченимо предимство. Ризата на французина вече бе мокра. Пот се стичаше и по лицето му. Самюъл трябваше да се възползва от умората на врага си. Той се постара да накара своя скандален зет да изразходва напълно енергията си.

— Развратният ти живот е позабавил рефлексите ти, френско конте такава! Някога имаше репутацията на блестящ фехтовач! Защо още не си ме убил? Може да си се заразил от някаква болест от любовниците си или пък самият ти си носител на заразата?

Лувоа отвърна с бърз, опасен удар. Самюъл отново отскочи назад.

— Ще ми достави огромно удоволствие да те убия, като знам колко ще скърби сестра ти за теб! Но не се безпокой, ще се постарая да утеша моята *enceinte*^[1]!

Лувоа също умееше да обижда.

— Как ти хареса вестта за положението на Елайза, а Лувоа? — подигравателно се усмихна Шелби. Той отново отскочи назад и избягна смъртоносното острие на французина.

— Сестра ти е курва, но за мен ще е добре да признае детето за свое! Какво ще кажеш: Не че ще си жив, за да видиш какво ще стане!

Лувоа се успокои и отново движеше ръката си уверено, с максимална точност. Самюъл трудно успяваше да парира бързите атаки на французина, въпреки че неочакваните му удари разваляха ритъма на Лувоа.

Американецът получаваше повече рани, но те бяха повърхностни, защото бързината му винаги го спасяваше.

Дуелът бе започнал на една полянка, а на юг от нея имаше кленова горичка. Самюъл водеше противника си към дърветата. От земята се подаваха големи, извити коренища. Шелби и друг път бе водил битки с индианците на подобен опасен терен, затова знаеше как да се справя, без да губи почва под краката си. Дипломатът обаче не знаеше.

— Американците не само че не са джентълмени, но са и страхливци! Постоянно бягаш от рапирата ми, моето момче!

— Така ли? Да не би да си се уморил вече? — отново видя същата гадна белозъба усмивка.

Следващият удар на Лувоа го остави за секунда разкрит, така че Самюъл реши да рискува, финтира бързо вляво и успя да засегне ръката на французина. Най-после го рани! При това доста дълбоко разкъса мускула му. Усмихна се на изненадата, изписана върху лицето на Лувоа.

— Какво, чудовище, никога ли не са те ранявали преди? Много боли, а? — Шелби отново се отдръпна назад, избягвайки атаката на побеснелия Лувоа.

Почервенялото му до кръв лице блестеше.

— Никога не ме бе ранявал прост дървар като теб, който използва рапирата като брадва! Случайният ти успех няма защо да ти завърта главата! Пък и това ти беше за последно, преди да умреш!

Вече бяха близо до дърветата. Лувоа забеляза неравния терен зад Шелби. В студените му очи за частица от секундата проблесна искрица на задоволство. Шелби, който внимателно бе огледал мястото на дуела още предния ден, се приготви за играта на своя живот.

„Значи го видя, а, стара лисицо?“ Шелби прецени физическото и душевно състояние на противника си, французинът се бе задъхал, бе мокър от пот, пък и кървеше силно. Самюъл бе успял да рани ръката, с която той се дуелираше. Шелби отстъпи назад към най-големия клен. Лувоа веднага го последва.

Внезапно кракът на французина се закачи в някакъв корен и той се извърна, за да възстанови равновесието си. Секундантът му извика, че трябва да спрат и да се върнат на поляната, но дуелиращите се не му обърнаха внимание.

Почувствал, че сега е моментът да нанесе последния удар, Шелби атакува. Шпагата му бе насочена към сърцето на врага му и той я заби навътре. Пристъпи напред и натисна острието, което премина през тялото на Лувоа и излезе през гърба му.

Секундантите неволно извикаха, а лекарят се затича към двамата мъже.

Ню Орлиънс, март 1807 г.

Уилям Чарлз Коу Клеърборн прочете бележката с такова радостно вълнение, че му се наложи да я препрочете. После се обърна към едрия негър, представил се като Руфус, от плантацията на Дуберт нагоре по реката.

— Казваш, че до вас има около четири часа път с коне?

— Да, сър. Път много лош.

— Мадам Лувоа и бебето не могат да предприемат сега това пътуване, но аз ще се погрижа да ги доведа живи и здрави в града веднага щом това е възможно. Нека мадам ми изпрати бележка кога ще може да тръгне!

Щом секретарят му Пол изведе Руфус, губернаторът отново започна да чете бележката на Елайза. Какво ли се беше случило с този ренегат със студените очи, Куин? Елайза явно много се притесняваше за него, но пък това си беше съвсем нормално, като се има предвид, че испанецът бе баща на дъщеря ѝ. Въпреки това му се виждаше невероятно толкова опитен мъж като Куин да се остави да бъде пленен от разбойници или изяден от алигатори!

Най-близо до ума беше, че ренегатът просто е напуснал американската територия и се е върнал при диваците си, като е изоставил жена си и детето си. Клеърборн въздъхна и реши, че въпреки това ще трябва да започне издирването му.

Когато Елайза реши, че Орлена вече е укрепнала достатъчно и времето е хубаво, тя изпрати бележка на губернатора. На следващия ден пристигна лодка с няколко войника и медицинска сестра. Един нямаше особено доверие на новопристигналата Елън, затова обяви, че държи да придружи Елайза и бебето.

Когато в топлата пролетна сутрин пристигнаха в Ню Орлиънс, ги посрещна остро ухание на френския пазар. Пролетта бе дошла неочаквано и нейната златна красота правеше щастливи жителите на града, но Елайза не бе радостна. Преди месец Сантяго се бе сбогувал с нея и ѝ бе обещал да се върне до вечерта. Тя изгаряше от нетърпение да попита губернатора дали е научил нещо за Куин и онази Дуберт, но едновременно с това се страхуваше да се изправи очи в очи с него. „Ако прочета съжаление в погледа му, просто няма да мога да го понеса!“ В очите ѝ напиреха сълзи, но тя се овладя и решително вдигна брадичка. Малката групичка зави нагоре по пристанището,

където ги чакаше една карета. „Вече цели седмици само плача. Стига толкова сълзи!“ — каза си тя.

Точно в този момент Орлена изгука. Гласчето ѝ стопли сърцето на майката, която с усмивка сведе очи към красивата си дъщеричка.

— Не е ли хубавица! — възкликна Елън. — Никога преди не съм виждала такова бебе, толкова мъничко, а пък така живо! — широката усмивка, която смекчи неправилните ѝ черти, накара лицето ѝ да изглежда почти красиво. Тя пое в ръце бебето, докато Елайза се качи в каретата, после с видимо съжаление подаде детето на майка му.

Улиците, по които трябваше да минат, за да стигнат в дома на губернатора, бяха пълни с хора. Край френските продавачи на риба, които шумно рекламираха стоката си, крещейки, че са я хванали същата сутрин в градския залив, царствено преминаваха цветнокожи жени, понесли на главите си кошници със свежи цветя. Пъстро облечените креолски джентълмени се надуваха като пауни и пристъпяха важно, като с това си навличаха презрението на простоватите пристанищни работници с мръсни коси от Кентъки, които плюеха тютюн и псуваха.

Въпреки че пътуването им отне повече време, отколкото изискваше разстоянието заради претъпканите, тесни улички, по които трябваше да минат, Елайза не усети кога стигнаха до хотелската стая, наета от нея и Самюъл предния декември, когато се бяха върнали в Ню Орлиънс. Стопанинът на хотела, един креол, бе приготвил топла вана за нея и специално коритце за бебето. Отлагането на срещата с Клеърборн бе добре дошло за Елайза.

Въпреки това не мина много време и тя се оказа застанала пред вратата на канцеларията на губернатора в Кабилдо. Секретарят му я въведе вътре. Винаги розовото лице на Клеърборн сега направо почервения, когато той скочи иззад бюрото си, за да я поздрави.

— Слава богу, че си жива и здрава, скъпа моя! Дъщеря ти, надявам се, че и тя е добре? Изглеждаш прекрасно, въпреки всички ужаси, които е трябвало да преживееш — той почервения още повече и като издърпа един стол, я зачака да се настани удобно.

Елайза бе облечена в най-хубавата си дневна рокля от розова коприна. Освен това бе накарала Елън да сплете косата ѝ в лъскава плитка, която опасваше главата ѝ като корона. Бе решила да посрещне

поредното изпитание във вид, който максимално да се доближава до жената, каквато е била преди.

— Много сте любезен, ваша светлост! Да, Орлена се чувства прекрасно! — усмихна се, но губернаторът забеляза измъчения ѝ поглед.

Той погледна към претрупаното си с книжа бюро, премести нервно няколко документа и каза:

— Едва тази сутрин получих новини. Видели са сестрата на Кастал, вдовицата Дуберт, в града.

Елайза се вкопчи в облегалките на креслото.

— Как така? Би трябвало да е в затвора заради участието си в заговора. Та нали Уилкинсън арестува почти всички членове на Мексиканската асоциация?

— Тя не се крие, но не можеш да я срещнеш на улицата. Информацията за нея ми бе изпратена от братовчедата на скъпата ми Клариса Родриго Дурал, който случайно посетил банкера си, без да го извести предварително за пристигането си.

— Позволете ми да направя едно предположение! Този банкер е всъщност Кларк Джеймисън!

Удивен. Клеърборн пак почервения и отвърна:

— Съвсем вярно. И, естествено, като повечето хора в града и братовчед ми още не знае, че Джеймисън и Кастал изчезнаха в блатата. Но когато прислужниците го отпращали на вратата, той успял да забележи вътре вдовицата, която точно в този момент пресякла коридора. Спомена за това съвсем случайно тази сутрин, докато двамата закусваха заедно.

— Ако тя е тук, какво ли е сторила на Сантяго? — уплашено попита Елайза.

— Точно това се надявам да науча съвсем скоро. Арестувах дамата и я доведох в Кабилдо.

— Може ли да присъствам на разпита — тя се наведе напред. Лицето ѝ изразяваше искрена молба.

— Сигурна ли сте, че ще бъде разумно, скъпа моя? Ами ако... ако приятелчетата ѝ, заговорниците са направили нещо на Куин...

— Дори и да е така, искам да знам истината веднага! Цели седмици се измъчвах в онази дупка. Пък и може да успея да накарам дамата да проговори — като жена с жена, нали разбирате? —

студените ѝ аметистови ечи го гледаха предизвикателно. Знаеше, че няма да ѝ откаже.

Прозорецът на стаята, където държаха Джулиет, гледаше към сивата каменна сетна на затвора. Заради многобройните арести на Уилкинсън през последните месеци тъмницата бе претърпана с политически интриганти — факт, който бе добре известен на уплашената жена. Когато губернаторът влезе в стаята, тя извърна към него блестящите си пълни със сълзи очи.

— Губернаторе, ще ми обясните ли какво значи всичко това? — попита с измъчен глас. После Джулиет видя Елайза зад гърба на Клеърборн. Очите ѝ се присвиха и тя пребледня. — Какво прави тук тази жена? Не може да вярвате на лъжите ѝ! Тя просто ревнува — една пренебрегната любовница, която обвинява мен, че любимият ѝ я е изоставил!

— Изостави ли ме той, Джулиет! — гласът на Елайза бе студен и много спокоен. Тя бавно приближи към съперницата си.

Джулиет отстъпи назад и погледна губернатора.

— Моля ви, обяснете ми какво става! Не съм направила нищо, за да ме арестувате!

— Къде е Сантяго? Той тръгна от плантацията на зет ти преди цял месец, за да те доведе при губернатора.

— Това е абсурдно! — възмути се госпожа Дуберт.

— Той трябваше да те отведе при губернатора, защото ти също си участвала в заговора.

— Сигурно страда от родилна треска! Не знам нищо за никакъв заговор! — тя се отдалечи още повече от Елайза, търсейки закрила при Клеърборн.

Младата жена се обърна към губернатора и попита:

— Може ли да остана няколко минути сама с вдовицата? Има някои неща, които можем да обсъдим само по женски.

— Не! — Джулиет се вкопчи отчаяно в ръката на губернатора.

Той погледна изплашената креолка, после извърна очи към владеещата се американка и реши, че дискретността е висша добродетел. Откъсна пръстите ѝ от ръката си и тръгна към вратата.

— Ще ви изчакам в кабинета си в другия край на коридора. Ако имате нужда от помощ, просто повикайте стражата отвън.

— Не мисля, че ще се наложи — спокойно отвърна Елайза.

— Не можете да...

— Напротив, може и ще го направи! — сурово каза Елайза и като отвори чантичката си, извади малко ножче. Когато го вдигна, острието проблесна на слънчевата светлина. Джулиет обмисли дали да не се престори, че припада, но реши, че е по-добре да не го прави. Грубите американци отвън нямаше да попречат на побеснялата си посетителка.

— Ако ме убиеш, губернаторът ще трябва да те арестува, въпреки че и двамата сте американци!

— Защо мислиш, че просто ще те убия, Джулиет? Първо ще те обезобразя! Знаеш, че наричат Сантяго Белия апах. Аз съм жената на Белия апах! В Ню Мексико видях неща, които биха ужасили дори и теб. А аз съм готова на всичко, за да разбере истината! Къде е Сантяго? Няма да повтарям въпроса си — тя замахна и срязва ръкава на роклята ѝ. — Следващия път ще бъде ръката ти.

— Не съм убила ирландеца! — уплашено отвърни Джулиет. — Той е тук — тя посочи през прозореца.

— В затвора? — Елайза не можеше да повярва.

Преди губернатор Клеърборн да се появи отново, вече бе успяла да измъкне цялата история от изпадналата в истерия Джулиет.

— Оказва се, че чаровната малка вдовичка си има обожатели сред офицерите на генерал Уилкинсън, губернаторе! Докато Сантяго я водел към вас, попаднал на патрул. Няколко съзливни молби от нейна страна и всички насочили мускетите си към него. Лейтенант Мелроуз го тикнал в „Калабуз“ и забравил да напише рапорт за случая — много удобно, нали?

Облекчението на Клеърборн бе очевидно. Куин все пак не бе изоставил Елайза! За неин късмет!

Елайза погледна многозначително Джулиет.

— Не е информирала Уилкинсън, че Сантяго е в затвора. Самият Джеймисън ми каза, че е получил нареждане от генерала да убие Кастал и всеки, който е знаел за участието му в заговора. Уилкинсън би се постарал някакъв нещастен случай да сполети Сантяго, ако знаеше, че е в „Калабуз“.

— Веднага ще наредя да го освободят — той се обърна да извика охраната, но Елайза го спря.

— Моля ви да ми позволите лично да отключа вратата! Дължа му го още от Санта Фе! — добави тя с дяволита усмивка.

Клеърборн я изгледа с любопитство, но не зададе никакъв въпрос.

— Много добре. А пък аз ще се погрижа да настаня нашата опасна вдовица! — продължи сухо той.

[1] Жена. — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сантяго седеше в малката, пълна с плъхове килия и гледаше как един огромен паяк оплита мухата, попаднала в мрежата му. Почеса брадясалото си лице. Бяха го затворили в самостоятелна килия след неуспешния му опит да избяга преди около десетина дни. Американските войници не го бяха били много силно, но ръката, която едрият сержант бе извил, за да го обезоръжи, още го болеше.

Проблемът беше сериозен. В Санта Фе му беше все едно дали ще живее, или ще умре. Беше проявил смелостта на един отчаян мъж, какъвто бе всъщност тогава. Сега обаче, когато знаеше, че Елайза и Орлена зависят от него, не можеше да се остави да бъде убит. Затова и бягството му не бе успяло. Де да можеше да убеди някого да занесе на Клеърборн бележка от него! Охраната му го гледаше като някакъв луд. Но той си и приличаше на такъв!

Сантяго се безпокоеше за Елайза и Орлена, които го чакаха в плантацията. Ами ако дъщеричката му се разболееше или пък нещо се случеше с Елайза? Откакто бе затворен в тази дупка, бе загубил съня си, измъчван от подобни мисли. Той седеше, отпуснал глава на коленете си.

Когато надникна през решетките, Елайза го видя именно така.

— Този път не успя да ми избягаш!

Той стреснато вдигна брадясалото си лице и вторачи в нея зачервените си очи. Когато пазачът отключи вратата, Сантяго скочи. Любимата му влезе в малката мръсна килия и се хвърли в обятията му.

Той я притисна и вдъхна аромата на виолетки, който се носеше от нея.

— Елайза, скъпа, страхувах се да не ти се е случило нещо!

— На мен ли? Ти замина и не се върна! Представях си, че си убит или пък нападнат от мечка...

— Както и избягал с Джулиет, нали, Елайза? — прошепна той. — Никога не бих изоставил теб или Орлена! Как е дъщеря ни? — Сантяго леко се отдръпна, за да я погледне в лицето. Тя се усмихна лъчезарно.

— О, чувства се прекрасно! Один и Клауди добре се грижат за нея! Сантяго, трябва да освободим двете жени, както и всички останали роби на Дуберт!

— Да, много сме им задължени! Ще се погрижа за това веднага щом се измъкна от това зловонно място!

Тя сбърчи нос и го изгледа внимателно.

— Първо ти трябва баня и чисти дрехи. Приличаш на пират, пък и миришеш лошо.

— Воня като плъх! Хайде да се махаме оттук!

Прегърна я през раменете и двамата излязоха навън. Елайза му разказа по какъв начин го е открил Клеърборн.

Когато разбра за срещата ѝ с Джулиет Кастал, той отметна глава назад и силно се разсмя.

— Представям си как ѝ смъкваш кожата с камата! Тя е по-тежка с поне десет килограма от теб, но, за щастие, е страхливка.

Елайза изсумтя.

— Аз съм по-висока, пък и по-силна, а тя е дебелана.

— Но ти не си. Колко бързо си възстановила фигурата си!

Той я изгледа с възхищение. Елайза се изчерви. Сантяго с удоволствие установи, че някои неща си остават същите въпреки всичко.

Двамата се качиха в каретата. Елайза се притисна до него.

— Къде ще ме водиш сега, когато съм твой пленник? — белите му зъби блеснаха в дяволита усмивка върху брадясалото му лице.

— Как къде, в моя хотел! — отвърна тя. — Утре ще се срещнеш с губернатора Клеърборн.

— Питам се какво ли ще направи с Джулиет? Струва ми се, че е доста сантиментален човек и лесно би могъл да се остави да го убеди да я пусне, а Джулиет би могла да е много опасна.

— Не подценявай губернатора! Пък и аз взех някои предохранителни мерки — усмихна се тя затворнически. — Няма да ѝ е лесно вече да прелъстява лековерните младоци от полка на Уилкинсън!

Сантяго вдигна вежди и изгледа красивото лице на пакостницата пред себе си.

— Би ли ми казала какво си направила?

Тя се засмя лукаво.

— Накарах домашната си прислужница Елън да разпространи сред слугите на Соланж Плешет слуха, че мадам Дуберт е болна от сифилис. Като се има предвид репутацията ѝ, всички мъже в този град ще се пазят от нея като от огън. Мисля, че клюката ще се разпространи навсякъде до довечера, иначе мадам Плешет няма да защити името си!

— Сифилис! — Сантяго избухна в смях. — Ами като си помислиш, може и да не е лъжа!

Спряха пред хотела и слязоха от каретата. Минувачите изгледаха с интерес елегантно облечената американка, хванала под ръка един мъж, който приличаше на дървар, току-що станал от сън след едноседмично запиване в някоя крайпътна кръчма. Без да им обръщат внимание, Елайза и Сантяго се изкачиха по стълбите и влязоха в апартамента ѝ. Один накара хотелските прислужници веднага да донесат вода, а Елайза гордо показа бебето на Сантяго.

— Вече е наддала половин килограм и има невероятен апетит!

Той копнееше да погали дъщеря си, но не смееше. Не откъсваше очи от бебето и майката. Вторачи се в пълните ѝ с мляко гърди. Изражението му издаваше огромно нетърпение.

— Помня какъв апетит имаше — каза той дрезгаво.

— Один ще ни донесе обяд, след като се изкъпем. После трябва да нахраня Орлена.

— Мога ли да гледам? — попита той и зачака тя да се изчерви отново.

Когато младата жена кимна и бузите ѝ поруменияха, сърцето му едва не се пръсна от радост.

Сантяго с удоволствие се изкъпа. Надзиравани от Один, хотелските прислужници подредиха маса като за пиршество в гостната стая и двамата се нахвърлиха на храната. Той не бе ял прилично ястие от близо месец, а от притеснение тя не бе имала апетит.

Щом слугите разчистиха масата, отидоха в спалнята. Елайза разкопча корсета си, за да накърми Орлена. Сантяго седна срещу тях. Обзе го странно спокойствие. Мълчаливо ги гледаше — не желаше да развали магията.

Елайза първа се обади:

— Какво ще правим, Сантяго? Обичам те, но знаеш, че не съм свободна, за да се омъжа за теб.

— Ти си моята жена, а Орлена е моето дете. Никога няма да се откажа от теб, Елайза!

— Можем просто да се върнем в Ню Мексико и да се оженим. Там никой няма да знае за Едуард — нерешително предложи тя.

— Но двамата с теб ще знаем. Както и твоят прекалено загрижен брат, който със сигурност ще ни преследва дори и там. Едва ли се е зарадвал, когато е разбрал, че ще става чичо — тя се поусмихна.

— Миналият декември, когато се наложи вече да му кажа, той искаше да те убие. Но мисля, че ще се справя с него, Сантяго. Накрая и той ще се примири. Брат ми само иска аз да съм щастлива.

— Няма да му е приятно да те заклеймяват като прелюбодейка!

Сантяго се изправи, закричи из стаята, а после отиде до прозореца и погледна към оживената улица.

— Ще отида във Вашингтон, за да се срещна с Лувоа.

— Не! Не може просто да го убиеш... или той теб! Едуард владее шпагата прекрасно, излизал е победител в не един дуел! Ще отидем заедно във Вашингтон. Преди години президентът ми предложи да ми помогне да се анулира бракът ми.

Той я погледна тъжно и каза:

— Това няма да е много лесно.

Тя прошепна:

— Има обстоятелства, които не исках никой да знае... Но истината може да ми помогне да се освободя от него!

Сантяго коленичи до стола и я притегли към себе си.

— Не мисли за това, querida! Знам, че сигурно се е държал грубо с теб, но колкото и да обижда жена си един съпруг, това не е условие да се анулира бракът им — въздъхна със съжаление Сантяго.

— След раждането на Орлена развод по морални причини е невъзможен. В очите на обществото аз съм една грешна, пропаднала жена — унило изрече тя.

Той докосна мокрите ѝ от сълзи бузи и повдигна брадичката ѝ. Попита я:

— Вярваш ли, че любовта ни е грешна, щом имаме това красиво дете, Елайза?

Тя прокара пръсти по скулите му, после докосна устните, които толкова обичаше.

— Не, скъпи. Това, което изпитваме, е прекрасно. Но не искам да омърсяваме чувствата си с кръвта на Едуард. Ти каза, че според пророчеството на апахите той ще умре. Още ли го вярваш?

— Да — отвърна той.

— Но не ти ще бъдеш извършителят, Сантяго! — отвърна младата жена. Напълно погълнати от разговора си, те не чуха кога се отвори вратата на стаята.

— Каква трогателна сцена, сестричке! Доста път сте изминали, ренегате, за да намерите жената, която сам изоставихте преди време!

Те се обърнаха — пред тях стоеше Самюъл Шелби.

Елайза бързо започна да закопчава блузата си, а Сантяго пое дъщеря си.

Куин се вгледа в намусения млад мъж, после протегна към него Орлена — жест, който издаваше желанието му да се помирят.

— Искате ли да видите племенничката си?

— Май съм позакъснял — не можах да ви видя оженени преди раждането ѝ, но сватба все пак ще има — опита се да отговори грубо Шелби, но не се сдържа и протегна ръка към момиченцето. Внезапно пребледня и изруга: — По дяволите!

— Самюъл, ранен ли си?! — Елайза се спусна към брат си, нежно го докосна по рамото и го загледа с безкрайна обич и разбиране. — Бял си като призрак! Седни! Нима си яздил от Вашингтон дотук?

— Не, и не бих могъл да го направя, сестричке! — отвърна той и внимателно се разположи в креслото до прозореца.

— Аз съм по-голямата, не го забравяй! Как пристигна и какво се е случило с теб? Казвай!

Той се усмихна на Куин:

— Винаги е такава! По-добре свиквайте със заповедите ѝ — после отново се обърна към сестра си и продължи: — Дойдох с кораб. Що се отнася до раняването ми... Едуард е много по-зле. Всъщност той е мъртъв. Ти си вдовица, Елайза!

Тя възкликна:

— Ти си извикал Едуард на дуел, а той, разбира се, е избрал рапира! Та той беше прекрасен фехтовач!

— Така е, но все пак успях да го излъжа. Когато виждаш, че губиш, използвай и непозволени средства, за да спечелиш! Винаги съм харесвал тази стара максима, която баща ни често повтаряше. Накарах

го да ме последва до едни коренища и се престорих, че падам. Той ме рани, но когато пристъпи напред, за да ме довърши, се спъна в корените и се наниза на шпагата ми. Успя да ме промуши въпреки всичко! — той докосна гърдите си. — Аз пък го прободох в гърлото!

— Самюъл, той можеше и да те убие! За бога, защо си се изложил на такъв риск?

— Разбрах всичко, Елайза! Трябваше да го убия, иначе не бих могъл да продължа да живея! — заяви брат й.

— Какво е направил французинът? — попита Сантяго и сложи заспалото бебе в кошчето. Изправи се и прегърна Елайза през раменете. Самюъл погледна сестра си в очите.

— Той има право да знае, Елайза! Когато пристигнах във Вашингтон, скандалът вече бе разтърсил града! — зачака съгласието й да разкаже какво чудовище е бил Едуард Лувоа, но тя тръсна глава и каза:

— Сега, когато всичко свърши, и двамата трябва да узнаете цялата истина! — младата жена потрепери. — Искан да те защитя, Самюъл, защото бях сигурна, че ако разбереш какво става, ще го извикаш на дуел и може да бъдеш убит! — Елайза се извърна настрани и започна да търси думи за това, което я бе измъчвало толкова силно. — Едуард предпочиташе мъжете пред жените, още по-точно, момчетата!

Сантяго бе изумен.

— Ожени се за мен само за да прикрие сексуалните си наклонности. Щеше да бъде пагубно за кариерата му да се разбере, че един дипломат от френския кралски двор е хомосексуалист. — Елайза спря за миг, пое си въздух и продължи: — Нужна му бях и за друго — за да излива върху мен презрението си към всички жени. Не беше трудно да убеди едно осемнадесетгодишно момиче — много невинно и неопитно в тези неща, — че нейната студенина и неумение са причина за толкова редките му прояви на съпружески дълг. Аз бях доволна от това, защото, когато изобщо идваше в спалнята ми, ме унижаваше.

Сантяго прегърна плачещата Елайза и се опита да я успокои.

— Нищо чудно, че не си искала да те докосва друг мъж! Ако можеше Лувоа да възкръсне, бих го убил много бавно и мъчително, като истински апах.

— Но и аз го използвах. Мама не би могла да ме накара насила да се омъжа, ако аз наистина не исках. Станах негова жена, защото смятах, че един дипломат, който пътува по света, рано или късно ще ме заведе в Америка. Колко бяха наивна!

— Но ти не си могла да знаеш какъв е той! — каза Сантяго. — Този човек е бил самото зло, Елайза! Ти не си виновна за нищо!

— Бързо разбрах за перверзните му предпочитания. Обичаше да прави любов с любовниците си пред мен. Водеше ги в апартамента ни в Париж, Венеция, Мадрид... Повечето ги намираше на улицата, но понякога сред тях имаше и истински благородници! Заплаши ме, ако издам тайната му! — тя потрепери, но продължи: — Когато научих, че заминаваме за Америка, си съставих план — изрече с равен глас. — На бала на сенатор Кенсингтън той се опита да ме накара да легна с новия му шеф. Отказах. Когато ме удари, за пръв път се осмелих и му върнах плесницата. Бях написала компрометиращи го писма, които изпратих до братовчедите ми в Кентъки със заръката да ги предадат на президента Джеферсън по моя молба или в случай на моята смърт.

— Значи така си го принудила да те остави на мира! — Самюъл най-после започваше да разбира странните взаимоотношения между сестра си и зет си.

— Никак не е чудно, че не си искала развод! — измърмори меко Сантяго.

— Не можех да си представя, че ще се омъжа отново! Едуард ме накара да се чувствам толкова гадна и мръсна! Толкова безполезна като жена! Не вярвах, че някога ще пожелае мъж или че аз самата ще бъда желана! — за пръв път се осмели да погледне Сантяго в лицето.

Той целуна разплаканите ѝ очи.

— Querida, толкова си страдала през всичките тези години, а аз имах наглостта, бях дотолкова жесток, че да те обвиня... — Докосна с пръсти устните му, за да го накара да замълчи.

— Ти не знаеше. Както и аз не знаех за баща ти! Можем ли да забравим всичко това?

— Разбира се, че ще можете! — намеси се Самюъл, който се чувстваше като натрапник, но държеше да им напомни за присъствието си. Искаше да се увери, че Куин ще постъпи почтено със сестра му. — Не рискувах живота си с този боклук Лувоа, за да наричат племенничката ми копеле! Като неин вуйчо имам известни

задължения, нали разбирате! Ще уговоря с отец Уолш деня на сватбата. Като се върна довечера, ще ми разкажете всичко случило се, откакто напуснах Ню Орлиънс.

Самюъл излезе и затвори вратата след себе си, но само секунда по-късно я отвори.

— А, между другото, как се казва племенничката ми? — попита той и се изчерви.

Елайза се усмихна и бързо прегърна брат си.

— Орлена, на името на сестрата на Сантяго в Ню Мексико. Мисля, че роднините му ще ти харесат, когато ни дойдеш на гости и ги видиш.

Щом Самюъл си отиде, Сантяго нежно целуна Елайза.

— Искаш ли да живеем в Ню Мексико, *querida*? Много е далече от Щатите, а знам какъв си ми патриот!

Тя отстрани с любов една паднала на челото му къдрица и го погледна в очите.

— Искам да съм там, където си и ти! Не мога да си представя живота без теб!

Той ѝ се усмихна:

— Значи ли това, че ще зарежеш шпионската работа и ще се превърнеш в най-обикновена съпруга и домакиня?

— Ще се радвам да престана да водя този живот. Президентът Джеферсън и правителството му са стабилни, Луизиана е в американски ръце, а генерал Уилкинсън вече няма никаква власт. Той и другите членове на Мексиканската асоциация са се подгонили един друг като побеснели вълци. Мисля, че новият ми живот много ще ми хареса!

— Надявам се, че президентът ще прояви разбиране — сухо отбеляза Сантяго.

Елайза се повдигна на пръсти и го целуна, а после отвърна закачливо:

— За него ще е истинско облекчение да ме види най-после като женско същество. Що се отнася до патриотизма ми, твоят испански крал изобщо не ме притеснява. Мисля, че преди да умрем, ще видим Ню Мексико като част от Съединените щати.

— Джеферсън сигурно не е и предполагал какви страсти ще се разгорят при закупуването на западните земи, граничещи с испанска

територия!

Тя му се усмихна с любов.

— Мисля, че прекрасно си даваше сметка за това, макар да съзнаваше, че сега не е времето Америка да започва война с Испания!

— Съдбата ни събра по много странен начин! Може пък и испанската земя да се присъедини към американския флаг някой ден!

— Не съдбата, скъпи! Провидението!

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Сватбата беше чудесна! — прошепна Елайза на съпруга си. Двамата бяха сами в наетия от Сантяго апартамент. В стаите, където преди тя бе живяла с брат си, точно в другия край на коридора, Самюъл се занимаваше с Орлена под надзора на Один и Елън.

— Само ти, аз, Самюъл и Орлена. Отец Уолш беше скандализиран до дъното на ирландската си душа! — каза брат й. — Съжалявам, че нямаше пищна сватбена церемония, за каквато мечтаят повечето жени.

Но Елайза Куин не беше обикновена жена.

— Слава богу, че дъщеря ни беше като агънце и не заплака през цялото време. Бих предпочела да ни беше венчал твоят приятел брат Бартоломе, но Самюъл трябва да се връща във Вашингтон, а ти знаеш колко държеше да ни види оженени, преди да си тръгне! — тя изгледа замисленото му лице и каза: — Първият път сватбата беше голяма, Сантяго, но за мен тя не означаваше нищо. Днес беше много различно, съпруге мой! Клетвата ми за вярност към теб бе истинска!

Той погали лъскавите й абаносови къдрици.

— Обичам те, съпруго моя! Заедно пресякохме долини и пустини, търсих те в блатата и къде ли не... Толкова дълго мечтаех за този момент! — наведе се към нея и я целуна нежно.

— Миналото е вече зад гърба ни! Сега започваме всичко отначало! — тя отново го привлече към себе си, но Сантяго леко се отдръпна.

— Елайза, *querida*, сигурна ли си? От раждането на Орлена минаха само няколко седмици! Ти едва не умря тогава! Не искам да ти причинявам болка!

Трогната, Елайза се усмихна:

Като се има предвид репутацията ти на коравосърдечен разбойник, ставаш твърде сантиментален! Аз съм добре, пък и Самюъл вече не прегражда пътя на известния испански главорез към спалнята на сестра му!

Тя погледна съпруга си — силен и красив в черния вълнен костюм.

— Пред олтара в сватбените си дрехи изглеждаше много тържествено и внушително, но сега смятам, че е време да ги свалиш.

Тя започна да разхлабва бялата копринена яка, после разкопча и ониксовите копчета на ризата му и притисна лице към гърдите му, вдъхвайки мъжкия аромат.

Докато го разсъбличаше, Сантяго започна да разкопчава сатенените копчета на гърба на синята, копринена рокля.

— Винаги ухаеш на виолетки, а кожата ти е като коприна! — прошепна той и плъзна ръце по гърба ѝ, покрит само с дантелен комбинезон.

На масата край леглото мъждукаше свещ. Навън се здрачаваше, но те не забелязваха това, погълнати един от друг. Въздухът, наситен с миризмите на екзотичния град, ставаше все по-топъл.

Той свали венчалното ѝ було и го захвърли на един стол. То плавно се спусна надолу сред облак от виолетки, докато Сантяго смъкна роклята от раменете ѝ и я остави да се плъзне към пода. После се зае със снежнобялото ѝ бельо. Където я докоснеха ръцете му, я изгаряше огън. Елайза се напрегна в прегръдките му и започна страстно да отговаря на целувките му, заразкопчава ризата и тесните му черни панталони. Свлече ги и освободи възбудения му член. От докосването на малките ѝ ръце той потрепери. Вълнението му я зарадва. Толкова години бе вярвала, че не е способна да предизвика подобен трепет у никой мъж!

— Querida, нека не бързаеме толкова, защото няма да успеем да стигнем до леглото, което Один ни приготви с такова старание! — прошепна той и отмести ръцете ѝ. После бързо се съблече и застана гол пред нея. Елайза не откъсваше погледа си от него.

— Когато ме гледаш по този начин...

Грабна я на ръцете си и я понесе към леглото. Положи я с такова внимание, сякаш бе от крехък порцелан. Очите му жадно погълнаха тялото ѝ — слабо и елегантно както винаги въпреки скорошното раждане. Само гърдите ѝ бяха станали по-големи, натежали от млякото. Той се пресегна и ги докосна, загали с опитни ръце.

— Ах... — възкликна тя в огнен, екстаз. Косата ѝ се освободи от фибите, когато започна да върти глава, напълно във властта на ласките

му.

— Толкова време... — въздъхна тя. Толкова време чакам този момент! — чувстваше се напрегната, нетърпелива и някак безпомощна в ръцете му, когато свали леката ѝ долна риза и развърза връзките на копринените ѝ гащи. Пръстите му се плъзнаха по гладкия корем и по краката.

Сантяго спря за миг и я погледна. Косата ѝ приличаше на разляло се по снежнобялата възглавница черно мастило. Задъхан той хвана финия глезен. Събу малката ѝ пантофка и свали чорапа заедно с жартiera.

Когато повдигна стъпалото ѝ към устата си и плъзна език по нежната кожа, Елайза се изненада от реакцията си. Никога не бе предполагала, че краката ѝ могат да бъдат извор на подобна наслада. Пръстите ѝ напрегнато се сгърчиха от неочакваното удоволствие. После той започна да обсипва с целувки тялото ѝ. Накрая се отпусна на кревата до нея.

Елайза погали косата му. Докосна устните му и ги целуна страстно. Дватама се завъртяха в шеметен танц. Лицето и тялото ѝ горяха. Тя копнееше за мига, когато ще го поеме в себе си и ще го притежава.

Той бавно прекъсна целувката им и я издърпа над себе си така, че тя да коленичи над него. Черната ѝ копринена коса се спусна като завеса. Ръцете му хванаха бедрата ѝ и ги наместиха. Прошепна ѝ:

— Не бързай, любима! Не искам да ти причиня болка! — над горната му устна имаше капчици пот. Елайза започна да се навежда над твърдия му, възбуден пенис.

Искаше му се да ѝ каже да внимава, да се движи по-бавно, но думите му бяха. Бедрата му се напрегнаха, а тя, влажна и гореща, го пое целия в себе си, за да се слоят в едно. Сантяго потисна желанието си да се надигне, но Елайза прошепна:

— Не се стягай, скъпи! Аз съм готова за теб, жадувам за моя страстен, див любовник!

Той усети ноктите ѝ да се забиват в раменете му. Тялото му се изви нагоре и се нагоди към нейния ритъм. Тя заглуши виковете си първо във врата, а после в устните му, когато се впиха в нейните в изпепеляваща целувка. Усещайки, че краят идва прекалено скоро,

Сантяго забави танца на телата им. Ръцете му хванаха бедрата ѝ, за да намалят пожара на страстта им до един по-спокоен и мек пламък.

— Точно това си представях... за това мечтаех... през всичките нощи, които прекарах в стаята от другата страна на коридора, толкова близо до теб... — прошепна той между целувките им.

— Никога вече няма да спим разделени! Ах... — възкликна в ухото му тя. Чувството, че е едно цяло с него, че е част от него не само физически, но и духовно, растеше с всяка секунда. И заедно с това се надигаше горещата, всепоглъщаща страст, изпълваща я на могъщи приливи.

— Сега... сега, моля те!

В отговор Сантяго усили скоростта и мощта на тласъците. Всичко около тях изчезна и двамата останаха сами, пленници на върховното си, взаимно удоволствие.

Когато усети, че я разтърсват тръпките на пълния, звезден екстаз, Сантяго я последва в абсолютните висоти, впръсквайки семето си в нея за един безкраен, ослепяващо ярък момент, преди да го обгърне дълбоката тъмнина.

Елайза се отпусна в прегръдките му. Лежаха изтощени. Постепенно дишането им се нормализира. Известно време мълчаха, оставяйки тишината да ги обгърне в своето безвремие. Сантяго усети сълзите ѝ върху гърдите си и докосна мокрите ѝ бузи да ги изсуши с много нежност.

— Никога не съм била толкова щастлива! — прошепна Елайза.

Гърдите му се разтърсиха от смях на облекчение.

— А пък аз се страхувах, че съм ти причинил болка!

Тя надигна глава и го погледна.

— Но ти не може да не си усетил чувствата ми, моето нетърпение!

— Вярно, че ме подтикваше към още по-дива, груба страст! — закачи я той.

— Не си прави никакви илюзии, Сантяго Куин, сега аз съм жената на Белия апах и ще се наложи да проявиш цялата си дивашка природа, за да ме удовлетвориш напълно, докато се връщаме към Санта Фе! Там ни очакват семейството и приятелите ни. Какво ще кажеш? Ще бъдеш ли отново мой водач!

Той се разсмя, вгледа се в красивото ѝ, зачервено лице и обеща:

— Ще те отведе и отвъд самите звезди!

Планините Гваделупа, септември 1807 г.

Предвиждащото око седеше край огъня и се взираше в пламъците. През последните две години зрението ѝ се влоши. С всяка следваща зима костите я боляха все по-силно. Скоро щеше да е време да отиде при съпруга си, Белия гарван. Вече чакаше с нетърпение мига, когато щеше да види мило усмихващото му се лице, както и Високата тръстика, и другите им деца.

— Скоро! — измърмори тя на пукащия огън. Но преди това трябваше да довърши още някои неща тук, в света на живите. Когато Пустинното цвете отметна завесата на входа, заедно с нея в колибата влезе и студеният въздух отвън.

— Закъсняваш! Сигурно големият корем забавя крачката ти — пошегува се старицата.

Пустинното цвете погледна издутия си корем и се усмихна.

— Той расте, а моите сили отслабват — тя сви рамене и внимателно се отпусна върху натрупаните кожи до Предвиждащото око.

— Сигурна ли си, че ще е момче? — с равен глас попита старицата.

— Имам такова предчувствие. Преследващия елен ще е доволен да има син! — отвърна младата жена.

Предвиждащото око подсмръкна:

— Не знам какво ще е детето. Ти също не знаеш. Не ни е дадено да предвиждаме толкова лични неща. Може и да е дъщеря, която ще наследи таланта ти. Лошо ли ще е това? — очите ѝ се взряха в Пустинното цвете.

— Не, няма. Дори ще се радвам.

— Както и съпругът ти — няма нужда духовете да ми го казват!

— Не съм дошла, за да говорим за мъжа ми или за детето ни — каза Пустинното цвете.

— Защо тогава? — търпеливо попита старицата.

Срамежлива усмивка озари лицето на младата жена.

— Червения орел се връща с жена си и дъщеря си. Знаеш го и чакаш да чуеш какво мисля за това.

— И какво мислиш? — усмихна се Предвиждащото око.

— Радвам се, че брат ми си идва. Той е постигнал щастието; аз — също. Сгрехих спрямо неговата американка. Реших да се противопоставя на волята на духовете и сега трябва да се опитам да се издължа на Елайза. Моля се тя да ми прости.

Лицето на старицата издаваше пълно спокойствие и увереност.

— Ще ти прости.

— Това много ще зарадва моята осиновителка и Нощния вятър — отвърна Пустинното цвете.

— Както и Преследващия елен. — Предвиждащото око знаеше, че нейната ученичка обича своя съпруг и желае да го направи щастлив.

— Да. Той се страхуваше, че вече никога няма да види приятеля си и че аз все още съм влюбена в Червения орел. Най-накрая тази история ще приключи. Съпругът ми ще разбере, че обичам само него.

— Думите ти ме радват. Сега върви и се погрижи за тазвечерното празненство.

Приближавайки към селото на апахите, Елайза си помисли: „Нищо чудно, че са оцелели въпреки постоянните нападения на испанците и команчите!“ Този път пътуването през тежкия планински терен се бе оказало много по-лесно. Тя погледна съпруга си и неговия брат. Двамата образовани, цивилизовани мъже бяха облечени в кожени дрехи. През челата им бяха вързани индиански ленти.

— Приличат на апахи, нали? — попита Орлена новата си етърва. — Дори червенокосият ми брат може да се сбърка с индианец.

Елайза кимна.

— Точно за това си мислех и аз!

— Не се притеснявай от срещата си с липаните сега, когато вече си жената на Червения орел!

— Не това ме тревожи! Мисля си за Пустинното цвете! — призна си Елайза.

Като си припомни колко години Ана бе обожавала Сантяго и как бе излъгала Елайза, Орлена също леко се смути, но въпреки това отвърна:

— Сега Ана също е щастлива. Сигурна съм, че ще те посрещне като своя сестра! — Орлена се загледа в замисленото лице на Елайза,

после се чува гласове и тя каза: — Виж, идват да ни посрещнат!

При влизането им в селото веднага ги заобиколи тълпа от весело подвикващи мъже, жени и деца. С истинска гордост Сантяго пое дъщеря си от ръцете на Елайза, докато Хоакин поддържа Орелия, за да могат жените да слязат от конете.

По-големите деца бързо хукнаха при приятелчетата си и весело заприказваха с тях. Грапавата кора и Преследващия елен приветстваха Нощния вятър и Орлена. После любопитно зачакаха да се срещнат със Сантяго. Преследващия елен прегърна приятеля си.

— През последната година ми се случиха много хубави неща, но твоето завръщане, е особена радост за мен! Страхувах се, че вече няма да се видим! — каза индианецът на Сантяго.

— Тук е моят дом! Жена ми иска да го сподели с мен — отвърна той, докато Елайза и Преследващия елен се прегръщаха с обич. После от тълпата се отдели Пустинното цвете и Сантяго се засмя. — Виждам, че годината е била добра и за теб! — той погледна надутия ѝ корем.

Ана се приближи и го прегърна.

— Добре дошъл у дома, Червен орел, братко мой! — с радост го поздрави тя. После се обърна към Елайза и протегна ръка. — Причиних на теб и брат ми много мъка! Моля те да ми простиш! Можем ли да забравим миналото и да започнем отначало? Наистина се радвам, че си тук със своя съпруг!

Искреността в блестящите ѝ черни очи бе очевидна. От раменете на Елайза се свлече огромна тежест. Прегърна Пустинното цвете и каза:

— Сега сме едно семейство. Няма какво да ти прощавам!

— Семейството явно много се нуждае от мен, иначе Предвиждащото око не би ме извикало! — прекъсна ги един дълбок, басов глас.

Елайза се вторачи в изправилия се до нея гигант с посивяла коса, облечен в кафявите одежди на духовник от францисканския орден. Брадата му не бе подрязвана, а лицето му бе набръчкано като стара кожа — обветрено и изсушено от силното слънце през годините, прекарани в земите на югозапад.

— Елайза, запознай се с първия ми учител, проявил достатъчно смелост, за да се захване с двама луди глави като мен и брат ми! — каза Сантяго и прегърна свещеника.

— Вие сте отец Бартоломе? — попита тя.

Старият францисканец ѝ се усмихна широко.

— Точно така! — той се надвеси над малката Орлена, която веднага хвана в ръчичките протегнатия му голям, грубоват пръст.

— А това трябва да е причината, поради която ме извикаха! Дъщеря ви още не е кръстена, нали?

— Откъде знаете? — усмихнато попита Елайза.

— Откъдето разбрах, че трябва да измина всички тези километри през пустинята и планините, защото вие се връщате в Ню Мексико. Онази старица е инструмент в ръцете на Бога! Или на Дявола! Не съм сигурен на кого! — ухили се той.

Предвиждащото око се усмихна.

— Духовете само ме използват. Ще видим дали един ден Пустинното цвете ще има силата да те призове като мен!

Той погледна към Ана, после молитвено вдигна очи към небето.

— Мисля, че съвсем се обърках! Тези води са прекалено дълбоки за мен! Като стана дума за вода, нека се приготвим за кръщенето! — той потърси одобрението на двете гадателки.

Предвиждащото око кимна на Пустинното цвете. Когато тя на свой ред също ѝ кимна, насъбралото се множество избухна в гръмък смях.

Тази нощ в селото на липаните празнуваха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.